Al doilea
volum din seria
DOAMNA
ASTRONAUT

CALEA SPRE MARTE

E2

Mary Robinette Kowal

ARMADA

CALEA SPRE MARTE

Mary Robinette Kowal

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Teodora TERCIU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Marilena VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOWAL, MARY ROBINETTE
Calea spre Marte / Mary Robinette Kowal ; trad. din lb. engleză Iulia Dromereschi. -
București : Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1360-7

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Mary Robinette Kowal
THE FATED SKY
Copyright © 2018 by Mary Robinette Kowal
All rights reserved.

© Nemira, 2022
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1360-7

Pentru nepoata mea, Laura Olafson, care înaintează fără teamă.

„Adesea, leacul căutat e-n tine
Şi-l crezi în cerul ce, ursind destine,
Ne dă câmp liber faptei. Înapoi
Ne trage întunericul din noi.
Ce forţă-mi urcă dragostea pe creste
De văd prin ea, dar ochiul nu-mi hrăneşte?
Ce-i depărtat de soartă firea face
Să fie-apropiat şi să se-mpace.
S-aştepte sorţi ciudate nu pot cei
Ce-şi cântăresc durerile-nde ei,
Şi cred că ce n-a fost nu poate fi.
Dar cine, meritând, nu-şi cucereşte
Iubirea? Boala regelui... Un glas
Îmi spune că nu-i joacă. Dar eu nu mă las."

Helena în *Totu-i bine când sfârşeşte bine*[1],
de WILLIAM SHAKESPEARE

[1] Traducere din limba engleză de Ion Frunzetti, în William Shakespeare, *Opere complete*, ediţie îngrijită şi comentarii de Leon D. Leviţchi, note de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Bucureşti, 1987, volumul VI, pp. 158-159 (n. red.).

UNU

ȘEFUL CAI AVERTIZEAZĂ: VOR FI REDUCERI DE BUGET

de JOHN W. FINNEY

În exclusivitate pentru *The National Times*

16 aug. 1961 – Horace Clemons, directorul Coaliției Aerospațiale Internaționale (CAI), a avertizat azi Organizația Națiunilor Unite că orice reducere a bugetului „minim" pentru spațiu ar face imposibilă coborârea unui echipaj uman pe Marte în acest deceniu. El a adăugat de asemenea că orice întârziere în Programul Marte ar crește costul Primei Expediții Marțiene, acum estimat la 20 de miliarde de dolari. Acesta a declarat că, în urma reducerii cu 600 de milioane de dolari a bugetului alocat acestui an, operată de Congresul SUA, CAI a fost nevoită să sacrifice „asigurarea" inclusă în program „în cazul unor probleme tehnice neprevăzute sau de nerezolvat" și să amâne zborurile experimentale esențiale cu aeronava Cygnus.

Vă amintiți unde erați când sonda *Friendship* a ajuns pe Marte? Eu mă pregăteam să mă întorc de pe Lună. Fusesem în Baza Artemis pentru o tură de trei luni, ducând geologi din micuța noastră colonie către diverse spații de cercetare.

Chiar dacă suntem cu toții numiți „astronauți", doar câțiva dintre noi suntem și piloți, adică un soi de șoferi de autobuz cu faimă exagerată. Restul de două sute de „cetățeni" veneau și plecau, în funcție de domeniul lor de specialitate. Doar vreo cincizeci erau locuitori „permanenți" în buncărele subterane pe care le consideram casa noastră.

Alături de jumătate din populația bazei, săltam în gravitația redusă printr-un tunel îngropat, asemănător celor pentru gerbili, numit Baker Street, către Midtown. În lipsa atmosferei care să ne protejeze de razele cosmice care loveau Luna, săpaserăm un strat la suprafață și îngropaserăm tuburile în regolit. Din punct de vedere estetic, baza arăta din exterior ca un castel de nisip în ruină. Interiorul era, în mare parte, alcătuit din cauciuc neted, întrerupt din loc în loc de puțuri de lumină, suporturi de aluminiu și uși sub presiune.

Una dintre uși s-a deschis, și Nicole a sărit prin ea, ținând de clanță. A închis ușa în urma ei și a blocat-o.

Mi-am depărtat picioarele, ca să amortizez aterizarea după ultimul salt. Ea făcuse schimb pentru un post aici, pe ultima navă, și mă bucuram să o văd.

— Bună dimineața!

— Credeam că te îndrepți spre Pământ.

La fel ca mine, Nicole purta un costum presurizat ușor, având prinsă în talie casca de siguranță cauciucată, ca pe o mască de gaze din război. Nu era mare lucru, dar, în caz că

unul dintre tuburi se spărgea, ne-ar fi oferit zece minute de oxigen ca să ajungem într-un loc sigur.

— Așa e, dar nu voiam să ratez prima sondă care ajunge pe Marte.

Eram în tura aceea copilot pentru naveta care zbura de la bază către Lunetta, platforma orbitală CAI. Nu era decât un autobuz spațial, dar navele mari, care se deplasau pe ruta Lunetta – Pământ, clasa Solaris, erau toate pilotate de bărbați. Nu că m-ar fi deranjat.

— Mă duc spre racheta Lunetta, după asta, am zis bătând cu palma geanta care-mi atârna pe umăr.

— Bucură-te de un duș fierbinte și pentru mine, a spus ea, alăturându-mi-se în mersul săltat pe Baker Street. Crezi că vom vedea marțieni?

— Puțin probabil. Pare aproape la fel de pustie ca Luna, cel puțin din imaginile orbitale.

Am ajuns la capătul Baker Street. Indicatorul de presiune delta de pe panoul de lângă ușă arăta o valoare normală de 4,9 psi, așa c-am apăsat pe mânerul cu clichet, ca să o deschid.

— Nathaniel zice că-și va scoate singur caninii dacă există marțieni.

— Foarte... expresiv. Apropo, ce mai face?

— Bine, am spus deschizând ușa. Se agită în legătură cu... ăăă... lansările de rachete.

Râzând în hohote, Nicole s-a strecurat prin ecluza Baker Street – Midtown.

— Sincer, voi doi parc-ați fi proaspăt căsătoriți.

— Eu nu sunt niciodată acasă!

— Ar trebui să-l chemi aici în vizită, a spus Nicole făcându-mi cu ochiul. Acum, că avem la dispoziție cabine personale.

— Da... Însă, mai întâi, tu și senatorul ar trebui să faceți ceva în privința conductelor de aerisire care propagă sunetele atât de ușor, am răspuns pregătindu-mă să închid trapa.

— Ține ușa!

Eugene Lindholm și-a făcut apariția săltând spre noi dinspre Baker Street. Dacă n-ați mai văzut pe cineva mișcându-se în condiții de gravitație scăzută, ei bine, deplasarea are ceva din grația unui bebeluș care a învățat recent să meargă, amestecată cu impetuozitatea unui ghepard care înaintează mâncând pământul.

Am deschis ușa mai larg. Nu și-a ajustat bine poziția și s-a lovit la cap de cadrul ușii în timp ce intra.

— Te simți bine? l-a întreabat Nicole prinzându-l de braț, ca să-l echilibreze.

— Mersi, a spus el sprijinindu-se cu o mână de tavan; în cealaltă ținea un maldăr de hârtii.

Nicole mi-a aruncat o privire, apoi s-a îndreptat spre ușa dinspre Midtown. Am încuviințat și am blocat ușa dinspre Baker Street, dar ea n-a deschis-o pe cealaltă.

— Eugene... Având în vedere că zbori cu Parker, a spus ea, făcând un semn spre hârtiile din mâna lui, n-ai vrea să scapi „din întâmplare" câteva dintre ele?

— Dacă speri că sunt planificările turelor, zise el rânjind, să știi că nu-s decât rețete pentru Myrtle.

— Rahat!

A deschis ecluza și ne-am îndreptat spre Midtown.

Din cauza diferenței de presiune, a pătruns un miros neobișnuit pentru Lună, de lut, și de verde, și de apă. Centrul coloniei avea o cupolă deschisă, care permitea luminii filtrate să pătrundă și să hrănească plantele care creșteau aici. Era prima noastră structură permanentă.

Zonele de-a lungul pereților fuseseră separate în spații de locuit. Uneori, îmi doream să locuiesc încă aici, dar noul sediu al piloților era plasat mai convenabil lângă porturi. Alte încăperi fuseseră construite pentru a servi drept birouri și pentru singurul restaurant. Existau de asemenea o frizerie, un magazin second-hand și un „muzeu de artă".

Chiar în centru era un mic „parc". Acesta era cam cât două paturi duble, despărțite de o alee. Dar era *verde*.

Ce creșteam în acest sol îmbunătățit cu grijă? Păpădii. S-a dovedit că pot fi foarte gustoase și nutritive, dacă sunt preparate corect. O altă plantă populară, cactusul comestibil, are flori frumoase, care se transformă în păstăi dulci, și niște frunze plate, care pot fi prăjite sau coapte. Se pare că multe dintre buruienile din natură sunt adaptate să crească bine în solul lipsit de nutrienți.

— Grozav! a exclamat Eugene, plesnindu-se peste coapsă. Păpădiile sunt în floare. Myrtle m-a tot amenințat că-și va încerca mâna cu vinul de păpădie.

— „Amenințarea" e, de fapt, o promisiune, nu-i așa? a întrebat Nicole, săltând pe lângă straturi. Elma, să te bucuri și de un martini sec când ajungi acasă.

— Să fie dublu.

Îmi închipuisem că eu și Nathaniel vom fi primii coloniști pe Lună, dar, după ce se înființase Baza Artemis, agenția își îndreptase atenția spre colonizarea planetei Marte, iar el fusese nevoit să rămână pe Pământ, ca să se ocupe de planificare.

Marte era pe buzele tuturor celor de la CAI. Cei de la calculatoare, cu ecuațiile lor. Fetele de la cartele, care introduceau linii infinite de cod. Doamnele de la cantină, care-ți puneau polonice pline de piure și de mazăre. Nathaniel, în calculele lui... Toată lumea vorbea despre Marte.

Şi pe Lună era la fel. În partea cealaltă de Midtown aduseseră de la centrul de lansare un televizor gigantic, de 1,30 metri, şi-l ridicaseră pe un fel de podium. Jumătate de colonie părea că e acolo, înghesuită în jurul ecranului.

Familia Hilliard adusese o pătură şi ceea ce păreau a fi merinde pentru picnic. Nu erau singurii care făceau din asta o ocazie de socializare. La fel procedau şi familiile Chan, Bhatrami şi Ramirez, care se aşezaseră în jurul podiumului. Nu existau copii încă, dar, în afară de asta, arăta ca un orăşel adevărat.

Myrtle întinsese şi ea o pătură şi i-a făcut un semn cu mâna lui Eugene. El a zâmbit şi i-a răspuns cu o fluturare a mâinii.

— Iat-o. Aţi vrea să staţi cu noi, doamnelor? Avem loc suficient.

— Mulţumim! Ar fi minunat.

L-am urmat spre pătură, care părea însăilată din uniforme vechi, şi ne-am aşezat. Myrtle îşi tunsese părul într-un stil mai potrivit pentru Lună, în special pentru că aerosolii nu erau tocmai grozavi în spaţiu. Ea şi Eugene se oferiseră voluntari să fie rezidenţi permanenţi. Mi-era groaznic de dor de ei când eram pe Pământ.

— Hei! s-a auzit o voce din partea din faţă a mulţimii peste murmurul conversaţiilor. Începe.

M-am ridicat în genunchi, ca să văd peste capetele oamenilor din faţă. Într-o imagine pixelată, alb-negru, televizorul difuza o transmisiune de la Centrul de Comandă din Kansas, deşi o prindeam cu o întârziere de 1,3 secunde. Am studiat fiecare imagine, căutându-l pe Nathaniel. Îmi adoram slujba, dar era dificil să mă aflu departe de soţul meu luni la rând. Uneori, mi se părea c-ar fi fost o variantă mai bună să-mi dau demisia şi să lucrez din nou la departamentul de calcule.

Pe ecran, o vedeam pe Basira, care lucra la ecuații, în timp ce teleimprimatorul scuipa pagini. A trasat o linie groasă sub o cifră și a spus ridicându-și capul:

— Semnătura Doppler indică faptul că separarea în doi timpi a avut loc.

Inima a început să-mi bată mai repede, pentru că asta însemna că sonda urma să intre în atmosfera marțiană. Sau, mai degrabă, intrase deja. Treaba ciudată era că toate cifrele pe care le primea de pe Marte fuseseră valabile cu douăzeci de minute în urmă. Misiunea ori avusese succes, ori eșuase.

Douăzeci de minute – m-am uitat la ceas. Cât timp mai aveam la dispoziție până când trebuia să mă întorc în hangar?

Vocea lui Nathaniel s-a auzit din televizor și-am tras aer adânc în piept cu dor.

— Pătrundere în atmosferă în trei, doi, unu... Viteză, 117 000 de kilometri. Distanța în aval până la locul de aterizare este de 703 kilometri. Parașutele se vor deschide în cinci secunde. Patru. Trei. Doi. Unu. Stop. Așteptăm confirmarea...

Tot domul a părut să-și țină respirația, lăsând doar bâzâitul constant al ventilatoarelor să tulbure aerul. M-am aplecat spre ecran, de parcă aș fi putut vedea numerele care ieșeau din teleimprimator sau aș fi putut s-o ajut pe Basira la calcule. Deși trecuseră de fapt patru ani de când făcusem parte din departamentul de calcule sau mă ocupasem de ceva mai complicat decât mecanică orbitală de bază.

— Confirmare parașută. Parașuta a fost detectată.

Cineva a chiuit de bucurie în dom. Nu ajunsesem încă, dar eram aproape. Am prins un colț al păturii între degete, strângându-l de parcă aș fi putut manevra sonda de aici.

— Așteptăm confirmarea navetei că s-a produs aprinderea retro-rachetei.

Nathaniel vorbea totuși despre ceva ce se întâmplase în urmă cu douăzeci de minute, în timp ce-i ascultam vocea cu o întârziere de 1,3 secunde. Bizareriile vieții în spațiu.

— Ar trebui să fim la sol.

Mă rugam să aibă dreptate! Dacă nu reușiseră să aterizeze cu sonda, misiunea marțiană avea să se oprească brusc. M-am uitat din nou la ceas. Ar fi trebuit să anunțe confirmarea, dar secundele treceau.

— Vă rog să rămâneți cu noi. Așteptăm confirmarea din partea Rețelei Spațiale și a stației de releu Lunetta.

Imaginea lui Nathaniel nu era pe ecran, dar mi-l puteam închipui stând la birou, strângând un creion atât de tare în pumn, c-ar fi putut să se rupă din clipă în clipă.

S-a auzit un ton.

— Ce-i asta? a întrebat lângă mine Nicole, cu respirația tăiată.

Tonul s-a repetat, iar Centrul de Comandă a fost inundat de urale. Nathaniel și-a ridicat vocea, luptându-se să se facă auzit:

— Ce auziți, doamnelor și domnilor, este tonul de confirmare din partea sondei marțiene. Este prima transmisiune de pe altă planetă. Confirmată. *Friendship* a amartizat, deschizând calea viitoarei misiuni cu echipaj uman.

Am sărit în picioare – cu toții am sărit – și am uitat de gravitație. Am râs și ne-am ridicat stângaci în aer, bucurându-ne de succesul sondei *Friendship* și al echipei care planificase misiunea.

— Ai întârziat, mi-a spus Grissom, uitându-se încruntat la mine când am intrat în sala de așteptare a piloților de lângă port.

Avea sacul de călătorie pregătit pe bancă și bea cafea dintr-o cutie cu pai.

— Treizeci de secunde, am răspuns uitându-mă la ceasul de pe perete.

— Tot întârziere se cheamă.

Avea dreptate, dar nu era nimeni acolo să remarce asta, iar lansarea era în două ore.

— Și tu tot antipatic ești.

— Ha, m-am gândit eu c-o să urmărești amartizarea.

Mi-a înmânat planurile de zbor, să le analizez în timp ce ne îndreptam spre navă. Grissom bombănea mult, dar era la fel de înnebunit după călătoriile în spațiu ca și mine.

Am încuviințat, răsfoind paginile cu timpii și procentele de activare a motorului, orientarea și viteza navei. Petrecusem trei zile în tranzitul spre Lunetta, timp în care nu avusesem mare lucru de făcut, doar să monitorizăm indicatoarele de nivel. La naiba, chiar și creșterea lentă a presiunii atmosferice de la valoarea bazei de pe Lună la cea standard de pe Lunetta era automatizată!

— Nimic de văzut încă, dar am vrut să... Nu știu, să fiu acolo.

— Da, a murmurat Grissom, și eu m-am uitat la aselenizare cu același sentiment.

Pentru o clipă, tăcerea s-a lăsat între noi, iar eu mi-am amintit că fusesem în acea misiune, de acum trei ani. Mă făcuse oarecum celebră și, într-o oarecare măsură, din cauza asta-mi plăcea viața pe Lună ceva mai mult decât cea pe Pământ. Nu eram nevoită să am de-a face cu fanii. De obicei.

— Te-ai uitat? La coborârea pe Marte?

— Nu. Am ascultat la radio, a răspuns ridicând din umeri, iar în timpul ăsta am ajuns la coridorul spre navă. Am stat cu

iubita mea înainte să plec. Voi fi în tură la portul spațial brazilian pentru o lună, ca să mă pregătesc pe nava cea nouă.

— Clasa Polaris? am fluierat când el a încuviințat. Am recepționat, cu invidie.

— O să-mi ia o săptămână doar ca să stau în picioare, a pufnit el, având în vedere că am stat atât de mult aici. Antrenamentul în sine va dura cel mult două săptămâni.

— Totuși, judecând după datele tehnice, pare de vis. În plus, Brazilia e mai mișto decât Kansas.

M-am oprit la ecluza către cabina piloților și m-am asigurat că indicatorul de presiune delta era la 4,9, înainte să deschid trapa. Exista mereu posibilitatea ca de cealaltă parte să nu fie o navă, chiar dacă eram la portul corect.

— O aterizare verticală va face totul mult mai ușor când te duci acasă.

— Nu va fi la fel de ușoară ca asclenizarea, a spus ridicând din umeri. Îmi place planorul. Ai ocazia să vezi mai multe pe măsură ce te apropii. Dar aterizarea verticală nu va fi atât de dependentă de condițiile de vreme, și cum uraganele devin tot mai nasoale... Pe de altă parte, nu mă deranjează să petrec zile în plus pe orbită, așteptând un culoar.

— Da, însă asta doar fiindcă nu-ți place adaptarea la gravitație, am zis, aplecându-mă să intru în compartimentul compact al piloților.

Gravitația artificială din secțiunea rotativă a Lunettei era o treime din cea a Pământului, exact ca pe Marte, fiind o bună tranziție pentru oamenii care se întorceau de pe Lună.

— Sper să fie vreme bună la coborâre. Abia aștept să ajung acasă.

— Atunci, poate era cazul să vii la timp.

Am scos limba la el și am râs, concentrându-ne apoi pe verificările dinaintea zborului. Unul dintre lucrurile bune ale decolării de pe Lună e acela că există mult mai puține variabile decât pe Pământ. Fără atmosferă, nu eram nevoiți să ne confruntăm cu vremea, cu vântul sau cu orice altceva, cu excepția unei gravitații mai mici.

Compartimentul pentru pasageri din spatele nostru avea o capacitate de douăzeci de persoane. Majoritatea zborurilor erau alocate în totalitate experților care se întorceau pe Pământ după încheierea unui proiect pentru care veniseră. În mod similar, cala de transport marfă avea să fie înțesată de bagaje personale, de experimente științifice și de cele câteva bunuri de export. De exemplu, o geologă începuse să sculpteze în piatră lunară, și lucrările ei se vindeau pe Pământ pe niște sume colosale. „Cuverturile lunare" ale lui Myrtle, fabricate din materiale reciclate, îi aduceau bani suficienți ca să acopere cheltuielile legate de studiile superioare pentru toți cei trei fii. Artele mergeau tare bine în spațiu. Mă alăturasem și eu, cu un soi de sculptură în hârtie, făcută din vechi cartele perforate, dar încă n-aveam tupeul să vând.

Chiar și cei de pe Pământ care nu erau de acord cu programul spațial erau încântați de tot ce provenea de pe Lună. Probabil că, atunci când petreci milenii întregi idealizând un loc anume în mituri și în legende, durează ceva până când locul respectiv își pierde aura.

Grissom și cu mine zburaserăm împreună suficient de mult ca să avem o rutină de verificare. Nu e-am fi sărit peste vreo etapă. Rutină sau nu, cu sau fără vreme bună, tot ne aflam pe ceea ce era, practic, o bombă.

Este amuzant... cum te obișnuiești cu orice.

Două ore mai târziu, parcurseserăm întreaga listă de verificare, și pasagerii erau cu toții cu centurile puse. Grissom m-a privit și a făcut un semn din cap.

— Să-i dăm drumul.

Motoarele s-au trezit la viață, aproape tăcute pe suprafața lipsită de atmosferă a Lunii. Ne-am ridicat și, în accelerare, am simțit din nou greutatea, de parcă Luna ar fi vrut să mă tragă înapoi spre ea. Sub noi, craterele maro-cenușii s-au îndepărtat, ascunse în coloana de flăcări rezultate în urma propulsiei.

Am zis că te poți obișnui cu orice. E posibil să fi mințit.

Când am ajuns pe orbita terestră joasă și am andocat la stația orbitală, eram pilot-astronaut: chiar și dacă stăteam doar pe scaunul copilotului, ocupându-mă în special de calculele de navigație, eram profund implicată în procedură. Grissom și cu mine am dat nava schimbului de piloți, care plecau pentru cele trei luni pe Lună, și am aluneca înăuntru.

Părăsind Lunetta, eram ca orice altă pasageră spre Pământ, care ieșea de pe orbită. Până atunci, CAI nu trimisese nicio femeie să piloteze pe rachetele orbitale mari. Politica oficială nu dicta faptul că nu aveam voie să le pilotăm, dar, atunci când întrebam, mi se răspundea mereu că se dorea ca experiența și cunoștințele mele să fie folosite „acolo unde sunt mai valoroase". Pentru că femeile-astronaut ajunseseră aici pe baza iscusinței lor în privința calculelor, era dificil să-i determini să ne repartizeze alte roluri.

Am plutit spre compartimentul pentru pasageri, împreună cu ceilalți. Lunetta avea gravitație artificială în inelul exterior care se rotea, dar centrul rămânea staționar, în scopuri de andocare. Asta făcea manevrarea bagajelor mai ușoară și în același timp mai grea. Nu aveau greutate, dar aveau totuși tendința

să se îndepărteze, dacă nu le ancorai. Mi-am vârât geanta în compartimentul mic de sub scaun și am prins curelușele, înainte să închid ușița.

— Elma! a strigat Helen Carmouche, născută Liu, și s-a apropiat de mine.

Avea părul negru prins în coadă, și vârfurile acestuia îi pluteau deasupra capului.

— Nu știam că vei fi pe racheta asta.

Rânjind, m-am împins în sus, să o îmbrățișez, aproape ratând ținta. Mă obișnuisem să am cel puțin microgravitația Lunii, dar Helen și-a fixat un picior sub o șină, ca o profesionistă, și m-a prins.

Vă amintiți c-am spus că te obișnuiești cu orice? Întâlnirea de-acum nu mi s-a părut diferită de situația în care-aș fi dat peste ea în tramvai sau la metrou.

— Trebuie să facem o pregătire pentru Pământ, a spus uitându-se către locul de lângă mine. Se poate?

— Sigur! am răspuns și m-am dat la o parte, să o las să treacă. Ce face Reynard?

Ea a râs, vârându-și geanta în compartiment.

— Spune că a vopsit din nou livingul. Mi-e teamă să văd rezultatul.

M-am tras mai aproape de „tavan", să las alți pasageri să treacă.

— Din cauza culorii sau a manierei de lucru?

— Două cuvinte: roșu marțian. Dar de unde să știe? a spus ea clătinând din cap și trăgând de curelușe cu ușurința căpătată prin practică. Nu avem încă poze de la suprafață.

— Ar putea fi mai rău. De pildă, cenușiu regolit.

— Neutru, mai bine, a spus ea și a închis trapa compartimentului pentru bagaje. Nathaniel ce face?

Am oftat fără să vreau. Mi-a scăpat.

— Bine?

— N-a sunat tocmai bine, a zis ea, îndreptându-se și prinzându-se de scaun.

— E bine. Totul e bine, am răspuns și m-am așezat, prinzându-mi centura sub privirile lui Helen. Doar că e greu să fiu plecată atât de mult. Știi cum e.

S-a așezat lângă mine și m-a bătut ușurel pe mână.

— Măcar mergem acasă.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să mă plâng, mai ales c-am fost despărțiți doar pentru trei luni.

Helen era în echipa misiunii marțiene, așa că se pregătea de paisprezece luni, iar când expediția avea să fie demarată, anul viitor, ea și Reynard urmau să fie separați pentru alți trei ani.

— Sincer, nu știu cum o să vă descurcați.

— Ar fi mai greu, cred, dacă am fi căsătoriți de mai multă vreme, a zis ea făcându-mi cu ochiul. Așa, e ca și cum am avea încontinuu o lună de miere, știi? Când ajung acasă...

— Scânteia e aprinsă?

— Și toate motoarele pornite.

Deasupra capetelor noastre, o voce s-a auzit din boxe.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul Cleary. Urmează să plecăm din stație din clipă în clipă și vom ajunge pe Pământ și în Câmpul Spațial din Kansas într-o oră.

Era un zbor obișnuit. Făcusem drumul Pământ – Lună de vreo douăsprezece ori. Cu fiecare deplasare, lucrurile se mai rodau. Se... normalizau. Nu era diferit de un drum cu trenul. Doar că totul era, desigur, diferit.

Un zgomot surd s-a propagat prin navă, când mecanismul de blocare s-a desprins de stație. În afara hubloului mititel păreau să plutească licurici, când condensul înghețat de pe

suprafața navei a ieșit din umbra stației în lumina soarelui. În jurul nostru pluteau așchii de gheață luminescente, în bezna de cerneală a spațiului.

Tot încerc să-mi spun că este doar un zbor de rutină, dar adevărul e că-i magic. În jurul nostru, marele arc al stației se învârtea în cercuri năucitoare. Dacă n-aș fi avut centura pusă, m-aș fi aplecat să-mi lipesc fața de geam.

— Uite! a spus Helen, arătând spre ceva care încă nu se vedea, în fața noastră. Flota marțiană!

Nava a vibrat și a început o rotație lentă, ajungând în poziția pentru ieșirea de pe orbită. Flota formată din trei nave, creată pentru Prima Expediție pe Marte, a apărut sub ochii noștri. Pe cerul întunecat precum cerneala, cele două nave cu pasageri și aceea cu provizii arătau ca niște cilindri neregulați, navele de pasageri fiind lungi și zvelte, înconjurate de un inel centrifugal, asemenea stației spațiale. Cineva făcuse inelul să semene cu... o jucărie pentru adulți, ceea ce-mi spunea două lucruri: mai întâi, că eram mai pudică decât credeam și, în al doilea rând, cum trebuie să fi arătat inelul cu pricina și cum funcționa. Trebuia să-l întreb pe Nathaniel, dar nu eram sigură că voiam să aflu dacă el știa.

În orice caz, dacă *nu* aveai experiență cu asemenea lucruri, navele erau o priveliște frumoasă și inocentă.

— Știi... există momente când vă invidiez puțin.

— Ha, a ridicat din umeri Helen. Voi face calcule până acolo și înapoi.

— De ce crezi că sunt invidioasă? am replicat, dându-mi ochii peste cap. Eu sunt practic un șofer de autobuz.

— Pe Lună.

— Adevărat. Și-mi place, dar... nu e cine știe ce provocare. Aș fi putut participa la misiunea de pe Marte, dar adevărul

este că Nathaniel și cu mine am început să vorbim despre copii. Mă gândesc să mă retrag din viața de pilot și să revin în departamentul de calcule.

Helen este regina pufnetelor dispreţuitoare.

— Și să te întorci la pilotarea unui Cessna?

— Sau să mă ocup de pregătirea viitorilor astronauți. Sunt pur și simplu... plictisită. Vreau să mă concentrez pe căsnicia mea.

Helen mi-a servit unul dintre pufnetele ei specifice. Chiar se pricepe de minune să scoată acele zgomote mici și dispreţuitoare. Racheta s-a zgâlțâit când căpitanul a pornit motoarele pentru a ieși de pe orbită, scutindu-mă de întreaga amploare a reacției dispreţuitoare a lui Helen.

În spatele nostru, cineva a scâncit. Helen s-a uitat peste umăr și s-a aplecat spre mine.

— Așteaptă numai să ajungem în interfața de acces.

— Probabil că este la primul drum de întoarcere pe Pământ, am spus fără să mă uit în spate.

Bunica mea spunea mereu că, atunci când cineva e stânjenit, cea mai mare dovadă de cruzime e să te holbezi la persoana respectivă și înțelegeam perfect cum se simțea. Realitatea era complet diferită, chiar și când făcuseși pregătirea, și lucrurile urmau să devină tot mai neplăcute, înainte să coborâm.

Helen și cu mine am sporovăit în prima jumătate de oră, punându-ne la curent cu viața în spațiu. Apoi, o floricică a început să cadă lent din punga de pop-corn a cuiva. Acel prim semn de gravitație ne indica faptul că deja căzusem suficient de departe spre Pământ ca atmosfera să ne încetinească.

Afară, a început procesul lent al încălzirii până la 1 649 de grade Celsius. În afara geamurilor, aerul a început să strălucească în nuanțe de portocaliu, cu dâre de atmosferă supraîncălzită

trecând pe lângă noi în urma plasmei. Ce mi se pare interesant e cât de liniște se face în partea asta a coborârii. Atmosfera nu e suficientă cât să provoace vibrații și, practic, suntem un planor uriaș, așa că nu se aude niciun zgomot de motor. Dar și mai tăcuți sunt astronauții din interior, care privesc spectacolul reintrării. Nu ne plictisim niciodată de asta.

Căpitanul a înclinat nava în prima dintr-o serie de curbe lungi în S, ca să mai taie din viteză. Forțele gravitaționale ne-au înșfăcat, trăgându-mă în jos, pe loc. Erau doar 2 G, dar, după luni petrecute la o șaisprezecime, mi s-a părut că sunt îngropată în noroi.

Forțele au continuat să crească, apăsându-mă într-o parte a locului meu. Am așteptat mișcarea prin care căpitanul avea să ne scoată în următoarea parte a curbei în S, dar rotația a continuat. Nu era un zbor de rutină.

Și, blocată fiind în compartimentul pasagerilor, nu prea puteam face mare lucru.

DOI

CYGNUS 14 DEVIAZĂ DE LA CURS ȘI ATERIZEAZĂ ÎN URMA UNEI ERORI SAU DEFECȚIUNI

de STEVEN LEE MYERS

KANSAS CITY, KS, 20 aug. 1961 – Una dintre navele spațiale din clasa Cygnus care transporta astronauți de pe stația spațială Lunetta, aparținând CAI, către Pământ a aterizat astăzi la aproximativ 418 kilometri distantă de ținta sa, declară reprezentanții oficiali, în urma unei probleme tehnice sau a unei erori de pilotaj din timpul coborârii. Modelul navei este una dintre variantele folosite aproape de la demararea programului, dar nava care a aterizat astăzi era o versiune nouă, care își făcea prima deplasare cu rachete modificate și sisteme de control menite să-i ușureze coborârea și aterizarea.

Îmi simțeam brațele grele, de parc-ar fi cântărit două mii de kilograme, iar un ditamai calul din rasa Clydesdale s-ar fi așezat pe pieptul meu, lovind în pereți cu copitele. Mi-am deschis cu greu ochii, ca să văd de ce nu-l alungase nimeni, și

drept răsplată am văzut un câmp de regolit cenușiu. Nu era Luna. Nu... scaunul din fața mea. Icnind, am întors capul, dar m-am oprit, căci greața mi-a cuprins stomacul, strângându-l într-un nod.

La un moment dat, forțele gravitaționale trebuie să se fi ridicat suficient, încât să mă facă să leșin. Nu știu cum reușise căpitanul să facă racheta să aterizeze – sau ce nu funcționase –, dar părea că suntem în mod miraculos în viață.

Am auzit în continuare loviturile, deși calul Clydesdale era, de fapt, greutatea corpului meu sub gravitația Pământului, pe care o simțeam pentru prima dată în trei luni. Aerul duhnea a vomă și-a urină. Încet, am întors capul să verific panoul de telemetrie pentru menținerea funcțiilor vitale. Toate datele erau normale pentru Pământ, dar până când ușa nu se deschidea eram încă într-o conservă presurizată, iar procedurile trebuiau respectate.

M-am întors apoi spre Helen. Nu-și recăpătase cunoștința, în mod deloc surprinzător, însă nu părea rănită.

Am închis ochii și am început să respir încet și controlat pe gură, așteptând ca echipa de recuperare să urce la bord. Dar dura foarte mult. Pe de altă parte, nu știam de câtă vreme aterizasem sau cu ce altceva se mai confruntau. Poate că una dintre roțile de aterizare luase foc sau cine știe ce altceva.

În cele din urmă – și e jenant să recunosc că a durat atât –, mi-am dat seama că loviturile veneau dinspre trapă. Probabil era blocată. Educația mea sudistă mă făcea să vreau să mă ridic și să încerc să ajut, dar anii de pregătire ca astronaut îmi imprimaseră în minte lista de verificare în astfel de situații.

Miros de fum? Negativ. Oxigen? Confirmat. Răniți? Eu eram bine, Helen era bine... Am deschis ochii și m-am întors cu mare grijă să mă uit prin cabină. Ceilalți pasageri erau verzui sau

cenușii la față, dar nimeni nu părea să se afle în vreo situație-limită. Un tip de culoare de vizavi, cu nasul coroiat, unul dintre geologii din echipa marțiană, cum se numea...? În fine, m-a văzut.

— Să dăm o mână de ajutor la deschiderea ușii?

Am clătinat din cap.

— Au unelte. Suntem în siguranță, să-i lăsăm deci să-și facă treaba.

A încuviințat și imediat s-a făcut verde-cenușiu la față, înghițind cu greu. Am tresărit, empatică. Când schimbai mediul gravitațional, mișcările bruște ale capului provocau greață.

Leonard Flannery – ăsta era numele lui. Avusesem o discuție plăcută despre valea Loarei, la nunta lui Helen și a lui Reynard. Fusese îngrozit că nu apucasem să gust din vinurile locale, pe vremea când pilotam avioane în timpul războiului.

Ca o confirmare a alegerii de a rămâne pe loc, ecluza s-a deschis cu un sâsâit generat de schimbarea presiunii. Zgomotul îndepărtat al avioanelor noastre de vânătoare T-38 a zguduit cabina. Soarele și aerul proaspăt au năvălit înăuntru, împreună cu mirosul de cauciuc ars, pământ reavăn și iarbă proaspăt cosită. Am închis iar ochii, pentru că, la naiba, n-aveam de gând să lăcrimez emoționată din cauza vegetației.

— Nu mișcă nimeni!

S-a auzit un zgomot de pușcă armată, scrâșnetul metalului pe metal.

Am deschis ochii fără să vreau. Năvălind prin ecluză, șase bărbați îmbrăcați în echipament de camuflaj țineau acum puști de asalt îndreptate spre noi. Erau deopotrivă albi și de culoare, unii având tenul în nuanțele intermediare, și purtau diverse forme de măști pe fețe. Unul avea o cagulă, care ascundea totul, cu excepția faptului că era de culoare. Altul,

bronzat puternic, avea o bandană legată peste față, ca un bandit din benzi desenate. Al treilea purta o mască de gaze, iar restul, măști de protecție de pe șantier.

Cum reușiseră să treacă de forțele de pază CAI? Ah, stați așa. Avioanele de vânătoare încă dădeau târcoale. Nu-mi dădeam seama unde fusese nevoit să aterizeze căpitanul, dar cred că nu eram în Kansas. Nu aveam nicio procedură pentru o situație de felul ăsta.

Lângă mine, Helen a gemut.

— Hei! Taci din gură!

Tipul care purta cagula, înarmat cu o pușcă și cu un accent pronunțat de Brooklyn, s-a năpustit pe culoar și a îndreptat arma spre Helen.

Ea a ridicat brusc capul și a vomitat imediat. Ca o profesionistă ce era, a reușit să-și întoarcă fața ca să mă ferească, deși bila i s-a împrăștiat pe propria coapsă. Asta a declanșat un val de vomă și în celelalte părți ale cabinei.

Am înghițit în sec, cu maxilarele încleștate. Cine s-ar fi gândit că eforturile mele de ani de zile de a-mi stăpâni starea de greață declanșată de anxietate aveau să-mi fie utile? Totuși, inima îmi bătea cu putere, din cauza stresului și a încărcăturii gravitaționale, în timp ce tipul din Brooklyn își întorcea arma către fiecare zgomot nou. În spatele măștii, ochii lui căprui erau mijiți și încărcați de furie.

— Ce... De ce le e rău?

În spatele meu, cineva a icnit dând să vomite. Un alt tip din grup a zis:

— Nu-ți scoate masca! Nu vrei să te molipsești.

— Sunt germeni spațiali.

N-a fost cea mai isteață alegere să râd, dar mi-a scăpat un singur „Ha!". S-a propagat în cabină și a atras toate privirile.

Dar, sincer... germeni spațiali? Părea ceva desprins dintr-un serial radiofonic.

— Ți se pare amuzant? a zis tipul din Brooklyn și s-a apropiat de mine, lipindu-mi țeava armei de tâmplă – simțeam pe piele mușcătura rece a metalului, care-mi împungea osul. Crezi că e amuzant să otrăvești Pământul?

— Omule, nu face asta, a *zis* Leonard întinzându-se cât îi permitea centura. Nu va arăta deloc bine. Nu...

— Taci, i-a tăiat-o tipul din Brooklyn și a întors arma spre Leonard. N-am vreme pentru Unchiul Tom[1]. Ești parte din problemă și vrem să-i punem capăt.

— Hei! a strigat tipul cu masca de gaze, înaintând cu o alură militară corespunzătoare, ținându-și arma înclinată, îndreptată în jos – chiar și prin filtrul măștii, vocea îi suna ca a unui sergent la instrucție. Bolnavi sau nu, timpul trece. N-o să mai avem șansa asta, așa că... rahat! Ești Doamna Astronaut.

Nu mi-am închipuit niciodată că, din toate situațiile posibile în care puteam să mă întâlnesc cu un fan, avea să mi se întâmple sub amenințarea unei arme. Dar mi-a oferit măcar un soi de scenariu. Știam cum să vorbesc cu fanii. Chiar și cu arma la tâmplă, i-am zâmbit. Am văzut că-n spatele lentilelor măștii de gaz avea niște ochi căprui încețoșați, cu o pârticică neagră într-unul.

— Cred că ești fan *Mr. Wizard*.

— Fiică-mea adoră emisiunea, a spus și ochii i s-au îmblânzit pentru o clipă, dar apoi a clătinat din cap și și-a îndreptat umerii. Nu contează. Doar că... O să meargă și dacă ne folosim

---

[1] Termen peiorativ folosit pentru o persoană (în special pentru o persoană de culoare) excesiv de obedientă sau servilă, dornică să câștige aprobarea albilor (n. red.).

de ea, a zis bătându-l pe tipul din Brooklyn pe braț. Ei o să-i dea atenție.

— Credeam că vrem piloții.

— Nu prea putem ajunge la ei, nu-i așa? Carlinga e închisă cranș. Dar ea e o celebritate autentică. O comoară națională. Ei vor...

Sirenele au început să răsune în depărtare, tot mai puternic. Tipul din Brooklyn s-a îndreptat și s-a uitat spre ușă.

— La naiba! S-au mișcat repede.

— La ce te așteptai, tâmpitule?

Fanul meu s-a întins și m-a apucat de braț, încercând să mă salte de pe scaun fără să-mi desfacă întâi centura.

— Pot să ajut? am întrebat, ținându-mi mâinile la vedere. Sunt multe catarame.

A mârâit și a făcut un pas în spate, ca să-mi facă loc. Cu degetele ca de plumb, am manevrat cu stângăcie curelele de peste umeri ale centurii. Greutatea Pământului mă trăgea în jos, chiar și curelele cântăreau vreo cinci sute de kilograme. Nu conta cât timp petrecusem la sală pe Lună, prima săptămână pe Pământ era întotdeauna de coșmar. În timpul ăsta, sirenele se apropiau tot mai mult.

— Vă rog, a zis Leonard, din locul lui. Nu luați o femeie albă drept ostatică. Știți cum o să arate asta.

Pentru o clipă, fanul meu a ezitat, dar apoi a clătinat din cap.

— N-o să le pese dacă vom lua o persoană de culoare drept ostatic. Dar Doamna Astronaut? Sigur o să le atragă atenția.

După ce-am reușit să desfac și cea de-a doua curea de la centură, fanul meu m-a apucat de braț și m-a ridicat în picioare. M-am sprijinit de el și m-am prins de scaunul din fața mea, în timp ce creierul meu încerca să-și dea seama ce să facă în privința greutății excedentare. M-am zbătut să mă țin pe picioare,

în timp ce în jurul meu cabina se învârtea ameţitor. Mi se părea un plan bun să vomit.

— Ea..., a început să spună Helen de lângă mine, dar vocea i s-a stins şi, din fericire, a revenit apoi: O să ameţească. Mergeţi încetişor, dacă nu vreţi să vomite pe voi.

Aveam stomacul gol, pentru că evit să mănânc înainte de zbor. Şi totuşi. Am ezitat, încercând să-mi revin.

— Ce vreţi să fac?

— O să stai în uşă şi-o să le transmiţi cererile noastre.

Tipul din Brooklyn m-a împins pe culoar, iar eu m-am împleticit. Abia îmi târam picioarele din cauza gravitaţiei.

Fanul meu m-a prins înainte să mă prăbuşesc.

— Fă ce-ţi spunem şi nu va fi nimeni rănit.

— Sigur.

Mi-era tot mai greu să respir. De teamă sau de epuizare, nu eram sigură. Poate din ambele cauze. M-am sprijinit de el şi am pornit spre ecluză.

Pasagerii păreau să se fi trezit cu toţii. Odinioară, îi cunoşteam pe toţi cei din corpul de astronauţi, dar acum îi ştiam doar pe jumătate dintre ei din vedere, iar unii mi se păreau doar vag cunoscuţi. Totuşi. Îi ştiam pe Helen, pe Leonard şi pe Malouf, care aveau să-şi revină imediat. Lângă uşă, Cecil Marlowe de la Inginerie frământa centura în mâini, de parcă se gândea să se ridice. Ruby Donaldson, cu codiţele ei blonde, părea o copilă, dar fusese doctor în prima linie în război.

Ce făceau oare piloţii, în faţă? Probabil că erau conştienţi şi ştiau ce se petrece sau măcar ştiau că nu echipa de salvare urcase la bord. Exista un intercom în spate, dar nu şi o cameră de luat vederi. Dac-aş fi fost în locul lor, aş fi ascultat ce se întâmpla acum, încercând să obţin mai multe informaţii. Aş fi transmis toate astea şi către Centrul de Comandă.

— Ce vreți voi *șase* să spun? am întrebat după ce mi-am dres glasul.

Tipul din Brooklyn m-a oprit la capătul culoarului.

— Spune-le că sunt probleme aici, pe Pământ. Lăsați spațiul până când rezolvați cu Pământul.

Am încuviințat încet. Erau susținători ai grupării „Întâi Pământul", ar fi trebuit să-mi dau seama mai repede. Majoritatea erau de obicei refugiați din zone care fuseseră crunt afectate în urma căderii Meteoritului. Tipul din Brooklyn probabil că pierduse totul și, fiind de culoare, fusese lăsat să putrezească printre ruinele orașului.

— În regulă, dar n-ai nevoie de toți cei de-aici ca să transmit eu un mesaj.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa?

— Ar fi un semn de bunătate.

Dincolo de ușă, mașinile echipelor de salvare staționaseră, cu girofarul pornit. O ambulanță locală și trei mașini de pompieri, niciuna aparținând CAI. Una dintre ele era parcată pieziș și-am putut citi „Districtul Madison".

— Unde suntem?

— În Alabama.

— Bun... ei, bine, va mai dura ceva până când cei de la CAI vor ajunge aici.

Chiar dacă fuseseră informați de avioanele de vânătoare și de dispozitivele de urmărire radar, tot erau nevoiți să facă drumul până aici.

— Din moment ce unii dintre pasageri nu se simt bine, de ce nu-i lăsați să se ducă în ambulanță? Ar... fi o bună modalitate de a izola germenii spațiali.

Unul dintre bărbați a aruncat o privire afară, apoi și-a retras capul, zicând.

— Paramedicii vin încoace.

— Oprește-i, a spus fanul meu cu un semn smucit din bărbie, care a făcut canistrele măștii de gaze să se miște.

Inspirând adânc, bărbatul de la ușă a scos țeava puștii afară și a tras în aer. Zgomotul a ricoșat în cabină, răspândindu-se în ecouri puternice. A strigat apoi din ușă:

— Nu mai înaintați!

Tipul din Brooklyn m-a împins în față. Își înfipsese degetul mare în carnea de deasupra cotului, dar strânsoarea lui era singurul lucru care mă ținea pe picioare.

— Să le spui că vrem să vină o echipă de jurnaliști. Și președintele. Și dr. Martin Luther King, a spus fanul meu uitându-se la mine.

— Și șeful ONU, a zis unul dintre tipii care purtau bandane.

Avea pielea cu cel mai închis ton dintre toți și un accent britanic neașteptat. Cunoșteam britanici de culoare, dar credeam că toți cei din gruparea „Întâi Pământul" erau americani.

— Știi... știi că nu se va...

Nu se va întâmpla, am vrut să spun, dar m-am oprit din a spune asta fără menajamente.

— Nu se va întâmpla repede, am dres-o.

— Ambulanța a ajuns rapid aici, a spus britanicul, ridicând o sprânceană.

— Ambulanța este din zonă.

Nu eram sigură ce se cuvenea să fac în continuare. Eram calificată în matematică și în pilotarea navelor spațiale. Cunoștințele mele despre situațiile în care erau luați ostatici erau în întregime bazate pe filme și eram convinsă că felul

cum se desfășuraseră lucrurile în *Suddenly*[1] nu era tocmai un model potrivit. Niciunul dintre acești oameni nu avea să se lase păcălit, luând un pistol cu capse drept revolver. Nu aveam cum să-i electrocutez. La naiba, abia dacă reușeam să mă țin pe picioare! Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să am grijă să rămână calmi și cooperanți.

— Le spun, dar vreau doar să mă asigur că sunteți pregătiți să așteptați, am zis.

— Nu ești în poziția în care să ne spui ce să facem, a zis britanicul.

— Am înțeles. Încerc doar să mă asigur că aveți informațiile necesare. Din Kansas până aici este un zbor de cinci ore, bine? Atâta zic.

De fapt, zborul era de aproximativ două ore, însă niște timp în plus nu strica... Ar fi putut să-l ia pe președinte cu un T-38 și să-l aducă aici în douăzeci de minute, însă părea improbabil. M-am întors spre ușă, cu ochii mijiți în lumina directă.

— Vor întreba de ce vreți să vorbiți cu ei.

— Asta poate aștepta până ajung, nu? a spus fanul meu făcând un semn către ușă. Echipa de jurnaliști, președintele, dr. King și șeful ONU. Atât ai de zis. Ai înțeles?

Tipul din Brooklyn s-a întors pe culoarul dintre scaune și și-a îndreptat pușca spre Helen.

— Ca să fim siguri.

---

[1] Film american din 1954 cu Frank Sinatra și Sterling Hayden în rolurile principale, a cărui acțiune se desfășoară într-un mic oraș din California, unde trei gangsteri pătrund în casa familiei Benson, luându-i ostatici pe membrii acesteia, cu intenția de a se folosi de poziția favorabilă a casei pentru a-l asasina pe președintele SUA care, aflat într-o călătorie cu trenul, urmează să se oprească în gara orașului (n. red.).

Reușeam să mă țin pe picioare doar datorită adrenalinei și faptului că petrecusem câteva decenii bune învățând să-mi ascund anxietatea. Înăuntrul costumului, îmi simțeam pielea prea întinsă, iar genunchii îmi tremurau la fiecare bătaie a inimii. Cumva, am fost capabilă să încuviințez și să fac un pas spre ușă.

M-am prins de marginea ușii. Degetele îmi tremurau, iar asta-mi zădărnicea încercarea de a părea sigură pe sine. Pompierii stăteau lângă mașina lor, cu siguranță discutând despre ce era de făcut, în timp ce șoferul ambulanței vorbea cu cineva prin stație. Unul dintre pompieri m-a văzut și i-a dat un ghiont unui coleg, ca să-i atragă atenția.

Am inspirat, pregătindu-mă să strig instrucțiunile celor care mă țineau ostatică. Gura aceea generoasă de aer nefiltrat, încărcat de praf, de polen și de combustibil ars, mi-a declanșat un acces de tuse. Ținându-mă strâns de cadrul ușii, m-am chircit. Nu din cauza forței tusei, ci ca să nu leșin. Cineva mi-a pus o mână pe spate și alta pe braț, susținându-mă.

— Ești bine? m-a întrebat fanul meu, aplecându-se și folosind cadrul ușii drept pavăză.

Am încuviințat și mi-a părut rău imediat. Cu maxilarul încordat, am înghițit în sec și am așteptat ca ameteala să treacă.

— Mă ajuți să mă ridic? Încet.

A dat din cap, făcând masca de gaze să se miște, și m-a ajutat să mă ridic. Cu o mână pe brațul meu, m-a privit cu ochii lui căprui, până când am tras din nou aer în piept cu precauție. Paramedicul se apropiase în timp ce tușeam, ca și cum nu s-ar fi putut abține.

M-am concentrat asupra lui, era un tânăr alb, în jur de douăzeci de ani, cu păr blond creț, care nu putea fi îmblânzit nici de gel.

— Oamenii ăştia doresc să vină o echipă de jurnalişti şi să discute cu preşedintele, şeful ONU şi cu dr. Martin Luther King Jr.

— Cine sunt? a întrebat un pompier cu umeri ca de urs şi cu obraji plini de pistrui, făcând un pas în afara grupului. Ce vor?

M-am uitat într-o parte, iar fanul meu a clătinat din cap.

— Spune-le că vor afla când va ajunge preşedintele aici.

Ceea ce, având în vedere că ştiam cum acţiona guvernul, însemna niciodată.

Pe culoar, tipul din Brooklyn avea încă puşca ţintită spre Helen, aşa că am repetat mesajul, înainte să mă întorc, ieşind din lumina soarelui.

— Pot să mă aşez, vă rog?

Aproape că mă aşteptam să refuze, numai de ciudă, însă fanul meu m-a condus înapoi către locul meu. Tipul din Brooklyn şi-a coborât arma în timp ce ne apropiam de el, iar Helen s-a prăbuşit, de parcă arma ar fi susţinut-o până atunci.

Oricât mi-aş fi dorit să mă trântesc în scaun, m-am lăsat jos încetişor. Fanul meu m-a sprijinit, de parc-aş fi fost o doamnă în vârstă, şi nu o ostatică. Mi-am dres glasul; aş fi dat orice pentru nişte apă.

— M-am gândit că am putea vorbi despre ce-aţi vrea să-i spun preşedintelui, când ajunge. Aţi zis ceva despre probleme de pe Pământ...?

Fanul meu a schimbat o privire cu tipul din Brooklyn şi apoi s-a uitat în spatele meu, ca să se pună probabil de acord cu restul bărbaţilor din grup. De cealaltă parte a culoarului, Leonard s-a aplecat puţin spre noi, ascultând. La un moment dat, în timp ce eram în faţă, îşi desfăcuse centura.

Fanul meu m-a privit lung, printre gene. Nu ştiu ce-a văzut, dar în cele din urmă a spus dând din cap.

— Oamenii de pe Pământ sunt lăsați de izbeliște. Toți banii sunt investiți în programul spațial, în loc să fie folosiți pentru a îndrepta dezastrul produs de Meteorit. Oamenii stau înghesuiți în apartamente. Refugiații, după zece ani, nu se pot întoarce acasă, pentru că firmele de asigurări susțin c-a fost un caz de forță majoră și că guvernele „alocă resurse în funcție de necesități". De parcă n-am vedea unde se alocă de fapt resursele, adăugă el încruntându-se. De parcă n-am ști care cartiere anume sunt lăsate pe dinafară.

Îmi petrecusem atât de mult timp în industria spațială și lucrând cu oamenii care înțelegeau foarte bine ce se petrecea cu clima terestră, încât era ușor să uit că mulți oameni aveau nevoi mult mai urgente.

— Dacă clima continuă să se încălzească, așa cum estimează meteorologii, suntem cu toții la ananghie, dacă nu ne stabilim pe alte planete. Programul spațial este *de fapt* pentru pământeni.

— Te rog. Am mai văzut asta. Spațiul va fi pentru elite, toți ceilalți vor fi lăsați în urmă.

Am clătinat din cap.

— Nu, i-am răspuns clătinând din cap. Lucrurile nu vor sta așa.

— Uită-te în jurul tău.

Am făcut întocmai, mișcându-mi capul cu grijă, ca să nu-mi accentuez senzația de rău. Cei care ne țineau ostatici se împrăștiaseră. Doi se aflau în spate. Trei erau la ușă, iar fanul meu rămăsese lângă mine. Toți pasagerii aveau o tentă verde-cenușie, deși n-aș fi putut spune dacă era din cauza gravitației sau a situației în care ne aflam. Probabil că ambele erau de vină. Helen își ținea mâinile în poală și avea expresia neclintită care punea stăpânire pe ea când juca șah sau când făcea calcule. Leonard își încrucișase mâinile la subraț, mușcându-și

buza de jos în timp ce se uita la noi. Ruby Donaldson își bâțâia genunchiul drept, iar Vanderbilt DeBeer își rodea o pieliță de la degetul mare.

— De-acord. Toată lumea pare nefericită.

— Uită-te încă o dată. Câți dintre ei arată ca mine?

M-am uitat spre Leonard, care se afla vizavi, iar el a tresărit. Jur că într-o zi n-o să-mi mai ia atât de mult să-mi dau seama de lucrurile astea. Într-o rachetă ticsită de astronauți, erau un singur tip de culoare, o femeie taiwaneză și treizeci de albi. Sau douăzeci și nouă și o evreică, în funcție de cum mă socoteați.

— Nu pot să nu-ți dau dreptate.

— Dar tot vei încerca, a spus și și-a ajustat pistolul.

— Sunt primele faze ale programului – oamenii aveau o viziune extrem de edulcorată în ceea ce privește programul spațial, alimentată de emisiuni precum *Buck Rogers*, și în realitate lucrurile nu erau deloc așa. Uite ce e... Eu trăiesc pe Lună șase luni pe an. Nu avem apă curentă. Un sac de dormit îmi ține loc de pat, nu avem alcool... În mare parte. Nimic plăcut, în orice caz. Toată mâncarea e sub formă de conserve. Și o simplă greșeală ar putea să ducă la moartea tuturor celor aflați în colonie. Trebuie să ai o serie de abilități foarte specifice în prezent ca să poți pleca în spațiu. Cred că toți cei de-aici au măcar un masterat sau un doctorat.

Fanul meu s-a aplecat spre mine, cu ochii mijiți în spatele măștii de gaze.

— Și presupui că oamenii de culoare nu au aceste studii.

De partea cealaltă a culoarului, Leonard și-a dres glasul:

— Unii avem în mod clar...

S-a oprit când fanul meu s-a întors spre el.

Cu o tresărire a măștii de gaze, acesta a murmurat.

— S-auzim ce ai de zis, Unchiule Tom.

Leonard și-a dat ochii peste cap.

— Genul de specializări pe care le caută nu necesită doar muncă, ci și bani și conexiuni. Ce faceți voi n-are niciun sens, dar sunt de acord cu motivele care au generat acțiunea voastră.

Faza cu navele spațiale e că sunt etanșe. Chiar și cu ecluza deschisă către aerul înăbușitor al Pământului, tot nu prea circulă aerul. Era august. În sudul Americii. Mai țineți minte partea aia în care oamenii vomitau peste tot din cauza coborârii?

Patru ore mai târziu, căldura și mirosul s-au înrăutățit. În mod normal, în acest punct am fi plutit deja pe saltele cu apă în centrul de aclimatizare al CAI. În schimb, eram obligați să stăm în fund, sub influența gravitației terestre, într-o cameră înăbușitoare, încărcată de miasmele dejecțiilor umane.

Helen s-a întins și a pus o mână pe piciorul meu, apoi a început să bată cu degetul arătător. Ce femeie genială! Folosea codul Morse. Mi-am pus mâna peste a ei, de parcă aș fi liniștit-o, și i-am răspuns prin bătăi în semn de confirmare.

Printr-un șir de bătăi scurte și lungi, mi-a transmis: FOLOSEȘTE-TE DE FRICA DE GERMENI.

Am întrebat-o printr-o serie de bătăi pe dosul palmei sale: CUM?

EU O SĂ FAC PE MOARTA. S-a oprit și m-a privit cu coada ochiului. TU VORBEȘTI.

În mod curios, știam că se pricepea „să facă pe moarta". În pregătirea astronauților există o chestie care se numește „simulare a morții", în care simulăm ce se petrece în cazul în care unul dintre noi moare. De obicei, astronautul pe al cărui cartonaș scrie „moarte" nu face decât să stea pe durata simulării, dar Helen își jucase scena morții scoțând un

horcăit îngrozitor, rămânând apoi complet nemișcată, în cel mai înfricoșător mod posibil.

Dumnezeu știa dacă avea să funcționeze, dar președintele n-avea să vină în mod sigur... și nici nu puteam spune ce aveau să facă oamenii aceia dacă ar fi venit. M-am ridicat în capul oaselor, uitându-mă în jur după fanul meu. Se numea Roy, știam asta doar fiindcă tipul din Brooklyn îl întrebase unde era baia.

Roy era, probabil, singura persoană care se simțea relativ confortabil pe navă, datorită măștii de gaze. Mi-am ridicat mâna, ca să-i atrag atenția și, minunea minunilor, a venit imediat.

— M-am gândit la obiectivele voastre și am o sugestie.

— Abia aștept s-o aud.

Cu unul dintre cele mai eroice gesturi pe care le-am văzut, Helen s-a aplecat în față, și-a mișcat scurt capul și a vomitat pe pantofii lui Roy. Într-o succesiune rapidă, cu o precizie extraordinară, ea făcuse toate acțiunile pe care le evităm de obicei pentru a nu vomita atunci când revenim pe Pământ.

Roy s-a tras înapoi, lovindu-se de scaunul lui Leonard. Chiar și în spatele măștii, fața i se schimonosise de scârbă.

Ceilalți bărbați au intrat imediat în stare de alertă, ridicând pușile spre noi, în timp ce încercau să-și dea seama ce se petrecea. Helen și-a ridicat mâna tremurând și a murmurat:

— Germeni... Din spațiu... a adăugat tușind.

Apoi s-a prăbușit cu capul în poala mea. Chiar dacă mă așteptam la asta, am tresărit șocată. Apoi, mi-am lipit mâna de gâtul ei, simțindu-i pulsul rapid și puternic. Am ridicat capul spre Roy și am încercat să fiu cât mai convingătoare:

— Nu e bine deloc.

În spatele lui Roy, Leonard s-a aplecat în scaun.

— Crezi că va asculta cineva ce aveți de spus, dacă lăsați toți astronauții de aici să moară? Crezi că dr. King va înțelege asta? Te rog, am spus cu un glas înduioșător, cu mâna încă pe gâtul lui Helen. Lasă-i pe cei mai bolnavi oameni să plece drept dovadă de bună-credință.

— Vrei să renunț la moneda de schimb?

— Un gest de compasiune, cum ar fi acela de a-i lăsa pe oamenii care nu se simt bine să aibă parte de îngrijiri medicale, nu poate decât să vă sprijine cauza.

Nu părea să cedeze. Nici măcar puțin.

— Eu voi rămâne aici, ca mediatoare.

Dawn Sabados de la comunicații a icnit atunci, iar asta l-a dat peste cap pe unul dintre tipii cu piele albă, care purta bandană.

— Haide... a zis el, clătinând din cap spre Roy. Înainte să ne molipsim toți.

În siguranță în spatele măștii sale, Roy s-a uitat la fiecare tovarăș. Tipul din Brooklyn își ținea o mână peste nas, peste cagulă. Și-a tras mâna la o parte doar atât cât să spună:

— Fă-o.

— OK, a zis și m-a apucat de brațe. Trebuie să le spui ce se întâmplă.

Am ridicat-o pe Helen din poala mea. A rămas la fel de „moartă" ca în timpul simulării, cu un braț atârnând spre podea. Roy m-a ajutat să mă ridic în picioare, și camera a început să se învârtă în jurul meu, devenind cenușie. M-am prins de ceva, cred că de un spătar, până când am fost suficient de sigură pe picioare să înaintez împleticindu-mă pe culoar.

Înainte s-ajungem la ușă, m-am oprit și m-am întors spre Roy.

— Paramedicii vor trebui să le iasă în întâmpinare când ies. Cei mai mulți sunt prea slăbiți ca să stea în picioare.

Britanicul s-a uitat din locul în care stătea sprijinit de cadrul uşii, cu puşca pregătită.

— Doi câte doi?

— Fără prostii, a încuviinţat Roy.

— Am înţeles.

M-am îndreptat spre uşă. A fost nevoie ca britanicul să întindă o mână ca să mă susţină. Soarele coborâse pe cer, pictând totul într-o nuanţă frumoasă de auriu, punctată de lumini roşii şi albastre care se roteau. Numărul de ambulanţe se mărise şi apăruseră şi maşini de poliţie între timp. Cerinţa legată de prezenţa echipelor de jurnalişti fusese îndeplinită. Părea că toate cele trei canale, plus mai multe posturi de radio, se instaluseră în zonă.

Nu prea aproape totuşi, pentru că erau cu toţii în spatele cordonului militar care înconjura racheta. Când am apărut în cadrul uşii, toate armele s-au îndreptat spre mine. Am fost nevoită să-mi stăpânesc emoţia înainte să vorbesc.

— Vor să lase o parte dintre astronauţi să iasă, în semn de bună-credinţă. Vor ieşi câte doi. Paramedicii se pot apropia.

Apoi m-au tras înapoi. Genunchii mi-au cedat şi am căzut pe podeaua rachetei. Britanicul m-a înşfăcat, ridicându-mă în picioare şi, în urma schimbării bruşte... Am leşinat.

Când m-am trezit, eram doar eu şi protestatarii, pe o navă care duhnea a vomă şi a frică.

TREI

PROTESTATARII DIN „ÎNTÂI PĂMÂNTUL" DE LA BORDUL NAVEI SPAȚIALE ELIBEREAZĂ 31 DINTRE CEI 32 DE OSTATICI „ÎN SEMN DE BUNĂ-CREDINȚĂ"

de DAVID BIRD

MONTGOMERY, AL, 21 aug. 1961 – Protestatarii din gruparea „Întâi Pământul" au profitat de aterizarea navetei spațiale *Cygnus 14*, care a deviat de la curs, și au luat-o cu asalt, cei 32 de astronauți fiind reținuți ostatici.

Mai devreme, în cursul zilei, au eliberat „în semn de bună-credință" toți astronauții, cu excepția unuia. Ostatica rămasă, dr. Elma York, cunoscută ca Doamna Astronaut, este în continuare reținută până la îndeplinirea solicitărilor protestatarilor, fiind folosită ca mijloc de comunicare cu autoritățile.

A zecea oră. În navă era întuneric, singura lumină venind din afară, dinspre luminile de monitorizare pe care echipa de salvare le instalase afară. Sistemul meu vestibular detesta să fie din nou pe Pământ, la gravitație maximă. Îmi era rău și eram chiar mai slăbită decât la aterizare. În ciuda eforturilor mele, leșinasem încă de două ori după ce mă făcuseră să merg la ușă, ca să mai cer o dată prezența președintelui, a liderului ONU și a dr. Martin Luther King Jr.

Nu aveau să vină. Știam asta. Era doar o chestiune de timp până când cei din gruparea „Întâi Pământul" aveau să priceapă asta la rândul lor. Președintele Denley era renumit pentru faptul că ordonase trupelor să tragă asupra civililor în războiul din Coreea. Nu credeam că avea să cedeze în fața acestor bărbați.

Între drumurile către ușă, m-am așezat pe un loc liber din partea din față a rachetei, cu capul sprijinit de suportul pentru gât, și am încercat să ațipesc. Chiar și la ora două noaptea, pe întuneric, eram prea încordată ca să pot adormi, dar cât aveam ochii închiși, protestatarii vorbeau mai liber.

— La naiba, mi-e foame!

Era britanicul, care se numea Lysander. Era însurat cu sora tipului din Brooklyn, care era vărul lui Roy. Devenise limpede că povestea asta nu era tocmai planificată. Bărbații erau la vânătoare, văzuseră racheta apropiindu-se de Pământ și toată furia din ultimii zece ani le alimentase acțiunile.

— Crezi că-i poți face să ne aducă niște mâncare? m-a întrebat Brooklyn, scuturându-mă de umăr.

Am așteptat să mă scuture a doua oară și abia apoi am deschis ochii. Mă foloseam din nou de tactici văzute în filme, gândindu-mă c-ar putea să-mi fie de folos să mă prefac că sunt mai slăbită decât eram de fapt. Nu c-aș fi putut fi cu mult mai slăbită.

— Hm?

— Zi-le să ne aducă mâncare, a repetat tipul din Brooklyn, arătând spre ușă.

— Nu fi idiot, a zis Roy clătinând din cap. Ar putea otrăvi ce ne trimit.

— O să cerem conserve, a replicat tipul din Brooklyn, ridicând din umeri. O conservă de carne presată SPAM și o franzelă. Putem să ne facem sendvișuri.

La cuvântul „SPAM", mi s-a întors stomacul. Am încercat să-mi înăbuș senzația.

— Pot să merg la baie? Cred c-o să... am început și mi-am dus o mână la gură. Vă rog.

Roy m-a prins de braț și m-a ridicat, ducându-mă spre toaletă. Era optimizată pentru călătoria în spațiu, cu un WC cu vid și o bară de care să te ții. Pe Pământ, gravitația era suficientă.

M-am împleticit înăuntru și am închis ușa, sprijinindu-mă de ea un moment, înainte să cad în genunchi, copleșită de o senzație cumplită de rău. Detestam să vomit. Am rămas gâfâind, slăbită, pe podeaua micii încăperi.

— Ai terminat? a întrebat Roy ciocănind cu putere în ușă.

— Aproape!

Gândul că trebuia să mă ridic din nou și să fac drumul până la scaunul meu mi-a făcut picioarele să se încleieze de podea, și...

Focuri de armă.

Recunosc c-am țipat. Tot ce auzeam din afara băii era zgomotul sălbatic al unei salve, punctat de percuția ascuțită a pușcilor de asalt. Și strigăte de oameni.

Da, m-am speriat. Da. Eram îngrozită. Fusesem în al Doilea Război Mondial și, chiar dacă n-ar fi trebuit să iau parte la lupte, ideea e că, în unele zile... în unele zile zburam în locuri aflate sub asediu. Știam ce se petrecea acolo și aș fi

fost o proastă dacă nu mi-ar fi fost teamă, când tot ce mă despărțea de moarte erau pereții și ușa de plastic a toaletei.

M-am ghemuit, cu brațele deasupra capului, și am încercat să mă fac o țintă cât mai mică. Așa se putea rezuma eroismul meu – încercam să nu fiu împușcată.

Focurile de armă s-au oprit.

— Liber! a răsunat o voce masculină către o altă persoană, iar apoi am auzit pe cineva oprindu-se lângă ușa toaletei. A încercat clanța.

— Dr. York? Sergent Mitchell Ohnemus de la ONU.

— Da. O clipă.

M-am șters la ochi și m-am sprijinit de perete ca să mă ridic în picioare. Mă lăsasem eu la podea, dar nu voiam să fiu salvată de-acolo. Am făcut câteva încercări până am reușit să mă coordonez suficient ca să deschid zăvorul.

Afară, mirosul de cordită se împletea cu cel de vomă și urină. Nu-mi închipuisem că ar fi putut să miroasă mai rău în rachetă, și totuși iată. Tânărul soldat ONU avea pielea albă, pistruiată, și genele atât de deschise la culoare, că probabil sub cască părul îi era blond natural.

— Doamnă, sunteți bine?

— Mulțumesc. Da, i-am răspuns și am întins o mână. Dar am nevoie de ajutor ca să merg.

Roy se zvârcolea pe podea, cu o rană sângerând în piept. Dintre scaune, alt braț se întindea peste covor, parcă implorând. Cineva a gemut, slavă Cerului! Nu fiindcă-l durea, ci fiindcă era în viață.

N-ar fi trebuit să se ajungă aici. Oricât de ciudat părea, cred că, dacă președintele ar fi venit, mi-ar fi dat drumul. Dacă ar fi venit. Dar asta nu avea să se întâmple niciodată.

A mai durat încă patru ore să trec prin examinarea medicală și interogatoriu. Și după aceea... Haideți să vă povestesc cât de minunat este să faci un duș după trei luni în care-ai folosit doar prosoape de in și șampon uscat. Oamenii care nu au fost niciodată în spațiu nu înțeleg ce lux reprezintă apa. Am stat pe un scăunel, sub apa de la dușul camerei mele de la centrul de aclimatizare. Picăturile au răpăit pe capul meu, croindu-și drum prin păr și căzându-mi pe față și pe gât. Căldura lichidă m-a învăluit, alunecând cu o glorie senzuală pe toată lungimea membrelor mele.

Urma să trec printr-un nou interogatoriu foarte lung, dar deocamdată puteam sta la duș. M-am aplecat în față și mi-am sprijinit coatele pe genunchi, lăsând apa să curgă în cascadă pe spatele meu, ca într-un masaj cu multe degete. Lângă baie, o asistentă aștepta să mă ajute să ajung la salteaua cu apă care avea să-mi susțină membrele dureroase în noaptea aceea. Oricât îmi doream să stau sub duș pentru totdeauna, mai urmau și altele. Și băi. Ah... Să mă afund în cadă și să las apa caldă să mă susțină!

Între timp, eram nepoliticoasă față de asistentă. Am închis apa oftând și am apăsat pe buton. Ușa s-a deschis, de parcă asistenta ar fi așteptat cu mâna pe clanță, și...

În ușă se afla Nathaniel. Zâmbea și mă simțeam de parc-aș fi văzut soarele.

— Ai nevoie de ajutor, Doamnă Astronaut?

I-am întins brațul, care părea să-mi cântărească vreo treizeci de kilograme.

— Am nevoie de ajutor să mă usuc cu prosopul.

— Pot să fac asta.

Deja desculț, Nathaniel a intrat în camera de duș și m-a luat de mână, aplecându-se să mă sărute. Sigur, vorbiserăm la

telefon după ce mă scoseseră din racheță, dar până în momentul acesta mi se păruse că revederea noastră era doar ipotetică.

Mâna soțului meu era caldă și familiară, de la bătătura permanentă provocată de creion pe prima articulație a arătătorului, până la gâdilătura părului blond de pe dosul palmei. Buzele îi erau calde și ușor crăpate, dar cu un contur atât de cunoscut, că m-am topit. Când nu ți-ai văzut iubitul de trei luni, primul moment împreună... atingerea... mirosul. Simpla influență orbitală a prezenței lui mă făcea să simt că nu mai eram pierdută în mișcarea siderală.

Ah, eram încă prea obosită să mă țin singură pe picioare, dar lumea era din nou așa cum trebuia.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

— E prima dată când mi-am făcut griji că nu te voi mai revedea, a spus și a luat prosopul de pe rastel.

— Nu am fost nicio clipă în pericol real, am spus cu o grimasă provocată de încărcătura amintirilor. Exceptând reintrarea.

Răspunsul meu l-a lăsat cu gura căscată de uimire.

— Elma, te-au ținut ostatică șase oameni.

— Ei, bine... da. Însă nu voiau să mă împuște; poate că mi se păruse, dar furia lor nu fusese îndreptată împotriva mea. Erau doar câțiva tipi care ieșiseră la vânătoare, au văzut o ocazie și au profitat.

— Așadar au fost impulsivi.

— Hotărâți, am zis și mi-am închis ochii strâns, amintindu-mi de ochii lui Roy deasupra măștii, când a pomenit de fiica lui. Aveau familii. Voiau doar o lume mai bună pentru copiii lor.

Cunosc tăcerea soțului meu, când nu e de acord cu mine. Inspiră, de parcă ar vrea să vorbească, apoi își ține respirația pentru o clipă. Nathaniel a expirat, trecând prosopul pe spatele meu.

— Abia aștept să te duc din nou acasă.

Dac-am fi fost acasă, l-aș fi întrebat cu ce nu era de acord, dar eram extenuată, așa că l-am lăsat să schimbe subiectul.

— Zi-mi mai bine despre noutăți.

— Am cumpărat un nou covor, a zis și a trecut cu prosopul peste șold către coapsă. De fapt, Nicole Wargin l-a ales, dar mi-am folosit banii câștigați cu greu.

— Există și bani câștigați ușor?

— Da? Dacă zaci tot timpul?

În timp ce vorbea, Nathaniel a urmat conturul corpului meu cu prosopul, de parcă ar fi încercat să se asigure că eram reală.

— Nu mă lasă să zac prea mult.

Aveam doar ziua aceea să mă odihnesc, căci de mâine fizioterapeutul avea să înceapă antrenamentul sistemului vestibular, așa încât să mă reaclimatizez la gravitația terestră. Slavă Cerului, nu mai dura la fel de mult ca primele câteva dăți. Procesul nu era plăcut, dar scăpam într-o săptămână.

— Ce culoare are?

— Ce? Ah, covorul. Este... roșiatic? Are un model, a spus el mușcându-și buza de jos. Se potrivește cu pernele de pe canapea.

M-am uitat la el, suspicioasă.

— Nicole are gusturi excelente. Dar ce-a generat achiziția?

— Ultima dată, a răspuns Nathaniel împăturind prosopul, ai avut probleme din cauza podelei netede. M-am gândit că aderența o să fie de ajutor.

Ce drăguț e soțul meu!

— Aș putea să stau încălțată.

— Da, însă îți place să stai desculță, a spus Nathaniel, agățând prosopul cu o expresie îngrijorată. E un covor frumos, sincer.

Am râs și mi s-a părut alarmant de bine. Reușisem să rămân în viață după ce trecusem prin două încercări care ar fi

putut să-mi aducă moartea, ca să nu mai zic de traiul în spațiu, iar noi vorbeam despre covoare.

— Te cred, am zis și l-am luat de mână, uitându-mă spre ușă. Mă ajuți să urc în pat?

Cu grijă, Nathaniel m-a ridicat. Mi-am pus brațele în jurul gâtului său și m-am sprijinit de el. M-a cuprins cu brațele, apăsându-mi ușor punctele dureroase de pe spate. Era atât de bine. Căldura lui, pe care o simțeam lipită de întreaga lungime a corpului meu, era minunată.

Îmi ardeau ochii și am fost nevoită să-i închid, ca să-mi stăvilesc dorința. Mâna lui s-a plimbat pe curbura spinării, până la fese, și înapoi spre talie. M-a strâns ușor, susținându-mă în continuare. Oftând, l-am lăsat să mă ajute să mă îmbrac cu halatul de spital și să parcurg distanța scurtă până la salteaua cu apă.

Mă usturau picioarele acolo unde mi se spărseseră bătăturile, așa că mă simțeam ca mica sirenă călcând pe cuțite. Ciudat era că aveam bătături pe partea de sus a picioarelor, de la fușteiele de ancorare, și în vârfurile degetelor, pentru că mă împinsesem ca să fac salturi. Călcâiele în schimb erau moi și fine, ca ale unui bebeluș.

M-am așezat ușor pe saltea și l-am lăsat să-mi urce picioarele pe ea. Cu un oftat care a sunat de parcă mă dezumflam, m-am lăsat pe saltea. Doamne, ce obosită eram! Salteaua cu apă ajuta, dar nimic nu e confortabil pe Pământ după ce trăiești la microgravitație.

Am bătut ușor pe partea de lângă mine și m-am tras, ca să-i fac loc lui Nathaniel pe marginea saltelei înguste. S-a așezat cu grijă, așa încât salteaua să nu mă miște prea mult și s-a ghemuit lângă mine. Cu o mișcare de du-te-vino, mi-a mângâiat clavicula și m-am simțit învăluită într-o senzație de căldură.

— Myrtle spune că va face vin de păpădii.

Era doar zgomot menit să umple spațiul dintre noi. Când ești plecată atât de mult... sunt atâtea cuvinte și gânduri reținute, că e greu să știi de unde să începi sau ce nu ai spus deja.

— După experimentul cu stafide, sunt convinsă că toți...

— Ce? Experimentul cu stafide?

— Ah, da. Scuze. N-am putut să-ți spun fără să se prindă centrul de control de la sol. Știi stocul acela imens de stafide care a fost trimis acolo? Myrtle le-a rehidratat și a reușit să pornească procesul de fermentație.

— A făcut vin? a întrebat, și salteaua cu apă a început să se clatine de râsul lui. Pe Lună?

— Alcoolul este o parte importantă a unei comunități funcționale.

— Sunt sigur, a spus Nathaniel sărutându-mă pe obraz. Cum a ieșit?

— Ca un sirop de tuse cu terebentină.

— Uau! a fluierat el. Știi că vinul de pe Lună s-ar vinde cu câteva miare aici.

— Ei, bine, Henri Lemonte l-a distilat și a făcut un coniac respectabil, bun din el. Iar „respectabil", am adăugat cu o strâmbătură, înseamnă că se amesteca bine cu suc. Iar „ei, bine" înseamnă că abia puteai să guști din el.

— Sunt surprins că n-a încercat să fermenteze sucul de mere.

— Oamenii au vrut asta. Transportul de stafide s-a făcut la solicitarea Olgăi Baumgartner, dar ea a rămas însărcinată și a fost nevoită să revină pe Pământ mai devreme, am continuat ridicând din umeri, cât era posibil, având în vedere că stăteam întinsă pe o saltea cu apă.

– Da... Am auzit, a oftat Nathaniel. Cineva trebuie să fie primul care să rămână acolo, dacă vrem să avem o colonie autosustenabilă.

– Cine vrea ca propriii copii să fie cobai? S-a făcut deja tam-tam când am început să creștem iepuri pe Lună.

Activiștii pentru drepturile animalelor fuseseră furibunzi, dar, ca s-o citez pe bunica, ai ce mânca dintr-un iepure.

– Iepurașii pe care i-am readus pe Pământ erau tare nefericiți. Cine ar vrea să-și condamne copilul să nu se mai întoarcă pe Pământ?

– La cum merg lucrurile, e posibil să nu-și dorească asta.

M-am cuibărit mai aproape de el, oftând. Exact de asta se temeau Roy și prietenii lui, că va urma un exod dinspre Pământ care nu-i va include și pe ei. Aveau dreptate: unii oameni aveau să fie lăsați în urmă, din cauza resurselor, a politicii sau din pură încăpățânare.

Nu părea să existe un răspuns corect.

Dintre toate lucrurile care-mi lipsesc cât sunt în spațiu, nu v-ați aștepta ca ședința de personal de luni dimineața să se numere printre ele. Cred că nu-i tocmai corect să spun că-mi lipsește *ședința* în sine, dar este o șansă de a mă revedea cu prietenii și colegii. În plus, înseamnă cafea și gogoși.

La o săptămână după ce mă întorsesem pe Pământ, am intrat la ședință mult mai sigură pe picioare. În jur de patruzeci de persoane sporovăiau deasupra mai sus-amintitelor cafele și gogoși, iar asta m-a încurajat. Corpul de astronauți devenise uriaș, așa că acolo era doar un departament: piloții. Suntem „elita", ceea ce înseamnă, de fapt, că avem parte de mai multă pregătire și – să ne concentrăm pe ce-i mai important – primim gogoși mai bune.

Benkoski m-a văzut primul și a strigat:

— A aterizat Doamna Astronaut!

Elita nu înseamnă demnitate. Probabil că fața mea era la fel de roșie ca o rachetă de avertizare. Nu eram singura femeie din cameră și totuși porecla îmi rămăsese. Oamenii s-au strâns în jurul meu, rânjind și bătându-mă pe spate.

Malouf mi-a întins o cană de cafea aburindă:

— Ai fost... genială. Germeni spațiali, ha!

— *Helen* a fost genială. Germenii au fost ideea ei.

— Așa este, a recunoscut toastând cu propria cană de cafea. Dar pe ea am felicitat-o deja, și tu ești cea care a rămas pe rachetă.

Clemons a intrat în cameră, ceea ce m-a scutit de a mai fi în centrul atenției, căci toți s-au grăbit să ia loc. Probabil că Leonard și Helen primeau la fel de multă atenție în ședința de luni din partea celor din grupul marțian. Pe de altă parte, mulți dintre ei fuseseră în rachetă, așa că poate că discutaseră deja despre asta. Eu eram bucuroasă că mă pot întoarce la treabă.

Am înhățat o gogoașă înainte să mă așez. S-a nimerit să stau între Imogene și Sabiha. Orice-ar fi început să spună Clemons nu a mai ajuns la mine de când am luat prima înghițitură. Să vă zic ceva... prăjeala nu-i tocmai un lucru pe care-l poți face în spațiu. O gogoașă este o gustare atât de modestă, până când te gândești mai bine. Glazura începuse să se cristalizeze, căci aluatul atrăgea umezeala din zahăr, lăsând o carcasă dulce, care s-a rupt când am mușcat din ea, dezvăluind un interior fraged. Zahăr, drojdie, unt și divinitate... Puteai să găsești divinitatea într-o gogoașă.

Imogene s-a aplecat spre mine și a șoptit.

— Nathaniel știe că faci mutra asta în afara dormitorului?

Am pufnit și m-am înecat. Ședința s-a oprit. Clemons s-a uitat la mine, iar eu mi-am dres glasul. Roșie la față, am luat o gură de cafea și mi-am dres din nou glasul:

— Scuze. De la gravitație.

Clemons a încuviințat și a continuat de parc-aș fi spus un lucru rezonabil. Să vedeți ce chestie, directorul CAI n-a fost niciodată în spațiu. Are o valvă a inimii slabă și probabil n-ar supraviețui decolării. Ceea ce-mi amintea de faptul pe care Roy și prietenii lui îl subliniau, acela că spațiul era dedicat doar unui anumit procent de populație. Mulți dintre oameni aveau să fie lăsați în urmă, de nevoie. Era ca un program eugenic de autoselecție, care... sincer, nu mă gândisem până atunci cât era de îngrozitor.

Dar aveam de ales? Da, oamenii încercau să amelioreze efectul de seră, dar, când aveam să decidem că eforturile lor eșuaseră, ar fi fost prea târziu ca să înființăm colonii. Oftând iar, am lăsat gogoașa jos și mi-am tras dosarul în față, răsfoindu-l ca să văd ce aveam de făcut.

Clemons a continuat să vorbească, trecând prin agendă și discutând cu fiecare grup despre misiunea sa. Am întors paginile și am început să mă încrunt, așa încât, până când am ajuns la ultima pagină, părea deja că îngrijorarea pe care o marcau prinsese rădăcini în adâncul capului meu. Numele meu nu era nicăieri.

Cât sunt pe Pământ, una dintre responsabilitățile mele este să ajut la pregătirea coloniștilor de pe Lună. Toți astronauții fac asta, cu rândul. Fiecare „clasă" de coloniști primește doi astronauți care-i ajută să se deprindă cu ce trebuie să înțeleagă ca să supraviețuiască pe Lună. Mă așteptam la o clasă nouă, dar...

— York. Ai făcut o treabă bună cu protestatarii. Tu și ceilalți astronauți din zborul acela o să primiți săptămână liberă în plus, ca s-o scoateți la capăt cu presa.

Nu era tocmai o răsplată, așa cum părea să o considere. Pufăind din trabuc, Clemons și-a închis agenda:

— Asta a fost. La treabă. York, rămâi o clipă.

Zâmbind, am încuviințat, dar simțeam că sunt pe cale să scot un oftat lung. Detestam conferințele de presă. Sabiha m-a bătut compătimitoare pe umăr.

— Spune-i că trebuie să mă ajuți să actualizez simularea navetei lunare.

— Mersi, am zis și m-am ridicat. Nu cred c-o să mă lase să scap atât de ușor.

— Merită să încerci. Și e adevărat.

Am râs, fiindcă mă îndoiam de asta. Sabiha avea mai multe ore de zbor decât mine, dar am apreciat efortul ei de a-mi da ceva de făcut care să nu mă expună atât de mult atenției publice. După ce mi-am luat dosarul, m-am îndreptat spre masa din față.

— Ați vrut să vorbiți cu mine, domnule?

— Da, a spus pufăind dintr-unul dintre trabucurile lui omniprezente, norii de fum înconjurându-i fața, precum apa la gravitație zero. Malouf! Închide ușa după tine.

Rahat! Suna... de parcă eram în bucluc. *2, 3, 5, 7, 11...* cu siguranță nu era nimic.

— York, ai impresionat multă lume în situația cu ostaticii, a zis Clemons, lăsându-și trabucul jos. Multă lume. Cei de la PR se luptă să pună mâna pe tine pentru interviuri. Ești pregătită? Nu vreau să te trimit acolo dacă mai ai nevoie de timp pentru aclimatizare.

— Mulțumesc, domnule. Niciun astronaut sau pilot nu va recunoaște că are o slăbiciune, dacă are de ales – oricât de mult detestam conferințele de presă, știam ce valoare au pentru programul spațial. Mă bucur să fiu de folos.

— Bun... Bun, a adăugat și a scuturat trabucul în scrumiera de pe masă. Uite care-i treaba. Programul spațial se confruntă cu niște dificultăți, și oamenii care te-au luat ostatică reprezintă aceste dificultăți. Oameni care nu pricep importanța programului pun presiune pe guvern să ne retragă fondurile.

— Sunt conștientă de o parte dintre aceste îngrijorări.

— Prin urmare, a continuat încuviințând, avem nevoie de publicitate pozitivă. De cineva la care lumea să se uite cu admirație. Tu... s-a oprit el oftând. Îți amintești când mi-ai zis, cu ani în urmă, că avem nevoie de femei în programul spațial încă de la început, ca să-l facem să pară sigur?

Unde voia să ajungă cu toate astea? Clemons părea mai îngrijorat ca niciodată.

— Da, domnule.

— Ai avut dreptate, și eu m-am înșelat.

Cuvintele mi-au zburat de parcă un hublou s-ar fi golit în spațiu.

— Mulțumesc, cred.

Clemons a pufnit și un zâmbet i-a îmblânzit chipul lătăreț.

— Oamenii te plac. Au încredere în tine. Așa că... de dragul programului, vreau să te rog să fii imaginea CAI și, mai precis, să te alături Primei Expediții pe Marte.

PATRU

URAGANUL CARLA DEVASTEAZĂ TEXASUL

GALVESTON, TX, 28 aug. 1961 – Uraganul Carla, cu viteze ale vântului de până la 278 km/h, este considerat unul dintre cele mai cumplite opt uragane raportate pe coasta Texasului din 1875 până în prezent. Bărbați, femei și copii au fugit din calea furtunii într-o evacuare în masă, unul dintre cele mai mari asemenea exoduri de la căderea Meteoritului, în 1952.

Toate acestea sunt un avertisment că, deși putem ajunge pe Marte, există încă forțe ale naturii pe Pământ pe care nu le înțelegem și nici nu le putem preveni ori controla.

În fiecare secundă, un uragan descarcă de cel puțin zece ori mai multă energie decât a făcut-o Meteoritul asupra statului Washington D.C. Altfel spus, pe durata sa, un uragan descarcă la fel de multă energie precum zece milioane de bombe atomice. Acest fapt copleșitor ar trebui să ne facă să adoptăm o atitudine umilă în fața naturii.

I-am spus cu hotărâre lui Clemons că „Mă voi gândi la asta" și am ieșit din sala de conferințe, am străbătut holul, am urcat scările, am luat-o spre aripa dedicată inginerilor și am intrat direct în biroul lui Nathaniel. Și-a ridicat privirea zâmbind de pe niște schițe aflate pe masa de proiectare.

I-a căzut creionul din mână și, odată cu el, și fața.

— Ce s-a întâmplat?

37, 41, 43... Am închis cu grijă ușa... *47, 53, 59*... Cu tot atâta grijă, am tras aer în piept și mi-am încrucișat mâinile ordonat, cum mă învățase mama.

— Clemons mi-a cerut să merg pe Marte.

— Ce?

— A zis c-ar exista niște probleme de finanțare? am zis având senzația că trupul meu e la doi metri în față, la capătul unui tunel lung. Nicole a pomenit despre asta, pe Lună.

— Da... a spus Nathaniel și și-a tras un scaun tocit, făcându-mi semn să mă așez la biroul lui. Președintele Denley este... N-a făcut nicio declarație publică, dar Clemons spune că se gândește să renunțe la programul spațial, în ciuda acordurilor cu ONU.

M-am afundat în scaunul de piele, care a scârțâit sub greutatea mea.

— Ar fi... Clemons mi-a zis că vrea să fiu „imaginea CAI" în fața opiniei publice, am adăugat și mi-am privit mâinile, care erau încordate. A zis chiar și că a greșit când a blocat accesul femeilor în program și că am avut dreptate în legătură cu faptul că noi trebuia să dovedim că spațiul este sigur.

— Nu mi-am dat seama că lucrurile merg chiar atât de rău, a exclamat Nathaniel fluierând.

— Asta a fost și reacția mea.

S-a înclinat și a deschis un sertar. Înăuntru se afla un vultur pe care începusem să-l construiesc din cartele, ultima dată când venisem acasă. S-a aplecat ca să-l scoată, așa încât să nu-i văd fața când m-a întrebat:

— Vrei să te duci?

— Nu știu.

Lângă Nathaniel, pe marginea biroului, un ventilator se rotea dintr-o parte în alta, într-o încercare de a răci încăperea.

— Adică... e vorba de Marte. Dar ar fi trei ani.

— Cel puțin, a spus și a pus vulturul, foarfeca mea mică de alamă și o cutie cu lipici lângă mine, aliniate cu grijă. Dacă ar fi doar trei luni, ai vrea să mergi?

— Da, bineînțeles.

— Și dacă n-aș fi eu în ecuație? a întrebat ridicându-și privirea spre mine. Dar ar fi vorba totuși despre trei ani?

Am tras aer în piept încet și am expirat.

— Da. Probabil. Nu știu. Aș rata absolvirea lui Tommy. Și aniversarea mătușii Esther la împlinirea vârstei de o sută de ani.

Trebuia să fac ceva cu mâinile, înainte să le frâng în bucăți. Fără îndoială, de aceea scosese Nathaniel vulturul din sertar. M-am întins după o cartelă aruncată la coș. Am scuturat-o puțin și am scos-o.

— Doar că... Clemons vrea să fiu în față.

— Prin urmare multe conferințe de presă, a spus el cu o grimasă, cunoscându-mi... idiosincraziile.

— Da. Și-*n plus*, ar trebui să recuperez față de restul echipei, care se antrenează deja de paisprezece luni.

Era o nebunie chiar și să mă gândesc la asta, dar aceeași dorință care mă făcuse să intru în programul spațial la început sălta acum și-mi trăgea inima după ea ca un copil de cinci ani

care arată spre cortul circului. Puteam merge să văd, să explorez, să zbor sub alt cer, și...

— Ai merge *și tu*?

— Da. Dacă aș putea face asta... a spus arătând spre birou, spre hârtiile aruncate dezordonat, în mijlocul proiectului; un model al uneia dintre navele pentru a doua Expediție pe Marte se afla într-un colț. Din spațiu, a continuat el. Dar încă nu sunt gata să plec.

— Nu e o mutare permanentă.

— Și vreau să aștept până când este... a spus și s-a aplecat din nou în față, cu ochii lui albaștri aprinși de concentrare. Asta e diferența dintre noi. O călătorie dus-întors ar însemna trei ani în care eu n-aș putea face ceea ce-mi place. Și trei ani în care tu ai face exact ce-ți place.

— Și trei ani departe de tine.

— Dar, dacă eu n-aș intra în ecuație... ai merge.

— Nu ești o variabilă pe care s-o pot elimina.

Am aliniat cartela lângă celelalte care alcătuiau vulturul, iar micile orificii au licărit invadate de lumină când am potrivit-o. Dacă m-aș fi descurcat la fel de ușor și în privința cuvintelor! Trebuia să existe o cale de a nu ne roti în cerc cu această conversație.

— A fost destul de greu pe Lună, când am stat doar trei luni departe unul de celălalt. Și de-acolo puteam vorbi din când în când, puteam trimite scrisori.

El a fluturat din mână, de parcă asta n-ar fi fost o problemă.

— Programul are un teleimprimator pentru cuplurile căsătorite și un canal radio special. E adevărat, ar exista o întârziere mai mare, dar am putea comunica. Te gândeai să te retragi... Spune-mi încă o dată de ce.

Am oftat, dar de asta venisem la el. În afară de faptul că era soțul meu și decizia aceea îl afecta direct. Nathaniel mă ajută să mă înțeleg mai bine, uneori doar prin întrebările pe care le pune.

— Din multe motive. Munca pe care o fac... înseamnă, practic, să conduc un autobuz. E adevărat că-i în spațiu, dar tot... Eu vreau să fac ceva care să conteze. E un semn de mare vanitate și egocentrism și știu c-ar trebui să fiu recunoscătoare că am o slujbă și...

Nathaniel și-a dres glasul, privindu-mă cu sprâncenele ridicate.

M-am oprit. Am închis ochii. La naiba! Nu puteam trece peste senzația că trebuia să-mi cer scuze fiindcă doream să excelez. *2, 3, 5, 7, 11, 13...*

— Vreau să schimb lucrurile!

Nu m-a lovit fulgerul. Am deschis ochii și m-am concentrat la ghearele vulturului, dar am sărit direct la partea cea mai grea a conversației.

— Dar totodată... dacă ne dorim o familie...

Nathaniel a tras de un fir desprins din genunchiul pantalonilor săi.

— Asta poate să aștepte până când te întorci.

— Poate? am întrebat oftând, înlăturând partea nenecesară a cartelei, care a căzut pe birou.

Tot amânaserăm copiii și din motive serioase, dar dacă plecam...

— Radiațiile. Timpul petrecut în spațiu și efectul pe care l-ar putea avea asupra oaselor mele, chiar și cu eforturile de ameliorare. S-ar putea să nu mai pot face copii când mă întorc.

— Dacă nu poți... dacă nu se poate rezolva asta, atunci rasa umană e oricum pe ducă, a spus Nathaniel, frecându-și ceafa

și uitându-se în podea. Scuze. Am spus-o cam tăios. Dar... bine, să zicem că te retragi din program. Ce-ai face?

Am deschis gura și mi s-a părut că următoarea gură de aer a adus cu sine imaginea acelui viitor. Aș fi lucrat din nou în departamentul de calcul până aș fi rămas însărcinată. Apoi, m-ar fi concediat. Aș fi gătit, aș fi făcut curat și m-aș fi ocupat de creșterea copilului nostru până când ajungea la o vârstă nedefinită, și aș fi început să fac voluntariat pentru organizații caritabile, așa cum făcuse mama. Aș fi făcut ceva care să conteze, dar într-o sferă foarte mică și limitată. Matematica. Zborul. Spațiul... toate ar fi fost atunci niște uși închise.

— La naiba!

Nathaniel a pufnit. S-a aplecat în față și și-a pus o mână pe brațul meu.

— Ai fi fericită?

Voiam ambele lucruri. De ce nu le puteam avea? Dar avea dreptate. Nu voiam să renunț la spațiu. Desigur, eram doar o șoferiță de autobuz mai șmecheră, dar găseam în slujba asta o frumusețe pe care n-o puteam avea pe Pământ. Marte era încă acolo, dar...

— Nu, am zis și m-am întins după altă cartelă, ca să nu fiu nevoită să mă uit la el în timp ce recunoșteam cât eram de egoistă. Vreau copii, dar viața pe care mi-o doresc n-ar fi corectă față de ei. Dacă nu e Marte, va fi altceva care-mi va atrage atenția și îmi va ocupa timpul.

A tras aer în piept, parcă vrând să spună ceva, apoi și-a ținut respirația. Nu am insistat să aflu ce decisese să nu spună, concentrându-mă în schimb la sculptura mea din hârtie. Zic asta, dar, pe măsură ce pasărea căpăta formă sub degetele mele, era limpede că-i răspundeam la tăcere, căci puneam una peste alta cartele, creând un ou între ghearele vulturului.

Scaunul lui a scârțâit, când s-a lăsat în cele din urmă pe spătar.

— În regulă. Deci am scos copiii din ecuație. Asta simplifică lucrurile. Vrei să mergi?

— Nu știu.

Trei ani. Trei ani departe de omul care mă înțelegea atât de bine, că nu-mi punea la îndoială gândurile și nici nu încerca să mă convingă că greșeam. Spre deosebire de ceea ce se întâmpla în spațiu, aici lacrimile mele puteau cădea, însă vulturul din mâinile mele era tot în ceață.

Nathaniel mi l-a tras din mâini, cu blândețe, și m-a luat în brațe. Privind retrospectiv, cred că vulturul răspundea tuturor întrebărilor mele.

Era în zbor, dar avea capul întors într-o parte, parcă privind peste umăr. Ținea un ou în gheare. Simbolismul era banal, dar clar.

Chiar și după ce discutasem cu Nathaniel, eram în continuare neliniștită și nu știam ce să-i spun lui Clemons. Pentru că soțul meu mai avea de lucru, m-am prefăcut că eram bine, iar el nu a contestat asta, deși în mod evident nu m-a crezut. Am ieșit pe hol ca să mă întorc în aripa astronauților și m-am oprit.

Nu aveam nimic de făcut, fiindcă Clemons îmi eliberase programul, așa încât să pot recupera pregătirea pentru Marte. Presupunea că voi spune „da". Aș fi putut considera că încerca să-mi dea un răgaz pentru a lua o decizie, dar de ce să contrazic experiențele anterioare?

Ținând în mână noul vultur făcut din cartele, m-am îndreptat spre aripa astronauților să-mi iau geanta. Dacă n-aveam de lucru, puteam să plec. Aș fi putut să mă opresc la o librărie, apoi să merg acasă și să-mi afund degetele picioarelor în noul covor.

M-am îndreptat spre birou și i-am văzut pe Jacira și pe Parker, mergând împreună cu Betty, care trecuse de la astronauți la PR. Pe măsură ce corpul de astronauți se mărise, slujbele deveniseră tot mai specializate, și Clemons își dăduse seama c-ar fi fost mai potrivit pentru Betty să lucreze în PR decât ca pilot. Părea mai fericită aici și făcea interviuri pe Pământ și în spațiu. L-am salutat fugitiv din cap pe Parker, dar el mi-a zâmbit. Nu aveam încredere în zâmbetul ăla.

— York. Mergem spre poartă, să dăm autografe. Vii și tu?

Știa că detest ciclul de autografe. Betty s-a luminat la față, ridicându-se niței pe vârfuri. Peste umerii lor, Jacira mi-a aruncat o privire rugătoare și și-a împreunat mâinile într-un gest implorator. Era dificil s-o refuz, când arăta ca un cățeluș disperat.

— Sigur. Doar un minut, să-mi iau geanta.

Am trecut pe lângă ei, am intrat în micul meu birou și mi-am luat geanta de pe masă. Am vârât cu grijă vulturul în ea, să-l duc acasă.

Când m-am întors, Parker stătea cu mâinile în șolduri și bărbia împinsă în afară:

— *No lo hiciste.*[1]

— *Mach quatro. Honesto*, a spus Jacira, ridicându-și mâinile. *Você pode verificar os logs do computador da minha trajetória, mas isso vai mudar a maneira como viajamos.*[2]

El s-a încruntat, și o cută i s-a format între sprâncene în timp ce spunea pe mutește un cuvânt, apoi a dat din cap hotărât și a zis:

---

[1] „N-ai făcut-o", în portugheză în original (*n. red.*).

[2] „Mach 4. Sincer [...] Poți verifica jurnalele de computer ale călătoriei mele, dar va schimba modul în care călătorim", în portugheză în original (*n. red.*).

— *De que maneira*?[1]

— Acum vorbești în portugheză? am întrebat ridicând din sprâncene.

— Încerc, a răspuns el, ridicând din umeri și îndemnându-ne spre partea din față a clădirii. M-am gândit că poate fi utilă având în vedere contingentul brazilian din misiunea de pe Marte. Dar, serios, mach 4[2]?

— Da, a încuviințat Jacira.

— E vorba de Tiberius-47? am întrebat și mi-am pus geanta pe mână, mai mult decât invidioasă că Jacira testase nava.

— E o frumusețe, a spus și s-a oprit când Parker ne-a deschis ușa. Încercăm arcurile parabolice ca mod de a trece de planetă folosind mai puțin combustibil.

Parker ne-a urmat afară, lăsând ușa grea, din sticlă și oțel, să se închidă după noi.

— Pe ce fel de pistă poți ateriza la o astfel de viteză?

— Aveam nevoie de toată lungimea, la... la naiba! a oftat Jacira, clătinând din cap. S-a întors fetița de la ferma Williams.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce voia să spună cu „ferma Williams". O rachetă se prăbușise deasupra fermei și majoritatea persoanelor de-acolo muriseră. Jacira se uita fix la o fetiță cu părul șaten împletit în codițe, îmbrăcată într-o salopetă jerpelită, care stătea în mijlocul unui grup de copii cu aspect similar.

O mai văzusem, dar așa cum vezi oameni zi de zi, fără să-i bagi în seamă. Chiar și așa, când Jacira arăta spre ea, nu se remarca prin nimic. Nu era niciun semn c-ar fi trăit o tragedie. Bietul copil!

---

[1] „În ce fel?", în portugheză în original (n. red.).

[2] Viteză supersonică, de patru ori viteza sunetului (n. red.).

Betty s-a întors spre noi, zâmbind strălucitor, de parcă n-ar fi fost nicio problemă.

— Va trebui să ne ocupăm de ea cu mare atenție. E posibil ca unul dintre reporteri s-o fi adus acolo ca să ne întindă o capcană și...

Am făcut un pas spre gard, depărtându-mă de grupul nostru. Nu puteam suporta să aud că această copilă, a cărei familie fusese ucisă, ar fi putut fi folosită drept unealtă. Era doar un copil. „Să ne ocupăm cu mare atenție", poftim atitudine! M-am strecurat pe poartă, printr-o mulțime de reporteri și alaiul lor, toți strigând spre mine: „Dr. York! Ce voiau protestatarii?", „Elma! Ți-a fost frică?", „Cât de periculoși sunt acești germeni spațiali?".

Eram deja antrenată să ignor întrebările de felul ăsta și am mers mai departe, lăsându-i pe reporteri să se dea din calea mea. M-am dus până la fata de la ferma Williams. Și-a dat capul pe spate ca să se uite la mine.

A spus cu o voce ascuțită, specifică pentru copiii foarte mici:

— Tot o să mergeți pe Marte?

Am încuviințat, chiar dacă nu fusesem niciodată în misiunea aceea:

— Poate că într-o zi vei merge și tu. Cum te cheamă?

— Dorothy.

Își trecea degetele prin șuvița din capătul unei codițe, în timp ce reporterii din jurul nostru făceau fotografii. Cineva ne filma, dar n-aveau decât s-o facă, din partea mea. Dorothy și-a lăsat capul într-o parte, de parcă s-ar fi gândit la ceva:

— O să fie copii pe Marte?

Când o spun copiii! Am simțit un junghi în piept, de parcă vorbele ei mi-ar fi ajuns direct în inimă. N-avea cum să știe despre discuția mea cu Nathaniel. Spun asta de parcă am fi

vorbit o singură dată despre asta. Era, de fapt, o discuție lungă, pe care o purtam de doi ani, și chiar dacă părea încheiată, eu tot nu eram convinsă. Dar m-am înarmat cu zâmbetul reglementar, cel pe care înveți să-l afișezi când porți un costum spațial de șaptezeci și trei de kilograme în condițiile gravitației terestre, doar ca un fotograf să mai „tragă încă un cadru".

Am învățat să zâmbesc când mă doare.

— Da, iubito. Fiecare copil născut pe Marte va fi acolo datorită mie.

— Și cei născuți aici?

Cum rămânea cu orfanii ca ea, cu toți oamenii pe care autoritățile îi considerau lipsiți de importanță? Și mai rău, dacă programul spațial era blocat, cum rămânea cu toți copiii ca ea care ar fi crescut pe un Pământ în curs de pieire? Am îngenuncheat în fața lui Dorothy, cu decizia pe care o luasem deja, și am scos vulturul din geantă:

— Mai ales ei.

După ce am vorbit cu Dorothy și cu ceilalți copii, m-am întors înăuntru și m-am dus direct în biroul lui Clemens. Doamna Kare, secretara sa, și-a ridicat privirea de la mașina de scris zâmbind.

— Dr. York, ce plăcere să vă revedem pe Pământ.

— Mulțumesc. E înăuntru? am întrebat dând din cap spre biroul din interior.

— Da, și nu pare să vorbească la telefon. Să verific... Domnule? a spus ea, apăsând butonul de intercom. Dr. York dorește să vă vadă.

— Care dintre ei?

— Astronauta.

I-am auzit mormăitul prin ușă și prin intercom.

— Trimite-o la mine.

Chiar și după atâția ani, tot mă trezeam uneori cu palmele transpirate când trebuia să discut cu Clemons. Nu era o reacție rațională, dar creierul are ciudățeniile lui. În orice caz, mi-am șters palmele de pantaloni înainte să deschid ușa spre atmosfera încărcată de fum de tutun ars din interiorul biroului.

Clemons avea un trabuc în mână. S-a lăsat pe scaun și s-a uitat la mine în timp ce intram. Burta îi tot crescuse de-a lungul anilor, dar fața lui nu-și pierduse asprimea.

— Ia loc.

— Nu vă răpesc multă vreme... am spus așezându-mă în scaunul de vizavi, iritată de faptul că începusem deja să mă scuz. Am hotărât, sunt de acord. O să merg pe Marte.

Și-a stins trabucul și a bătut din palme, cu un rânjet plin de încântare.

— Fată dragă, n-ai idee cât de important e momentul ăsta!

Tocmai întâlnisem copiii pe care succesul sau eșecul nostru avea să-i afecteze direct. Sunt convinsă că înțelegeam mai bine care era miza decât Clemons, care stătea în biroul său izolat.

— Fac tot ce pot ca să avansăm.

— Excelent, a spus, s-a întins către clasificatorul din biroul său și a scos un dosar. Doamna Kare a pregătit un pachet pentru tine, în speranța că vei fi de acord. Conține calendarul de bază și planul pe care l-am făcut ca să ajungi la același nivel al pregătirii cu restul echipei.

Am răsfoit conținutul pachetului, în timp ce Clemons îmi făcea un rezumat. Uitându-mă la parametri și dându-mi seama cât aveam de învățat ca să-i prind din urmă, am început să mă entuziasmez. Nu mai avusesem de multă vreme parte de o provocare, și sângele îmi clocotea de nerăbdare.

Abia după ce-am plecat din birou, cu dosarul sub braț – abia după ce-am părăsit clădirea și am urcat în metroul spre centru –, abia după ce-am deschis dosarul și am început din nou să citesc, mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Nathaniel care era decizia mea finală.

Viața în spațiu, pe cont propriu, mă făcuse să uit cum era să faci parte dintr-un cuplu.

CINCI

MEMBRI AI CLERULUI ÎNCEARCĂ SĂ MENȚINĂ PACEA ÎN CHICAGO

Orașul este liniștit atâta timp cât preoții se plimbă prin districtul negrilor.

În exclusivitate pentru *The National Times*

CHICAGO, IL, 28 aug. 1961 – Cartierul West Side din Chicago, sfâșiat de revolte, a fost azi liniștit, însă Garda Națională a rămas pe poziții în cinci unități de exerciții militare din oraș. Patrule de poliție cu întăriri au parcurs zona, pentru a preveni recurența violențelor care s-au soldat cu 60 de persoane rănite vineri seara. Cârciumile vor rămâne închise, până la alte ordine.

Activiștii pentru drepturi civile au explicat că mare parte din slujbele din zonă sunt în industria spațială, dar nivelul mediu de educație de aici se oprește la clasa a opta, din cauza numărului ridicat de refugiați dinspre Coasta de Est, a căror pregătire școlară a fost încheiată brusc de Meteorit. Mulți dintre acești bărbați nu au pregătirea necesară pentru a lucra

cu tehnologie avansată, rata șomajului fiind de 18% în district. Activiștii au spus că organizațiile comunitare duc lipsă de lideri, iar grupările militante extremiste, precum „Întâi Pământul", au încercat să umple acest gol cu un oarecare succes.

Când sunt pe Lună, mănânc la cantină, cu restul coloniei, dar acasă gătesc. Uneori, gătesc ca să scap stres. Uneori, pregătesc o întreagă cină cușer ca să scap de stres. După ce am vorbit cu Clemons, am făcut și tartă. Când Nathaniel a ajuns acasă, aerul din apartament era umed și călduț și mirosea a ciocolată, rozmarin, carne de vită și vin roșu. Mă așezasem în fața ventilatorului, aplecată în față, așa încât aerul răcoros să-mi acopere tot decolteul, regretând decizia de a pregăti cina, întrebându-mă totodată dacă să mai pregătesc un fel.

Regretul meu s-a estompat când Nathaniel s-a oprit în ușă, cu bărbia ridicată. A tras aer în piept și a zâmbit.

— Ai făcut rețeta ta de friptură de vită în stil bourguignon?

— Și cartofi copți. Și o salată, am spus și m-am ridicat, comutând ventilatorul pe funcția de oscilație. Și biscuiți.

— Ți-am zis cât de dor mi-a fost de tine? a spus Nathaniel, lăsându-și servieta lângă ușă și agățându-și pălăria în cuier.

— I-am spus lui Clemons c-o să merg, i-am mărturisit mușcându-mi buza.

Rahat! Plănuisem să discut asta cu el la cină.

— Îmi pare rău.

Nathaniel a traversat camera și mi-a luat mâinile într-ale lui. Cu blândețe, le-a strâns pe fiecare în parte, privindu-le de parcă ar fi fost fără pereche. A oftat, dar un zâmbet i-a îndulcit expresia.

— Ei, bine... știam c-o să alegi asta.

— Îmi pare rău. E încă timp să dau înapoi.

— Nu. Elma..., a început el să spună și și-a ridicat privirea. Avea ochii umezi. Am început să tremur. Mi-a sărutat degetul inelar de la mâna stângă.

— Eram sigur că vrei să mergi, dar așteptam să-ți dai seama singură. În caz că mă înșelam.

— Dar...

Soțul meu a clătinat din cap, încă zâmbindu-mi, chiar dacă avea ochii roșii.

— Nu vreau să fii blocată pe Pământ, visând să zbori printre stele. Asta nu e căsnicie.

Perioada noastră de separare a început aproape imediat. Pregătirea la care se referise Helen se desfășura la Planetariul Adler. Aștept să inventeze ceva mai bun decât un sextant pentru navigarea prin spațiu, dar, în lipsa unui câmp magnetic, depindem de stele. Este adevărat că avem UMI – unitatea de măsurare inerțială –, dar tot avem nevoie de stele ca referință și, fiindcă UMI nu e decât un grup de giroscoape, este nevoie de o persoană care să se uite întâi la stele. Cu un sextant.

UMI trebuie resetată periodic în cursul unei călătorii lungi, pentru că giroscoapele deviază, așa că, pentru a o realinia stelar în mod exact, avem nevoie, din nou, de un astronaut care să se uite la stele. Cu un sextant.

Știam cum să folosesc unul, firește, pentru că-l foloseam când făceam tranzitul Lună – Lunetta, dar stelele de care aveam nevoie pentru Marte erau diferite. Mă alăturasem celor care calculau datele necesare navigației și piloților ca să învăț să recunosc stelele pentru tranziția spre Marte. Cu un sextant.

Restul ofițerilor de navigație și piloților erau deja în Chicago, la Planetariul Adler, așa că m-am dus să mă alătur

lor după doar două săptămâni petrecute acasă, cu Nathaniel. Aș fi preferat să pilotez un T-38 până acolo, dar un zbor de linie îmi oferea avantajul că-mi puteam investi timpul în studierea teancurilor de documente pe care trebuia să le parcurg ca să recuperez. Nu se putea compara ca viteză, dar când am urcat scările bătute de vânt de la Adler măcar știam ce întrebări să pun.

Să nu lăsați stilul Art Deco de la Adler să vă păcălească. Poate că marmura e demodată de treizeci de ani, însă planetariul este ultimul răcnet în ceea ce privește tehnologia. Ador planetariile.

Este ridicol, fiindcă trăiesc mare parte din timp în spațiu, dar... pe Lună nu prea vedem stelele. Suntem îngropați în tuburi și, chiar și când nu suntem, trebuie să fim în umbra Pământului, ca să fie îndeajuns de întuneric. În plus, planetariile pot să grăbească timpul și să rotească bolta cerească în orice direcție.

Am deschis ușa cu un zâmbet uriaș și cu un dosar pe măsură. Betty a sărit de pe scaun, rânjind.

— Elma! Am crezut că e o glumă când mi-au zis că te vei alătura echipei.

— Clemons te-a trimis aici, nu-i așa? am întrebat-o cu o îmbrățișare rapidă.

Betty a încuviințat și a făcut semn spre un fotograf din spatele ei.

— E OK să rămână și Phil?

— Sigur, am răspuns făcând un semn din cap spre bărbat și jurându-mă să-l ignor, înainte să mă întorc spre restul echipei.

De fapt, echipelor. Aveam o navă de transport de marfă fără echipaj, *Santa Maria*, dar cele două vase cu echipaj erau la dublu, numite cu afecțiune *Niña* și *Pinta*. Fiecare avea câte

doi piloți și două persoane care făceau calculele de navigare – CAI adora redundanța. Toți aveau nasurile îngropate în dosarele stufoase cu care fuseserăm împovărați. Abia dacă au ridicat privirea când m-am dus să-i salut.

În echipa *Pinta*, Derek Benkoski și Vanderbilt DeBeer erau piloții. Cei doi ar fi putut să fie gemeni, amândoi modelați după aceeași matriță militară, cu maxilare pătrate și bărbii sculptate. Faptul că unul era american de origine poloneză și celălalt sud-african era irelevant. Ofițerii de navigație care-i însoțeau erau tot albi. Se zvonea că Africa de Sud amenințase că va anula finanțarea dacă oamenii lor nu zburau într-un echipaj alcătuit în întregime din persoane cu tenul alb.

Indiferent de motiv, *Nina* avea singurii membri de culoare ai echipei pentru Marte, deși nu erau piloți. Pilotul era Stetson Parker, care se lăsase pe spătar, cu picioarele întinse în față. Avea un sextant și încerca să țină în echilibru dispozitivul de alamă în palmă.

Copilotul, Estevan Terrazas, s-a ridicat, dar zâmbetul lui a părut lent și fals. Merseserăm amândoi pe Lună și am recunoscut privirea. Încerca să pară vesel, deși era supărat.

— Bună, York.

I-am strâns mâna, făcând schimb de amabilități, dar n-am putut să-l întreb ce se întâmplase, din cauza lui Phil, fotograful. Era nevoie să ne purtăm cu toții frumos când presa era prezentă, chiar dacă erau reprezentanții interni ai presei.

Florence Grey făcea parte de asemenea din echipă. Ne întâlniserăm anul trecut la o petrecere a firmei și eram amândouă prietene cu Helen. Florence era o femeie de culoare, micuță, care fusese spărgătoare de coduri wireless în război și avea reputația că atingea viteze colosale ca ofițer de navigație.

— Florence. Ce mai faci? i-am spus întinzând mâna spre ea.

S-a uitat la ea o clipă, apoi a oftat și mi-a strâns-o.

— Bine, a răspuns, apoi s-a întors la dosarul ei.

A fost... nepoliticoasă.

— Unde este Helen? am întrebat uitându-mă prin încăpere.

— Serios? a făcut Florence închizându-și zgomotos dosarul, după care s-a ridicat și a ieșit val-vârtej din cameră.

M-am uitat după ea, cu gura întredeschisă, în timp ce Phil făcea fotografii. Am încercat să nu mă strâmb și m-am întors spre restul echipei. Pentru o clipă, toți s-au uitat la mine, apoi și-au coborât din nou privirile în manuale.

Cu excepția lui Parker, care avea un zâmbet strâmb, în timp ce ținea în continuare în echilibru sextantul în palma lui. S-a uitat la mine, a dat să vorbească, și...

A intervenit Betty. A făcut un semn spre Phil, care a lăsat aparatul jos. S-a aplecat spre mine și a șoptit:

— Helen a fost dată afară din echipă ca să poți veni tu.

Am simțit că întreaga cameră se aprinde, iar pielea îmi ia foc. *Ce mama dracului?!*

Se pare c-am zis-o cu voce tare, pentru că Parker a început să râdă.

— Haide, York. Știi care sunt costurile... Credeai că te pot *adăuga*, pur și simplu?

— Știi ce, chiar nu înțeleg de ce mi-am închipuit că Clemons ar putea să fie sincer cu mine, am răbufnit – așa-mi trebuia, dacă-l crezusem. În fine, puteți să vă întoarceți la treabă.

Fața încă-mi ardea, însă nu-mi dădeam seama dacă de furie sau de rușine. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit *să știu* că nu mă puteau adăuga, pur și simplu. Fiecare navă avea un echipaj de doar șapte persoane. Firește că nu mă puteau adăuga, pe lângă proviziile pentru o gură de hrănit în plus, nu fără să elimine pe altcineva. Dacă adăugau un ofițer

de navigație, bineînțeles că trebuiau să elimine pe un altul, ca să păstreze proporțiile.

Am făcut un pas în spate, tremurând, și apoi am pornit spre ieșire. La naiba cu Clemons! Ar fi trebuit să-mi spună.

— Unde te duci, York? a întrebat Parker, și din locul în care stătea s-a auzit un scrâșnet de metal pe metal, când s-a ridicat.

— Mă duc să-mi dau demisia, ca Helen să-și recapete locul.

— Bun. Așa e corect, a spus și m-a urmat pe culoarul acoperit cu mochetă al planetariului. Vrei să te duc eu, ca echipa noastră să fie reîntregită mai repede?

Făcea asta doar ca să mă irite, dar m-am oprit și m-am întors spre el.

— Da. Vreau.

Parker și cu mine nu ne înțelegeam de fapt, dar, după patru ani în care lucraserăm împreună, reușiserăm să ne respectăm profesional unul pe celălalt. Până când am parcurs lista de dinainte de zbor și ne-am înălțat, reușisem să mă calmez suficient cât să-mi amintesc să fiu politicoasă.

Stând pe locul din spate din T-38, vedeam casca lui Parker și auzeam vântul din jurul meu. Ne ridicase deasupra norilor, pe un cer albastru, minunat. Am oftat suficient de tare cât să activez comunicarea vocală, iar vocea să-mi fie purtată spre el, prin microfon:

— Scuze. Ar fi trebuit să știu.

— Da, ar fi trebuit.

Ticălosul. Avea dreptate, dar nu era cazul să insiste. Casca lui s-a întors, de parcă voia să se uite la mine peste umăr:

— Dar Clemons trebuia să spună ceva. A fost o mișcare de rahat.

— N-aș fi acceptat, dacă știam.

— Nu mă îndoiesc, a replicat, sub noi, norii rostogolindu-se într-o mare de valuri albe. Sincer, am fost surprins că ai fi de acord oricum.

— Cu mersul pe Marte?

— Ai mai refuzat o dată înainte.

Așa este. Refuzasem când programul era în fază de studiu. Hotărâsem că mă mulțumesc cu Luna și că nu voiam să fiu plecată atât de mult.

— Reducerile de fonduri... Clemons vrea să mă folosească iar.

— Știi, a spus Parker oftând și clătinând din cap, ar fi drăguț dacă programul spațial ar fi condus de un om de știință, și nu de politicieni și oameni de PR.

— Aici suntem de acord.

Pe de altă parte, nu eram sigură ce însemna să mă retrag din program. Nimic bun, probabil, dar nu voiam să răpesc șansa cuiva care muncise atât de mult, din greu. Reynard avea să mă înjure, probabil, fiindcă întoarcerea mea în echipă însemna ca Helen să fie îndepărtată.

— Cum se împacă soția ta cu ideea de a fi plecat trei ani?

În fața mea, lumina soarelui se răsfrângea de pe casca lui Parker. Nu s-a clintit. Aerul șuiera în jurul nostru, încărcat de tăcerea lui.

De ce mă gândisem că era o idee bună să-i pun o întrebare personală? Ne respectam profesional și atât.

— Nu contează. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să întreb.

Parker și-a dres glasul, iar casca i s-a mișcat, făcând lumina soarelui să danseze pe curbura ei.

— Ea... a început, dar vocea i s-a frânt. Ea m-a încurajat să plec.

În glasul lui simțeam iubire și durere. Asta m-a uimit, pentru că el și Betty aveau o aventură de patru ani.

Aproape că m-așteptam ca Parker să mă urmeze și în biroul lui Clemons, ca să asiste la spectacol, dar s-a îndreptat în schimb spre aripa astronauților de la CAI. Concentrându-mi eforturile spre stăpânirea de sine moștenită de la mama și furia rece tipică celor din Sud, am intrat în biroul exterior al lui Clemons, de parcă aș fi mers încercând să țin în echilibru o carte pe cap.

Doamna Kare și-a ridicat privirea, zâmbind.

— Dr. York! Credeam că sunteți la Chicago.

În spatele ei, ușa era deschisă, iar Clemons stătea cu picioarele pe birou, citind o revistă.

Am vorbit ceva mai tare decât era necesar, ca să mă audă.

— Da, am fost. Dar a intervenit ceva. Directorul e disponibil?

El și-a lăsat revista și apoi și-a dat picioarele jos de pe birou.

— Intră.

Am intrat și am închis ușa după mine, în caz că mi s-ar fi părut necesar să ridic glasul. Clemons a ridicat din sprâncene și și-a luat trabucul din scrumieră.

— Parker îți face probleme?

— Nu, domnule, am răspuns și mi-am dus mâinile la spate, în loc să mi le vâr în buzunarele costumului de zbor. Am venit ca să-mi dau demisia.

Clemons și-a scăpat trabucul, care s-a năpustit spre podea, lăsând o urmă de fum și scrum, ca o rachetă muribundă.

— Ce nai... a început el și a ridicat trabucul de pe podea. Ce-a făcut Parker?

— Nu el m-a supărat.

Deși faptul că omul se gândise imediat la asta nu spunea prea multe de bine despre misiune.

— De fapt, s-a oferit să mă aducă de la Chicago și am apreciat asta. Vreau să-mi dau demisia, pentru ca Helen Carmouche să revină în misiunea spre Marte.

Dacă Clemons ar fi fost vreodată atent, ar fi știut că pe măsură ce deveneam mai politicoasă eram tot mai furioasă.

— Nu fi absurdă.

În mod evident, nu fusese atent.

— Absurdă? am spus și am făcut un pas în față, sprijinindu-mă cu palmele pe biroul lui – partea frumoasă din toată povestea legată de demisie era că, de data asta, nu-mi mai păsa ce credea el. Helen Carmouche participă la pregătirea pentru misiune de peste un an. Se pricepe la fel de bine la calcule ca mine. Absurd este să o înlăturați din misiune și să o înlocuiți cu o persoană care va încerca mereu să recupereze.

Clemons și-a stins trabucul și și-a ridicat ambele mâini într-un gest rugător.

— Te-aș ruga să te mai gândești.

— Nu. În niciun caz.

— Carmouche a fost de acord cu schimbarea, a adăugat și s-a ridicat, înconjurând biroul, ca să mă poată privi de sus. Am făcut o înțelegere ca ea *și* soțul ei să facă parte din următorul grup de coloniști, dacă va dori în continuare să meargă. Avem nevoie de tine în misiune.

— Pentru publicitate! Altfel, sunt o povară, pentru că înlocuiesc o specialistă pregătită.

— Da, a replicat Clemons și și-a încheiat jacheta, pentru a o descheia apoi, ridicând din umeri. Sunt conștient de riscuri și da, va face diferența. A făcut deja diferența în privința senatorilor care sunt dornici să susțină misiunea. Îți dai seama

ați dintre ei au fiice care-s în cluburile Doamna Astronaut? Datorită ție?

O groază fără de sfârșit a pus stăpânire pe stomacul meu.

— Și e oare suficient ca să punem în pericol misiunea și pe toți cei care participă la ea?

— Ai acceptat deja. Erai dispusă să recuperezi.

— Pentru că nu m-ați informat că voi înlocui pe cineva, am spus și am clătinat din cap, fiindu-mi însă imposibil să uit cât de entuziasmată era Helen de misiunea asta. Nu am fost de acord să fac asta.

— Dacă dai înapoi, lucrurile o să arate rău, rău de tot. Am înțeles deja, a adăugat Clemons și și-a pus mâinile în șoldiri – chiar și fără norul de fum al trabucului, imaginea lui era indescifrabilă, undeva deasupra mea. Gândește-te ce va spune presa dacă prima femeie-astronaut părăsește misiunea.

— Jacira a fost prima femeie în spațiu.

— Tu ești prima femeie din America, iar Jacira pleacă să se mărite, a spus clătinând din cap. Trebuie să convingem Congresul american să susțină în continuare programul. Dacă-și retrag finanțarea, misiunea nu va avea loc. Punct.

Mi-am încleștat maxilarul, de parcă asta mi-ar fi permis să mi prind inima și să-i opresc galopul.

— E greșit.

— E necesar.

L-am urât atunci, pentru că avea dreptate. Poate că lucrurile ar fi stat diferit dacă n-aș fi avut un frate meteorolog, care să-mi dea toate informațiile privind efectul de seră. Poate că lucrurile ar fi stat diferit dacă n-aș fi locuit în spațiu și n-aș fi văzut norii și marile furtuni care făceau ravagii pe coastele noastre.

— Sunt dispusă doar să-mi amân decizia până voi discuta cu Helen.

SASE

ITALIA SUFERĂ DIN CAUZA VALULUI DE CĂLDURĂ

ROMA, Italia, 4 sept. 1961 (Associated Press) – Apa se va raționaliza la Roma, care e afectată de cel mai puternic val de caniculă și secetă din ultimii 70 de ani. Cel puțin 21 de decese au fost puse pe seama căldurii excesive, a furtunilor care vin odată cu aceasta și a înecării persoanelor care-și caută alinarea.

Furtunile răzlețe cu descărcări electrice de ieri au adus o mică pauză de la caniculă în unele zone, dar nu în Roma. Fulgerele au ucis mai multe persoane și numeroase animale de fermă și au provocat incendii. Compania distribuitoare de apă din Roma a anunțat un program de raționalizare prin rotație, care va priva fiecare casă de apă pentru cea mai mare parte a zilei în cursul săptămânii viitoare.

Clemons s-a uitat furios în podea, iar carnea gâtului i s-a înroșit puternic în zona unde i se răsfrângea deasupra gulerului. A încuviințat cu un gest hotărât al capului și s-a întors să-și ia trabucul și revista de pe birou.

— Folosește telefonul meu.

— O să merg la ea acasă și...

— Te rog.

Rugămintea lui m-a șocat atât de mult, încât am amuțit. Clemons a întors revista *Time* spre mine, ca să pot vedea coperta, o reprezentare artistică a planetei Marte, cu doar două cuvinte deasupra: DE CE?

— Dacă decizi să nu pleci, trebuie să știu imediat, fiindcă va fi nevoie să ne mobilizăm toate resursele ca impactul acestui lucru să nu fie meteoric.

Am înghițit în sec și am încuviințat, dar n-am dat înapoi. După ce-a ieșit din cameră, am luat telefonul lui și am sunat-o pe Helen acasă. Încolăcind firul în jurul încheieturii, m-am sprijinit de birou, fiindcă nu mă simțeam în stare să mă așez pe scaunul lui. Corectitudinea mea este în mod sigur bizară, uneori.

Telefonul a sunat de trei ori până când Helen a răspuns.

— Reședința Carmouche. Helen Carmouche la telefon.

— Bună. Sunt Elma, am spus și mi-am dres glasul în tăcerea care a urmat; paraziții răspundeau multor întrebări. Tocmai am aflat că te-au scos din misiune, dar Clemons a spus c-ai fost de acord. Chiar este... în regulă pentru tine?

— O să petrec mai mult timp cu Reynard.

— Dar ai muncit mult pentru asta, am adăugat și am așteptat, pentru a-i oferi timp să răspundă, doar sunetul respirației lui Helen dându-mi de înțeles că linia nu se întrerupsese. I-am zis lui Clemons că nu mă duc decât dacă ești tu OK cu asta.

— Da. Firește, Elma. Ai permisiunea mea să pleci.

Când Helen e bucuroasă, accentul ei taiwanez iese la iveală. Când e furioasă, pare că face parte din aristocrația Atlanticului de Mijloc. Acum mi se părea că, din cauza supărării, vorbesc cu Katherine Hepburn.

— Uite, dacă nu ești în regulă cu asta, mă retrag. Deja i-am zis asta.

— Pentru Dumnezeu! Deja ți-am zis că sunt de acord. Ți-am dat permisiunea să mergi. Vrei să spun că sunt bucuroasă? Nu sunt. Ești prietena mea, dar nu-mi poți cere să mint ca să te simți tu mai bine.

— Îmi pare rău. N-am vrut... O să-i spun că nu merg.

— Ar fi un sacrificiu inutil, a spus Helen oftând, și o parte din furie i s-a topit din voce. Ai apărut deja în toate ziarele. Dacă te retragi acum și iese urât, susținerea programului ar putea fi retrasă. Înțeleg situația, dar nu sunt „OK" cu ea.

— Putem să întoarcem lucrurile, sunt sigură. Să demonstrăm că te pregătești de mai multă vreme și ești mai calificată.

— Fii serioasă. Nu e vorba despre pregătire aici, a spus și, în cuvintele ei, parcă-l auzeam pe Roy din gruparea „Întâi Pământul". Știu unde mi-e locul în America și în domeniul spațial. Dacă accept, mă vor trimite cu al doilea val de nave. Dacă refuzam? Ar fi găsit o scuză să mă țină permanent la sol și m-ar fi înlocuit oricum. Firește c-am acceptat și încă zâmbind. Era singura mișcare inteligentă.

— Atunci, să folosim ideea că sunt, pare-se, neprețuită. Îi voi spune lui Clemons că nu plec fără tine.

Chiar în timp ce cuvintele îmi ieșeau pe gură, știam deja că ideea nu stătea în picioare. Știam amândouă despre rațiile de pe navă, dar Helen a vorbit în locul meu. I-am simțit disprețul.

— Nu ar putea adăuga alt membru al echipajului pentru c-ar însemna resurse suplimentare și o greutate în plus.

— Dar...

M-am oprit, nesigură. Trebuia să existe o cale.

— Ar trebui să înlocuiască pe altcineva. Mersi, dar nu. Nu vreau să fiu cu persoana care a scos pe cineva din misiune. Ar însemna ca echipa să urască doi oameni.

Telefonul mi-a făcut capul să-mi cadă în piept, din pricina greutății cuvintelor ei.

— Îmi pare rău.

— Da, știu.

Helen a spus atât de multe în doar două cuvinte. *Știu că-ți pare rău. Știu că nu vrei să dau vina pe tine. Știu că nu se va schimba nimic.*

— O să aștept. Nu e corect, dar măcar e o strategie cunoscută.

Asta... m-a făcut să mă simt și mai vinovată.

De îndată ce am acceptat din nou, departamentul de publicitate al CAI a intrat în priză. Poate că puseseră asta la cale, sau poate că a fost vorba despre revistă. Reviste. Articolul din *Time* nu fusese singurul negativ. Nu percepusem opoziția față de programul spațial atât de limpede de pe Lună, unde nu prea primeam ziare în mod regulat.

Oricare-ar fi fost motivul, două săptămâni mai târziu, eram în Los Angeles, în culisele *The Tonight Show*, împreună cu Stetson Parker.

Luasem un Miltown în camera de hotel. Acum mă uitam la perete, gândindu-mă la o secvență Fibonacci și încercând să mă calmez. Măcar nu mai vomitam. De obicei.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144...

În spatele meu, Parker se plimba în cercuri restrânse, scuturându-și mâinile de parcă încerca să facă sângele să circule din nou în ele. Un asistent care ținea o mapă cu clemă în mâini aștepta lângă noi, având o ureche acoperită cu o cască uriașă, de parcă ar fi fost de la Centrul de Comandă al Misiunii.

...233, 377, 610, 987, 1597, 2584, 4181, 6765...

Tipul cu mapa s-a aplecat spre mine și a șoptit:

— E rândul vostru.

Pe scenă, Jack Paar spunea:

— Vă rugăm să-i întâmpinați pe invitații următori, colonelul Stetson Parker și dr. Elma York.

M-am întors de la perete cât să-l văd pe Parker luându-și zâmbetul afabil. Mi-a făcut semn să intru:

— Întâi doamnele.

Zâmbetul meu părea fragil și fals. Cu crinolina foșnind în jurul picioarelor, am ieșit în bătaia luminilor, spre zidul de aplauze. Dincolo de lumini și camere, în sală se aflau oameni adevărați. Dincolo de aceștia, milioane de oameni erau de cealaltă parte a televizoarelor.

...10946, 17711, 28657...

Domnul Paar mi-a strâns mâna, după aceea pe a lui Parker și am trecut la partea în care am zâmbit și am salutat publicul cu mâna, pentru ca apoi să ne așezăm pe scaune de piele asortate, aflate lângă al lui. Un microfon argintiu se afla între mine și Parker și a fost nevoie să mă așez picior peste picior cu grijă, ca să nu-l lovesc cu pantofii.

Trăgându-și cravata emblematică, Jack Paar s-a aplecat spre noi, de parcă eram singurii oameni din încăpere.

— Mulțumesc frumos că ați venit în seara asta. Vă zic, eu cred că n-am depășit vârsta de cinci ani. Știu că-i evident, dar trebuie s-o spun... Voi doi ați fost pe Lună?

Parker a început să râdă. Se pricepe într-adevăr să râdă.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Uneori mă ciupesc ca să mă asigur că e adevărat.

— Și dr. York... dumneavoastră locuiți pe Lună, nu-i așa?

— Da, am zis, locuiesc în colonia lunară cam șase luni pe an.

— Cred că este fascinant, a continuat Jack Paar aplecându-se și mai mult spre noi, zâmbind cu interesul entuziasmat al unui copil. Cum e?

— Seamănă mai mult cu Pământul decât s-ar crede. Pilotez o navă de transport, duc geologii și minerii în diferite locuri. Am o rută precisă, așa că e ca și cum aș conduce un autobuz.

— Nu vă lăsați păcăliți de modestia doamnei dr. York, a spus Parker, chicotind lângă mine. E nevoie de abilități complexe pentru pilotarea unei nave ca aceea, din cauza mascoanelor.

Jack Paar a ridicat din sprâncene:

— Mas... conuri? E vorba de o mascotă din conuri?

Să fie binecuvântat că m-a făcut să râd, chiar dacă gluma fusese răsuflată. Altfel, aș fi rămas cu gura căscată la complimentul lui Parker.

— Mascon este o abreviere pentru concentrația masei. Există puncte grele locale pe Lună, în care stâncile au o densitate sporită. Asta face nava să coboare brusc.

— Stați așa, chiar există locuri în care e mai multă gravitație pe Lună?

— La fel ca pe Pământ, am încuviințat, dar aici diferența e prea neînsemnată ca să poată fi observată. Este unul dintre motivele pentru care nu putem automatiza o navă în jurul Lunii, fiindcă matematica e prea complexă pentru un computer mecanic suficient de mic să încapă într-o navă.

Nu c-ar fi vrut cineva să audă despre matematică. Treaba mea era să ridic în slăvi programul marțian.

— Dar colonia lunară e doar un preambul al celei marțiene. Cam așa trebuie să fi fost pentru primii americani traiul la frontieră.

— Este adevărat că există un muzeu de artă în colonia lunară?

— Da, este adevărat, am răspuns și am zâmbit și mai larg, până când am simțit că-mi plesnește pielea. Deși ocupă doar un metru și jumătate dintr-un cabinet. Avem o expoziție prin rotație, alcătuită din sculpturi, piese textile și desene create de coloniști.

Parker a scos și el la bătaie rânjetul lui infatuat.

— Așa este. De fiecare dată când merg pe Lună, mă opresc acolo. Mă ajută să-mi dau seama că umanitatea va prospera printre stele. Dorința noastră de a crea artă este una dintre trăsăturile cele mai definitorii ale umanității.

— Abia aștept să văd cum va inspira Marte artiștii.

Era posibil să fiu mai entuziasmată? Dar asta-mi cerusera să fac. Stomacul mi se strângea la fiecare nou zâmbet și, pentru prima dată în viață, nu era doar din cauza anxietății, ci din cauza felului în care eram folosită în detrimentul altora.

— Acum aș vrea să vă pun o întrebare serioasă, dacă se poate. Dr. York, la întoarcerea pe Pământ, nava dumneavoastră a fost deturnată de un grup de teroriști. Cum a fost experiența aceea?

— Nu erau tocmai teroriști, ci doar niște oameni care ieșiseră să vâneze și...

Și care mă amenințaseră cu arma.

— Și erau îngrijorați c-ar putea fi lăsați în urmă, pe Pământ, am adăugat.

Parker a intervenit, aplecându-se în față, ținându-și coatele pe genunchi și degetele lipite, ca un rabin căzut pe gânduri.

— Ăsta-i un lucru care-mi place atât de mult în ceea ce facem pentru CAI. Ieșim în spațiu ca să pregătim terenul pentru alții. Pe vremea traiului la frontieră, nu prea puteai visa

ca s-o iei pe bunică-ta într-o căruță cu coviltir și o să străbați țara. Dar acum? Poate să meargă oriunde dorește. La fel și în cazul spațiului.

— Așa este. Facem spațiul să fie sigur pentru bunici.

Când scuip asemenea mizerii, e greu de crezut că am un doctorat în fizică și matematică. Dar poate că era șansa de a ne adresa direct unor oameni ca Roy, care se temeau că vor fi lăsați în urmă.

— Este un efort de echipă. Avem oameni de peste tot din lume care lucrează în programul spațial. De exemplu, Helen Carmouche este ofițer de navigație – se ocupă de calculele pentru navigație – și este din Taiwan. Ea este cea care a venit cu ideea care ne-a ajutat să scăpăm cu toții cu bine de pe *Cygnus 14*.

— Și tu ești cea care a pus-o în practică, a spus Parker cu un zâmbet orbitor. De aceea, suntem norocoși că vii cu noi pe Marte.

Ce ticălos!

— Ah, sunt doar o parte dintr-o echipă mai mare. Alături de noi sunt Kamilah Shamoun din Algeria și Estevan Terrazas din Spania și Rafael Avelino din Brazilia... ca să spun doar câteva nume.

Voiam să mă întorc spre camere și să mă adresez direct lui Roy, care probabil era la închisoare pe undeva, și să-i zic: *Uite, nu suntem doar albi. Lucrăm împreună.* În schimb, am spus:

— E ca un târg internațional zburător acolo sus.

Asta a făcut publicul să râdă. Ce bine! Parker a râs cu ei și s-a aplecat spre Jack Paar:

— Firește, avem cu toții mai multe domenii de specialitate.

— Serios? a făcut Jack Paar ridicând din sprâncene. Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

— Sunt comandant de misiune, dar și pilot și lingvist. Dr. York este fiziciană, expert în calcule și pilot. Este o amenințare triplă, a spus Parker arătând cu degetul mare spre mine. Dacă ar juca și șah, ar fi pachetul complet.

Mi-am păstrat zâmbetul pe față și am râs împreună cu ei. Firește că Helen juca șah. Eu nu.

După ce-am terminat cu emisiunea, ar fi trebuit să mă întorc la hotel să studiez, dar cum puteam să fiu atât de aproape de fratele meu și să nu-l vizitez? Când mașina ne-a lăsat la hotel pe mine și pe Parker, Hershel mă aștepta, împreună cu Tommy, pe una dintre canapelele de catifea plușată din hol. Fratele meu nu se schimbase prea mult de când îl văzusem de Roș Hașana, dar Tommy se înălțase cu vreo treizeci de centimetri. Cred că asta era diferența dintre șaisprezece și șaptesprezece ani. Fața lui avea încă rotunjimea specifică vârstei mici, dar maxilarul i se înăsprea în linia moștenită de la tata.

Nepotul meu a sărit când m-a văzut, zâmbind cu entuziasmul unui cățeluș. Deja traversase camera să mă îmbrățișeze, în timp ce Hershel încă-și manevra cârjele.

— Mătușă Elma!

Cu entuziasmul lui, Tommy m-a împins un pas în spate. Te rog, Doamne, nu lăsa niciodată ca acest copil de suflet al meu să-și piardă entuziasmul.

Copil de suflet. Pentru moment, amintirea faptului că nu voi avea un copil plămădit în trupul meu aproape că m-a orbit și m-am agățat de Tommy cu o însuflețire exagerată.

— Bună, tigrule, am spus și i-am dat drumul, întorcându-mă spre Parker, care se oprise odată cu mine. Vi-l prezint pe...

— Uau, ești Stetson Parker!

Parker i-a oferit unul dintre rânjetele lui caracteristice.

— Da, sunt, a spus și i-a întins mâna lui Tommy, pentru ca apoi să-și strângă mâinile bărbătește. Tu trebuie să fii Tommy.

Ai fi putut să mă dobori cu o pană. Din câte știam eu, nu vorbisem niciodată despre nepotul meu cu... ah, ba da. În simularea morții. Toți astronauții participaseră la un atelier despre ce era de făcut în cazul în care muream în timpul misiunilor pe Lună. Menționaserăm în detaliu persoanele care aveau să fie contactate și în ce ordine, așa că Parker știa despre Tommy, la fel cum știam și eu că băieții lui gemeni se numeau Elmer și Watson.

— Da, domnule, eu sunt.

Tommy încă strângea mâna lui Parker, dar pieptul i se umflase de trei ori, la gândul că povestisem despre el.

Hershel s-a apropiat de noi, în păcănitul slab al ortezelor.

— Tommy, colonelul Parker mai are și alte lucruri de făcut, sunt convins.

— Din păcate, așa este, a spus Parker trăgându-și mâna și afișând un zâmbet trist, foarte convingător. Sunt convins că vrei să petreci puțin timp cu mătușa ta.

Având un frate care a supraviețuit poliomielitei, sunt obișnuită să observ lucruri. Parker nu s-a uitat la cârjele sau la ortezele pe care le folosea Hershel. Cei mai mulți oameni se uită, apoi capătă o expresie îndurerată. Parker, în ciuda defectelor sale, i-a oferit fratelui meu senzația normalității.

Parker s-a îndepărtat făcându-i cu ochiul lui Tommy, ca o efigie a Marelui Erou American. A strigat peste umăr:

— Să nu o țineți până târziu: are teme de făcut, și mâine e zi de școală.

Ticălosul. Era adevărat, dar nu era necesar să o spună. M-am întors spre Tommy și Hershel.

— Mergem la restaurant? Mor de foame.

Adevărul e că și o băutură mi-ar fi prins bine. Ce bine că programul era de la 9 la 21!

— E o idee bună, a spus Hershel și s-a îndreptat, alături de mine, spre pupitrul receptionerei, din partea laterală a holului. Mătușa Esther îți trimite pupici. Și Doris.

— Mama nu a putut veni, pentru că Rachel e pedepsită, a spus Tommy, clătinând din cap, cu gravitatea unui adult. Pentru c-a fumat.

— Ce?

Nepoata mea de 13 ani fumase?

— Tommy, i-a atras Hershel atenția, încruntându-se peste rama ochelarilor. Nu e povestea ta.

— Dar e mătușa Elma!

— Nu sunt sigur că sora ta ar fi de acord, a spus Hershel și și-a dres glasul.

Procesul de a primi o masă la restaurant a amânat cele o mie de întrebări pe care le aveam. Nu mi-o puteam imagina pe nepoata mea fumând. Avea 13 ani! Nu, 14. Totuși... Urma să aibă 15 ani când plecam pe Marte și avea să aibă 18 când mă întorceam. Tommy avea să fie pe punctul de a termina facultatea.

— Elma... a zis Hershel punându-și mâna pe încheietura mea. Ce s-a întâmplat?

— Hm? am spus rupând șirul gândurilor, cu ochii înțepători. A fost o zi lungă.

S-a uitat la nepotul meu. Nu sunt sigură dacă eram ușurată sau nu că era și Tommy acolo, iar Hershel nu putea pune întrebări curioase, sau dezamăgită, pentru că nu-i puteam spune totul fratelui meu mai mare. Dar ce era de zis de fapt? Nathaniel și cu mine nu vom avea copii și nu cred că decizia avea să surprindă pe nimeni – cu atât mai puțin pe fratele meu.

– Se pare că au un tonomat, a spus Hershel, căutând prin buzunar. Tommy... nu vrei să pui niște muzică pentru noi?

Ca un iepure, nepotul meu a înșfăcat moneda și a dispărut din separeu. Hershel s-a întors îndată spre mine.

– Deci?

– Mă cunoști prea bine, am spus oftând și clătinând din cap.

– Și știu că tragi de timp. O să se întoarcă repede.

– Tocmai mi-am dat seama ce vârste vor avea când o să mă întorc, am spus ridicând din umeri și jucându-mă cu paharul de apă. Nu făcusem calculul.

– E prima dată când te aud că n-ai făcut un calcul.

Am scos limba la el. Sunt un adult. În mod evident.

– Mi-e deja greu să țin pasul cu cât de repede cresc, fără să lipsesc trei ani. Ce se întâmplă cu Rachel?

Hershel s-a uitat peste umăr spre Tommy, care părea să citească toate detaliile despre fiecare melodie de la tonomat.

– Tommy nu știe tot. A fumat iarbă.

– Și nu mi-ai zis?

– S-a întâmplat ieri, a spus și și-a scos ochelarii, masându-și rădăcina nasului. Există un băiat, pe care nu l-am omorât.

– Pot s-o fac eu.

– Va trebui să i-o iei lui Doris înainte, a chicotit el. În fine, el e în ultimul an de liceu și e foarte chipeș, se pare, și are mașină. S-a oferit să o ducă acasă după repetițiile cu trupa de la școală.

Am înghețat:

– Doar nu...

– Nu. De aceea băiatul e încă în viață.

Muzica a pornit și Hershel s-a uitat peste umăr.

— S-a terminat timpul. Te rog doar să reții că Rachel va fi pedepsită, probabil, toată perioada cât vei lipsi.

Am încuviințat, înăbușindu-mi senzația de rău. Tommy s-a întors, săltând în ritmul muzicii. Alesese *Sixty-Minute Man*. Urăsc cântecul ăla.

ȘAPTE

CHELTUIELILE SPAȚIALE SUNT NUMITE „AUSTERE"

Clemons pornește ofensiva pentru buget.
Reducerile sugerate sunt o prioritate
pentru subvenționare.

de JOHN W. FINNEY

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 4 dec. 1961 – Coaliția Aerospațială Internațională și-a susținut astăzi cauza în fața unui Congres sceptic, cerând o contribuție de 5,7 miliarde de dolari pentru bugetul spațial al ONU, avertizând că orice reducere semnificativă ar pune în pericol expediția cu echipaj către Marte.

Există îndoieli serioase, și chiar opoziție, în ceea ce privește oferirea unui nou spor bugetar agenției, membri ai Congresului afirmând că SUA a suportat disproporționat cheltuielile cu programul spațial. Dincolo de scepticism se află o multitudine de factori, care variază de la preocupările materiale, cum ar fi subvențiile, până la preocuparea pentru obiectivele naționale în spațiu.

Ar fi fost prea mult, se pare, să cer să mă concentrez asupra pregătirii. În ultimele trei luni m-am îndopat cu o mulțime de dosare CAI, zburând între antrenamente și diferite oportunități de publicitate. Eram într-una dintre clase, împreună cu restul echipei, și învățam despre geologie. În fața mea se afla o cutie cu roci, cu numere pictate pe ele. Nu avea să fie suficient să spunem Centrului de Comandă al Misiunii că găsisem ceva roșu și sfărâmicios pe Marte. Era nevoie să avem cunoștințele necesare pentru a putea spune că era hipidiomorf-granular, porfiritic, cu fenocristuri roșii de granulație medie. Leonard era în elementul său. Cerceta conținutul cutiei cu minerale pe care i-o dăduse instructorul, rânjind. S-a întors spre mine, cu o bucată de rocă roșie în mână.

— Te descurci?

— Încerc, am zis strâmbându-mă la fișa de evaluare pe care trebuia să o completez; erau atâtea lucruri de memorat pe fiecare axă a călătoriei.

— OK... a început să spună, arătând spre o dungă de un roșu mai închis din piatra la care mă uitam. Ăsta e piroxen, pe care credem că s-ar putea să-l vedem...

O bătaie rapidă în ușă l-a făcut să se oprească și Betty și-a vârât capul înăuntru.

— Bună! Scuze că vă întrerup, dar am nevoie puțin de Elma.

— Mă bucur că e de folos pentru cineva, a mormăit Florence, uitându-se încruntată spre carnețelul ei.

Am oftat și am strâns roca în pumn, de parcă ar fi fost o pătură protectoare:

— Nu poate aștepta?

— Scuze. BBC-ul vrea să... Nu va dura mult. Promit, a adăugat și s-a aplecat și mai mult în cameră, făcându-i cu ochiul lui Parker: Poți să-i faci un rezumat, nu?

Parker a ridicat din umeri în chip de răspuns. Nu știam dacă însemna că e de acord sau că nu-i pasă.

— Nu vor pe altcineva? De ce trebuie mereu să merg eu? Leonard... tu deja știi lucrurile astea.

— Vor să facă niște fotografii cu tine și cu Nathaniel, a spus Betty tresărind. Scuze, dar lucrăm la perspectiva soț și soție.

Florence s-a aplecat spre Leonard. Nu cred c-a vrut să vorbească suficient de tare s-o aud, dar am auzit-o:

— Măcar de data asta nu ne poate folosi drept scuturi.

— Asta ce vrea să însemne? am întrebat lăsând piatra jos.

A strâns din buze și s-a întors să mă privească. Avea ochi căprui și un nas lung, patrician. Își îndreptă părul negru, și tunsoarea bob îngrijită îi încadra acum expresia dezaprobatoare.

— Chiar vrei să purtăm discuția asta acum?

— Acum sau în spațiu. Mai bine acum.

2, 3, 5, 7, 11...

— În regulă... „Un târg internațional în spațiu"? Te rog. Sunt șase astronauți de culoare în tot programul.

— Da. Încerc să vă scot în evidență. CAI a fost discriminatorie la început, și eu m-am luptat să...

— Tu te-ai luptat, a pufnit ea și s-a uitat la Leonard. Și eu nu? Leonard, Ida, Imogene, Eugene și Myrtle nu? Helen nu s-a luptat?

— Firește că da!

...13, 17, 23... Am tras aer în piept lent și am încercat să ignor faptul că toți cei din cameră se uitau la noi.

— De asta vorbesc despre faptul că vă aflați aici, ca să nu fiți lăsați în plan secund. Încerc să ajut.

— Hmmm... Știi ce-ar fi de ajutor? Dac-ai învăța să-ți faci treaba. Acum, ai face bine să fugi. Doar nu vrei să lași fotografii să te aștepte.

Aș fi putut să-i zic multe, dar mi-am mușcat limba și m-am ridicat de pe scaun.

Uite un lucru interesant: nu trebuie să-ți placă o persoană ca să lucrezi bine cu ea. De fapt, uneori, este mai eficient să nu fii în echipă cu cineva a cărui companie o preferi, pentru că astfel ați fi la fel de motivați să duceți sarcina la bun sfârșit cât mai repede, ca să reduceți la minimum contactul. Când ești în echipă cu un prieten, e foarte probabil să vă țineți de glume și să vă prostiți.

Aș fi putut să lucrez eficient cu jumătate din echipa pentru Marte după criteriul ăsta. Bine... e o exagerare, dar așa mi se părea, că toți erau supărați pe mine. Sincer, nu-i puteam învinovăți. Era îndeajuns de rău că fusesem adăugată mai târziu echipei și trebuia să recuperez la greu, dar felul în care se făcea paradă cu mine, ca într-un număr de circ cu ponei sau cu câini... nu trebuia să se întâmple unui astronaut în misiune. Asta însemna că toți ceilalți erau nevoiți să mă acopere. Să mă acopere mai mult.

În timp ce străbăteam holul, depărtându-mă de clasă, Betty s-a uitat la mine.

— Ești bine?

— Sigur! am spus cu o voce veselă.

— Am încercat să amân. Serios.

— Te cred. Doar că... Oricum mă chinui să recuperez.

Betty a încuviințat cu o grimasă.

— Refuz majoritatea solicitărilor de interviuri, crede-mă. Doar că...

— Da, știu. De asta sunt în echipă.

M-a condus în camera pe care PR-ul o alesese pentru machiaj și pregătire. M-am așezat oftând în fața oglinzii și am lăsat alte persoane să-și facă griji pentru machiajul și părul

meu, în timp ce eu mă concentram doar pe informațiile din dosar, fără să am mostrele de rocă.

Pe Marte, era nevoie să știm cum să căutăm potențiale cursuri de apă. Puteau fi identificate prin laminări mici sau stratificare încrucișată, care înfățișau geometria alambicată a transportului în unde subacvatice.

Mi-am masat fruntea, iar doamna de la machiaj mi-a îndepărtat mâna cu blândețe.

— Să nu se întindă.

— Da.

Prioritățile mele erau vraiște. În oglindă, părea că sunt pregătită să mă duc la o petrecere îmbrăcată în costum de zbor. Părul îmi cădea în bucle perfecte, care n-ar fi supraviețuit dacă aș fi lucrat cu adevărat. În simulări și pe Lună, îl prindeam cu un batic, ca să nu-mi vină peste față, dar cei de la publicitate nu urmăreau tocmai acuratețea imaginii.

Doamna de la machiaj m-a eliberat răsucind scaunul, iar eu, ca un cățel dresat, am urmat-o pe Betty pe hol, spre aripa inginerilor. Oricât de supărată eram, tot m-am simțit mai ușurată când am dat colțul, intrând în biroul lui Nathaniel.

Cineva făcuse curat. Pe birou avea o orhidee, și o lampă își arunca lumina caldă pe un colț, lângă masa lui de proiectare. Nu-l făcuseră totuși să-și schimbe hainele. Purta jacheta de tweed și o cravată albastră, simplă, care...

De fapt... nu recunoșteam cravata, dar îi scotea în evidență ochii. S-au luminat când m-a văzut.

— Bună, dr. York.

— Bună dimineața, dr. York.

Mi-am stăpânit pornirea de a-l săruta pe obraz, mai puțin din cauza fotografului și reporterului și mai mult pentru că nu voiam să-i las o urmă roșie, uriașă, pe obraz.

Reporterul, un bărbat alb, de vreo 50 de ani, nota ceva într-un carneţel sprijinit pe burtă.

— Încerc să nu vă răpesc prea mult timp... Jerry, cum vrei să stea?

— Natural. Cum lucraţi de obicei împreună?

Nu lucram împreună. Oricum, nu în prezent. M-am uitat la Nathaniel şi am ridicat din umeri.

— La ce lucrezi?

— Păi... a început Nathaniel şi s-a dus să se aşeze la birou, deschizând sertarul cu un scârţâit. Revizuiam planurile de zbor pentru navetele cu provizii cu destinaţia Marte.

A pus dosarul pe birou şi m-am dus în spatele lui. M-am aplecat peste umărul lui şi m-am uitat peste ecuaţii, simţind încă o dată că-mi ieşisem din formă. Mi-am pus o mână pe spatele lui şi m-am încruntat, încercând să-mi dau seama la ce se referea „AMz la pătrat".

S-a declanşat un bliţ.

— Încercaţi să păreţi fericiţi, a spus Jerry, fotograful, apropiindu-se.

În spatele aparatului, părul lui negru îi cădea pe frunte.

Am zâmbit. Cu zâmbetul acela reglementar. Totul este minunat şi ador spaţiul! Voi nu?

Bliţ. Nu vedeam numerele de pe pagină din cauza cercurilor de lumină movulie care-mi pluteau în faţa ochilor. Bliţ. *2, 3, 5, 7...*

— Dr. York... Elma, pot să-ţi spun Elma? a spus fotograful fără să aştepte un răspuns, apropiindu-se şi mai mult şi atingând cu mâna marginea biroului. Te poţi aşeza aici? Ador costumul pe care-l porţi, dar nu-l pot vedea dacă stai în spatele soţului. Nathaniel, nu-i aşa? Bun. Chiar aici. Bun. Perfect.

M-am așezat pe birou și nu mai puteam să mă uit la ecuații, însă nu era mai ciudat decât să fiu într-una dintre primele capsule.

— Puteți face o activitate mai științifică? a întrebat reporterul făcând un pas înainte, lovindu-și carnețelul cu creionul. Adică... V-ați putea uita la fel de bine la niște declarații fiscale, după cum arată.

Nathaniel s-a uitat spre ecuații, care erau foarte „științifice", masându-și ceafa.

— Păi... Tocmai am trimis toate modelele pentru testele în tuneluri de vânt. V-aș putea arăta niște schițe?

— Ce-ați spune să folosim ceva de felul ăsta? a sugerat Betty, luând o cartelă dintr-o cutie de pe marginea biroului.

— Nu... a început Nathaniel să spună luându-i-o din mână. Nu strica ordinea în care sunt puse.

Reporterul a făcut ochii mari când a văzut cartela, de parcă Nathaniel n-ar fi zis nimic:

— Ooo, e perfect. Mai bine chiar decât un model, pe care l-ar putea asambla și un copil. Dar să programezi un computer electronic? Asta e Știință.

Jerry a întors camera spre noi.

— De ce nu i-o arăți soției tale, Nathaniel? Ca și cum i-ai explica.

Nathaniel mi-a aruncat o privire, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă vorbea serios. Era la fel de nepotrivit ca gestul de a-mi pudra nasul într-un T-38.

M-am apropiat de el, abia reușind să-mi stăpânesc râsul.

— Da, iubitule. Spune-mi despre partea asta esențială de programare, am zis făcându-i ochi dulci.

Nathaniel a izbucnit în râs, ținând cartela de parcă ar fi însemnat ceva de una singură. Era doar o parte infimă dintr-un

program mai mare, la fel de relevantă ca un șurub. Aeronava ar fi putut să se desfacă fără ca, dar nu era în niciun caz definitorie.

Blițul aparatului s-a declanșat și m-a surprins afișând un zâmbet necenzurat, nereglementar. Este fotografia pe care s-au hotărât în final s-o folosească, cu titlul „Bucuriile zborului în spațiu".

Dar noi râdeam de lipsa științei, în timp ce, în clasă, coechipierii mei se ocupau de știința adevărată. Dacă ar fi dorit ceva mai „științific", ar fi făcut fotografii acolo. În schimb, ei mă scoseseră dintr-o grămadă și mă transformaseră în ceva la fel de util precum o cartelă perforată individuală.

Chestia e că, atunci când porți un costum de zbor pe Pământ, e neplăcut, fiindcă a fost conceput pentru o gravitație mai mică. Chiar și când mă aflam în bazinul Laboratorului de Flotabilitate Neutră, gravitația tot mă atrăgea. Sigur, nu afecta costumul, dar înăuntrul lui alunecam de fiecare dată când schimbam direcția. Ca femeie, eram mai mică decât bărbații pentru care fuseseră proiectate costumele, așa că trebuia să port o căptușeală în jurul șoldurilor, care să mă fixeze. Asta făcea ca bula de aer care mă înconjura în costum să fie distribuită egal, permițându-mi să mă mișc de la orizontală la verticală, într-o probă LFN, fără să mă lupt cu gravitația. Fără căptușeală, bula de aer se comporta ca o minge de plajă gigantică, prinsă de stomacul meu, care voia mereu să iasă la suprafață. Asta mă împiedica să mă răsucesc în altă direcție.

De fapt, o bulă de aer în costum n-ar fi fost o problemă în spațiu, dar LFN era locul în care oamenii decideau dacă erai pregătit să faci o plimbare în spațiu. Așa că nici eu și nici alte

ferei nu ne plângeam. Nu, domnule. Totul era splendid și ne bucuram să fim în bazin.

Zăceam într-o parte în apă, carcasa din fibră de sticlă apăsându-mi subrațul. Gâtul mă ardea fiindcă-mi țineam capul ușor în cască. Degetele mă dureau din cauza forțării mănușilor rigide de a sta prea aproape de marginea panoului solar pe care-l „reparam". Costumele erau presurizate la 4,9 psi peste presiunea ambientală și fiecare mișcare părea executată în contraponderea unui arc de mare rezistență. Nu era la fel ca lucrul în condiții de vid, dar ne dădea o idee despre cât de extenuant va fi. O încrețitură în mănușă se simțea ca o sârmă metalică peste încheietura mea, pentru că presiunea o făcea rigidă. Dar, dacă mi-ai fi întrebat cum mă simțeam, aș fi zis că sunt superfericită.

De cealaltă parte a panoului, Rafael Avelino înjura în portugheză, mănușile alunecându-i de pe cheia fixă. Scafandrii noștri asistenți pluteau în jurul nostru într-o capsulă și au lăsat cheia să plutească îndepărtându-se. Treaba lor era ca noi să fim în siguranță, iar a noastră, să învățăm să reparăm lucruri în condiții de gravitație zero. Fiind legată de MSL – „ministația de lucru" –, cheia n-a ajuns departe, dar tot a fost dificil de recuperat.

În timp ce înjurăturile lui Rafael zumzăiau în microfon, am spus rânjind din spatele căștii:

— Încep să înțeleg de ce învață Parker portugheza.

În partea stângă, ceva mai jos de mine, Leonard m-a ajutat să stabilizez panoul, în timp ce Rafael recupera cheia.

— Cu toții avem nevoie de mai multe limbi în care să înjurăm. Eu știu doar latină și greacă veche, și cu ele nu ajungi departe.

— Serios? Cum sună o înjurătură în latină?

Rafael a pus din nou cheia în poziția corespunzătoare, așezându-și picioarele în piedica securizată din receptorul

mecanic IWF de la exteriorul fals al aeronavei. Ce însemna IWF? N-aveam idee. De la un punct încolo, acronimele deveneau nume. IWF însemna... Interfață de widget fără-rost.

Unul dintre multele avantaje ale construirii navelor în spațiu era că nu trebuia să ne facem griji în privința aerodinamicii. Întreaga suprafață a navei era acoperită de IWF-uri și mânere. Lui Rafael i-a alunecat din nou cheia, dar nu i-a scăpat.

— Mi-ar fi de folos mai multe acum.

Leonard a ezitat și a chicotit.

— De fapt... nu pot rosti multe dintre înjurături când suntem în compania doamnelor.

— Te rog... am spus și m-am sprijinit pe piedica pentru picioare, în timp ce Rafael a reușit, în sfârșit, să împingă cheia. Înjură naibii în latinește.

Asta i-a făcut să râdă pe ambii bărbați, deși mie mi s-a încins fața când am spus-o. Slavă Cerului că nu mă puteau vedea bine din cauza căștilor. Chiar și în glumă, nu foloseam de obicei asemenea cuvinte.

În mod previzibil, Jason Tsao, supraveghetorul nostru din ziua aceea, a hârâit în urechile noastre:

— Atenție la limbaj!

— *Vae me, puto, concacavi me*, „Vai de mine, cred că m-am căcat!" a intonat Leonard, cu mare solemnitate.

— Ha, a spus Rafael ridicându-și capul. E suficient de asemănătoare cu portugheza, încât să înțeleg. În mare parte.

— Domnilor, doamnă, ne-a atras atenția Tsao – pentru un tip din Chicago, putea fi foarte pudic. Avem musafiri și ne ascultă.

Am făcut cu toții un schimb de priviri, iar Rafael și-a dat ochii peste cap.

– Ce limbă vorbesc?

– Engleza.

Prin microfon, auzeam pe cineva vorbind în fundal, dar nu înțelegeam ce anume spune. Răspunsul supraveghetorului a fost mușcător:

– Nu. Sub nicio formă n-o să-i scoatem mai devreme din... și apoi microfonul s-a întrerupt.

Ce fusese asta? Prin apă, nu puteam vedea la ce se gândeau băieții, așa că am rămas pe loc, sprijinind panoul. Supraveghetorului nu-i stătea în fire să lase microfonul pornit, ceea ce ridica întrebarea: ce fel de vizitatori l-ar fi distras atât de tare? Ca să nu mai spun că nu știam cine ar fi putut să ceară să ieșim din LFN mai devreme.

Rafael a fixat șurubul și ne-am mișcat cu toții să punem în continuare următoarea bucată de panou. Era a patra oară când făceam această probă și, de fiecare dată, ne mișcam ceva mai repede. Firește, era puțin probabil să mă ocup eu de asta, însă CAI credea că e bine să fim suprapregătiți și, având în vedere că pornisem mai târziu, eram cu totul de acord. În plus, mi-ar fi fost mai ușor să fiu persoana IV – intravehiculară – dacă știam cu ce ne confruntam. Ținând cont de întârzierile în comunicare pe care le vom avea în timpul misiunii, nu ne puteam baza pe centrul de control de la sol să ajute echipa EV în fiecare scenariu.

– Oameni buni, ne oprim din extinderea sistemului.

Vocea supraveghetorului s-a auzit cu pârâituri, urmată apoi de un foșnet în microfon, de parcă ar fi fost dat altcuiva.

Pluteam sub apă, zumzetul constant al ventilatoarelor și propria respirație ținându-ne companie. Apoi l-am auzit pe directorul Clemons în căști.

— Trebuie să-l scoatem pe dr. Flannery, însă dr. York și căpitanul Avelino pot rămâne să se ocupe de curățenie. Dr. Flannery, vreau să ieși imediat din bazin.

Leonard a tras aer adânc în piept, de parcă se pregătea să-l contrazică, apoi și-a închis gura atât de tare, că i-am auzit dinții scrâșnind.

— Da, domnule. Ne vedem sus.

Mi-e rușine să recunosc că, în primul rând, n-am fost curioasă și nici măcar iritată că pregătirea ne fusese întreruptă, ci ușurată că, măcar de data aceea, nu era vorba de mine. Leonard s-a întors cu spatele și le-a permis scafandrilor să-l tragă prin apă, spre platforma care avea să-l scoată la suprafață.

Rafael și cu mine am plutit în continuare. Mi-am lăsat capul să se sprijine de o parte a căștii și am închis ochii o clipă, în timp ce scafandrii noștri reconfigurau modelul de navă ca să ajungă în forma finală a exercițiului. Dura atât de mult să îmbrăcăm costumele, încât era logic să ne lase să exersăm finalul probei, dacă tot eram acolo. Am ascultat mai departe, așteptând ca Tsao să ne spună ce se întâmpla cu Leonard.

După ce scafandrii au terminat, am început din nou exercițiul, dar ne-am limitat la schimbul de cuvinte minim necesar ca să ne desfășurăm activitatea. După ce-am depășit senzația de ușurare, am început să mă întreb ce naiba se petrece. Fusesem scoasă din pregătiri și înainte, dar nu dintr-o probă în LFN. Era nevoie ca apoi exercițiul să fie reluat de la început, ceea ce era costisitor și consuma enorm de mult timp. La naiba, după cum erau configurate costumele, era nevoie de două zile doar ca să înlocuiești un membru din echipaj. Cu excepția urgențelor medicale sau a erorilor de funcționare ale echipamentelor, *nimic* nu putea întrerupe o probă în LFN.

Așadar, ce-ar fi putut fi atât de important în viziunea lui Clemons, încât nu putea aștepta?

Și de ce nu ne spuneau?

Ridicarea din bazinul LFN a durat secole. Când casca mea a ieșit la suprafața apei, suportul de care eram legată susținea cele 140 de kilograme ale costumului. Să încerci să mergi în costum complet în condițiile gravitației terestre nu este posibil. Doar pantalonii sunt... ca și cum ai purta scutece într-un costum de schi făcut din plumb. Robotul din *Pierduți în spațiu* era mai grațios decât noi.

Am rămas pe suportul de echipare și o mulțime de tehnicieni ne-au ajutat să ne dezbrăcăm. Când vrei răspunsuri, totul pare să dureze mai mult. Am așteptat ca tehniciana să-mi scoată uneltele, hamurile și greutățile pentru picioare. Oricât aș fi vrut să o grăbesc, totul trebuia făcut într-o anumită ordine. De cealaltă parte a suportului, Rafael parcurgea același proces extrem de lent.

Părea că tehniciana mea se mișca sub apă în timp ce deschidea supapa laterală, ca să depresurizeze costumul de zbor la sub unu. Desigur, acum puteam vorbi și ea mă auzea, la fel ca toți cei care ascultau.

Tehniciana a pus mâinile pe mecanismul de decuplare al mănușii mele.

— Expiră.

Am expirat, iar ce mai rămăsese din presiunea delta a fost eliberată odată cu pocnetul care s-a auzit dinspre mănușă. Nu era probabil să-mi cedeze un plămân, dar supraprecauțiile erau principalul obiect de activitate al CAI.

Costumul s-a lăsat în jurul meu, iar ea mi-a scos mănușa, apoi, în sfârșit, s-a întins după cască. În clipa în care mi-a scos-o, am întrebat.

— Ce se întâmplă?

— Sunt cei de la FBI, a spus și s-a uitat peste umăr, spre camera de control. Ni s-a zis să ne ocupăm repede de voi.

Am clipit complet blocată pentru o clipă, apoi mintea a revenit, alăturându-se trupului, care se afla deasupra apei. Dacă voiau să discute cu mine și cu Leonard, probabil că era legat de protestatari, dar... trecuseră aproape șapte luni de la eveniment. De ce-ar fi vrut să discute cu noi acum?

OPT

MODELE ALE SOCIETĂȚII ACUZATE DE CÂȘTIGURI RASIALE

de FRED POWLEDGE

KANSAS CITY, KS, 4 ian. 1962 – Un apărător de top al drepturilor civile a lansat acuzația că mai multe „modele ale societății noastre" au încălcat Constituția Federală. Jack Greenberg, director-consilier al Fondului pentru Apărare Juridică și Educație al NAACP (National Association for the Advancement of Colored People, Asociația Națională pentru Dezvoltarea Persoanelor de Culoare) a declarat în raportul anual al fondului: „Cei care au menținut sistemul de caste bazat pe rasă au încălcat Constituția și deciziile judecătorești prin forță, prin înșelăciune, prin efectuarea de gesturi simbolice, prin litigii care urmăresc amânarea și prin manevre legislative precum obstrucționarea. Din păcate, cei răspunzători de aceste evaziuni sunt oameni exemplari ai societății noastre: membri ai consiliilor administrative ale școlilor și universităților, inspectori din educație, membri de marcă ai baroului, astronauți și oficiali aleși."

Când, *în sfârșit*, am fost escortată în sala de conferințe, unul dintre agenții FBI s-a ridicat să mă salute. Era un tip impresionant de slab, cu pomeți care păreau pe cale să-i străpungă pielea ca pergamentul.

— Dr. York. Sunt agentul Boone. El este colegul meu, agentul Whitaker.

Agentul Whitaker a rămas pe scaunul lui, mâzgălind într-un carnețel, și abia dacă și-a ridicat privirea. Avea o înfățișare clasică de caucazian și era chipeș, armonia trăsăturilor fiindu-i tulburată doar de o cicatrice roșie, urâtă, de pe frunte.

Boone s-a uitat spre colegul său și a ridicat din umeri, de parcă ar fi fost obișnuit cu lipsa lui de politețe.

— Mulțumim că v-ați făcut timp să discutați cu noi.

— Aveam de ales? am spus zâmbind, să mai îndulcesc replica înțepată, dar eram foarte supărată.

După ce mă scoseseră din simulare, mă făcuseră să aștept o oră și jumătate.

— Sincer, a fost o ușurare să am timp să stau și să citesc.

— Încercăm să vă scoatem de aici cât se poate de repede. Vă rog, a spus făcând un gest peste masă, spre un scaun aflat cu fața lor. Cafea?

— Mulțumesc, ar fi grozav, am răspuns, fără să comentez că mă servea cu cafea din rezerva CAI. Cu zahăr și frișcă, dacă se poate.

— Am o slăbiciune pentru dulciuri, așa că vă rog să-mi spuneți dacă exagerez, m-a îndemnat, apoi și-a luat cana de pe masă și s-a îndreptat spre partea din spate a încăperii. Avem o serie de întrebări legate de prăbușirea rachetei și de oamenii care v-au ținut ostatică.

— Desigur... cu toate că nu știu dacă mai e ceva de spus în afară de ce am declarat deja imediat după eveniment.

Whitaker a desenat o linie grosolană în carnețel, dar tot nu s-a uitat la mine.

— Ah, eu cred că este.

— Sunt foarte interesată să aud ce credeți că ar mai fi de zis.

Mi-am păstrat mâinile împreunate în poală, așa cum mă învățase mama. Faptul că purtam pantaloni în loc de fustă ar fi oripilat-o, dar aparența generală de rafinament specific „doamnelor" era totuși o unealtă bună.

În partea din spate a camerei, Boone mi-a turnat o cantitate generoasă de zahăr în cana de cafea.

— Să începem prin a stabili niște parametri.

— Vorbiți ca un savant care se ocupă de rachete.

— Aș vrea eu să fi fost atât de inteligent, a spus chicotind, iar pielea lui pergamentoasă i s-a încrețit în jurul gurii.

— Și eu, a spus Whitaker, aruncându-i o privire rapidă partenerului său, lăsându-și deoparte carnețelul. De câtă vreme îl cunoașteți pe Leonard Flannery?

Am deschis și am închis gura, ca un pește. Nu era deloc ce credeam că mă vor întreba. Mă așteptam să reanalizăm discuțiile de atunci sau să parcurgem câteva detalii.

— Păi... cred că de doi ani, am răspuns încruntându-mă, încercând să-mi dau seama din ce promoție făcuse parte. Așa... A fost angajat cu promoția '59. Cred. HR-ul vă poate spune asta.

— Dar nu-l cunoșteați înainte să se alăture CAI? a întrebat Boone, punându-mi cana cu cafea în față, aburii ridicându-se în rotocoale la suprafață.

— Nu.

Mi-am ținut mâinile în continuare în poală și nu m-am întins după cană. Nu e-ar fi pus ceva în ea, dar subiectul discuției m-a făcut pe neașteptate să simt că nu sunt în siguranță.

— De ce întrebați?

— Ne puteți spune câte ceva despre temperamentul său în perioada de când vă cunoașteți?

— Îmi pare rău. Credeam că suntem aici ca să vorbim despre rachetă.

— Ce temperament are? a întrebat Whitaker dându-și scaunul pe spate.

Ce mama naibii?

— Tocmai ați petrecut o oră și jumătate cu el... Cum vi s-a părut?

Whitaker și-a lăsat scaunul să revină în față, sprijinindu-și coatele pe masă.

— De ce refuzați să ne răspundeți la întrebări, dr. York?

— John, a intervenit agentul Boone, trăgând scaunul de lângă mine și așezându-se. Ne pare rău. Ancheta s-a desfășurat pe o perioadă lungă. Știm că nu sunteți obligată să răspundeți, dar am aprecia enorm dacă ați coopera cu noi. Cum a fost experiența dumneavoastră cu dr. Flannery?

Politețea lui nu m-a făcut să mă simt mai împăcată cu direcția întrebărilor pe care mi le adresa.

— Întru totul agreabilă. Înainte să fiu repartizată în misiunea pentru Marte, nu ne-am prea intersectat, dar n-am auzit niciodată un cuvânt urât din partea lui. Nici n-am auzit ca altcineva să fi avut o experiență negativă în ceea ce-l privește.

— Niciun semn de nemulțumire? a insistat Boone luând o înghițitură de cafea, părând să fie în largul său.

— Nu.

Mi-am luat cana, mai mult pentru a mă bucura de căldura ei decât pentru altceva. Mi se răciseră mâinile, iar porțelanul lucios mi-a ars palmele.

Încuviințând, Boone s-a uitat la Whitaker și a ridicat din umeri. Orice-ar fi însemnat asta, l-a făcut pe Whitaker să-și ia carnețelul și să dea înapoi câteva pagini.

— Flannery a vorbit mult cu teroriștii. Ce-a zis?

— Vrem să confirmăm o declarație a unui martor fără să vă compromitem propria mărturie, a spus Boone, aplecându-se în față și punând o mână pe birou. Așa că vă rugăm doar să ne spuneți ce vă puteți aduce aminte.

Am clipit, fără să-mi dau seama ce urmărea.

— Mult? Nu..., am spus clătinând din cap, încercând să fac amintirile să iasă la iveală. Nu-mi amintesc să fi vorbit mult după ce au urcat pe navă. A încercat să-i calmeze, să-i convingă să nu-și pună planul în aplicare.

— De ce credeți că i-a venit ușor să discute cu ei?

Am evitat la limită să spun *Fiindcă Roy era negru*, ceea ce era cu siguranță răspunsul pe care-l așteptau. Am ridicat doar din umeri:

— Pentru că se afla vizavi de mine, și ei s-au oprit să discute cu mine? Nu sunt sigură c-aș putea spune că a fost ușor pentru vreunul dintre noi.

Boone a sorbit din cafea și aproape că m-am așteptat ca obrajii lui cadaverici să prindă culoarea lichidului din interior.

— Ce-ar fi să-i redai citatul acela doamnei dr. York?

Încuviințând, Whitaker a pus un deget pe carnețel, să marcheze locul.

— L-ați auzit spunând „sunt de acord cu ce faceți și încerc să ajut"?

— Ce? Nu, am spus realizând că încercau să-l facă să pară că avusese un amestec în toată povestea. A zis mai degrabă că...

Dar, de fapt, Leonard chiar zisese că era de acord cu motivația a ceea ce făceau.

— Da, dr. York?

— Încerca să-i împiedice să mă folosească drept ostatică. Credea că asta va înrăutăți lucrurile. La asta se rezuma tot ajutorul pe care îl oferea – cam ceea ce făceam și eu. Nu... nu lucra împreună cu ei.

Whitaker a făcut un semn în carnețel. Pixul lui argintiu a străluc it ca o rachetă, lăsând în urmă o dungă de cerneală pe pagină. În dreapta mea, Boone sorbea din cana de cafea, uitându-se la mine peste buza cănii.

— Doar nu credeți c-a fost implicat în toată povestea. Nu aveau nici cea mai mică idee despre modul de funcționare a rachetelor, dacă se gândeau c-ar fi putut influența zborul din compartimentul pentru pasageri. Leonard e geolog.

— Și de ce e asta relevant? a întrebat Whitaker ridicându-și capul.

— Fiindcă nu este pilot, am spus uitându-mă pe rând la amândoi, încercând să-i fac să înțeleagă cât de deplasată era teoria lor. Poate să vorbească despre roci, poate să găsească pânze de apă freatică și se pricepe la alte zeci de lucruri, dar n-ar fi putut face nimic ca să influențeze punctul în care aterizam.

— N-am zis c-ar fi făcut asta, a replicat Whitaker coborându-și din nou privirea spre carnețel. Să schimbăm subiectul: spuneți-ne despre copilot. Willhard Brumwell.

Aproape că mi-am vărsat cafeaua, când lucrurile au început să se lege. Și Brumwell era de culoare.

— E un om bun.

— Sunt convins. Obrajii de pergament ai lui Boone s-au încrețit de un zâmbet. De când îl știți?

Mi-am pus cana cu cafea pe masă, cu grijă, în mijlocul inelului de condens pe care-l lăsase.

— Ați spus că nu sunt obligată să vă răspund, așa că vă rog să mă scuzați, domnilor. Am treabă.

Mi-am împins scaunul, iar Boone și-a pus cana pe masă, trecându-i un deget peste buză.

— Directorul Clemens dorește cooperare integrală. A ridicat privirea, zâmbind. Încercăm să găsim răspunsuri. Sunt convins că vă dați seama cât de important este pentru Congres să înțeleagă totul complet, înainte să delibereze în privința problematicii bugetului.

Ticăloșii. De ce se revenea mereu la finanțare? Pe cât îmi doream să dispar de pe orbita lor, mi se părea limpede că vor încerca să ne oblige pe toți să rămânem la sol. Mi-am tras iar scaunul, simțindu-mă ametită ca un astronaut în prima zi pe Pământ.

— Fie. Ce pot să vă zic?

Sincer, nu știu cum a reușit Leonard să lucreze în continuare după întâmplarea cu FBI-ul. Eu abia dacă mă puteam concentra, așteptând să cadă drobul de sare, și totuși... nimic. Au trecut săptămânile și noi am continuat orele de pregătire și simulările.

În carlinga falsă a Modulului de Comandă simulat pentru Marte, Parker ședea pe locul căpitanului încruntat și privind urât.

— Așa... tocmai ce-am pierdut contactul cu Centrul de Comandă al Misiunii.

Am oftat cu toții la ultima „carte verde" pe care supraveghetorul tocmai ne-o aruncase – dar nu foarte zgomotos, fiindcă acesta se afla chiar în zona de control din camera albă alăturată, monitorizând testul.

— Urmează activarea motorului pentru tranziția către Marte, a zis Terrazas, copilotul.

Ceea ce însemna că era rândul meu – de aceea aveau un ofițer de navigație la bord, în cazul în care pierdeam contactul cu Centrul de Comandă al Misiunii.

— Mă ocup eu de calcularea manevrei orbitale.

— Înțeles, a încuviințat Parker, de la locul său, preocupat de sarcina care-i revenea de a menține aeronava „în zbor".

Am mânuit cu stângăcie sextantul, încercând să-l orientez spre stelele simulate de pe fereastra simulată, ca să calculez poziția noastră simulată. Să fi fost și nesiguranța mea simulată! Trebuia să fie o procedură simplă. Găsesc cele trei stele pe care le folosește CAI pentru acest zbor, le privesc prin sextant, și gata – știu încotro e „susul", iar asta-mi permite să știu cum ne descurcăm față de planul original de zbor, trimis de CAI. Dacă am deviat, pot să calculez încotro să se îndrepte nava și câtă vreme.

Totuși.

Trebuia totuși să găsesc „stelele" pe care CAI le alesese când trimiseseră ultima actualizare a cursului, ca să le compar cu tabelele pe care le pregătise Centrul de Comandă al Misiunii pentru această situație. Deci... care era Alkaid?

Găsește Ursa-Mică, apoi „fă un arc către Arcturus, un pas iute până la Spica", și... în regulă. Le găsisem pe acestea, ceea ce însemna că Alkaid era... unde? Am scrâșnit din dinți și am încercat să-mi amintesc. Diagramele stelare dintr-o carte arată foarte diferit de stelele reale, care sunt la rândul lor diferite de cele simulate. Dacă aș fi participat la pregătirea pentru folosirea sextantului de la Adler... dar nu o făcusem.

— Timpul se scurge, York.

Am încuviințat și am numit stelele pe care le cunoșteam din zona aceea, sperând că voi putea s-o identific pe Alkaid. Cienah, Acrux, Spica, Menkent... ceea ce însemna că *aceea* era Alkaid. Am plasat sextantul și mi-am început calculele.

După cinci minute, mi-am dat seama că cifrele erau prea inaccesibile ca să fi avut dreptate. Probabil alesesem greșit una dintre stelele. Eram sigură cu privire la Spica, dar Alkaid... Puteam încerca din nou, dar timpul nu aștepta, și dacă asta ar fi întâmplat în realitate, în cel mai bun caz ar fi fost jenant. Rezultatul cel mai probabil era c-aș fi indicat un curs de zbor greșit, am fi ratat Marte și am fi murit cu toții.

Dacă nu eram sigură în spațiu, aș fi cerut ajutor. Oftând, am ridicat capul din calculele:

— Ar putea cineva să-mi arate Alkaid?

— Imediat, a spus Florence și a venit lângă mine apropiindu-și obrazul, ca să vedem aproximativ același lucru; mijind ochii, a arătat spre o stea la trei stele distanță de cea aleasă de mine. Aceea. Formează colțul unui unghi drept. Vezi?

Imaginea din manual mi-a apărut brusc în minte.

— Da. Mulțumesc.

— Orice, numai să nu ne omori.

S-a întors la locul ei și și-a reluat poziția.

Mi-aș fi dorit să fi glumit.

Echipa de securitate ONU m-a escortat dincolo de fotografii aflați în fața clădirii și până la ușa apartamentului. Deși eram extenuată, tot mi-am amintit de învățăturile mamei:

— Mulțumesc. Îți aduc ceva de băut?

— Nu, doamnă, a răspuns bărbatul zâmbind și a lovit cu palma spătarul scaunului pe care-l adusesem pe hol. Am o carte bună și în curând vine cineva să mă schimbe.

— Atunci... strigă dacă ai nevoie de ceva.

Viața mea era atât de ciudată. Neliniștea legată de faptul că lăsasem pe cineva să stea pe holul nostru nu s-a atenuat nici după ce-am intrat în apartament și am închis ușa după mine.

Nathaniel era la masa din bucătărie, răsucind un creion într-o mână, deasupra unui teanc de hârtii. Patul nostru rabatabil fusese deja tras, iar așternuturile, întinse, așa că ocupa jumătate din studio. Camera mi se părea însă foarte mare, în comparație cu locuința de pe Lună.

În timp ce închideam ușa. Nathaniel și-a ridicat privirea, zâmbind.

— Mă întrebam dacă-ți vor da drumul.

— Păi... i-am dus pe toți către pieire, așa că simularea s-a oprit, altfel am fi continuat. Câmpul acela stelar artificial încă mă prinde pe picior greșit. Mâine o luăm de la capăt.

Zâmbetul de pe fața lui a înghețat pentru o clipă, apoi a tras aer adânc în piept și a râs la încercarea mea de glumă.

— Ai mâncat? a întrebat ridicându-se.

— Da, însă numai rații, ca parte din simulare.

Am intrat în zona bucătăriei și am pus dosarul pe masă. Cum explici când știi că soțul tău îți ascunde ceva? Prin ușoara încordare a trăsăturilor? Întârzierea în reacții, de parcă s-ar gândi ce ar fi corect să spună sau să facă? După felul în care se mișcă, stând cu spatele la tine, pretinzând că deschide frigiderul?

— Ești bine? l-am întrebat.

— Am și supă, dar m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de așa ceva, a spus Nathaniel deschizând ușa congelatorului.

Apoi s-a întors cu două pahare de martini în mână înghețate, după ce stătuseră în congelator.

— Te vei bucura, a spus el făcându-mi cu ochiul, să afli că naționalizarea a fost suficient de relaxată, așa încât ginul să nu mai valoreze greutatea sa în aur.

— Lasă ginul, am zis luând paharul din mâna lui, oftând uşurată la atingerea sticlei reci, alunecoase. De unde ai făcut rost de măsline?

— De la guvernatorul Wargin, a răspuns el luând o gură, o parte din încordarea lui risipindu-se. Le-am câștigat astă-seară, la poker.

Uitasem cumva că el și alți soți de astronaute obișnuiau să joace poker cât eram noi plecate.

— Ce face Reynard? Ținând cont de... am zis făcând un semn spre dosarul meu, de parcă ar fi explicat toată povestea rămânerii lui Helen acasă în timp ce eu plecam.

Nathaniel a ridicat din umeri și pentru o clipă o cută i s-a ivit între sprâncene:

— Se bucură că ea e acasă. Este... Așa. Supă. Voiam să te întreb.

Am luat o gură de martini și l-am privit. Era în fața frigiderului, cu spatele la mine, scoțând o oală. Dragul meu soț, prefăcându-se că nu era nimic în neregulă. Am lăsat paharul jos.

— Îți amintești... când am început să merg la terapie și nu ți-am zis?

Nathaniel s-a oprit cu oala în mâini la jumătatea drumului spre bufet.

— Da, a răspuns și a pus oala pe aragaz, cu un zăngănit metalic.

— Așadar îmi spui ce te supără?

A deschis ochiul, apropiind un chibrit de sursa de gaz. Cu un foșnet ușor, flăcările albastre au început să lingă fundul

oalei. Nathaniel s-a întins după o lingură de lemn de lângă aragaz.

— Sincer... aș prefera să nu.

— În regulă, am zis, cuvintele revărsându-se automat de pe buzele mele.

Nu voia să vorbească despre asta? Bine. Atunci nu vorbeam. Mi-am aplecat din nou capul spre martini și am lăsat parfumul înțepător să-mi ofere o aterizare lină. Am sorbit iar, așezându-mă la masă și încercând să mă concentrez pe înțepătura rece, cu gust de plante, a ginului, și pe gustul sărat al măslinei. Dar, la naiba! Ce îl supăra?

Stătea cu umerii ușor aplecați peste aragaz, amestecând în supă.

— La ce oră trebuie să ajungi mâine?

— La șapte dimineața.

Am tras mai aproape hârtiile la care lucra, ca să-mi distrag atenția cu matematica. *Planuri pentru situații neprevăzute în caz de eșec în timpul misiunii.*

— Ah.

Planuri *pentru situații neprevăzute.* Era modalitatea mascată a CAI de a spune: „Ce facem dacă moare careva?"

Am lăsat deoparte paharul de martini și m-am ridicat. M-am dus la aragaz și l-am înconjurat pe Nathaniel cu brațele, adâncindu-mă în căldura lui.

— Vreau să-ți amintesc că simulările sunt menite să facem toate greșelile aici. Lucrul care ne-a ucis azi este un pericol în minus care ne poate ucide în spațiu.

— Un pericol în minus, a zis și s-a oprit din amestecatul în supă, fuioare de abur ridicându-se în jurul marginilor lichidului stacojiu; lipită de cămașa lui, am simțit cum respirația îi

devine șovăitoare, cum se oprește. Iartă-mă. Am crezut..., a spus Nathaniel, lăsând supa și luându-mi mâinile într-ale lui.

Mi-am lipit obrazul de omoplatul lui și am așteptat.

— Am crezut că m-am obișnuit. Să te văd plecând în spațiu, știind lista nesfârșită de lucruri care ar putea merge prost, a adăugat, și mâna lui mi-a găsit verigheta și a răsucit-o. Dar în cazul ăsta știu ce se poate întâmpla. Acolo? S-ar putea... să nu mai vii acasă.

— Asta e mereu la valabil, i-am zis strângându-l și mai tare în brațe. M-ar putea lovi un tramvai.

— Dar aș ști în cazul ăsta, a spus și s-a îndreptat, chicotind în îmbrățișarea mea. Doamne! Sună grozav... „Dragă, s-ar putea să mori, dar poți să te asiguri, te rog, că aflu și eu?"

Am pufnit și m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut pe gât.

— Ești un prostuț, am zis și l-am tras spre mine. Vino-ncoace.

— Unde? a întrebat Nathaniel, și-a șters fața cu mâna și a stins ochiul de aragaz.

L-am condus spre pat și m-am prefăcut că nu observ că avea ochii roșii. De fapt, nu știam cum să-l liniștesc. Fiind atât de multe zboruri, Nathaniel nu le mai putea monitoriza pe toate, iar Clemons, fie binecuvântat, hotărâse că nu se putea ocupa de al meu. Deși era poate o dovadă de cruzime, fiindcă-i răpea sentimentul că poate influența rezultatul. Temerea lui era cât se poate de întemeiată. Lebourgeois murise anul trecut, când un comutator defect îi făcuse retro-rachetele să dea rateu în timpul unei ajustări orbitale de rutină. Mi-am tras scaunul făcându-l să se așeze pe pat și l-am cuprins cu brațele și am rămas așa, ținându-l strâns.

După o clipă, s-a lăsat pe spate și ne-am întins amândoi, împletiți unul într-altul. Fața lui era aproape de a mea, iar ochii lui albaștri, mărginiți de pielea roșie, mă priveau ca pe

o diagramă stelară. Nathaniel a desenat o linie peste sprâncenele mele, coborând apoi pe obraz, lăsând o urmă caldă în urmă.

— Te iubesc, și... s-a oprit și și-a închis ochii, înghițind în sec. Și de aceea nu vreau să vorbesc despre asta, pentru că nu știu dacă pot să te susțin și să fiu sincer în legătură cu....

Am simțit că mi se strânge stomacul de durere pentru el. Puteam doar să-l trag mai aproape și să încerc să nu plâng, pentru că ultimul lucru pe care-l voiam era ca el să mă aline pe mine, când de fapt eu încercam să-l alin pe el. Dintre toate lucrurile pe care le discutaserăm atunci când cântăream dacă să merg pe Marte, teama lui Nathaniel nu intrase niciodată în ecuație. Era o variabilă ascunsă, care împiedica totul să rămână în echilibru.

— Ce pot să fac?

— Să nu mori? a spus el cu un râs forțat.

— Voi încerca, am spus și-am început să-mi mișc degetele în mișcări circulare pe brațul lui. Altceva?

— Când ești inginerul-șef și ești căsătorit cu o astronaută, a continuat Nathaniel oftând din nou, problema este că știu că mințiți cu toții în rapoartele despre starea de sănătate. Veți oferi mereu cea mai luminoasă imagine a tot ceea ce decideți că n-ar fi critic pentru misiune.

Am tresărit. Nu se înșela.

— Dar...

A deschis ochii. Pupilele lui erau mari și misterioase precum spațiul.

— Dar ce?

— OK, e un lucru stupid.

— Nu prea am ocazia să te văd făcând un lucru stupid, fără să existe o miză.

Mi-am strecurat mâna în pantalonii lui, să văd dacă erau întrunite condițiile de zbor. Încă nu. Trebuia să activez rezervoarele de combustibil.

— Ei, bine... Ai adus în discuție rapoartele. Ce-ai zice dacă mi-aș oferi rapoarte personale?

Nathaniel s-a ridicat sprijinindu-se în cot.

— Rapoarte personale, zici. N-o să meargă, a adăugat apoi clătinând din cap. Având în vedere lățimea de bandă a transmisiei, o să afle toată lumea de pe Pământ.

— Nu și dacă vor fi codificate.

— Din clipa în care oamenii vor ști că există un cod, cineva o să încerce să-l spargă.

— Ah...

M-am sprijinit și eu în cot, ca să-l pot săruta. Aici s-a dovedit utilă munca mea de expertă în calcule, alături de cunoștințele despre funcționarea teleimprimatorului în această misiune.

— Dar dacă nu-și dau seama că există un cod, nu vor ști că e ceva ce poate fi spart. Să zicem, de pildă, că mesajul e inclus în nimicurile de la începutul și de la finalul unei transmisiuni prin teleimprimator.

Nathaniel m-a privit o clipă sau, mai degrabă, s-a uitat în direcția mea. Dar, ținând cont de cât era de încruntat și de felul cum i se mișcau ochii dintr-o parte în alta, de parcă ar fi urmat un gând pe o alee întunecoasă, sunt convinsă că, de fapt, programa un teleimprimator. Apoi a revenit, a zâmbit și m-a sărutat. Avea gura caldă și încă un ușor gust de gin.

În cealaltă parte, propulsoarele au revenit la viață și eram gata de lansare.

NOUĂ

INCIDENTE RASIALE ÎN VIZORUL ONU

KANSAS CITY, KS, 24 martie 1962 – Cu tact și asigurări, oficiali ai Statelor Unite au încercat să îmbuneze diplomații asiatici și africani furioși în urma unei serii de incidente rasiale neplăcute din oraș. Episoadele în care au fost implicați diplomații de culoare au stârnit resentimente în comunitatea internațională. Cel mai recent a fost atacul de acum două săptămâni asupra lui Youssouf Gueye, prim-secretarul delegației din Mauritania.

Diplomatul vorbitor de franceză, care ieșise la o plimbare de seară, a fost acostat de un grup de tineri albi. Conform declarației sale, au țipat la el și apoi a fost lovit cu o sticlă de bere. A suferit tăieturi în zona feței, care au necesitat îngrijiri spitalicești.

Helen m-a întâmpinat la ușă, purtând o rochie de zi verde-mentă și afișând un zâmbet chinuit.

— Mulțumesc c-ai venit.

Nu ne-am îmbrățișat.

— Mă bucur să te văd.

O vedeam la muncă, firește, dar nu mai socializasem de când o înlocuisem. Invitația de a veni la ea pentru o seară de bridge fusese o surpriză plăcută.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

M-a condus printr-un hol scurt în living. Florence Grey ședea pe canapea și bea whisky cu sifon.

În mod bizar, masa de joc și scaunele nu fuseseră încă așezate.

Helen s-a dus către un bar din lemn de mesteacăn, unde, pe o tavă de argint, era o găleată aburită cu gheață.

— Martini?

— Dacă nu e prea mare deranjul, ar fi minunat, am spus și mi-am pus poșeta pe o măsuță. Bună seara, Florence.

— York, a răspuns și, ridicând paharul cu sifon, a băut, privindu-mă peste buza paharului.

Ce seară minunată va fi! S-a auzit soneria – era probabil Ida. Asta mi-a oferit pretextul de a evada câteva clipe.

— Răspund eu.

Helen a încuviințat de lângă bar, unde măsura vermutul ca să l adauge în decantor. M-am retras pe hol și am deschis ușa. Ida se afla în prag, cu un rânjet larg și un coș de căpșuni.

— Elma! a zis ea și m-a îmbrățișat rapid. Când te întorci pe aerodromul '99, să zburăm puțin? Tuturor ne este dor de tine.

— Știi cum stau lucrurile cu pregătirea pentru misiune, i-am zis cu un zâmbet chinuit și am aruncat o privire spre living. Nu vreau să vorbesc despre misiune..., am adăugat cu glas scăzut. Helen, știi?

— Scuze, am uitat, a spus ea cu o grimasă, după care, afișând un zâmbet larg, a trecut pe lângă mine și a pornit pe hol. Doamnelor! Am adus căpșuni și chec!

— Ești o zeiță între femei, a spus Florence și s-a ridicat de la masă, întâmpinând-o pe Ida cu o îmbrățișare și un zâmbet radios.

— Căpșuni! a exclamat Helen, care amesteca martiniul în decantorul de sticlă, însă i-a aruncat Idei un zâmbet peste umăr. Acum mi-aș dori să fi avut șampanie.

— Dragă, dacă faci martini, nu avem nevoie de altceva.

M-am retras spre marginea încăperii, conștientă dintr-odată că eram singura femeie albă de acolo. Mi-am dus mâinile la spate, de parcă faptul că-mi ascundeam culoarea pielii ar fi putut să abată atenția cuiva. Câteva clipe mai târziu, Helen ne-a adus martiniurile și a trebuit să le folosesc din nou.

2, 3, 5, 7, 9... Totul va fi bine.

— Vreți să instalez masa de joc?

După ce aveam să începem să jucăm cărți, tensiunea avea să dispară.

— De fapt, a început Helen, turnând încă o măsură de gin în decantor, v-am invitat aici sub un pretext fals.

Doamne! Am înghițit în sec, apoi am luat o gură de martini. Dar neliniștea care se cuibărise în stomacul meu n-a dispărut.

A turnat vermutul, în timp ce eu schimbam priviri cu Ida și cu Florence. Cel puțin și ele păreau la fel de nedumerite ca mine.

— Elma, cred că tu știi deja despre asta, a continuat Helen.

— Încă nu, dar, te rog, continuă.

— La ultimul joc de poker pe care Reynard l-a jucat cu băieții, guvernatorul Wargin a pomenit despre incidentul cu aterizarea forțată a rachetei.

În timp ce așteptam, Helen a adăugat câteva cuburi de gheață și a luat lingura de argint, ca să amestece.

— FBI-ul cercetează dacă Leonard Flannery a fost implicat.

— Ei m-au întrebat despre asta, am spus lăsând în jos paharul.

Clinchetul cuburilor de gheață pe pereții decantorului s-a stins, când Helen a încetat să mai amestece și s-a întors să se uite la mine:

— Ei?

— Cei de la FBI. Acum câteva săptămâni, ne-au scos din simulare pe mine și pe Leonard, din bazinul de flotabilitate neutră. Mi-au pus o grămadă de întrebări idioate, încercând să afle dacă ar fi putut doborî racheta din interior. Le-am zis că nu a fost și nu ar fi putut fi implicat în toată povestea.

— Se pare că au un martor care afirmă contrariul, a spus Helen, scuturând lingura de marginea sticlei și punând-o deoparte.

— Nu mai spune! a exclamat Florence, ridicându-se în capul oaselor. Despre cine e vorba?

— Reynard nu s-a gândit să întrebe, a răspuns Helen, ridicând din umeri.

Iar Nathaniel nu se gândise deloc să-mi spună despre discuția aceea.

— Când m-au interogat pe mine, au zis că au fost informați de cineva cu privire la conversație. Un martor. Deci... o persoană care se afla la bordul navei, nu?

Ida a înjurat încet și s-a apropiat de bar.

— Grăbește-te cu martiniul, fiindcă nu-mi place deloc direcția acestei conversații.

— Ce-a mai zis Reynard? am întrebat așezându-mă într-un fotoliu.

Helen a făcut o grimasă în timp ce se concentra să toarne în pahare.

— Se pare că guvernatorul Wargin este îngrijorat că, dacă povestea asta cu FBI-ul se află, Congresul ar putea să-l retragă pe Leonard, a spus și a lăsat decantorul, întorcându-se spre noi. Și pe Florence.

— Ce?!

Toate am zis asta cam în același timp, laolaltă cu o gamă largă de înjurături. Florence a vărsat chiar niște whisky cu sifon pe lângă pahar.

L-a șters cu un șervețel și a întrebat:

— Pe ce motiv?

— Sunteți amândoi membri NAACP, la fel ca toți bărbații care au urcat la bord, a spus Helen clătinând din cap și venind alături de noi.

— Dar și eu sunt, a zis Ida, venind în urma ei. Și majoritatea astronauților de culoare.

— Au întrebat și de pilot, am zis și mi-am pus paharul cu martini pe măsuță, lângă poșetă. OK. Haideți să analizăm problema.

Ida a luat o dușcă generoasă de martini și a răspuns cu întrebarea pe care o pun astronauții când lucrurile merg prost în spațiu:

— Bine. Deci ce urmează să ne ucidă acum?

— Eu sunt pe cale să ucid pe cineva, cu siguranță, a zis Florence, așezându-se din nou pe canapea. Dar cred că gura mea mare e una dintre probleme.

— Opinia publică, a spus Helen și s-a așezat pe canapea, lângă ea. Asta ne va ucide.

Deja ucisese șansa ei de a participa la misiunea marțiană. M-am întins după poșetă și mi-am scos carnețelul.

— Minciunile, a zis Florence clătinând din cap. Trebuie să ne dăm seama cine minte în privința lui Leonard.

Am notat asta și am început să facem o listă cu tot ce-ar fi putut să meargă prost. Apoi, Helen a mai pregătit un martini și am început să găsim soluții.

N-am ajuns acasă decât după miezul nopții, dar Nathaniel era încă în picioare. Sau, mai degrabă, era treaz și citea. Ședea sprijinit de toate pernele de pe patul nostru rabatabil, cu picioarele acoperite cu un cearșaf. Părul blond-deschis de pe pieptul lui reflecta lumina arămie a lămpii, ca un nor la asfințit. A ridicat privirea și a zâmbit.

— Sunt supărată pe tine, i-am zis.

Poate că vorbea cel de-al treilea martini pe care-l băusem, dar mi-am pus poșeta pe masa din bucătărie, mi-am aruncat pantofii și m-am dus să stau pe covorul cel nou în ciorapi. Era, într-adevăr, minunat de moale. Dar minunea orientală cu ciucuri nu îmi scădea iritarea.

— Sau poate că sunt iritată.

— De ce? a întrebat Nathaniel ridicându-se în capul oaselor, lăsând cartea deoparte.

— Fiindcă nu mi-ai spus despre FBI și despre Leonard și Florence.

— Ah!

A dat la o parte cearșaful. Nu purta pantaloni de pijama, ceea ce era interesant, dar nu avea să-mi abată atenția de la problemă. Nathaniel s-a ridicat din pat, complet dezbrăcat.

— De aceea te-a invitat Helen la ea?

— Vorbeam despre motivul pentru care nu ai pomenit nimic despre asta.

— Când? a întrebat Nathaniel oftând și ridicând ușor din umeri.

— Când ce?

— Când era să-ți spun? a zis și și-a trecut mâna prin păr, care s-a ridicat, de parcă gravitația s-ar fi oprit pe orbita lui. Ajungi târziu acasă. Pleci înainte să mă trezesc eu. La muncă?

— Azi-dimineață n-am plecat înainte să te trezești tu. Am fost împreună la sinagogă. Am luat prânzul împreună! Ne-am petrecut împreună mare parte din zi, până să mă duc la Helen.

— Da. Iartă-mă c-am vrut să-mi petrec o zi cu soția mea fără să vorbim despre muncă.

— Dar mereu vorbim despre muncă, am spus dându-mă nițel înapoi.

Nathaniel a oftat din nou, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Da, știu.

Când și-a luat mâinile de pe față, umerii i se lăsaseră.

— Adevărul e c-am uitat până când a venit weekendul.

— Ai uitat. Ai uitat că FBI-ul îmi anchetează doi colegi?

— Da, a spus și s-a aplecat să-și înșface halatul de pe spătarul scaunului din living. Crezi sau nu, am și alte lucruri pe cap decât o discuție de la poker.

— Dar nu e doar...

— Știu! N-am ignorat problema. I-am zis lui Clemons, bine? a ripostat și și-a îmbrăcat halatul, strângând cordonul atât de tare, că trebuie să-l fi durut. Erai deja supărată din cauza lui Helen. Nu mi s-a părut c-ai avea nevoie de mai multe motive de vinovăție.

Mi-a picat fața:

— Vinovăție? Leonard și Florence nu sunt în situația asta din vina mea. De ce să mă simt vinovată?

— Ești evreică. Ești sudistă. Te simți vinovată pentru simplul fapt că trăiești.

— Bine. Bine, am pufnit. În privința asta ai dreptate. *Doar* în privința asta.

S-a așezat, sprijinindu-și un cot pe brațul scaunului.

— Slavă Cerului! Uite ce e, Elma, a zis uitându-se la mine, înclinându-și capul într-o parte. Nu poți face nimic în legătură cu asta, așa că...

— Ha!

— Ce pui la cale? a întrebat ridicându-se brusc.

Am desenat un cerc cu degetul de la picior. Chiar era un covor minunat. Poate c-ar fi trebuit să mă opresc după cel de-al doilea martini.

— Poate că ar trebui să am și eu secrete.

— Nu a fost... știi ceva? Foarte bine, a replicat spintecând aerul cu ambele mâini. Cine a câștigat la bridge?

— Nu am jucat bridge.

Nathaniel s-a uitat lung la mine. L-am văzut privindu-l așa pe un inginer care nu raportase un coeficient de tracțiune într-un concept de design. Singura dată când îmi aminteam că avusesem parte de acea expresie categorică, ușor iritată, a fost când i-am stricat cămașa elegantă, care a ieșit roz de la spălat. (Da, ar fi trebuit să o trimit la curățătorie, însă încercam să fac economii în perioada în care eram tineri însurați.) Privirea nu era la fel de eficientă cum fusese a mamei, dar se apropia.

— Chiar vrei să știi sau întrebi doar ca să respingi ideea? am zis după ce mi-am dres glasul.

A clipit de câteva ori.

— Ce...

A clătinat din cap, ridicându-se din nou în picioare, apoi s-a plimbat prin cameră până când s-a întors, stând în spatele scaunului. Cu ambele mâini pe spătar, s-a sprijinit cu toată greutatea pe el.

— S-a întâmplat *vreodată* până acum să stau în calea a ceea ce-ți doreai să faci?

Am simțit că-mi arde fața, asemenea unei rachete la desprinderea de sol. Nu făcuse asta. Niciodată. Nici măcar când am vrut să-l părăsesc pentru trei ani ca să mă car pe Marte.

— Îmi pare rău.

— De ce ne certăm?

— Nu mă..., am început să spun și m-am așezat – pe măsuța de cafea din fața canapelei, dar nu-mi mai păsa. Nu știu. Aș fi vrut să-mi spui.

Afară, unul dintre tramvaiele târzii a trecut zăngănind pe șine. Mi-am privit mâinile încleștate. Aveam articulațiile albe, din cauza strânsorii. N-ar fi trebuit să beau cel de-al treilea martini.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus.

Nu era foarte limpede dacă-și cerea scuze sau doar regreta că făcuse un lucru din cauza căruia ne certam. Părea o idee proastă să întreb.

Am oftat, încercând să mai eliberez de tensiunea acumulată.

— Ai dreptate. Nu petrec suficient timp cu tine.

— Știu care e programul, a zis și, din cealaltă parte a camerei, am auzit foșnetul materialului când el și-a schimbat poziția. Și cât de mult trebuie să recuperezi, pe deasupra.

— Ce-a zis Clemons?

— Că retragerea lui Leonard iese din discuție. Că el e cel care a scris practic cartea despre geologia martiană și despre punctele de amartizare.

— Dar asta nu-i valabil și în cazul lui Florence.

Nathaniel s-a mișcat din nou. Nici măcar un tramvai n-a mai întrerupt tăcerea care s-a lăsat în cameră.

Degetele mele desenau modele complicate în covor.

— Nici măcar nu era la bordul rachetei.

— A fost foarte vocală în privința inegalităților din cadrul CAI, a spus Nathan dregându-și glasul. Au fost plângeri în sensul ăsta.

Mi-am ridicat capul. Noi două nu ne înțelegeam, dar nu spusesem despre asta nimănui, cu excepția lui Nathaniel.

— Doar nu ai...

— Cu cine crezi că te-ai măritat? a întrebat încruntându-se.

— Iartă-mă.

Lăsându-și capul pe spate, Nathaniel s-a uitat la tavan și a tras aer în piept foarte lent. Și-a țuguiat buzele și a expirat, așa cum făcea Clemons când scotea un inel de fum.

— Elma, eu nu dau din casă.

— Ai făcut-o, cu doctorul.

— Nu, a zis și m-a fulgerat cu privirea. Am vrut, la naiba, dar nu am făcut-o. Am făcut niște jurăminte unul față de celălalt, îți amintești? I-am zis doctorului despre simptomele tale fizice și atât. Că nu te înțelegi cu Florence... serios!

— Îmi pare rău, am zis, iar greutatea întregii discuții m-a copleșit, făcându-mă să-mi plec capul și să mi-l așez pe genunchi; mi-am pus ambele mâini în jurul capului. Îmi pare rău, sincer.

În afara brațelor mele, Nathaniel și-a târșâit picioarele pe covor. O clipă mai târziu, mâna lui crea un mascon de greutate pe spatele meu. M-a sărutat pe creștet.

— De ce ești supărată pe mine?

Pentru că puteam. Am scrâșnit din dinți la gândul ăsta, dar era deja un fapt împlinit.

— Pentru că... Pentru că...

Ești aici, mi-am zis în gând.

— Pentru că mă simt neputincioasă.

Suspinul lui mi-a făcut părul de pe ceafă să se miște.

— Și eu.

— Îmi pare rău.

— Ai mai zis asta.

Mi-a scăpat un chicotit și m-am folosit de asta ca să mă ajute să mă ridic în capul oaselor. Trebuia să-mi șterg ochii, dar măcar n-aveam muci pe toată fața.

— Ei, bine, chiar îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă descarc pe tine.

— Și eu ar fi trebuit să-mi fac timp să-ți spun, a spus cu o grimasă, uitându-se într-o parte. Am uitat cât de puternic simți lucrurile astea și e o prostie – nu că le simți, ci că eu am uitat asta.

Aproape că am reușit să-l urmăresc.

— La ce lucruri te referi?

— La nedreptate, a zis și s-a așezat pe covor turcește, uitându-se la mine. Deci ce-ați pus la cale? Ce putem face?

Am mai spus cât sunt de norocoasă că am un soț ca el? Halatul i se desfăcuse dezvelindu-i aproape tot pieptul și pulpele. M-am întins să-mi trec mâna peste obrazul lui.

— Avem o idee. Dar... oh!

De aceea eram supărată.

Sprâncenele lui s-au ridicat întrebător.

— Mi-am dat seama de ce sunt supărată... Terapeutul meu ar fi mândru: îmi dădusem seama, chiar și în ciuda celui de-al treilea martini. Sunt supărată pentru că mă simt vinovată pentru ce voi cere.

Și-a mijit ochii, dar n-a spus nimic, lăsându-mă să vorbesc.

— CAI se află pe teritoriu american, am zis înghițind în sec. Dar Lunetta nu e.

S-a uitat lung la mine o clipă, așa că mi-am dat seama exact când traiectoria gândurilor lui s-a întâlnit cu argumentul meu *non sequitur*, pentru că a pălit.

— Rahat! Toți?

Am încuviințat. Helen își dăduse seama ce era de făcut înainte să ajungem noi. Singura cale de a ne asigura că Florence și Leonard nu erau chemați la întâlniri nesfârșite cu FBI-ul și Congresul era să-i scoatem de sub jurisdicția lor. Având în vedere că lansarea urma să aibă loc peste doar șase luni, Clemons putea să argumenteze că nu puteam retrage un membru al echipei fără să amânăm misiunea cu un an și jumătate, provocând astfel costuri suplimentare uriașe. Dar dacă Clemons îi trimitea doar pe Leonard și pe Florence pe Lunetta, nu ne puteam pregăti mai departe ca o echipă, iar motivul ar fi fost lesne de ghicit. Toată echipa Primei Expediții pe Marte trebuia să plece.

— Helen crede că eu trebuie să fiu acolo, în calitate de Doamnă Astronaut, „ca să ghidez opinia publică" în privința motivului pentru care ne aflăm pe stație.

Nathaniel a suspinat și s-a lăsat să cadă pe covor, doar c-a uitat că patul era tras și s-a lovit la cap de cadrul lui de oțel.

— Ah!

S-a ghemuit într-o rână, ducându-și mâinile spre partea din spate a capului.

— Rahat!

Am îngenuncheat lângă el, fără să-mi dau seama cum străbătusem spațiul dintre noi.

— Ești bine?

— Da, a zis și și-a retras mâna, uitându-se la ea: nu erau urme de sânge. Doar că sunt prost.

— Aduc niște gheață.

— Sunt bine.

— Aduc gheață, am insistat și m-am ridicat uitându-mă în continuare la el, de parcă din capul lui ar fi putut țâșni brusc sânge pe covor. O să-ți iasă un cucui.

A oftat și s-a ridicat în șezut, cu picioarele desfăcute. Halatul nu mai ascundea nimic – da, chiar și în momente ca acesta observ corpul soțului meu.

— Sunt bine, a zis Nathaniel pipăindu-și capul cu mâna.

Este un savant strălucit care construiește rachete și totuși, uneori, e foarte prostuț. Apartamentul e atât de mic, că mi-a luat doar o clipă ca să ajung la congelator și să scot tava cu gheață. Când am apucat mânerul și-am tras de el ca să sparg gheața în cuburi, o senzație de usturime mi-a cuprins pielea la atingerea metalului rece. Am luat un șervet de bucătărie și-am vărsat cuburile în el.

— Te vei întoarce acasă?

— Ce? am zis apropiindu-mă cu prosopul în mână.

— Nimic, a răspuns și a închis ochii, încă frecându-și locul dureros de la ceafă. După Marte. O să te întorci acasă?

— Da.

Ce întrebare! Credea că rămân pe veci pe Marte?

A zâmbit chinuit. Poate că era din cauza loviturii la cap. Ne-am prefăcut amândoi că acesta era motivul.

— Bine.

Am înconjurat masa din bucătărie și am îngenuncheat, întinzându-i gheața.

— Poftim.

— Sunt bine, a zis, dar a luat prosopul și l-a lipit de ceafă.

— Vezi? am spus și m-am așezat pe podea, sprijinindu-mă de el. Trebuie să vin acasă, fiindcă cineva trebuie să te împiedice să fii idiot.

A chicotit, cuprinzându-mi umerii cu brațul și trăgându-mă mai aproape.

— Helen are un plan sau trebuie să fac eu să se întâmple povestea cu Lunetta?

Am încuviințat și mi-am lăsat capul să alunece pe mătasea halatului său.

— Îmi pare rău.

— Și mie, a spus el și m-a sărutat pe creștet. Dar o voi face.

ZECE

ECHIPAJUL EXPEDIȚIEI PE MARTE SE ANTRENEAZĂ ÎN SPAȚIU

KANSAS CITY, KS, 18 iulie 1962 – În trei luni, la ora 9:32 a.m. OAC, visurile de secole și tehnologiile deceniului se vor uni într-un moment de foc răsunător, când paisprezece astronauți reprezentând Națiunile Unite se vor lansa în prima coborâre a omului pe altă planetă: Marte. Pregătirile pentru călătoria legendară dus-întors, care va dura trei ani, continuă să meargă bine și conform planului. La Platforma de Lansare 39-A, colonelul Stetson Parker, comandantul Expediției pe Marte, și echipajul său decolează pentru a-și continua pregătirea pe Lunetta și în flota marțiană, așa că vor fi departe de orice formă de distragere lumească, în încheierea antrenamentului pentru misiunea de 55 de milioane de kilometri.

După ce am ajuns pe stație, m-am întrebat de ce nu fusese acela planul de la bun început. De ce să intrăm în bazinul de flotabilitate neutră, ca să simulăm

gravitația zero, când puteam exersa la gravitație zero? Asta pe lângă faptul că, evident, era mult mai ușor să mori în spațiu. Dar, în afară de asta, totul a devenit mai simplu.

De la fereastra de observare, mi-am îndreptat sextantul spre stele adevărate. Micile variații de culoare, ascunse de atmosfera Pământului, chiar de dinainte de Meteorit, străluceau cu o limpezime de cristal pe catifeaua neagră a cerului. Erau cu mii, cu sute de mii mai multe stele vizibile în spațiu decât în cel mai bun planetariu de pe Terra, și totuși misiunea de a repera o stea dintr-o mare de stele era mai ușoară.

Le-am identificat pe Alkaid și pe Spica, m-am răsucit să privesc Pământul și, într-o clipită, aveam coordonatele necesare pentru a confirma vectorul de stare. Am notat răspunsul. *Plus 0771145, plus 2085346, minus 0116167, minus 15115, plus 04514, minus 19587.*

— Gata!

În spatele meu, Parker a apăsat pe cronometru.

— Cel mai bun timp de până acum.

Unul dintre observatorii care pluteau în spatele nostru a pufnit. Chiar înainte să aud vorba tărăgănată, cu accent sud-african, eram convinsă că era Vanderbilt DeBeer.

— Ar putea să noteze orice coordonate aleatorii memorate și tot ai crede-o.

Heidi Voegeli, ofițer de navigație pe *Pinta*, și-a închis carnețelul cu o pocnitură.

— Te rog, DeBeer. Ar trebui să știi cum stă treaba.

A început să șteargă cu o batistă de in sextantul ei elvețian, o unealtă splendidă. Recunosc că eram nițel invidioasă pe minunăția de inox. Avea un loc destinat pixului, un cronometru pe care-l puteai seta să contorizeze timpul scurs și niște gravuri încântătoare și complet inutile pe brațele de susținere.

— Da, tot ce spun e că, de vreme ce nimeni nu verifică, oricare dintre voi ar putea trișa și noi nu ne-am da seama.

Mi-am desprins picioarele din piedică și m-am întors ca să-i arunc una dintre privirile reci și politicoase învățate de la mama:

— Credeam că exersez o competență care ar menține echipa în viață. Nici nu m-am gândit să trișez. De ce... mă întreb de ce te-ai gândit *tu* la asta?

Judecând după roșeața care i-a cuprins obrajii, poate că pusesem prea mult accent pe *tu*.

— Tu nu o știi pe York de atâta timp ca noi, a zis Benkoski bătându-și copilotul pe umăr. Există un motiv foarte întemeiat pentru care nu ne obosim să-i verificăm calculele.

— Da, da... Doamna Astronaut, a zis DeBeer zâmbind și făcând o mică plecăciune. Știu. Știu... E doar natura mea competitivă. N-am vrut să supăr.

Heidi m-a privit cu o ușoară încruntătură. DeBeer trebuie să fi fost o bucurie în timpul simulărilor, dacă-i punea mereu munca la îndoială. Și trebuia să petreacă trei ani cu omul ăsta! Dintr-odată, l-am apreciat pe Parker, care nu-mi punea niciodată la îndoială priceperea.

M-am împins depărtându-mă de perete și am plutit spre grupul de pe *Nina*.

— Cine urmează?

— Grey, a spus Parker și i-a făcut din mână lui Florence. Succes.

Teoretic, trebuia să știm cu toții să folosim sextantul, în cazul în care eu sau Heidi păteam ceva.

Dar, în practică, Parker o scotea pe Florence din vizorul lui DeBeer, un om care detesta simpla ei existență și în special prezența ei în misiune. După trei luni petrecute în spațiu cu ambele

echipe ajunsesem să cunosc echipa de pe *Pinta* mai bine decât dacă am fi parcurs traiectorii de pregătire paralele pe Pământ.

DeBeer era un produs al Africii de Sud și credea cu fermitate în valoarea apartheidului. Fusese și la bordul rachetei care deviase de la curs și aș fi putut paria că fusese cel care mințise FBI-ul. Așa că faptul că Parker sugera că e rândul lui Florence era ori o cruzime față de ea, ori o înțepătură la adresa lui DeBeer. De fapt, cunoscându-l, aș spune că ambele variante erau probabil valabile.

Florence s-a desprins din spatele grupului nostru, de unde urmărise împreună cu Leonard întreaga scenă. Cu maxilarul încleștat, își ținea privirea fixată pe șina de care fusesem eu ancorată. I-am întins sextantul. Florence l-a luat, cu o mișcare de încuviințare din cap.

Benkoski a schimbat o privire cu Parker. Nu mi-am dat seama care fusese înțelesul, dar s-a întors spre DeBeer.

— Ce-ai zice să încerci și tu?

DeBeer a încuviințat, dar a mormăit în afrikaans:

— *Teen die agterplaas aap?*[1]

Parker s-a împins și a săltat traversând încăperea, aterizând cu precizie militară în fața lui DeBeer. Vocea lui avea de asemenea o precizie militărească:

— *Eek vind dat offensief. Sê dit weer, en ek kry jy permanent gegrond.*[2]

Dându-se înapoi, DeBeer a supracompensat dând comic din mâini și din picioare în spate. Benkoski a întins mâna să-și stabilizeze copilotul, clătinând din cap spre Parker.

---

[1] „Împotriva maimuței din curte?", în afrikaans în original (n. red.).

[2] „E o replică ofensatoare. Dacă îndrăznești să mai spui asta o dată, o să te pun definitiv la pământ", în afrikaans în original (n. red.).

— Iisuse! Acum vorbești și afrikaans?

— Îmi plac limbile străine. Ce pot să zic? a replicat Parker, ridicând din umeri, revenind la postura de erou astronaut fermecător și mâncător de rahat pe care-o prezenta publicului american.

Heidi a râs și i-a întins sextantul lui DeBeer:

— *Wie viele macht das?*[1]

Parker și-a aplecat capul într-o parte, mișcându-și degetele de parcă ar fi socotit pe ele.

— *Elf? Nein – zwölf. Zwölf, aber ich bin wirklich nur Konversation in sechs oder sieben von ihnen.*[2]

Heidi a râs iar și era ușor de înțeles de ce o alesese Elveția drept reprezentantă pentru programul spațial. Avea dinți perfecți, un gât de lebădă, părul blond îi era împletit într-o coadă înfășurată în jurul capului.

— *Doar* șase sau șapte, zice.

DeBeer și-a fixat picioarele în piedică lângă Florence, făcându-și de lucru cu sextantul lui Heidi:

— De câtă vreme știi afrikaans?

— Am început să învăț când ai fost repartizat în misiunea pe Marte.

— Sunt flatat, a spus DeBeer.

— Eh. Era singura pe care nu o știam, a zis Parker ridicând din umeri. Firește, am învățat taiwaneză fără niciun motiv.

Am tresărit la aluzia nu foarte subtilă la Helen.

— Dar idiș știi?

---

[1] „Câte ar fi cu asta?", în germană în original (n. red).

[2] „Unsprezece? Nu – douăsprezece. Douăsprezece, dar la nivel conversațional străpânesc de fapt doar șase sau șapte dintre ele", în germană în original (n. red.).

— Idiș? Nu iudeospaniolă? Credeam că familia ta este din Charleston.

Am rămas mută de uimire, clipind neîncrezătoare, în timp ce încercam să hotărăsc în mintea mea care parte era mai surprinzătoare. Faptul că Parker știa de unde era familia mea? Că știa că în Charleston se aflau în mare parte evrei sefarzi, și nu așchenazi? Sau faptul că știa că nu toți evreii vorbeau aceeași limbă?

— Da... Au venit în anii 1700, din Germania. De unde ai știut...? am întrebat, fără să fiu sigură la ce parte anume se referea întrebarea mea.

— Soacră-mea este evreică. Sefardă, din Olanda, a zis și s-a uitat dincolo de mine, încruntându-se pentru o clipă, reluându-și apoi rânjetul fals. Vin!

Parker s-a împins și a făcut un salt spectaculos peste capul meu, aterizând lin lângă ușa camerei de observare, unde Betty îi ghida pe reporteri. La naiba! Ajunseseră mai devreme. Prinzându-și picioarele sub una dintre barele de ghidaj, Parker a reprodus binișor poziția de pe loc repaus de paradă, chiar și la gravitație zero. În jurul meu, doisprezece astronauți își afișau zâmbetele reglementare.

Ați crede că, plecați de pe planetă, scăpaserăm de orbita presei. V-ați înșela. Fiecare țară care investise bani în Expediția pe Marte voia știri despre asta. Nathaniel și Clemons apelaseră la tot felul de tertipuri ca să ne scoată de pe planetă mai devreme, ceea ce ne scăpase de audierile Congresului, dar nu și de nevoia de a face banii să curgă în continuare în visteria CAI. Nici măcar nu voiam să știu ce însemnase acreditarea presei pentru călătoria în spațiu.

M-am dus să mă alătur lui Parker și să salut corpul de presă, sperând să ofer restului echipei spațiu de respiro pentru

a continua să lucreze cu sextantul. În fond, de aceea fusesem aleasă, ca să fiu imaginea misiunii în fața publicului.

În fața grupului care o urma pe Betty era – ce bucurie! – nimeni altul decât Jerry, fotograful de la *Times*. Poate că reușeam să-l conving să-i facă o poză lui Parker ținând o singură cartelă în mână. S-a întors și a zâmbit spre cei pe care-i avea în grijă. Zâmbeam atât de mult pentru public.

— Ah, ce noroc! Să vi-l prezint pe primul om în spațiu, colonelul Stetson Parker! a zis și a făcut un gest spre el, iar Parker a rânjit și și-a fluturat mâna în semn de salut. Și, desigur, pe dr. Elma York – cunoscută drept Doamna Astronaut.

Zâmbește și fă din mână. Zâmbeeeșteee și fă din mână.

Treaba mea era să fac spațiul să pară cât se poate de fascinant și interesant. Avea să fie o misiune dificilă, cel puțin doi reporteri fiind verzi la față din cauza primelor simptome de rău de spațiu. Cu norocul meu, unul dintre ei avea să pună voma pe seama „germenilor spațiali", în locul de vertijul clasic. Mi-am pipăit costumul de zbor ca s-aud foșnetul liniștitor al pungii pentru vomă.

— Bun venit pe Lunetta!

— Ne bucurăm c-ați putut să veniți alături de noi, a zis Parker cu un aer de falsă modestie. Sper c-ați avut parte de un zbor liniștit. Betty, ce-ai în agendă pentru domnii reporteri?

— M-am gândit că poate vor să arunce o privire în salonul de observare în timp ce li se descarcă bagajele, dar nu mi-am dat seama că sunteți cu toții aici.

Nu era adevărat, din moment ce discutaserăm despre cursă la întâlnirea personalului de luni dimineață. Era un truc pentru ca reporterii să simtă că exista o urmă de spontaneitate în circul nostru. E tare ciudat să descoperi la ce reacționează oamenii...

— Exersăm folosirea sextantului, dar sunteți bine-veniți să asistați, a spus Parker și s-a întors făcând un semn spre fereastră, unde o vedeam lucrând pe Florence. Facem lucrurile mai interesante, sub formă de concurs.

Întrebare: Parker plănuise să o transforme pe Florence în subiect pentru fotografii sau fusese o întâmplare? Cu el, e greu de zis, dar eram bucuroasă că avea parte de atenție, mai ales după știrile de pe Pământ despre grevele din centrele de lansare.

— Pare interesant, dar nu este ce v-am promis. Îmi pare rău, oameni buni, a zis Betty, iar buclele i-au săltat liber, de parcă s-ar fi aflat sub apă. Dacă vreți să mergeți să vă odihniți, cineva din echipaj vă poate escorta.

Dac-ar fi zis „să mergeți la bar", poate c-am fi scăpat de câțiva reporteri. În felul acesta însă, niciunul nu era dispus să riște să piardă știrea. Era conștientă de asta. Își scoseseră deja aparatele și făceau fotografii.

— Bine, atunci noi ne întoarcem la concurs, a spus Parker și s-a lansat înapoi, iar eu l-am urmat spre grupul de astronauți de pe *Nina*.

De data asta, s-a oprit cu capul în jos. Ați fi tentați să credeți că „sus" și „jos" nu au sens aici, dar în general ne orientăm în aceeași direcție pentru că, pe Pământ, ne antrenăm în condiții de gravitație. Inginerii pun etichete în condiții de gravitație. Luminile sunt „deasupra capului" din cauza gravitației. De asemenea, este mai ușor să citești expresiile faciale în felul ăsta. Nu avem gravitație, dar totuși „sus" și „jos" sunt în continuare valabile.

— Vrei să-i zăpăcești deja? l-am întrebat privindu-l.

— Încerc să ofer un prilej minunat de fotografii pentru presă.

— Dacă scapi o băşină, jur pe Dumnezeu că-i dau foc, a zis Kamilah Shamoun, medicul nostru, dându-şi ochii peste cap.

— Ar fi îngrozitor în ceea ce priveşte propulsia, a replicat Parker, scoţându-şi cronometrul. Bun. Care-i obiectivul? Benkoski?

— York, a spus pilotul echipajului de pe *Pinta* clătinând din cap, tu ai câştigat ultima rundă. Tu alegi.

— Bună idee. Apoi poate să se întoarcă şi să-i explice şi publicului de coate-goale.

Parker a încuviinţat şi m-a privit, în expectativă, cu capul în jos.

— Haideţi, am spus după ce m-am gândit o clipă, să stabilim vectorul de stare pentru Lunetta ghidându-ne după Aldebaran şi Deneb.

Cât lucrau ei, m-am întors spre corpul de presă. Făceau fotografii. Sau, mai degrabă, încercau. Majoritatea uitaseră să se ancoreze, iar unul dintre ei cu siguranţă nu învăţase încă să-şi menţină mişcarea, aşa că nu doar plutea liber, ci se şi rotea. L-am înşfăcat pe tipul blond şi longilin şi l-am ajutat să se stabilizeze.

Cu o mână pe reporter, am zâmbit grupului:

— Pot să vă răspund la întrebări?

Un reporter cu o coamă de păr negru, în stilul unui star de cinema, a ridicat mâna.

— Justino Coronel, de la *Folha de São Paulo*. Deasupra a ce ne aflăm acum?

— Bună întrebare, am zis şi am făcut un semn spre peretele acoperit de ferestre din dreapta uşii. Ţineţi-vă de o şină de ghidaj şi veniţi aici s-aruncăm o privire. Orbităm în jurul Pământului la fiecare aproximativ 90 de minute, dar, fiindcă

nu suntem în planul eclipticii, vedem o parte ușor diferită a planetei la fiecare rotație.

M-am împins cu degetele de la picioare și mi-am făcut vânt spre fereastră, ricoșând odată ce-am atins-o, pentru a-mi schimba orientarea și a mă întoarce spre ei.

— Vom fi în siguranță? a întrebat reporterul de la *Times*, ținându-se la distanță.

— Absolut.

Asta dacă nu trecea un meteorit, dar n-avea niciun sens să-i alarmez. M-am prins de un mâner ca să mă ancorez. Fiecare geam are patru straturi de sticlă, fiecare, gros de trei centimetri. O persoană de 91 de kilograme poate să stea pe asta pe Pământ și chiar să sară pe ea, fără probleme. La gravitație zero, cântăresc mult mai puțin de-atât.

Reporterul de la *Times* își ridicase aparatul, de parcă nu se putea abține.

— Geamul este menit să protejeze împotriva meteoriților?

— E mai probabil să ne ciocnim cu prânzul cuiva, am spus zâmbind – din nou – și m-am uitat în jos, spre Pământ, care se rotea pe lângă noi în nuanțe superbe de albastru și argintiu: lanșii verzi sau maronii de pământ se întrezăreau prin pătura de nori, ca niște promisiuni secrete. Acum ne aflăm deasupra Africii.

Un tip blond, înalt și slab, și-a făcut vânt în fața grupului:

— Casa noastră!

După accent, era de undeva din partea superioară a continentului. A ridicat aparatul și a început să facă fotografii.

— Crezi că pot să-i fac o fotografie lui Vanderbilt DeBeer în fața Africii de Sud?

— Până când termină el, mă tem că ne vom fi învârtit departe, am zis uitându-mă spre Florence și DeBeer. Dar și la

următoarea mișcare de orbitare ar trebui să fim tot deasupra continentului.

— Păcat! a exclamat reporterul și s-a îndreptat, iar asta l-a făcut să se ridice și să se îndepărteze de ferestre.

L-am prins de picior și l-am ghidat spre una dintre șine.

— Ai grijă. Asigură-te că ții mereu o mână pe ceva, până ce te obișnuiești cu gravitația zero.

— Cât timp ți-a luat ție să te obișnuiești? a întrebat reporterul brazilian, ținând o mână pe șină și folosindu-se de cealaltă pentru a-și ține aparatul pe loc.

— Cred că în a doua sau a treia zi mă obișnuisem deja, am spus ridicând din umeri, dar pentru fiecare persoană este diferit. De exemplu, am adăugat făcând un semn spre grupul de astronauți, Graeham Stewman, geologul de pe *Pinta*, a fost plonjor olimpic înainte să se orienteze spre geologie. Pentru el, a fi în spațiu a fost ca și cum ar fi fost în apă. Derek Benkoski, pilotul de pe *Pinta*, a făcut parașutism când servea în armată, iar experiența sa a părut să se regăsească în imponderabilitate.

— Și celălalt geolog? a întrebat reporterul din Africa de Sud, ridicând aparatul spre grup și ajustând obiectivul, dar fără să apese pe declanșator.

— Dr. Flannery a fost peste medie. Deși unul dintre criteriile după care s-a orientat CAI în alegerea candidaților pentru Expediția pe Marte a fost într-adevăr rezistența la răul de spațiu.

Toate capetele s-au întors spre mine. Unul dintre oamenii verzi la față a bolborosit ceva și a înghițit în sec zgomotos.

— Rău de spațiu? Adică boala de care sufereau astronauții când s-a prăbușit racheta aia?

Uneori, îmi vine greu să nu le râd oamenilor în nas, dar, sincer, reporterii n-ar trebui să știe mai multe?

— Dacă te gândești la ceva de natură microbiană, să știi că nu există. Astronauții sunt afectați de o tulburare a sistemului vestibular din urechea internă. Este supărător, dar nu periculos. Seamănă cu răul de mare.

Aproape la unison, majoritatea reporterilor și-au înlocuit aparatele cu carnețele și au notat ceva sârguincios. Probabil ceva de felul „Elma York spune că răul de spațiu e ca răul de mare". Se putea și mai rău.

— Că veni vorba despre racheta care s-a prăbușit, ești OK cu faptul că Leonard Flannery face parte în continuare din expediție, având în vedere că este anchetat în legătură cu incidentul de pe *Cygnus 14*? a întrebat din nou reporterul sud-african.

Anii de anxietate mi-au oferit abilitatea de a părea calmă și de a zâmbi chiar și când inima începe să-mi bată cu putere. Deși, de data asta, inima îmi bătea de furie.

— Leonard se afla la bordul rachetei, la fel ca mine, și n-ar fi putut să facă nimic care să ducă la prăbușirea navei. Așadar sunt absolut în regulă cu prezența lui în echipaj. Printre altele, este practic autorul cărții despre peisajul marțian.

— Dar ce spuneți despre activitatea lui extravehiculară?

Am clipit. Par să fac asta când sunt uimită. Am clipit iar.

— Poftim?

— Potrivit unor surse, Leonard Flannery a făcut un antrenament de asistență tehnică în exteriorul navei în dimineața dinaintea întoarcerii rachetei *Cygnus 14* pe Pământ. Ar fi putut să producă o avarie navei atunci?

— Potrivit unor „surse"?

Singurul lucru bun în tot circul acela era că redusesem lista posibililor suspecți care ciripiseră către FBI. Dacă aveau aceeași sursă cu reporterul sud-african, era logic ca astronautul din Africa de Sud să fie conexiunea.

Vanderbilt DeBeer. Urma să avem o discuție interesantă.

UNSPREZECE

CE FEL DE OAMENI SUNT?

Echipajul Expediției pe Marte

19 iulie 1962 – Revista *Time* – Respectatul colonel Stetson Parker a intrat în cameră. O jachetă sport clasică, din stofă cadrilată, îi încadra corpul bine proporționat de 1,80 metri, creând un efect imediat de urbanitate suavă. Părul lui blond, cândva des, este tuns scurt, accentuându-i maxilarul puternic. Rânjetul pieziș sugera că era conștient de postura sa de figură istorică și se străduia să le amintească oamenilor că era un simplu om. E ușor să fii orbit de rolul lui de primă persoană în spațiu și să uiți că, dincolo de înfățișarea fermecătoare, se află un pilot cu experiență, care a zburat în peste 80 de misiuni în al Doilea Război Mondial.

După o zi în care am încercat să-l prind pe DeBeer fără ca alții să fie în zonă, am avut suficient timp să mă calmez și să-mi dau seama că ar trebui să vorbesc mai întâi cu Florence și cu Leonard. Leonard era în laborator,

făcând... un experiment. Care implica roci. Și un burghiu. Oricum, am căutat-o pe Florence și am găsit-o în sala de sport, alergând pe bandă sub gravitația centrifugală blândă generata de segmentul rotativ al Lunettei.

Am înaintat pe podeaua ușor curbată, trecând pe lângă Terrazas, cu greutățile lui, și pe lângă Rafael, care era pe bicicleta staționară. Unii dintre membrii echipajului obișnuit al Lunettei erau și ei acolo, purtând echipamentul de antrenament cu emblema ONU. Un reporter se afla într-un colț și îi făcea poze lui DeBeer, care executa flotări.

Florence avea un prosop pe umăr și își ștergea fața în timp ce alerga. Chiar și la gravitația artificială a secțiunii rotative a Lunettei, sudoarea nu picura la fel de repede ca pe Pământ.

A făcut un semn scurt din cap, ca să-mi dea de înțeles că mă văzuse, dar nu s-a oprit.

— Pot să te răpesc puțin? am întrebat-o uitându-mă la cei-lalți, dar nimănui nu părea să-i pese că vorbeam. Am o întrebare legată de comunicații în privința căreia aș avea nevoie de ajutor, pentru următoarea simulare.

— Mai am douăzeci de minute pe bandă, a spus Florence ștergându-și fața.

Am încuviințat și am aruncat o privire rapidă spre DeBeer, ca să mă asigur că încă se dădea în spectacol față de reporter, și am zis:

— În regulă. Voi fi în laborator, cu Leonard. Vii când poți.

Mi-a urmărit privirea și a ridicat din sprâncene.

— O să vin acolo, a încuviințat Florence, strângând din buze.

Dr. Leonard Flannery arăta ca un savant nebun când am intrat în laborator. Purta un halat alb, ochelari de protecție și

căști. Deasupra ochelarilor mai avea o pereche de lentile care măreau și îi făceau ochii aproape să dispară în spatele curburii lor. S-a auzit un scrâșnet dinspre experimentul la care lucra, câteva scântei sărind în aer. Asta, apropo, este una dintre cauzele pentru care am încetat să mai folosim oxigen pur în spațiu. Asta... și pericolele toxicității oxigenului în urma expunerii îndelungate.

Leonard și-a ridicat privirea când am intrat în laborator și a oprit drăcia, zâmbind.

— York! Ce pot să fac pentru tine?

Am așteptat să-și dea jos căștile, pe care le-a așezat în jurul gâtului ca o cravată bizară.

— Vreau să discut cu tine niște lucruri, dar trebuie să aștept până ce vine și Florence.

— Despre?

— FBI.

S-a făcut cenușiu la față. Și-a ridicat ochelarii de protecție pe cap și și-a șters mâinile cu o cârpă de pe masa de laborator.

— O să opresc totul.

Ținând dosarul în mână, am ridicat din umeri.

— Am adus de lucru, până când ajunge. A zis că mai durează în jur de douăzeci de minute.

— Nu voi reuși să fac nimic util în douăzeci de minute, a spus el, aruncând cârpa înapoi pe masă. Chestia asta n-o să dispară, nu-i așa?

— Nu știu.

Leonard și-a scos căștile din jurul gâtului și le-a prins la locul lor, pe rastelul de unelte. Au urmat ambele seturi de ochelari de protecție, apoi și-a întors atenția asupra dispozitivului de pe masă.

— La ce lucrezi? l-am întrebat așezându-mă pe unul dintre scăunelele din laborator.

— Testez un nou prelevator de probe, a răspuns și s-a îndepărtat de roca în care sonda. Nu îmi place. Are prea mult joc și nu face o tăietură curată. Dar presupun că vreo corporație vrea să-l folosim și susțin în schimb un aspect al misiunii. Știi cum e. „Echipamentele noastre de forare sunt folosite pe Marte!"

— Mda, am pufnit. Pe mine au încercat unii să mă convingă să mă dau cu rujul lor în expediție.

— Glumești, a zis el și s-a oprit cu burghiul într-o mână, clătinând din cap. Nu-mi spune. Știu răspunsul.

— Răspunsul la ce? s-a auzit vocea lui Florence în spatele meu.

— Ți s-a cerut să iei cosmetice pe Marte? am întrebat-o întorcându-mă spre ea.

Florence se schimbase de trening, dar avea încă părul prins într-un coc strâns.

— O soluție de îndreptat părul, a răspuns ea dându-și ochii peste cap. De parc-aș folosi leșie în spațiu. Chestia aia arde oricum suficient când ai gravitație care o ține la locul ei.

— Stai așa, folosești leșie ca să-ți îndrepți părul?

Florence și-a fluturat mâna, de parcă ar fi vrut să dea la o parte întrebarea mea.

— Mi-am încheiat mai repede alergarea. Spune-mi de ce.

— Așa.

Mi-am pus dosarul pe masă și am tras aer în piept. Înainte să devin astronaută, aș fi bătut câmpii ca să câștig timp, fiind atentă la cum îmi formulam afirmațiile. Acum? Nu voiam să-mi insult coechipierii irosindu-le timpul cu altceva decât cu informațiile necesare.

— Reporterul sud-african... a zis că are o sursă. Agenții FBI, la fel. Așadar... mă întrebam dacă sursa e cumva DeBeer.

— Sigur că el este, a replicat Florence, așezându-se pe un scăunel și punând un rezervor cu apă pentru alergare pe masă. Despre asta voiai să vorbim?

— Păi... Ce facem?

Leonard și Florence au făcut un schimb de priviri.

— Exact ce am făcut eu până acum, a zis Leonard clătinând din cap. Ne ținem capul la cutie și încercăm să nu facem probleme.

— Dar... dar inventează lucruri, de pildă... Reporterul a zis c-ai fost într-un exercițiu de asistență extravehiculară înainte să plece racheta.

— Este adevărat.

Mi-a picat fața.

— Uite ce e, a zis Leonard frecându-și fruntea. Am vorbit cu cei de la FBI despre asta, și ei au confirmat informația cu Malouf, care a fost în asistență cu mine, precum și cu Centrul de Comandă al Misiunii. Nu ne-am apropiat de rachetă.

— Bun, am zis încercând să-i fac din nou să înțeleagă ce se petrecea. Dar DeBeer face tot posibilul să fiți înlăturați din misiune.

— Știm, a oftat Florence. De aceea avem grijă să nu petrecem prea mult timp împreună – sau cu Terrazas și Kamilah. Nu vrem să creadă că „persoanele colorate" complotează.

— Haideți atunci să vorbim cu Centrul de Comandă și...

— Nu! a zis Leonard îndreptându-se. Pentru numele Cerului, nu vorbi cu Centrul de Comandă al Misiunii. Mi-a fost greu să-l conving pe Clemons să mă păstreze după povestea aceea cu FBI-ul și *nu* am de gând să fac valuri din nou acum.

M-am întors spre Florence căutând un semn de susținere, dar ea a clătinat din cap.

— Știu că ești bine intenționată, dar are dreptate. Știi că nu ezit să vorbesc deschis atunci când nu sunt mulțumită, dar sub nicio formă nu m-aș duce la Centrul de Comandă al Misiunii cu povestea asta.

M-am lăsat să cad pe scaun. Trebuia să fie ceva ce puteam face. Ce spuneau ei era foarte asemănător cu motivele pentru care Helen fusese de acord să se retragă din misiune, așa încât CAI să mă trimită pe mine în loc. Nu era prea diferit de motivele pentru care mama îmi spunea să tac și să fiu politicoasă. Ca tânără evreică, nu-mi puteam permite să le ofer oamenilor motive să mă remarce. Mi-am mușcat buza de jos.

— Dar dacă... Dacă o sucim, așa încât să nu fie despre voi? M-aș putea folosi cumva de toată povestea cu Doamna Astronaut, ca să demonstrez că DeBeer e o problemă? Adică... pot să fac eu valuri. Mie nu-mi vor face nimic.

Leonard și-a lăsat capul într-o parte și a mijit privirea, de parcă era Superman încercând să vadă prin plumb. Apoi s-a îndreptat clătinând din cap.

— Nu. Tot s-ar reflecta asupra mea. Vrei să ajuți și apreciez asta, dar va trebui să te rog să lași lucrurile așa. După ce plecăm, DeBeer va fi pe cealaltă navă și nu va mai conta.

— Va fi singura dată când apartheidul va fi în favoarea noastră, a zis Florence cu un zâmbet stins. Nu știai? a adăugat ea, ridicând din umeri în fața privirii mele nedumerite. Suntem pe o navă separată, dar egală.

Unul dintre avantajele neașteptate ale vieții în Epoca Meteoritului era că serviciile telefonice se îmbunătățiseră dramatic, odată cu evoluția sateliților. Companiile telefonice nu

mai erau nevoite să întindă fire peste întregul teritoriu al Statelor Unite sau cabluri lungi, transatlantice, sub ocean. Parabolicele radio trimiteau în schimb semnalele în spațiu, unde un satelit le capta și le retrimitea spre altă parte a planetei.

Tehnologia fusese dezvoltată ca să ne permită să comunicăm cu Pământul, în drum spre Lună, apoi perfecționată pentru comunicarea cu Lunetta și, mai mult chiar, pentru expediția spre Marte. Toate astea însemnau că, o dată pe săptămână, deși mă aflam pe o platformă orbitală, puteam să vorbesc cu soțul meu.

M-am ancorat într-unul dintre separeurile din modulul de comunicații de pe Lunetta. Camera atârna de unul dintre membrele fără greutate ale stației, ca o cochilie făcută din antene. Am luat căștile de pe cârligul din lateral și am încercat să mă ascult celelalte conversații care se purtau în mica încăpere. Celelalte patru telefoane „publice" erau folosite de doi membri ai echipajului de pe Lunetta, un reporter și un miner care se îndrepta spre Lună.

Cu căștile pe cap, celelalte conversații s-au estompat în bâzâit static. Am comutat canalul, ca să-i dau de înțeles operatoarei că eram acolo, și am așteptat până când vocea ei, de data asta cu accent britanic, a întrerupt pârâitul.

— Numărul, vă rog.

— West Kansas 6-5309.

Era numărul de telefon de la biroul lui Nathaniel, fiindcă era după-amiază devreme în Kansas.

— O clipă.

În timp ce ea făcea conexiunea, s-a auzit un clic și un bâzâit, iar o clipă mai târziu a sunat.

Telefonul n-a apucat să sune complet nici măcar o dată.

— Aici Nathaniel York.

— Bună, frumosule.

— Salut.

Cum putea să pună atâta drăgălășenie într-un singur cuvânt? Cum era posibil să mă topesc și să mă preling doar la auzul vocii lui? Diferența dintre felul în care răspunde la telefoanele de serviciu și cel în care îmi răspunde mie este ca diferența dintre un șubler și o pisicuță. Cred că este cea mai stranie analogie pe care am făcut-o vreodată, însă este perfect adevărată.

Am tras microfonul mai aproape și mi-am sprijinit capul de perete, imaginându-mi că era umărul lui.

— Mi-a fost dor de tine.

— Da... și mie.

Ventilatorul de pe birou se auzea huruind dincolo de vocea lui.

— Cum merge treaba acolo sus?

Am vrut să-i spun despre DeBeer și despre ce discutasem cu Florence și Leonard, dar mă aflam într-o încăpere în care mai erau și alți oameni, iar el vorbea de pe linia companiei.

— Bine.

— Doar bine? a întrebat soțul meu, sesizând, cred, ezitarea.

— Sunt zile obositoare. În plus, suntem sufocați de reporteri, am zis, fiindcă despre asta puteam vorbi. Știi cât îmi place să am reporteri în jur.

— Da, știu, a chicotit el. Dar trebuie să recunosc că-mi place să mai văd câte o poză cu tine.

— Măcar nu-mi cere nimeni să pozez cu o cartelă.

— Cea cu tine „zburând" pe un coridor a fost tare drăguță, a adăugat el, iar în telefon s-a auzit un foșnet când Nathaniel și-a schimbat poziția. Cum reziști?

— Sunt gata să închei odată pregătirea, sincer. Dacă n-ar fi traiectoriile orbitale, cred că DeBeer și-ar lua echipa și

ar încerca să ajungă înaintea noastră pe Marte, am zis și mi-am dres glasul. E un tip... interesant.

— Ah?

Ascultându-mi soțul, aproape că-i vedeam sprâncenele ridicate și felul în care lovea cu un creion în birou în timp ce se gândea.

— Elma, nu-mi place să te întreb despre muncă într-un apel personal, dar nu e cumva nevoie să faci un test al teleimprimatorului mâine sau zilele astea?

Fie binecuvântat, dragul de el. Încercam să găsesc o cale de a face asta singură și nu-mi venise nicio idee. Dar să fii căsătorită cu inginerul-șef însemna că el putea, ocazional, să adapteze programul în favoarea mea. Și totuși... dacă-i spuneam despre DeBeer, cu siguranță ar fi făcut ceva în privința asta. Aș fi putut la fel de bine să transmit asta către Centrul de Comandă al Misiunii și să trec peste dorința lui Florence și a lui Leonard. Expirând, mi-am mușcat obrazul și apoi am răspuns:

— Cred că e totul în regulă.

— Ești sigură?

— Mda..., i-am răspuns, deși nu eram, iar el știa asta, dar nu putea să facă nimic în legătură cu ce mă neliniștea. Promit că te anunț dacă e nevoie.

— Așa să faci.

Doamne, era atât de multă ezitare în vocea lui și voiam să-l asigur că totul era bine! Cel puțin în ceea ce mă privea pe mine. În ceea ce-i privea pe coechipierii mei, lucrurile nu stăteau tocmai la fel.

Am încercat să zâmbesc și să schimb subiectul.

— Și tu? Ai mai câștigat măsline la poker?

— Din păcate, nu. Și mă tem că data trecută am fost nevoit să-i cedez un borcan de ceapă murată lui Reynard. El și Helen îți transmit salutări.

— Salutări și din partea mea. Tuturor le este dor de Helen aici.

Recuperasem mult în ultimul an, dar asta nu compensa perioada în care ea se antrenase cu ceilalți colegi. Sau nedreptatea felului în care fusese tratată. S-a auzit un șuierat pe linie. Uneori, apăsarea dorului de a fi cu el mă amuțea efectiv. Nu dorul în sine, ci faptul că tot ce voiam să spun se încâlcea într-o singură propoziție:

— Mi-e dor de tine.

— Și mie, a oftat el. Ah, să știi că voi avea un stagiar vara viitoare.

— Serios? Credeam că deteși stagiarii. Ce s-a întâmplat?

— E deștept și dedicat. Mătușa lui este soția mea, de altfel.

Mi-am ridicat capul atât de repede, încât mișcarea m-a făcut să mă rotesc în separeu. M-am sprijinit cu o mână de perete ca să mă opresc.

— Ticălosule! De ce n-ai început cu asta? Cum și când s-a întâmplat?

A început să râdă, și căldura a năvălit în spațiul dintre noi, precum soarele care răsare.

— Tommy a scris o scrisoare foarte simpatică și oficială – mi s-a adresat chiar cu „dr. York".

— De unde știi că nu-mi era adresată mie?

— Ha! Să știi. Dar pe plic scria Dr. Nathaniel York, ca să fie clar. În fine, își pregătește dosarul pentru înscrierea pentru facultate și vrea să acumuleze experiență. În astronomie, zice el. Așa că încearcă la Berkeley, Wyoming și Hawaii.

— O să-l vizitez în Hawaii.

— Asta am zis și eu! a chicotit Nathaniel. În fine, vine să stea cu mine și o să doarmă pe canapea.

Am fluierat scurt, încercând să-mi închipui asta. Tommy era simpatic, dar tot un adolescent era, iar apartamentul nostru era oricum mic pentru noi doi. Firește, eu nu aveam să fiu acolo...

— Prin urmare, va fi un bârlog de burlaci.

— Ceva de felul ăsta.

— Îmi imaginez că vă veți lăsa șosetele peste tot. Că veți mânca seara în fața televizorului. C-o să faceți seri de poker.

— Eu mă gândeam la dansatoare și trabucuri.

— Să nu-mi corupi nepotul, Nathaniel Ezra York, am zis și mi-am răsucit firul în jurul încheieturii: pânza aspră și rece nu reușea să-i țină locul. Au deja destule probleme cu Rachel.

— Îmi imaginez. Ai vreo veste în privința asta?

— În ultima scrisoare de la Hershel, spunea că o trimit la internat.

Nu voiam să împărtășesc întregul conținut al scrisorii cu toți cei care pluteau în celelalte separeuri, deși n-ar fi atras la fel de multă atenție precum conversațiile despre echipa Expediției pe Marte.

— Se pare c-a furat un inel de la mătușa Esther și l-a vândut la amanet.

L-am auzit pe Nathaniel fluierând de uimire:

— L-au recuperat, slavă Cerului, și au pedepsit-o din nou, dar s-a furișat afară, ca să se vadă cu băiatul acela. Nu știu ce se întâmplă cu ea... Hershel spune că Doris și-a ieșit din minți și crede că a dat greș ca mamă.

— Trebuie doar să se uite la Tommy ca să se încredințeze că nu e așa, a spus Nathaniel oftând, iar sunetul respirației lui în telefon mi-a amintit cât era de departe. Uneori, oamenii iau

decizii inexplicabile, dar Rachel este independentă și deciziile sale îi aparțin. Poate că internatul îi va oferi spațiul necesar unor decizii mai bune.

Ar fi fost un tată minunat. Am închis ochii ca să-mi opresc șuvoiul de lacrimi. Să plângi la gravitație zero era un chin: lacrimile nu puteau cădea, așa că nu făceau decât să creeze o emisferă sărată în jurul ochilor și să te orbească.

— Să ai mare grijă de Tommy când ajunge.

— Așa voi face, a chicotit el. Deși mi-a cerut să-i spun „Thomas" cât va fi stagiar. Este îngrijorat că „Tommy" ar suna prea copilăros pentru un viitor student.

Mi-am ridicat brațul ca să-mi apăs manșeta cămășii pe ochi, ștergând lacrimile care se adunau acolo. Trei ani. În trei ani, unde aveau să fie cu toții?

DOISPREZECE

COMPLOT RASIAL DE PROPORȚII BĂNUIT CĂ A DUS LA PRĂBUȘIREA *CYGNUS 14*

JOHANNESBURG, Africa de Sud, 19 sept. 1962 – Tot mai mulți lideri moderați ai Statelor Unite sunt de părere că un grup de cel puțin douăzeci de membri din NAACP (National Association for the Advancement of Colored People, Asociația Națională pentru Dezvoltarea Persoanelor de Culoare) a pus la cale prăbușirea rachetei *Cygnus 14*. Potrivit surselor din cadrul CAI (Coaliția Internațională Aerospațială), unii dintre conspiratori ar fi chiar astronauți. Sub protecția anonimatului, un angajat al Coaliției a declarat că astronauții de culoare ar fi sub monitorizarea atentă a agenților FBI de când a avut loc prăbușirea. „Ceea ce mă deranjează cel mai mult", a zis el, „este faptul că multe persoane din cadrul CAI nu sunt dispuse să înțeleagă că a fost un act premeditat. Nu a fost vorba de un accident".

Am alunecat în jos pe scara din zona dormitoarelor în centrul imponderabil al Lunettei și în inelul care se rotea în jurul stației. Tranziția de la gravitație zero nu era atât de dificilă precum întoarcerea pe Pământ. Deveneai mai greu pe măsură ce coborai pe scară, așa cum se întâmplă când lași apa să se scurgă din cadă, cât timp ești încă înăuntru. Sau poate că doar eu fac asta.

În orice caz, de obicei stau o clipă la capătul scării, ca să mă obișnuiesc, și apoi mă îndepărtez. Dar în drumul meu spre întâlnirea de luni dimineață am auzit țipete înainte să ajung jos. Picioarele mele au aterizat zgomotos pe podeaua de cauciuc și m-am răsucit spre sala de conferințe. Întoarcerea a fost prea rapidă și am fost nevoită să întind o mână ca să mă prind de scară, sub efectul Coriolis. E unul dintre numeroasele motive pentru care folosim mantra „încet înseamnă repede" în spațiu.

— ...nicio dovadă c-aș fi fost eu! a răsunat vocea lui DeBeer din sala de conferințe, propagându-se de-a lungul holurilor curbate.

Parker a răspuns, suficient de tare ca vocea lui să ajungă la mine, dar nu cât să pot înțelege ce spune.

Ce se întâmpla? Am alergat spre sala de conferințe. În spatele meu, am auzit pe altcineva aterizând în capătul scării.

— Este un articol de ziar. O să dați vina pe mine pentru tot ce vine din Africa de Sud?

Vocea lui Benkoski m-a întâmpinat la ușă:

— Van, calmează-te. Nu asta vrea să spună.

O parte dintre astronauți erau deja în cameră, având cești de cafea și gogoși importate. Parker se afla în capul mesei, încadrând cu mâinile rapoartele de informare.

Avea fața roșie și o venă a gâtului îi ieșise în relief, dar vocea îi era perfect stăpânită.

— Ce spun este că ăsta – a împins o pagină în față – și alte articole de presă asemănătoare pot să ducă la anularea sau amânarea misiunii, ceea ce înseamnă cam același lucru, având în vedere actualul climat economic.

— N-am avut nimic de-a face cu asta, a spus DeBeer, care stătea cu brațele încrucișate peste piept și încerca să-l privească pe Parker de sus.

— Atunci, nu ai niciun motiv să obiectezi când zic că, de aici înainte, orice contact cu reporterii va fi în prezența unui reprezentant CAI.

Parker s-a uitat prin încăpere, privirea oprindu-i-se pentru o clipă asupra mea.

— Asta e valabil pentru toată lumea, inclusiv pentru mine.

— Deci nu pot să vorbesc cu un compatriot, asta sugerezi?

— Nu, dacă este reporter.

DeBeer părea gata să scuipe pe podea.

— O să sesizez această chestiune către CAI.

— Ordinul vine de la Clemons, a spus Parker ridicând din umeri. Așa că faci ce vrei, dar n-o să iasă bine pentru tine.

— O să urmeze calea ușoară, când ar trebui de fapt să se concentreze pe acuzațiile din articol, a replicat DeBeer arătând spre Leonard, care stătea în spate, cu capul plecat și mâinile în poală.

Terrazas și Heidi au intrat în cameră, amândoi cu aceeași expresie întrebătoare pe chip.

Orice s-ar fi întâmplat, nu avea legătură cu Nathaniel. Sau cu mine. Să sperăm.

— Ce acuzații?

— CAI încearcă să mușamalizeze implicarea unui negro... a unui astronaut de culoare în prăbușirea rachetei *Cygnus 14*, a zis DeBeer întorcându-se spre mine cu un zâmbet sarcastic.

— Nu pot să „mușamalizeze" un lucru care nu s-a întâmplat, i-am zis încrucișându-mi brațele peste piept la rândul meu. Am fost amândoi acolo, ar trebui să știi că nu s-a întâmplat.

Zâmbetul i-a pierit, de parcă și-ar fi amintit pe neașteptate cu cine vorbea.

— Da. Da, am fost. Dar tu erai în partea din față a rachetei, așa că nu-ți amintești, poate, că dr. Flannery a petrecut ceva vreme șușotind cu teroriștii.

— Nimeni nu-și amintește asta, pentru că nu s-a întâmplat, am zis, deși avea dreptate: dacă Leonard ar fi vorbit într-adevăr cu protestatarii cât timp eu mă aflam în ușa navei, încercând să mediez dialogul, n-aș fi știut; dar eram convinsă că Leonard nu fusese implicat. Mai sunt gogoși? am întrebat întorcându-mă cu spatele la DeBeer.

Rafael se sprijinea de tejgheaua de plastic încastrată și a făcut semn spre produsele de patiserie ambalate în vid.

— Venite de pe cea mai recentă navă cu provizii. Aproape că par proaspete.

— Ești aici de prea multă vreme, dacă ți se pare că sunt proaspete, a zis Terrazas râzând scurt, alăturându-se efortului de a schimba subiectul.

Parker s-a așezat, bătând cu degetul paginile, de parcă era Clemons:

— Să trecem la treabă, oameni buni. Mai avem o lună până la lansare și trebuie să ne concentrăm.

O lună. Și aveam doar o fereastră de șapte zile pentru lansare, altfel ar fi trebuit să mai amânăm misiunea cu un an

și jumătate, până când planetele se aliniau din nou. DeBeer era idiot dacă încerca să-l înlăture pe Leonard din misiune. Mă rugam să nu fie.

Am luat o gogoașă ambalată și o cană de cafea. Una dintre problemele timpurii ale traiului în spațiu era că pachetele vidate și cutiile cu pai nu-ți permiteau să simți mirosul cafelei, ceea ce răpea jumătate din plăcere. Era doar o apă amară. Apă amară care conținea cofeină, dar... Inelul centrifugal făcea diferența. Dacă vă închipuiți că nu e important, nu aveți idee în ce măsură susține cafeaua industria spațială. Am inhalat aburul evocator și m-am îndreptat spre locul liber dintre Rafael și Kamilah.

Echipajul de pe *Niña* avea tendința de a sta împreună, pe latura stângă a mesei, în timp ce echipajul de pe *Pinta* stătea în partea dreaptă. Nu era planificat, dar tindeam să stăm mai mult sau mai puțin vizavi de omologul nostru, așa că mi-am înclinat ușor capul în chip de salut spre Heidi Voegeli și m-am așezat.

Ea mi-a răspuns la salut și a făcut un semn din cap spre DeBeer, care stătea în partea din față a mesei. În oftatul care a urmat i-am ghicit într-o oarecare măsură compătimirea.

În capul mesei, Parker a lăsat timp tuturor să se așeze, în timp ce sorbea din cafea. Lăsând cana pe masă, a înclinat scurt din cap:

— Săptămâna asta ne concentrăm pe inventarierea proviziilor și ne asigurăm că sunt în siguranță. Echipajele de pe Lunetta le-au adus și au încărcat navele pentru noi, dar trebuie să ne asigurăm că totul e în ordine.

— Pe Marte nu veți putea da o fugă la magazin după lapte, a zis Benkoski făcând din ochi.

Parker l-a ignorat și a continuat:

— Echipa de pe *Niña* va fi compusă din Terrazas, Avelino și Flannery. Între timp, vreau ca Shamoun să verifice proviziile medicale. Grey și York, voi vă ocupați de bucătărie.

Eram atât de surprinsă că voia ca femeile să se ocupe de inventarierea bucătăriei. Ce ar fi putut oare să-l facă să ne trimită acolo?

— Echipa de pe *Pinta* va fi alcătuită din DeBeer, Schnöhaus și Stewman. Donaldson se ocupă de verificarea compartimentului medical și a proviziilor. De bucătărie se vor ocupa Sabados și Voegeli.

Donaldson, Voegeli și Sabados stăteau alături, de partea echipajului de pe *Pinta*, de parcă așa ar fi putut să-i bârfească ca între fete pe bărbații din misiune. Voegeli s-a aplecat și i-a șoptit ceva lui Sabados, care și-a strâns buzele ca să nu zâmbească.

— Benkoski. Vei fi împreună cu mine de serviciu pe BusyBees și vom transporta oamenii către nave, apoi vom efectua o inspecție completă a navelor de transport Bee. Centrul de Comandă al Misiunii, a adăugat Parker ridicându-și privirea din hârtii, crede că o să ne ia șase ore și vrea să ne întoarcem pe Lunetta la timp pentru conferința de presă din seara asta.

Din cealaltă parte a mesei, Rafael a pufnit. Îl înțelegeam.

Dacă totul s-ar fi petrecut sub atracția gravitațională, atunci șase ore ar fi fost o estimare corectă. Dar avea să dureze câte o jumătate de oră la fiecare capăt doar ca să parcurgem distanța de la Lunetta până la nave, cu micile transportoare BusyBees. Ca să nu mai zic de echipare. Și o conferință de presă după o zi întreagă de inventar? Bleah!

Am mușcat din gogoașă, părea că e făcută din polistiren. Zahărul de la exterior avea un ușor iz de plastic, din cauza ambalajului. Sper măcar că aveau gustări la conferința de presă.

Parker ne-a lăsat să bombănim câteva clipe, apoi a zis zâmbind pieziș:

— Le-am zis că nu mi se pare rezonabil, așa că avem două zile la dispoziție, dar conferința de presă rămâne stabilită pentru seara asta.

— Fii binecuvântat, părinte, a spus Ruby Donaldson, medicul de pe *Pinta*, ridicându-și cana de cafea.

— Vă amintesc, a adăugat Parker, clătinând din cap, că nimeni nu poate vorbi cu reporterii fără ca un reprezentat CAI să fie de față. Dacă aveți nevoie de ajutor, adresați-vă lui Betty.

DeBeer a mormăit ceva în afrikaans și a trasat o linie grosolană pe o pagină din dosarul lui.

— Am auzit și am înțeles, a spus Parker, aplecându-se în față. De ce nu repeți în engleză, ca să audă și restul grupului?

DeBeer s-a înroșit și a scrâșnit din dinți, dar apoi a zis ridicând din umeri:

— Dacă avem nevoie de Betty, o găsim în cușeta ta?

În cameră s-a lăsat liniștea, tulburată doar de fâșâitul ventilatoarelor care se auzea mereu pe fundal pe Lunetta. Știam cu toții despre aventura lor. Știam cu toții că Betty și Parker și-au continuat aventura și pe static. Dar erau discreți. Nimeni nu spunea nimic despre asta, pentru că, sincer, Parker era mai de treabă când și-o trăgea.

— Mulțumesc c-ai împărtășit asta cu clasa, i-a răspuns Parker cu privirea în continuare ațintită asupra lui DeBeer. O să țin minte pe viitor că termenul *hoer* înseamnă în afrikaans exact același lucru ca termenul său înrudit din engleză. E grosolan să numești orice jurnalist „târfă", oricând de enervante sunt aceste conferințe de presă. Oamenii ăștia au și ei slujbe, la fel ca noi, și dacă vom coopera cu ei, o să terminăm mai repede cu partea asta.

— Cooperare se numește când..., a început Florence, dregându-și glasul. Cooperare se numește când jurnaliștii pun întrebări despre membrii de culoare ai echipajelor?

— Am închis subiectul, a zis Parker întorcându-și atenția către documentele lui, ignorând pufnetul lui Florence. Vă spun dinainte că săptămâna viitoare Centrul de Comandă al Misiunii va trimite la noi o echipă care să facă ultimele verificări înainte de plecare. Există o mică schimbare în personalul echipei respective, pentru că l-au adăugat și pe inginerul-șef.

Nathaniel.

Camera s-a încins. Toți s-au întors să mă privească, și mie-mi venea să mă preling sub masă. Nimeni altcineva nu putea să-și vadă familia înainte de plecare. N-ar fi trebuit să facă schimbarea aceea, și totuși eram foarte, foarte bucuroasă că o făcuse.

— York. Tu vei întâmpina racheta, împreună cu Betty. Să știi că presa va fi prezentă, așa că-ți recomand să discuți cu ea din timp, dacă vrei recomandări tactice, a zis Parker rânjind ca un rechin. Țin să menționez că BusyBees sunt antifonate.

Oh, cât îl urăsc! Am apelat din nou la șirul lui Fibonacci și m-am agățat de el, ca să nu sar peste masă și să-l plesnesc. *1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...*

De vizavi, Heidi mă privea cu o furie nedisimulată. Ah, Nathaniel... Abia ce reușisem să fac oamenii să mă accepte ca pe un membru al echipei, și nu ca pe un intrus care era aici din motive de publicitate. De ce fusese Clemons de acord? Știa cu siguranță ce impact urma să aibă decizia asupra stării de spirit a celorlalți.

În timp ce fața mea reveneam la culoarea normală, DeBeer s-a aplecat spre Benkoski șoptindu-i:

— Vezi? Ți-am zis eu că sunt nava publicitară.

Benkoski, care mă cunoștea de ani de zile, avea un zâmbet fals, de parcă încerca să nu se încrunte la mine.

— York a fost mereu pricepută la publicitate, a râs el.

— Cu toții avem propriul rol de îndeplinit, a adăugat Parker cu rânjetul de rechin încă pe față, arătându-și toți dinții perfecți. York. Vei avea dimineața liberă, ca să te asiguri că arăți minunat când îl întâmpini pe soțul tău. Presa va adora asta.

Pluteam aproape de hublou, într-una dintre secțiunile imponderabile ale Lunettei, când a sosit ultima rachetă de pe Pământ. În pregătire, pe stație, mă adaptasem la ritmurile colegilor de echipaj. Când Parker îmi spusese că Nathaniel urma să vină, nu-mi dădusem seama ce dată era.

Nathaniel avea să fie cu mine de Roș Hașana.

Toată lumea se pregătea pentru o simulare a plecării, pe nave. Toată lumea cu excepția mea, a lui Betty și a întregului corp de jurnaliști. Pluteau cu toții în spatele meu, simțindu-se în largul lor la gravitație zero după drumuri repetate spre stația spațială, luând locurile astronauților adevărați.

Un membru al echipajului de pe stație s-a lansat și a zburat spre ecluză, ca să verifice din nou presiunea, apoi s-a uitat în afară, pentru confirmarea vizuală. Doar fiindcă manometrul pentru presiunea delta indica valoarea de 4,9 nu însemna neapărat că exista ceva de cealaltă parte a ușii: putea să fie un scurtcircuit. După o clipă, a apăsat pe mâner și a tras ușa.

Înăuntru, ecluza pentru navetă s-a deschis, împrăștiind o scurtă adiere cu iz pământean. Sunt convinsă că doar în imaginația mea, fiindcă în spațiu îmi pierd simțul mirosului, dar mi se pare că aerul care iese dintr-o navă venită de pe Terra miroase diferit de aerul clinic, reciclat, de aici, de sus. Pasagerii au ieșit în șir indian, iar echipajul a salutat cunoscuții.

Majoritatea erau în drum spre Lună sau le venise rândul să rămână pe Lunetta.

După ce-au ieșit astronauții, echipa de la Centrul de Comandă al Misiunii a plutit prin ecluză. Bubbles, Michael Boundy, Ken Harrison și Howard Teng. Cu excepția celui din urmă, toți erau bărbați albi.

Și în spate, ultima persoană care a coborât din racheță, rânjind de parcă era pe cale să izbucnească în lacrimi, era soțul meu.

Cu fotografii în spatele meu, mi-am luat zâmbetul regulamentar, acoperind orice urmă de bucurie și de durere din suflet.

— Bun venit pe Lunetta, domnilor! Echipajul se va ocupa de depozitarea bagajelor dumneavoastră, iar eu vă voi duce spre *Nina* și *Pinta* într-una dintre transportoarele BusyBees.

Din spatele meu, a răsunat vocea afectată, cu accent britanic, a reporterului de la *Times*.

— Cum e să vă vedeți soția, dr. York?

— Grozav.

Nathaniel a venit în partea din față a grupului, mișcându-se stângaci. Mai fusese în spațiu, dar trecuseră ceva ani de atunci. A fost nevoie de două încercări ca să-și prindă piciorul sub o bară de ghidaj.

Bubbles a reușit să salte, chiar și ținându-se de o șină.

— Du-te și sărut-o. N-o să fii bun de nimic până nu faci asta.

Cred c-a fost singura dată din viață când n-aveam nicio tragere de inimă să-mi sărut soțul. În clipa în care avea să se întâmple asta, toate aparatele aveau să facă clic și poc și să se declanșeze deodată. Ajunsesem să cunosc prea bine sistemul ca să-mi dau seama că fiecare ziar important de pe Pământ va publica o fotografie cu noi sărutându-ne. Dar, așa cum

menționase cu amabilitate Parker, cu toții aveam un rol de îndeplinit, iar al meu era să fac spațiul și Marte să pară atrăgătoare pentru femeile de pe Pământ.

Poate că-n acte scria că mă ocup de calcule, dar eram de fapt imaginea călătoriei spre stele.

Încă zâmbind, m-am împins în degetele de la picioare și m-am lansat spre șină, lângă soțul meu. Căldura lui Nathaniel radia. Am inhalat, dar mirosul lui a rămas ascuns nasului congestionat din cauza gravitației zero. Sfioasă ca o tânără mireasă, i-am zâmbit bărbatului cu care eram căsătorită de doisprezece ani.

— Bună, dr. York.

— Dr. York, mă bucur să te revăd, a spus Nathaniel luându-mi mâna într-a lui, simțindu-i pielea aspră a degetului inelar. S-a aplecat și mi-a șoptit: *L'shanah tovah tikatevi v'taihatemi.*[1]

Nu puteam să avem parte de o cină ceremonială și nici să ne bucurăm de sunetele șofarului sau să aprindem lumânări, dar puteam măcar să ne urăm unul celuilalt tot ce era mai bun pentru noul an.

— *L'shana tovah tikatev v'taihatem*, i-am șoptit la rândul meu.

Nathaniel a zâmbit, apoi și-a înclinat ușor capul spre mulțimea din spatele nostru.

— Pot?

Am încuviințat, mușcându-mi buza de jos. *3 141...* S-a aplecat, acoperind imaginea hangarului, a reporterilor și inginerilor, a lui Betty și a Pământului și toate celelalte lucruri. Am simțit

[1] Urare tradițională de Roș Hașana, care se traduce prin: „Să fii înscris și pecetluit (în Cartea Vieții) pentru un an bun!" (n. tr.).

gust de mentă proaspătă împletit cu gustul misterios al soțului meu. Obrajii îi erau catifelați, ca de bebeluș, cu excepția peticului de păr aspru de sub buză, pe care-l rata mereu.

M-am tras înapoi, cu obrajii arzând, în timp ce inginerii aplaudau și strigau urale. În jurul nostru clipeau lumini. M-am agățat de mâna lui Nathaniel încă o clipă, încercând să respir egal.

3 141 592... Așa cum mă învățase terapeutul cu mulți ani în urmă, am expirat forțat, golindu-mi plămânii de aer, iar inspirația a urmat aproape natural. Nathaniel și-a pus mâna liberă pe mijlocul meu și și-a dres glasul.

— Așa. CAI a alocat 4,5 minute pentru întâmpinare și trebuie să ne ținem de program.

Asta a stârnit râsetele publicului, inclusiv din partea unor membri ai echipajului de pe Lunetta, care voiau să-l vadă pe Nathaniel. Am dat drumul mâinii soțului meu și m-am retras.

— Vă rog să mă urmați. Trebuie s-o luăm pe aici ca s-ajungem la transportoarele BusyBee. Echipajele Expediției spre Marte abia așteaptă să vă vadă.

N-ar fi trebuit să lucrez de Roș Hașana, dar măcar nu eram singură.

Nathaniel și-a împărțit echipa între nave. Nu știu cine a luat decizia, dar Nathaniel inspecta *Pinta*, și nu nava mea, împreună cu Bubbles. Pe restul i-a trimis să se ocupe de *Niña*. Din nou, nu știu cine-a luat decizia, dar am remarcat că Teng fusese repartizat pe nava noastră, „separată, dar egală".

Ziua a fost lungă și pe cât de plicticoasă te puteai aștepta să fie, din cauza inspecției. Cred că cel mai interesant moment a fost când Teng a găsit rezerva de ciocolată a lui Rafael și l-a

amenințat că o „verifică". Echipa noastră era unită, cel puțin la nivel profesional.

N-am apucat să-l văd pe Nathaniel între patru ochi decât după inspecții, o cină de grup și încă o conferință de presă. Când am pus mâna în sfârșit pe el, l-am tras în BusyBee. Nava micuță nu era decât un tren ecranat, prevăzut cu motor și scaune. Sigur, putea susține viața, dar fusese creată pentru transportul persoanelor în spațiul lipsit de aer și n-ar fi supraviețuit reintrării.

Am activat ventilatoarele care făceau aerul să circule dinspre stația principală și am închis ecluza, izolându-ne în interior. Nathaniel a plutit în spatele meu și m-a tras la pieptul lui. M-a strâns în brațe, lipindu-și fața de gâtul meu. Întregul meu corp jinduia după prezența lui.

Respirația lui mi-a încălzit obrazul și mi-a făcut firele de păr de pe ceafă să se ridice.

— Cât de nasoală e situația cu DeBeer?

M-am întors în brațele lui, ceea ce ne-a făcut pe amândoi să ne rotim lent pe culoarul transportorului.

— *De asta* ești aici?

— Și din alte motive, a răspuns Nathaniel cu zâmbetul lui familiar, ajungând la fermoarul costumului meu de zbor.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar în timp ce motorul mi se ambala:

— Și eu care credeam c-ai venit pentru Roș Hașana.

— A fost o coincidență fericită, a spus el mângâindu-mi clavicula cu degetul mare. Așa cum știi, sunt un evreu îngrozitor.

— Cum o să supraviețuiești trei ani?

— N-am habar, a oftat el, apoi și-a proptit piciorul de un scaun, oprindu-se din rotație. Spune-mi despre DeBeer.

Rotația mea a continuat pentru o clipă, făcându-mă să trec pe lângă el. M-am prins cu mâna de brațul lui și m-am ancorat.

— Nu cred că va fi o problemă după ce plecăm. Este un ticălos, dar nu va mai avea ocaziile pe care le are acum.

— Da... Aș fi vrut ca Africa de Sud să ne fi trimis pe altcineva, a zis Nathaniel, trăgând de fermoarul costumului meu, făcându-mă să simt un val de răcoare bine-venit. Măcar e doar copilot pe *Pinta*.

— Benkoski îl va ține sub control.

Așa speram. Strecurându-mi mâna liberă peste umărul lui Nathaniel, am căutat nasturii de la cămașa lui.

— Ți-am zis că sunt bine.

— Apoi a apărut articolul din ziarul acela sud-african, și toată povestea legată de astronauții de culoare a revenit în vizor. Clemons...

— Zi-mi că n-ai vorbit cu el despre asta.

— Cum crezi c-am ajuns înapoi în echipa de inspecție? a spus Nathaniel, aplecându-se și sărutându-mi pielea de sub claviculă.

— Dacă voiam să fii... stai un pic. Cum adică „înapoi"?

A împins costumul de zbor și mi-a dezgolit umărul. Strecurându-și degetul sub breteaua de la sutienul meu, a spus cu o grimasă:

— Ah. Când ai fost trimisă în misiunea pentru Marte, a existat un consens general legat de faptul că relația noastră mă poate face să am priorități derutante cu privire la misiune.

— E clar că nu te cunosc.

— Nu, chiar mă cunosc. I-aș sacrifica pe toți membrii ambelor nave doar ca să fii tu în siguranță.

A făcut breteaua să alunece, apoi și-a coborât mâna înăuntrul cupei, ca să-mi cuprindă sânul.

— Nu vreau să faci excepții pentru mine.

— Încerc, dar nu mi se pare posibil. De aceea l-am scos pe Carmouche din multe zone în care era implicat, când Helen a fost trimisă în misiune.

— Te rog.

M-am lipit de soțul meu și l-am sărutat pe gât. Aici, cu fața cufundată în pielea lui, am simțit în sfârșit o urmă a mirosului său.

— Lucrurile devin mai dificile în echipă când există favoritism.

Nathaniel mi-a tras în jos cealaltă mânecă a costumului, fără urmă de delicatețe. Ne-am răsucit departe de scaune, plutind pe culoarul central.

— Mi s-a permis să vin aici dintr-un singur motiv: Clemons știe că pentru mine nu există nimic mai important, *după tine*, decât să mă asigur că echipajul ajunge cu bine pe Marte și înapoi.

Mi-am eliberat mâinile din mâneci, tremurând ușor din cauza aerului rece. Sau poate pentru că soțul meu își trecea palmele peste spatele meu, peste sânii mei, repetând apoi mișcarea circulară. Cum poate să-ți fie frig și să te simți încinsă în același timp?

— Atunci, suntem în conflict, fiindcă pentru mine este mai important să văd echipajul ajuns în siguranță pe Marte și înapoi decât propria persoană.

— E mai important decât mine? a întrebat Nathaniel ridicând capul.

Doamne, iartă-mă! Am ezitat.

— Bănuiesc c-ar fi trebuit să mă aștept la asta, a spus făcând ochii mari și râzând.

— Nu..., i-am spus luându-i ambele mâini și ducându-le la buze. Nu e vorba de asta. Doar că nu-mi pot imagina o situație în care ar trebui să aleg între viața ta și a lor. Tu ai putea.

— Așa este, a zis uitându-se scrutător la mine cu ochii lui albaștri: nu știu ce încerca să vadă. Eu aș putea. Iartă-mă.

Roș Hașana înseamnă iertare și căință. Este o perioadă de bucurie și reflecție. Restul conversației noastre a fost purtată fără cuvinte, deși nu neapărat în tăcere.

Cel puțin Parker avusese dreptate: transportorul BusyBee chiar era antifonat.

TREISPREZECE

14 ASTRONAUȚI SE ÎNDREAPTĂ SPRE MARTE CU O VITEZĂ DE 58 000 KM/H

de JOHN NOBLE WILFORD

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 19 oct. 1962 – Cei paisprezece astronauți din cadrul Primei Expediții pe Marte și-au luat zborul în spațiul pustiu și întunecat în seara aceasta, lansându-se către prima întâlnire a omului cu Marte. Când cele trei nave ale flotei cu destinația Marte și-au pornit motoarele puternice, au putut fi văzute de cei de pe Pământ ca niște stele strălucitoare rotindu-se pe cerul nopții, într-o simetrie perfectă. Lansarea lor marchează începutul călătoriei pe cea mai mare distanță parcursă vreodată de om. După ce-au încheiat aproape două mișcări orbitale pentru a ajunge la viteza necesară de 58 000 km/h, rachetele flotei au trimis navele în afara orbitei terestre, spre Marte. Astronauților le va lua 320 de zile să ajungă pe Planeta Roșie.

Vă amintiți unde erați când Prima Expediție spre Marte a părăsit orbita terestră? Mi s-a spus că un sfert dintre oamenii care trăiau pe Pământ ne-au urmărit la televizoare sau prin telescoape sau au ascultat transmisiunea la radio. Sută la sută dintre oamenii de pe Lună ne-au urmărit la rândul lor. În modulul de comunicații erau camere, care ne înregistrau călătoria pentru posteritate. Odată ce ne îndepărtam, nu aveau să transmită o imagine clară, dar, la plecare, cei de pe Pământ ne-au putut vedea cum ne făceam treaba, laolaltă cu un comentariu al lui Walter Cronkite.

Mai stătusem pe scaunul destinat ofițerului de navigație. La geam, ținând în mâini sextantul și diagramele, creionul și hârtia milimetrică, afară totul fiind cufundat în întuneric.

Întuneric și Pământul. Globul cu nuanțe de albastru luminiscente și tonuri de alb, care se rotea, cu luminițele scânteietoare ale orașelor ca niște stele răspândite pe Pământ. Și undeva sub nori era soțul meu. Stația a pârâit și vocea lui Malouf, în calitate de ofițer de legătură, s-a auzit pe linie.

— *Niña* 1, Kansas.

— Spune, Kansas. Aici *Niña* 1, a răspuns Parker.

— OK. Ne apropiem de trei ore și cincisprezece minute, conform planului de zbor. Aveți undă verde.

— Recepționat. Undă verde.

Parker a rânjit și s-a uitat la noi. Sigur, eram profesioniști, însă acela era apelul care ne lansa departe de Pământ.

— Vă puteți aștepta ca S-IVB să aibă o deviație de zece grade a înclinării față de poziția SEP. Dar aveți undă verde. Nu-i nicio problemă.

— Recepționat, a zis Parker, apoi a închis microfonul și s-a uitat la mine. Ai auzit?

— Confirm.

Mi-am actualizat notițele în manualul de navigare. O diferență de înălțime de zece grade făcea parte din categoria lucrurilor minore și de așteptat – făcusem simulări în care deviația era mai mare de-atât – dar, dacă nu începeam să ținem cont de ea începând cu acest moment, eroarea avea să ne încurce toate datele. Eu trebuia să vin cu surplusul de informații, în caz că pierdeam contactul cu Pământul și calculatoarele lor. În jurul meu, ceilalți membri ai echipajului își îndeplineau îndatoririle atribuite, în timp ce eu mă ocupam de matematica spațiului. Numerele dansau sub degetele mele ca niște stele pe cer.

Vocea lui Malouf s-a auzit din nou:

— *Nina* 1, Kansas. Am vrea să știm dacă ați efectuat VERB 66 ENTER pentru a transfera vectorul de stare din slotul MSM în MM. Nu am înregistrat aici.

Florence și-a ridicat privirea de la calculatorul mecanic, unde se îndeletnicea cu același lucru ca și mine.

— Nu am făcut încă asta.

— Nu am făcut-o, a zis Parker încruntându-se.

— OK.

OK? Asta era tot? Am rămas cu creionul suspendat deasupra foilor.

— Vrea să facem asta acum? Nu figurează în program până...

— Vreți să facem asta acum?

— Cum doriți.

— Recepționat, a spus Parker și a închis microfonul. Grey, ai auzit?

— Confirm.

Florence a notat un număr pe o tabletă din partea laterală a comenzilor pentru computerul mecanic. Ideea era că, dacă pierdeam contactul cu Pământul și mi se întâmpla ceva, computerul mecanic putea să funcționeze ca o rezervă, dar putea

reține doar aproximativ treizeci de operații. De ce voiau să-l actualizăm acum, nu v-aș putea spune, dar căile Centrului de Comandă al Misiunii erau, uneori, de domeniul misterului.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat întorcându-mă spre Florence.

Ea a clătinat din cap:

— Nu am treabă cu stația până când nu vor să testeze VHF și, din ce-mi amintesc de la simulări, vei fi ocupată în următoarele...

— *Nina* 1, Kansas. Avem nevoie de un GET aproximativ al manevrei SEP, pentru a-l folosi la datele noastre de urmărire cu privire la pozițiile corpurilor cerești.

Mi-am dat ochii peste cap. La sol, se uită uneori cât îți ia să faci de fapt anumite lucruri. Dacă s-ar fi bazat pe computerul mecanic, Florence încă ar fi introdus date. Am încercat să nu par foarte arogantă când am dat prima răspunsul:

— Trei ore, patruzeci de minute, zero secunde.

— Nici n-ai căutat, a zis Parker ridicându-și o sprânceană.

— De aceea sunt bine plătită.

Parker a repetat valoarea GET către Malouf. Pe Pământ, cei din Centrul de Comandă al Misiunii discutau datele trimise de noi, ca să se asigure că totul era calibrat și în ordine.

Manevrând câte un buton, Parker s-a uitat la indicatoare:

— Ai ceva de comunicat către Kansas, York?

— Am datele exacte și un raport de stare, am spus încuviințând, fără să ridic ochii de pe hârtie.

Biata Florence, încă introducea numere în dispozitivul mecanic. Poate că realiza calculul mai repede, dar asta numai dacă nu luai în considerare cât dura să programezi nenorocirea.

— DELTA-VX minus 00011, DELTA-VY plus 0002, DELTA-VZ minus 0002, ruliu 0, înclinație 180, deviație 0.

Parker a repetat totul către sol, în timp ce eu mă întorceam la actualizarea planurilor de navigare. Centrul de control de la sol ar fi trebuit bineînțeles să ne trimită informațiile actualizate, dar eu trebuia să am deja lucrurile puse la punct, în cazul în care pierdeam comunicarea.

— La naiba! a spus Terrazas, aplecându-se spre geam și apoi lăsându-se pe spătar, scuturând din cap. Inerția a făcut ca S-IVB-ul să se țină după noi.

Era racheta care ne împinsese în sus, la viteză maximă. Am făcut o grimasă întâlnindu-i privirea lui Terrazas.

— Va fi ca la plecarea pe Lună. Parker, poți să ne scapi de ea? Altfel, câmpul stelar va fi acoperit când evacuează combustibilul.

— Grozav! a zis Parker clătinând din cap. Va trebui să fac niște mici manevre ca să stăm departe de S-IVB.

— Prea târziu.

Pe geam, stelele păreau să se multiplice în sute de mii de licurici. Luminat, combustibilul înghețat sclipea asemenea stelelor, iar sarcina mea a devenit, dintr-odată, de sute de mii de ori mai dificilă, așa cum se întâmplase și în misiunea pe Lună. Din fericire, aveam deja exercițiu în eforturile de identificare a stelelor.

Parker a oftat și a deschis canalul cu Centrul de Comandă al Misiunii:

— Kansas, aici *Niña* 1. S-IVB evacuează combustibil și e chiar în urma noastră.

— Recepționat. Am înțeles. Ar trebui să fie o evacuare fără propulsie. Manevra de descărcare a presiunii începe la 04:44:55, iar evacuarea combustibilului cu valvele deschise la 05:07:55.

— Poate că nu e propulsivă, dar e ca un gheizer, a pufnit Terrazas.

— Cât de departe sunteți de S-IVB? a întrebat Malouf.

— Suntem la o distanță de 150-300 de metri.

— OK, Parker. În manevra voastră suplimentară de separare, vă recomandăm să executați o accelerație radială, să vă îndreptați axa x plus spre Pământ și să adaptați minus X la 0,91 m/s. Terminat.

— Nu vreau să fac asta. Nu voi mai vedea S-IVB.

— OK. Motivul pentru care ne dorim o accelerație radială este pentru a crește corecția cursului, așa încât să putem folosi SPS. Stați pe poziții.

— Nu e nevoie să facem asta, am zis ridicându-mi capul. Acum, unghiurile Euler sunt de... ruliul e la aproximativ 190, înclinația de 320 și deviația de 340. Am putea s-o facem din poziția asta.

— *Niña* 1, aici Kansas. Unde vă aflați, față de racheta de propulsare?

Parker m-a privit o secundă, apoi a răspuns:

— Suntem chiar deasupra S-IVB-ului, cu soarele în dreapta propulsorului și vizibil în fereastra unu din stânga, a adăugat Parker, apoi a închis microfonul și s-a întors spre mine. Să ai pregătite cifrele alea. Vor întreba despre ele.

— Am înțeles.

Am încuviințat și am notat cifrele care descriau modelul navei pe care-l aveam în minte. Abia când am ajuns pe deplin adult mi-am dat seama că ceilalți oameni nu înțelegeau cifrele așa cum o făceam eu. Pentru ei, cifrele sunt niște forme abstracte pe o pagină legate, în cel mai bun caz, de un număr fizic de obiecte. Pentru mine, cifrele au formă, un contur clar, masă, textură și culoare. Puteam păstra nava, și S-IVB-ul, și Marte, și Pământul în minte, până când impuritățile ar dispărea și ar rămâne doar calculul pur, fără cusur al spațiului.

De pe Pământ, Malouf a zis:

— OK. Am înțeles. Soarele este în dreapta S-IVB-ului și apare în fereastra numărul unu. Și o să... când ne comunicați unghiurile, înseamnă că axa voastră x plus este îndreptată spre propulsor în acele unghiuri. Corect?

— Corect. Dar York crede că putem să accelerăm fără să ne schimbăm unghiurile de Euler.

Am întors paginile din dosar până am ajuns la cea cu referințe, ca să verific încă o dată calculele.

— Poți face o realiniere P52, ar trebui să rezolve situația. S-IVB se înclină la... Se va înclina la aproximativ zece grade față de poziția sa finală în timpul dispunerii în manevra de praștie gravitațională.

De la stația ei, Florence a lovit cu pumnul un buton pe computerul mecanic care a început să troncănească, odată cu zgomotul tuburilor de vid care porneau.

Parker a strâns din buze și a făcut un semn din cap spre Terrazas:

— 2,4 m/s îți sună OK?

— Asta o să ne îndepărteze de propulsor și totodată o să ne țină pe traiectorie, a spus Terrazas aplecându-se să se uite pe geam. Este încă în aceeași poziție.

Încuviințând, Parker a pornit microfonul către Control.

— Kansas, va trebui să amânăm navigarea spre Marte până ce efectuăm această mică manevră.

— Confirm, Parker. Înțelegem.

Auzeam rumoarea vocilor din spatele lui Malouf. Dacă mă străduiam, puteam deslușI vocea lui Nathaniel printre ele.

— Puteți să ne dați o citire actualizată a unghiurilor Euler, când axa voastră x plus este îndreptată spre propulsor?

— Aşteptaţi, a zis Parker şi s-a întors spre mine. Sunt condiţii de vizibilitate suficientă ca să poţi folosi COAS-ul[1]?

— Confirm.

Nu puteam să văd orizontul Pământului, dar, dacă puneam ecranul de protecţie pe sextant, Soarele era o opţiune.

— *Niña* 1, aici Kansas.

— Spune, Kansas.

— Ne spuneţi valorile unghiurilor Euler când puteţi?

Parker şi-a dat ochii peste cap. Îl înţelegeam perfect. Totul dura mai mult în spaţiu decât aprecia Centrul de Comandă al Misiunii.

— York fixează COAS-ul chiar acum, aşa încât vom avea datele precise, a răspuns el cu o voce foarte calmă.

Încă lucrând, am murmurat:

— Mulţumesc.

— Ori faci bine, ori nu faci, aşa spune taică-meu.

Am stabilit unghiul final şi m-am îndepărtat de geam.

— OK. COAS-ul este fixat pe S-IVB şi indică ruliul de 105, înclinaţia de 275, iar deviaţia de aproximativ 325.

Parker a repetat valorile spre mine, apoi s-a întors la microfon şi le-a repetat şi pentru Malouf, care le-a repetat la rândul lui către Parker, într-o litanie astronautică fără sfârşit.

— Încep accelerarea la 2,4 m/s, radial în sus.

Propulsoarele de sub noi s-au aprins, iar şezutul meu a fost împins pe scaun când am căpătat pe neaşteptate greutate din nou. Era o fracţiune de gravitaţie, dar, după ce fusesem imponderabilă în ultimele nouă ore, m-am simţit ca pe Pământ. Când Parker a ridicat maneta, inerţia m-a săltat, împingându-mă în curele. De asta rămâneam fixaţi cu ele în timpul manevrelor.

---

[1] Instrument optic de aliniere a cursului (n. red.).

— Kansas, am accelerat la 7,7 plus X plus 00001 Y, și Z-urile sunt toate zero. Unghiurile Euler, ruliu 180, înclinație 310, deviație 020.

— Confirm. Ce se întâmplă cu propulsorul? Se îndepărtează rapid sau, din ce se vede, își menține poziția?

Parker s-a aplecat în față, să se uite pe geam.

— Terrazas, îl vezi?

— Stai așa, a răspuns și s-a aplecat și el. L-am văzut. Suntem la 90 de grade față de axa lui x, probabil că ne aflăm la vreo 300 de metri distanță de el și ne îndepărtăm.

— Am ajuns suficient de departe ca să ai un câmp stelar senin? m-a întrebat Parker uitându-se la mine, peste Terrazas.

Mi-am sprijinit capul de geam și m-am uitat în beznă. Jetul rezultat în urma evacuării de combustibil a S-IVB-ului rămăsese suspendat asemenea stelelor artificiale, plutind într-un nor clar definit în jurul propulsorului, dar restul cerului din jurul nostru era întunecat și senin.

— Confirm.

— Kansas, aici *Nina* 1. Cred că suntem în regulă. Suntem un pic în urmă cu P23-urile, dar sugerez să mergem mai departe și să le inițiem acum.

— Confirm, Parker. Mulțumesc. Când dorești, ne poți da și datele afișate de detectorul pasiv de radiații? În ceea ce privește P23, este în regulă să începeți acum. Se pare că vă veți putea orienta după prima voastră stea, care are numărul 31, până la 05:15 OEC. Terminat.

Numărul 31. Arc spre Arcturus și tot înainte până dimineață.

PAISPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition*, cu Taylor Grant. 2 noiembrie 1962.

GRANT: Discursul de astăzi al generalului Bradley în Kansas City a fost una dintre știrile interesante privind apărarea noastră militară. El s-a adresat Clubului Național al Femeilor din Presă și le-a spus doamnelor prezente că Statele Unite trebuie să cheltuiască mult cu pregătirea militară pentru acțiune în viitorul apropiat. Instaurarea ordinii în mijlocul revoltelor civile, atât pe plan intern, cât și extern, este de o importanță crucială pentru furnizarea unei baze stabile pentru creșterea economică.

Eram plecați de doar două săptămâni, când am avut prima problemă cu echipamentul.

Am zburat în toaleta la gravitație zero, în drum spre modulul de comunicații ținându-mă de cadrul ușii, ca să frânez brusc. O sferă de urină plutea învârtindu-se în mijloc, înconjurată de sateliți tovarăși.

— Ah, pe bune!

M-am împins în spate și m-am uitat în susul și în josul fusului – holul care se întindea de-a lungul navei *Nina* – ca să verific dacă vinovatul era încă în raza vizuală, însă oricine ar fi fost cel care înfundase toaleta tocmai plecase.

Aveam o toaletă gravitațională în inelul centrifugal, dar aceasta era folosită de oricine era în tură în modulul de comunicații. Teoretic. În practică, era mai ușor să te duci la inel decât să ai de-a face cu gravitația zero. Dar asta nu însemna că o puteam lăsa să se înfunde. Oricât aș fi vrut să ignor problema, din moment ce o descoperisem și aveam timp, era de datoria mea să mă ocup de ea. Ideea era că existau doar șapte oameni pe navă. Nu era nimeni dornic să repare toaleta, cum nu voiam nici eu, și să o las așa era cu siguranță o cale sigură de a-i face pe oameni să-mi poarte pică. Din nou.

Ar fi trebuit să se ocupe de asta cine o murdărise, dar furia mea putea să mai aștepte până strângeam urina.

Sateliții de excremente erau scârboși, dar nu la fel de problematici precum reziduurile lichide. Ultimul lucru pe care-l voiam era ca o minge de urină să „țâșnească" pe fus. Parțial fiindcă era scârbos, dar și pentru că atât de mult lichid ar fi putut să provoace tot felul de probleme la sistemele electrice. Și la aerisire. Și era, știți voi, scârbos.

Încercând să mă feresc de particulele sferice, am tras o fâșie de hârtie igienică. Prima dată, trebuia să mă ocup de micile picături, așa încât să pot avansa fără să fiu acoperită de pipi. Executând un soi de dans ciudat, am făcut hârtia să plutească prin aer, prinzând în drum picăturile mici. Hârtia a absorbit totul aproape imediat.

Nu există nimic mai dezgustător decât dejecțiile altei persoane. Am îndesat hârtia în punga pentru deșeuri și m-am înarmat cu un stoc nou, simțind că mi se strânge pielea de

greață. Cu siguranță nu puteam absorbi totul cu hârtia, pentru că astfel aș fi epuizat toate proviziile. Toaleta era proiectată să aspire dejecțiile în rezervor, așa că trebuia să folosim hârtia doar pentru igienă, la sfârșitul operațiunilor.

M-am strecurat în baie și am deschis dulăpiorul, căutând o pungă curată. Am deschis-o și am vârât hârtie înăuntru, creând un tampon. Cu ambele mâini, am ținut-o deschisă, coborând-o peste sfera principală.

Era ca și cum ai prinde un fluture într-o plasă. Doar că era mai grețos.

Când urina a atins hârtia, tensiunea de la suprafață a cedat și o parte din lichid s-a scurs în hârtie, până ce a atins saturația maximă. Resturile au început să se rotească în pungă. Am închis punga și am vârât-o în alta. Apoi, m-am folosit de hârtie pe post de mănușă, ca să prind sateliții din aer și să-i adaug și pe ei înăuntru.

Serios. Chiar era prea mult să cer oamenilor să strângă după ei? Fusese grețos, dar chiar nu-mi luase multă vreme. Am vârât punga în fanta pentru deșeuri. Aveam să discut despre asta în ședința de luni. La naiba, ba chiar la cină! Am luat un șervețel cu alcool și am început să-mi șterg mâinile cu el. Aveam senzația că un strat de murdărie mi se lipise de mâini și mai ales că-mi intrase sub unghii.

Toaleta a scos un sunet și a aruncat un arc de urină care a început să plutească în cameră, ca o fâșie lungă și galbenă de cauciuc. S-a contractat formând o nouă sferă.

— Cred că glumești!

Am luat altă pungă și am vârât mai multă hârtie igienică în ea.

Când am reușit să prind în ea sfera de urină, toaleta a erupt din nou. Am tresărit doar un pic, dar a fost suficient ca marginea pungii să taie sfera. Urina mi s-a prins de mână, învăluind-o ca

o mănușă caldă și lichidă. Am încercat să-mi înăbuș greața și mi-am încleștat fălcile. Scârbos. Atât de scârbos. Mișcându-mă cu grijă, mi-am întins mâna curată după hârtie și am făcut un tampon deasupra pungii. O parte a intrat în pungă, iar cealaltă a fost absorbită de hârtia care-mi îmbrăca mâna. Tensiunea de suprafață a fost absorbită de hârtie și a făcut ca o mare parte din urină să ajungă în pungă.

În faza asta, nu-mi mai păsa că iroseam hârtia. Voiam doar ca mâinile mele să fie curate.

Trebuia de asemenea să scap de pungă suficient de repede ca să mă ocup de toaletă, pentru că nu voiam să fac asta *din nou*. Imediat ce mi-am șters în mare parte mâinile și am strâns lichidul, am aruncat punga în fantă. M-am aplecat spre toaletă, cu picioarele plutind pe coridor.

Am tras aer în piept, forțându-mă să o iau încet.

— Ia-o încet și-o să termini repede, Elma.

Dacă m-aș fi grăbit, n-aș fi făcut decât să mă trezesc din nou cu mâinile acoperite de murdărie.

De acolo am reușit să apuc trapa de serviciu a toaletei. Slavă Cerului că avea un sistem de închidere prin presare, așa c-am putut s-o desfac. Am tras capacul și l-am pus peste toaletă. Am reușit să folosesc cureaua menită să ne țină pe closet ca să fixez capacul. Nu era închisă ermetic, dar avea să țină mare parte din mizerie în toaletă. Așa speram.

După ce mi s-a părut îndeajuns de securizată, am vârât mâna în trapa de mentenanță și am apăsat pe maneta de decuplare. Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat încă o dată.

E ușor jenant că doar atunci mi-am dat seama că ventilatorul nu funcționa. Motivul pentru care maneta nu mergea era că fluxul de aspirare era deja închis.

Vestea bună era că problema nu apăruse fiindcă cineva fusese nesimțit. Vestea proastă era că, fără să existe o persoană care să poată fi acuzată de neglijență, chiar era problema mea.

Am oftat și m-am lansat în afara încăperii, răsucindu-mă în aer ca să mă întorc spre modulul de comunicații. Folosindu-mă de șinele de ghidaj ca să mă împing, m-am îndreptat, precum Superman, spre MC. Cu o fluturare a mâinii stângi, mi-am îndreptat corpul astfel încât să trec prin ușă și mi-am ridicat genunchii, să-mi iau avânt, într-un început de salt. Întinzându-mă când am ajuns sus, mi-am prins piciorul sub una dintre șinele de pe podeaua MC.

Terrazas era pe scaunul pilotului, monitorizând distanța noastră față de *Pinta* și față de nava de provizii, *Santa Maria*. Dacă nu se întâmpla nimic dramatic, inerția trebuia să ne mențină pe toți într-o progresie egală prin spațiu. Mai târziu, aveam să ne permitem să lăsăm puntea fără oameni, dar Centrul de Comandă al Misiunii era precaut, și pe bună dreptate, având în vedere prima parte a călătoriei.

Rafael plutea, îndepărtându-se de scaunul pilotului. S-a uitat peste umăr și și-a dres glasul:

— York. Ce s-a întâmplat?

— S-a înfundat closetul, am zis și m-am tras spre lada cu provizii. Iau trusa de scule.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat trăgându-și mai sus fermoarul costumului de zbor și sprijinindu-se cu mâna de umărul lui Terrazas, ca să se întoarcă spre mine complet. Eu tocmai terminam aici.

— Aș vrea eu, dar e un spațiu mic. Mă descurc.

— Grozav! a zis cu un rânjet, trecându-și mâna prin păr. Strigă, dacă ai nevoie de mine.

Ar fi trebuit să spun „da". Există momente în care educația mea sudistă se afirmă în moduri deloc utile. Să luăm în considerare, de exemplu, faptul că Rafael este inginerul nostru și ar fi fost *mai potrivit* să repare toaleta decât mine, și totuși... Și totuși refuzasem, pentru că fusesem învățată să nu fac valuri.

Refuzasem, fiindcă, în Sud, s-ar fi oferit din nou și atunci aș fi acceptat elegant. Dar Rafael nu era din Sud, nu ne aflam într-un context social și el nu-mi oferea un ceai cu gheață – eram la serviciu. Jur că uneori sunt tare proastă.

Dar am luat trusa de scule de la locul ei și am pornit prin fus, zburând spre toaletă. Când am ajuns, am pus trusa într-unul dintre suporturile încastrate în perete. Am desfăcut capacul și am deschis compartimentul cu mănuși. Mănuși frumoase, minunate, din latex.

Nu mai fusesem niciodată atât de fericită să văd latex. Adică... nu în condiții de muncă.

Hm. Cu mănușile puse, am ridicat un colț al capacului de pe toaletă și am aruncat o privire. Da. Erupsese din nou.

Cât fusesem în MC, avusesem timp să mă gândesc bine la ce se întâmplase. Înainte să mă antrenez pentru călătoria asta, puteam repara un avion sau porni o mașină cu două fire, dar în repertoriul meu nu existau abilitățile de instalator. CAI credea însă în antrenamente repetitive și în redundanță, așa că toți eram acum și piloți, și geologi, și instalatori. Cel puțin la nivel de bază.

Pariam că niște deșeuri blocaseră fluxul de aer și că ventilatorul se închisese ca să nu se ardă. Asta însemna că tot ce aveam de făcut era să înlătur blocajul și să repornesc ventilatorul, și apoi totul avea să fie bine. Teoretic.

Am lăsat capacul improvizat peste toaletă și m-am tras spre trapa de acces. Mi-am vârât mâna înăuntru și am închis

etanș compartimentul pentru reziduuri. Slavă Cerului că era încastrat, ca să-l putem goli în siguranță. După ce l-am închis, am activat funcția de golire, așa încât deșeurile să ajungă în compostor. Cel puțin asta avea să împiedice toaleta să mai arunce tot felul de surprize în încăpere.

Serios, ar fi trebuit să fac asta mai devreme. Așa cum am zis, uneori sunt cam proastă.

— Cum merge?

Vocea lui Rafael m-a făcut să icnesc într-un fel complet stânjenitor. Vedeți, asta nu spune nimeni despre spațiu. Fiindcă ventilatoarele funcționează mereu, pentru a ajuta aerul să circule, este zgomotos. Când plutești, nu se aud zgomote de pași. E foarte ușor să te strecori pe lângă oameni, chiar dacă nu vrei asta.

M-am prins cu mâna de perete.

— E în regulă. Tocmai am aruncat dejecțiile, ca să pot scoate pompa de aspirare. Cred că e înfundată și asta face toaleta să refuleze.

— Sună plauzibil, a zis și și-a schimbat poziția, așa încât să fie cu capul în cameră, amândoi având picioarele pe coridor. Ai închis ventilatorul?

— Era deja oprit.

Mi-am vârât din nou mâna în spațiul de acces și am desprins pompa, mulțumind CAI în tăcere pentru că făcuse lucrurile modulare și ușor de reparat. Aveam piese de schimb pentru orice și rezerve pe *Santa Maria*.

— Dă-mi o pungă.

Dacă Rafael tot era acolo, putea să se facă util. Și dacă se oferise să mă ajute, aveam să accept. Plasticul a foșnit, iar el mi-a strecurat punga, deja deschisă, în raza vizuală.

Am apucat-o, înfășurând cât am putut din capătul deschis în jurul țevii, ca atunci când scoteam pompa, mizeria să fie măcar într-o oarecare măsură reținută. Partea bună în condițiile de gravitație zero este că nu trebuie să-ți faci griji că ar curge ceva. Să plutească și să se lovească de lucruri? Da. Însă nu se va scurge.

Am tras afară pompa de aspirare și iată, într-adevăr, obiectul care o obstrucționa. Nu era vorba de fecale, așa cum mă așteptasem. Cu excepția dejecțiilor, nimic n-ar fi trebuit să ajungă în toalete, și totuși era vorba de ceva deschis la culoare și translucid, ca o mănușă de latex – o mănușă de latex cu un singur deget, concepută pentru un scop foarte specific.

Cu mâna înmănușată, am scos prezervativul.

Parker.

Sigur, mai erau și alți bărbați pe navă, dar Parker avea deja o reputație. Fusese nevoie să șterg lacrimile multor tinere WASP, care nu se simțiseră în stare să-l refuze. Am oftat și m-am întors după altă pungă. Trebuia să verific, într-o manieră cât mai discretă, că Florence și Kamilah erau în regulă.

Rafael avea deja o pungă pregătită și am dat drumul prezervativului în ea. A răsucit capătul.

— La naiba! N-ar trebui să vezi... O să termin eu.

Aproape, aproape c-am refuzat iar și am insistat că vederea prezervativelor nu mă șoca. La naiba, Nathaniel și cu mine le foloseam în mod regulat. Sau obișnuiam să facem asta. Sau am fi făcut-o. Nu conta, pentru că Rafael era inginerul și avea sens să-l las pe el să facă asta. Am tras aer în piept și am încuviințat:

— Mersi. Apreciez.

Rafael a vârât punga în fantă.

— Îmi pare rău că a trebuit să...

— Am mai văzut prezervative, am zis și m-am împins înapoi, ca să ajung în fus, scoțându-mi mănușile. Dar n-ai vrea să pomenești despre asta celorlalți bărbați? S-ar putea să sune ciudat, dacă vine din partea mea.

— Da, a pufnit Rafael. Știu al cui este. Voi discuta cu el.

— Mersi.

Dar tot voiam să vorbesc cu Florence și cu Kamilah, pentru că aruncarea corectă a deșeurilor era cea mai mică problemă.

CINCISPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition*, cu Taylor Grant. 9 noiembrie 1962.

GRANT: Mii de membri ai mișcării „Întâi Pământul" s-au adunat lângă campusul din Kansas al Coaliției Aerospațiale Internaționale pentru a protesta față de ceea ce ei consideră că sunt cheltuieli nejustificate. Au format un lanț uman în fața intrărilor în campus, împiedicând angajații să intre sau să iasă. Națiunile Unite au fost obligate să trimită trupe, pentru a-i convinge pe protestatari să se împrăștie.

Kamilah a intrat în bucătărie cu o mână de ridichi proaspete. Mi-a lăsat gura apă la gândul că erau niște legume care nu fuseseră uscate prin congelare sau ambalate în vid și iradiate. A pozat ținând ridichile cu ambele mâini deasupra capului, ca pe o pradă de război.

— Vin cu tribut.

— Sacrificiul tău este apreciat și acceptat.

De fapt, eram puțin invidioasă că avea parte de grădinărit săptămâna aceea. Modulul de grădină era preferatul meu de

pe navă. Dar săptămâna aceea eram de tură la bucătărie. La început, ne roteam zilnic, dar s-a dovedit mai ușor de planificat dacă rămâneam în aceeași zonă o săptămână. Pentru mine, în mod egoist, însemna o săptămână în care puteam să fiu mai mult sau mai puțin cușer.

— Pune-le pe tejghea.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat ea punând micile căpățâni roșii pe tejghea.

Nu apreciezi cu adevărat meritele gravitației, chiar și pe cele ale gravitației centrifugale, până nu încerci să gătești. Mai ales când încerci să coci. Ai nevoie de gravitație ca pâinea să crească, iar eu încercam să coc *hallah*[1] în seara aceea.

— Mă descurc binișor...

Iată că mă purtam din nou prostește. Eram singure în bucătărie, iar băieții nu apăreau decât la cină, așa că aveam ocazia de a vorbi cu ea despre Parker.

— De fapt, ai putea să le speli cât mă ocup de cartofi?

— Am făcut asta deja, în grădină, a zis ea și mi-a arătat o ridiche. În felul ăsta, ținem pământul acolo. Vrei să le rup frunzele?

— Ar fi grozav. Și să le tai în rondele subțiri? i-am sugerat în timp ce rădeam cartofii într-un castron, ca să fac *kugel*[2]. Sunt atât de bucuroasă că lucrurile s-au schimbat față de perioada de început a programului, pentru că nu știu cum m-aș fi descurcat timp de trei ani cu mâncare din tub.

Kamilah a făcut o strâmbătură și a râs:

---

[1] Pâine specifică gastronomiei evreilor aşkenazi, de obicei împletită și consumată la ocazii speciale (n. tr.).

[2] Fel de mâncare specific evreilor aşkenazi, de obicei preparat din tăieței și mai rar din cartofi (n. tr.).

— Am încercat niște „chiftele", ca pe o provocare. N-am crezut că voi pune gura pe ceva în comparație cu care mâncarea de spital să pară delicioasă.

— Sosul de mere n-a fost atât de rău, pentru că era de așteptat să fie făcut piure, am zis mișcând cartoful pe răzătoare, încercând să nu-mi agăț și degetele. Și n-ai văzut crochetele.

— Doar nu vorbești serios, a zis Kamilah, ridicându-și privirea de la ridichile pe care le decapita cu precizie chirurgicală. Crochete?

— O masă completă într-un pahar cu crochete. Era ușoară – iar asta a fost o problemă serioasă, înainte să creeze U-MORS. Este o stație de realimentare cu oxigen molecular din atmosfera superioară. Un deștept din Comitetul Aerospațial al Națiunilor Unite și-a recomandat un cumnat care era nutriționist militar. Numai că era... veterinar.

Asta a făcut-o pe Kamilah să pufnească într-un hohot de râs, vârful nasului coborându-i, iar ochii întunecați aproape închizându-i-se. Era cea mai frumoasă dintre noi, cu părul ei lung, strălucitor și negru, pe care-l purta prins într-un coc la ceafă.

— Ce-a fost în capul lor?

— Bărbații! Fie binecuvântați!

— Nu știu ce să zic. Rafael gătește bine.

— Așa este.

Am luat alt cartof și am analizat opțiunile de a schimba subiectul. Nu mă puteam hotărî să aduc direct vorba despre Parker, pentru că nu voiam să creadă că cu consideram că e genul acela de femeie.

— Dar Parker...

Kamilah și-a încrețit nasul, dar n-a părut deranjată de faptul că-l menționasem pe Parker.

— Crezi c-am putea ruga Centrul de Comandă al Misiunii să aranjeze rotațiile în așa fel încât el să nu mai calce în bucătărie?

— Nu-ți plac hotdogii prea făcuți și cartofii copți cruzi?

— Este un bun argument în favoarea rotațiilor zilnice. Pentru că, sincer... încă o săptămână cu așa ceva m-ar ucide, a zis ea îndreptându-se și agitând cuțitul în aer. De fapt, ca medic de zbor, aș putea să argumentez că este în interesul sănătății și al siguranței echipajului.

Așa! O portiță în conversație. M-am grăbit să profit de asta, lăsând cu nonșalanță răzătoarea pe tejghea.

— Că veni vorba despre sănătate și siguranță... Am fost nevoită să desfund toaleta la gravitație zero din capătul fusului.

— Bleah! Ai purtat mănuși? Nu ai tăieturi deschise?

— Da, mamă, am zis și am deschis dulapul ca să iau vasul pentru copt și am așteptat să mă întorc ca s-o pot privi în ochi. Era blocată de un prezervativ.

Kamilah s-a oprit din tăiatul ridichii și și-a ridicat capul, cu gura ușor deschisă.

— Nu. Deja?

— Ce vrei să spui prin „deja"?

— Păi suntem aici doar de trei săptămâni și..., a zis clătinând din cap. Scuze. Activitatea sexuală a fost subiectul multor conversații în rândul medicilor de zbor. Au existat argumente în favoarea unui echipaj complet masculin, dar varianta a fost respinsă din motive de publicitate. Mulțumim, Doamnă Astronaut. Altfel n-aș fi fost aici.

Mă înroșisem la față precum ridichile. Da, eram o femeie căsătorită și da, eram de acord cu „lansările de rachete" cu soțul meu, dar ideea de a avea o ședință pe tema asta? Așa cum ar fi zis mama, să piară și gândul!

— Așadar, a fost un prezervativ CAI? am întrebat, apoi mi-a venit alt gând. Doar nu se... adică... nu se *așteaptă* să...?

— Doamne, nu! a spus Kamilah râzând. Deși să știi că neoficial s-a ajuns la un acord general legat de faptul că unii dintre membrii echipajului se vor cupla la un moment dat și atâta vreme cât nu va vorbi nimeni despre asta și nu va crea probleme, nu va fi un lucru rău, a adăugat făcându-mi cu ochiul. Am un aparat de masaj în trusa mea medicală. În caz că... ai dureri musculare.

Am simțit dintr-odată nevoia să acord o atenție sporită ungerii cu grăsime a oalei pentru *kugel*. Nu era ca și cum nu știam ce era un vibrator. Nicole avea unul pe Lună și râsese de mine când mă arătasem șocată. Eu nu folosisem însă niciodată unul, nici când îmi era groaznic de dor de Nathaniel.

— Pentru bărbați, care e soluția? am întrebat dregându-mi glasul.

Kamilah a făcut un gest cu mâna stângă. Nu părea că e posibil ca fața să-mi ardă mai tare.

Sunt așa o panseluță!

— Tot uit c-ai fost medic militar.

— Ah, dar știu gestul de când eram mică, a zis înclinându-și capul, așezând ridichile într-o grămăjoară ordonată. Când ești singura fată și ai doi frați mai mari și trei mai mici, mai prinzi și lucruri necuviincioase. Dormeam în aceeași cameră, așa că auzeam toate discuțiile.

— Serios? Toți șase într-o cameră?

— Plus părinții, a spus ridicând din umeri. Ai mei nu erau înstăriți.

Opt oameni într-un dormitor. Fusese ceva obișnuit după Meteorit, când casele erau rare – refugiații se înghesuiseră

cu rudele sau cu străinii care fuseseră suficient de generoși să-și deschidă ușile. Dar Kamilah era de vârsta mea.

— Ce fac frații tăi acum?

— Putrezesc pe undeva în Maroc, a zis și și-a șters cuțitul punându-l pe tejghea. Ce vrei să fac cu ridichile?

— E acolo un castron cu salată... poți să le pui peste?

Chestia ciudată la pregătirea pentru o misiune ca asta e că poți petrece ore în șir în fiecare zi, timp de un an, cu oamenii și tot afli doar o frântură din cine sunt. Știam că avea un simț al umorului complet nerușinat. Că era musulmană și venea din Alger. Știam că detesta morcovii fierți, la fel ca mine. Nu știam că toți frații ei muriseră în cel de-al Doilea Război Mondial.

Kamilah a adăugat ridichile în castron, în timp ce eu rehidratam niște praf de ouă.

— Deci... crezi c-ar trebui să discutăm cu Florence?

— De ce? a întrebat Kamilah ridicând din sprâncene, punând castronul lângă mine.

— Păi...

Am strâns din buze, apoi am clătinat din cap nemulțumită de mine. Ale cui sensibilități le protejam?

— Parker are un trecut și vreau doar să mă asigur că ea e... N-aș vrea să pună presiune pe ea.

— Ha! a exclamat Kamilah sprijinindu-se de tejghea, cu capul înclinat într-o parte. Nici nu știu ce întrebare să pun mai întâi, așa că le voi pune pe ambele. De ce crezi c-a fost vorba despre Parker și Florence? Și despre ce trecut vorbești?

— Dacă n-a fost vorba de mine și nici de tine, mai rămâne o singură femeie care se află pe navă.

Kamilah s-a uitat cu ochii mari la mine și a strâns din buze. A deschis gura ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva, apoi a clătinat din cap.

— Și ce e cu trecutul?

— În război... Am făcut parte din WASP și am făcut transporturi către baza lui. El... erau acolo tinere care se temeau să-l refuze.

Am deschis sertarul de condimente, toate în ulei, în borcănașe sigilate și prinse de fundul sertarului cu magneți. Era un împrumut de pe Lună, unde nu aveam luxul gravitației artificiale, care făcea să plutească particulele în aer. Am tras aer în piept și am scos din sertar borcănașul de piper negru în ulei.

— Tata era general, așa că l-am raportat pe Parker. A trecut printr-un proces din cauza asta.

— De aceea te urăște, a zis Kamilah trăgând aer adânc în piept.

O durere mi-a săgetat pieptul în fața evidenței acestui fapt și am încuviințat.

— În plus, n-a fost niciodată un admirator al femeilor astronaut.

— Ei, dar aici putem încadra mare parte din CAI, nu? a zis râzând sec. Încă un motiv să-mi doresc să mă fi născut bărbat.

— În fine, de aceea mă tem că ar fi putut să.. o pună pe Florence într-o postură incomodă.

— Chiar crezi că n-ar spune nimic în legătura cu asta? Dacă ar fi împotriva voinței sale?

M-am încruntat, încercând să-mi imaginez asta, amintindu-mi de femei pe care le cunoșteam și care tăcuseră, de fapt. Femei directe și curajoase, care nu voiau să vorbească despre asta din cauza unei rușini nejustificate. Sau din cauza temerii că nu vor fi crezute. Apoi mai era și felul în care Florence se descurca în privința lui DeBeer, ținând capul plecat și zâmbind.

— Poate? Dacă e vorba despre comandantul misiunii, ce variante are ea? Suntem blocați împreună pentru trei ani.

— Ei bine, voi fi atentă, dar poate că nu a fost ea, a zis Kamilah și a oftat, clătinând din cap.

Cum adică...

— Ah. Cu bărbați? Serios?

— Nu e ceva neobișnuit în grupuri sută la sută masculine, a zis Kamilah ridicând sugestiv din umeri. În internate. Submarine. Tranșee. Nu e un lucru despre care se vorbește și nu e privit cu ochi buni, dar e un fapt cunoscut, în tăcere.

— Dar... un prezervativ? Adică... bărbații nu riscă să rămână însărcinați!

— Elma, Elma, Elma... Să-ți povestesc despre rolul lubrifierii și...

— Cât de cald e aici!

Era, însă mi-am accentuat tărăgănarea sudistă a vorbei și am clipit iute de câteva ori.

Kamilah a început să râdă. Am râs și eu, recunoscătoare că scăpasem de o lecție pe acest subiect, complet neanticipat. Eram curioasă? Sigur că da, însă nu îndeajuns ca să-mi doresc să aflu alte detalii.

Frecându-și fruntea, Kamilah a spus fără să mai zâmbească însă:

— Sunt mai îngrijorată de acest trecut al lui Parker. Nu s-a vorbit despre asta la întâlnirile medicale.

— A fost achitat. Niciuna dintre femei nu a depus mărturie, am spus adăugând piper în amestecul cu ouă, privind fărâmele negre care se roteau în masa galbenă ca niște pete solare. Cu excepția mea.

— Cerule! a exclamat Kamilah cu un ușor fluierat. Iartă-mă, dar de ce naiba v-au pus pe amândoi pe aceeași navă?

Măcar la asta știam răspunsul:

— Împreună, facem publicitate bună.

Chiar și în spațiu există ceva foarte mulțumitor în pregătirea mesei. Este una dintre căile prin care vă puteți da seama că o moștenesc pe mama. Ea se mândrea grozav cu aranjamentul elegant al meselor. Mai ales pentru cina de sabat.

În spațiu n-aveam niciun răgaz. Să lași o zi să treacă fără să dai o mână de ajutor la mentenanța navei ne-ar pune viețile în pericol, așa că rabinii au decis că evreii astronauți au permisiunea de a-și îndeplini îndatoririle necesare de sabat. Sau cel puțin rabinul meu a decis asta. Din câte am înțeles e încă o chestiune în dezbatere.

Dar încercam să respect tradiția pe cât posibil. Făceam *kugel* de cartofi când îmi venea rândul la bucătărie. Coceam *hallah* – și, îngăduiți-mi să spun, să obțin consistența potrivită pornind de la baza de praf de ouă era o provocare! Mă bucuram de provocarea sabatului în spațiu.

Sau poate era vorba doar de faptul că, dacă pregăteam o masă bună, chiar și Parker era mai amabil.

Rădea de ceva ce zisese Leonard în latină.

— Este noua mea frază preferată din latină. *Utinam barbari spatium proprium tuum invadant.*

— Și a mea! a rânjit Leonard și s-a uitat spre noi, ceilalți. Înseamnă în engleză: „Fie ca barbarii să-ți invadeze spațiul personal!"

Lovind cu palma în masă, Parker s-a aplecat peste farfurie:

— Bun: este esențial pentru misiune. Avem nevoie de o gamă mult mai largă de înjurături ca să ne descurcăm cu Centrul de Comandă al Misiunii. Ajutați-mă.

— Ah, dragii de la Centrul de Comandă, a zis Terrazas, dându-și ochii peste cap și fluturând o furculiță încărcată cu salată de ridichi. Ce zici de asta: *pollas en vinagre*? „Penisuri în oțet".

— Scule murate! a exclamat Parker bătând din palme și rânjind. Perfect.

De cealaltă parte a mesei, Rafael s-a aplecat și el.

— Ce spui de: *Vai pentear macacos*? „Du-te și piaptănă maimuțe!"

— Nu. Nu, a intervenit Kamilah, gesticulând cu o bucată de *hallah* spre Rafael. Este prea drăguț pentru cei de la Centrul de Comandă. N-ai idee de cât de multe teste de sânge v-am salvat. Centrul de Comandă este *kos omak yom el khamees*.

Nu aveam idee ce spusese, așa că m-am uitat la Parker, care a repetat cuvintele și a început să râdă.

Kamilah și-a încrețit nasul râzând și a tradus, pentru noi, ceilalți:

— „Vaginul maică-tii, joia."

— Ai o gură spurcată.

— A zis fata soldatului, a spus Kamilah făcând cu ochiul, iar camera s-a umplut de râsete, ca oxigenul dătător de viață.

Ștergându-se la ochi cu șervețelul, Parker s-a întors spre mine:

— Ce zici, York? Ai ceva în idiș pentru mine?

— Pentru tine sau pentru cei de la Centrul de Comandă?

— Zi-mi varianta mai usturătoare, a rânjit și cred că era chiar sincer. Așadar, pentru mine.

Am râs și mi-am bătut buzele cu degetul, gândindu-mă. Era adevărat că nu vorbeam idiș – sau cel puțin îmi aminteam doar de limba pe care o folosisem în discuțiile cu bunica.

— Ce spui de... *Ale țein zoln dir aroisfâln, nor einer zol din blaibn af țonveitik*.

Ochii lui Parker s-au mărit.

— Poți repeta mai rar?

— *Ale țein zoln dir aroisfăln*... am zis așteptând până ce-a încuviințat, atent, de parcă tocmai andoca Lunetta. *Nor einer zol din blaibn af țonveitik.*

— Nu... nu știu niciunul dintre cuvintele astea, a spus împingându-și scaunul în spate. Terrazas, fă schimb de locuri cu mine.

Râzând, Terrazas și-a împins și el scaunul în spate, luându-și farfuria.

— Ce s-a întâmplat cu esențialul pentru misiune?

— Există o limbă pe care nu o știu, omule. Trebuie să pun stăpânire pe ea, a spus Parker și și-a ridicat mâinile, cu degetele încrucișate, ca un vrăjitor care conjura un demon. Trebuie! Să pun stăpânire pe ea!

Stropi de sudoare au început să-mi curgă pe ceafă. Parker mai făcuse asta și înainte, când se prefăcuse amabil doar ca să mă lovească mai târziu. Nu în privința limbilor străine, dar în alte momente, când părea să fi trecut peste ura față de mine, doar pentru a reveni și mai în forță.

Mi-am șters mâinile de șervețel în timp ce Parker a înconjurat masa și s-a aruncat pe scaunul lăsat liber de Terrazas. Zâmbea ca un copil care a primit o jucărie nouă.

— Ce înseamnă?

— „Să-ți cadă toții dinții, mai puțin unul, care să te doară!"

— Ah, e bună... Îmi mai spui o dată? Cât de lent poți.

Am rostit din nou fiecare cuvânt, cu pauze între ele.

— *Ale țein zoln dir aroisfăln, nor einer zol din blaibn af țonveitik.*

Parker a repetat cuvintele, odată cu mine, parcă gustându-le:

— *Țein... Țonveitik*. „Dinte" și „durere de dinți"?

N-ar fi trebuit să mă surprindă.

— Exact.

— Ah, ce te mai dai mare!

Leonard și-a mototolit șervețelul și l-a aruncat spre Parker. L-a lovit în cap și a căzut pe masă.

— Am nimerit două cuvinte, atât, a zis Parker și a înșfăcat șervețelul, aruncându-l înapoi. *Supprime tuum stultiloquium!*[1]

Difuzoarele principale au pârâit și orice mișcare din încăpere s-a stins.

— *Niña* 1, aici Kansas.

Parker a sărit de pe scaun și a alergat spre microfonul din perete.

— Kansas, aici *Niña* 1. Spune.

Centrul de Comandă al Misiunii putea folosi oricând difuzoarele navei, însă o făcuseră până acum doar pentru testarea sistemului. În simulări, asta însemna că se întâmplase ceva. Mi-am împins scaunul și am început să strâng vasele de pe masă. Dacă era nevoie să facem manevre dificile, totul trebuia fixat.

Cinci secunde mai târziu, răspunsul Centrului de Comandă al Misiunii a ajuns la noi de pe Pământ. Vocea lui Malouf era calmă, de parcă ar fi discutat despre cât de plăcută era ziua pentru un picnic.

— *Niña* 1, un incendiu a fost raportat pe *Pinta*.

---

[1] „Termină cu prostiile!", în latină în original (n. tr.).

ŞAISPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition*, cu Taylor Grant. 9 noiembrie 1962.

GRANT: Această dată marchează a cincea aniversare a înfiinţării coloniei lunare a Naţiunilor Unite. De la un avanpost temporar, cu şase locuitori, la un oraşel înfloritor de trei sute de persoane, Baza Artemis reprezintă un efort global complex. Pentru a sărbători această ocazie, locuitorii au creat o grădină memorială cu roci decorative, în centrul căreia se află un obelisc de sticlă pe care sunt înscrise data şi ora la care a căzut Meteoritul, cu zece ani în urmă.

Înainte să ajungă Centrul de Comandă al Misiunii la a doua parte a propoziţiei, tot echipajul se pusese deja în mişcare. Ai fi zis că nu făceam decât să strângem masa după o cină obişnuită, la cât de repede am intrat în rolurile pe care le repetaserăm în diverse simulări, înainte de plecare. Incendiul era o grijă permanentă, în spaţiu. Ca să păstrăm costurile scăzute şi să facem intervenţiile exterioare mai uşoare, navele funcţionau la 4,9 psi cu 70% atmosferă de

oxigen, pentru a livra presiunea parțială necesară a O_2 în plămâni. Dar asta însemna că focul ardea mai puternic și mai repede ca pe Pământ, într-o atmosferă normală, cu 21% O_2.

Așa că vorbele acelea simple, „a fost raportat un incendiu", puteau însemna un dezastru.

— Pregătiți-vă pentru o posibilă întâlnire. Echipajul va raporta către următoarele stații: Terrazas și Avelino către BusyBee, pentru pregătirea procedurilor de evacuare. Shamoun către aripa medicală, în caz de răniți. York și Parker către MC.

— Kansas, confirmăm. Tot echipajul își preia acum pozițiile.

Eram deja în mișcare când Parker s-a întors de la perete. Aveam piciorul pe prima treaptă a scării care ducea sus, spre fus.

Chestia ciudată era că bătăile inimii îmi scăzuseră față de momentul în care Parker îmi pusese întrebările legate de idiș. Incendiul era un lucru rău, dar era o problemă pe care o puteam rezolva. Problema lui, nu.

— Vrei să mergem în aripa medicală sau în hangar? a întrebat Leonard.

Mai jos de mine, Parker a clătinat din cap în timp ce se prindea și el de scara spre fus.

— Tu și Grey securizați bucătăria. Nu vreau să plutească nimic în zonă, dacă vom fi nevoiți să facem manevre. York, nu mă face să te împing în sus pe scară.

M-am grăbit departe de forța centrifugă, până când am putut începe să zbor. Când greutatea mi-a scăzut, m-am aruncat în sus, întinzându-mi brațele ca să ajung la un fuștei de deasupra mea și să mă împing și mai sus. Intrând în fus, m-am prins de o șină de ghidaj ca să-mi schimb vectorul. În spatele meu, Parker a ieșit la iveală din tubul de acces prevăzut cu scară și

amândoi am zburat prin fus către MC, precum supereroii dintr-una dintre benzile desenate ale lui Hershel.

Îndată ce-am ajuns, Parker a lovit maneta cu palma ca să putem asculta comunicarea de pe *Pinta*. Vocea lui Benkoski era fermă, peste vidul dintre noi.

— ...în dormitoare. Am sigilat pereții etanși 4 și 5.

— *Pinta* 1, aici Kansas. Confirmăm că pereții etanși 4 și 5 sunt sigilați. Puteți purja oxigenul, a spus Malouf pe un ton ce părea al unui contabil care discuta despre un audit.

M-am așezat pe scaun și m-am aplecat spre geam, ca să văd nava cealaltă. Luminile din exterior și strălucirea geamurilor o scoteau în evidență pe cerul nopții omniprezente.

— Raza vizuală pare de aproximativ 1,5 kilometri depărtare.

Prin difuzoare, s-a auzit vocea lui Benkoski:

— Confirm. Începem secvența de purjare. Atenție, echipaj, securizați-vă pentru purjarea oxigenului.

Cu sextantul, am urmărit linia luminilor indicatoare de poziționare care încercuiau diametrul *Pintei*. Unghiul acela, calculat la dimensiunea ei cunoscută, mi-a oferit distanța precisă.

— 1,37 kilometri.

— Recepționat. 1,37 kilometri, a spus Parker, care-și prinsese centurile de pe scaunul pilotului și-și verifica măsurătorile. Dacă trebuie să ne apropiem, voi vrea să vin din fața lor, în cazul în care există câmpuri de reziduuri.

— Confirm. Stabilesc cursul, dacă nu vrei să zbor cu... hei!

Am văzut pe fereastră că *Pintaa* a evacuat oxigen, care s-a cristalizat într-un jet de stele.

Prin difuzoare, DeBeer a raportat:

— Kansas, aici *Pinta* 1. Evacuare încheiată. Indicatoarele arată că există un vid în sala de sport.

Cinci secunde mai târziu, Centrul de Comandă al Misiunii a zis:

— Confirm, *Pinta* 1. Indicatoarele de aici arată aceleași date.

Din spatele lui Malouf, foarte slabă în mijlocul murmurului de voci din Centrul de Comandă, am auzit vocea soțului meu:

— Spune-le să aștepte jumătate de oră, înainte să facă represurizarea, ca să se asigure că totul s-a răcit. Nu vrem să avem atmosferă acolo, dacă se poate reaprinde ceva.

Am simțit o particulă încărcată electric explodându-mi în inimă și lăsând o linie de foc între mine și Pământ. Dorul m-a făcut să oftez adânc.

Parker s-a întins și mi-a pus o mână pe umăr. M-a strâns doar o dată, apoi și-a dus din nou mâna la panoul cu instrumente.

— Dă-mi coordonatele, te rog.

Îl văzusem făcând gestul ăsta cu alți oameni aflați sub comanda lui, atingerea aceea, și clipa aceea de înțelegere. Asta-l face atât de frustrant, pentru că poate citi oamenii suficient de bine ca să știe precis pe ce butoane să apese ca să obțină ce vrea. Și uneori, ce vrea este să fie crud.

Dar acum atingerea aceea și înțelegerea că-mi era greu să-l aud pe Nathaniel și să nu-i pot răspunde erau exact lucrurile de care aveam nevoie ca să mă calmez. Mi-am scos carnetul de ofițer de navigație din fanta scaunului și am răsfoit pân-am ajuns la o foaie de lucru goală.

— Acum. Vrei să păstrezi opțiunea de andocare a celor două nave sau doar pe cea pentru evacuare?

— Doar pentru evacuare. O să...

— *Niña* 1, aici Kansas. Pericolul a fost depășit, așa că puteți rămâne în așteptare, a spus Malouf oftând la microfon. Dar să vă așteptați la un nou protocol privind curățarea reziduurilor din uscător, săptămâna viitoare.

— Cred că e o glumă, am zis ridicându-mi capul din foaie.

Parker a râs, scuturând din cap:

— Cine era pe tură la spălat, săptămâna asta?

— Graeham Stewman, a zis Malouf. A plecat când mașina era în funcțiune. Așteptați-vă să schimbăm și acel protocol. Sunt surprins că n-ați auzit-o pe Ruby strigând la el, chiar și prin vid.

Am zâmbit larg închipuindu-mi secvența asta. Ruby Donaldson, medicul de pe *Pinta*, era la limita de jos a înălțimii pentru astronauți și își purta părul blond prins în codițe. Ar fi fost ca și cum te-ar fi atacat Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*.

— N-aș vrea să fi fost în locul lui.

— În niciun caz, a chicotit Parker și cred c-a fost una dintre puținele dăți în care l-am făcut să râdă. Spune-i lui Clemons că fix de asta ar fi trebuit să punem spălatul rufelor doar pe tura femeilor. Dacă le trimitem în spațiu, măcar să profităm de domeniul lor de specialitate.

Așa. Era un țicălos. Mi-am închis carnetul de ofițer de navigație și l-am pus înapoi în fanta scaunului.

— Asta înseamnă că pot să mă întorc în bucătărie, unde mi-e locul?

— A fost o glumă, York, a zis Parker, dându-și ochii peste cap și închizând microfonul către Centrul de Comandă. Calmează-te.

— Confirm că mă calmez, am răspuns milităreste.

M-am întors să plec și l-am auzit pe Parker oftând în spatele meu:

— Sper că într-o zi o să-ți scoți bățul ăla din fund și n-o să mai fii o scorpie.

M-am oprit în ușă, înainte să plutesc mai departe:

— Eu? Tu ești cel care face comentarii depreciative.

— Era o glumă.

— Vezi pe cineva râzând?

— Ar însemna să ai simțul umorului, a zis Parker desfăcându-și centura. Încearcă să mai râzi uneori. Face totul să treacă mai ușor.

— E mai ușor să râzi când nu ești ținta glumei.

— Când nu ești... Te auzi vorbind? a zis și s-a împins de pe scaun, lansându-se spre ușă. Ești așa o prințesă.

— Minunat. Acum adaugi și antisemitismul în repertoriu.

S-a prins de ușă și s-a întors spre mine, la mai puțin de un braț distanță:

— Soția mea este evreică.

— Asta ar conta dacă nu ar fi atât de evident că ți-e rușine cu ea.

Pumnul lui s-a ridicat și, pentru o clipă, am crezut că vrea să mă lovească. Parker era în multe feluri, dar nu violent. Și-a încleștat maxilarul și venele gâtului i s-au umflat.

— Soția mea este cea mai bună și mai curajoasă femeie din câte cunosc.

Ar fi trebuit să mă scuz sau să dau înapoi. N-am făcut-o. Puteam da vina pe adrenalina care încă-mi străbătea corpul, după accidentul de pe *Pinta* – toată energia care se strânsese în mine și care trebuia eliberată.

— Și totuși, o ții ascunsă ca pe ceva necurat, am zis ridicându-mi privirea spre el.

— E într-un dispozitiv de respirație asistată! a zis Parker, oprindu-se și aplecându-se spre mine; vocea îi era scăzută, abia

stăpânită. Ți-am zis cândva că n-ai voie să te atingi de ea. N-ai decât să-ți orientezi înțepăturile spre mine sau spre orice altceva dorește inimioara ta meschină și răzbunătoare, dar nu te lega de ea, sau pe bune c-o să te fac praf.

S-a prins de cadrul ușii și și-a făcut vânt de-a lungul fusului. Am plutit în MC, uitându-mă în urma lui. Toate zecile de lucruri pe care le aflasem despre el de când îl cunoșteam s-au unit ca niște piese de puzzle. Naturalețea cu care reacționase față de ortezele lui Hershel pentru picioare. Tristețea cu care spusese că soția îl încurajase să plece. Doamne! Dacă discuția dintre mine și Nathaniel dinainte de plecare fusese atât de dificilă, cum trebuie să fi fost pentru ea? Miriam. Știam cu o cheamă de la simulările situațiilor mortale.

Scuzele pe care ar fi trebuit să le exprim față de Parker erau acolo și îmi provocau o senzație de greață, din cauza cuvintelor care mi se blocau în gât.

Un dispozitiv de respirație asistată. Mă obișnuisem cu poliomielita fratelui meu. Se întâmplase înainte să mă nasc. Nu mi se părea că Hershel era curajos sau exemplar prin faptul că purta ortezele. Era doar Hershel. Dar... dar boala rămânea un spectru care îmi bântuise copilăria, făcându-mă conștientă că ar fi putut să fie mult mai rău.

L-am urmat pe Parker prin fus, mai încet, sperând că va avea timp să se calmeze înainte să-l ajung. Speram să am timp să mă calmez și eu. Rafael și Terrazas pluteau deasupra, în lungul fusului, ciondănindu-se în spaniolă.

Terrazas m-a văzut și a zis rânjind:

— O să-i zic lui Parker să rearanjeze turele așa încât bărbații să nu mai fie repartizați la spălătorie. Pentru binele misiunii.

Împingându-l pe Terrazas, Rafael a plutit în direcția opusă.

— Sunt perfect capabil să-mi spăl singur rufele.

— Mersi, Rafael. Mă bucur că recunoaște cineva că oricine se poate ocupa de spălarea rufelor, cu pregătirea corespunzătoare, am zis și m-am răsucit în aer, ca să-mi îndrept picioarele spre scară.

Apucându-mă de șinele laterale, m-am tras în jos până când gravitația artificială m-a prins asemenea apei care e trasă în scurgerea căzii.

Kamilah era aproape de partea de jos a scării și se ținea de burtă de râs.

Parker își dusese o mână la față:

— De ce? De cc am un asemenea echipaj?!

— Da' de ce, stăpânu', io făcui tot ce-ai spus! a zis din cealaltă parte a bucătăriei Florence, care împăturise un filtru de cafea și și-l pusese pe cap, în chip de bonetă de servitoare. Nu făcui bine, stăpânu'?

În spatele meu, Terrazas și Rafael au aterizat cu o bufnitură. Rafael a început să râdă.

— Ce?

Leonard ședea la masă, clătinând din cap:

— Eu nu știu nimic.

— Bine, Grey. Care-i faza cu servitoarea? a întrebat Parker coborându-și mâna. Simți că te-am insultat pentru c-am pus o femeie să facă curățenie? Și Flannery e aici.

— Și ce-avem noi doi în comun? a întrebat ea, punându-și mâinile în șolduri.

Parker s-a uitat la tenul cafeniu-deschis al lui Florence, apoi la pielea ciocolatie a lui Leonard.

— Ah, serios! Știi că nu e vorba despre asta. Știi că trebuia să securizăm încăperea. Știi că toate celelalte posturi erau acoperite.

— Da. Și mai știu că Flannery este mai priceput la AEV-uri decât Avelino sau Terrazas, așa că întreabă-te de ce ne-a lăsat Centrul de Comandă al Misiunii în afara listei. Domnule, a adăugat înlăturând filtrul de cafea de pe cap.

S-au uitat unul la altul încă o clipă, apoi Parker s-a întors spre mine:

— York, ai pregătit și desert?

— Tartă cu ciocolată.

Scuzele mele trebuiau să aștepte până când camera n-avea să mai fie plină de oameni. Dar orice s-ar fi întâmplat, eram sigură că am fi auzit dacă Parker i-ar fi făcut avansuri lui Florence.

Codul pe care Nathaniel și cu mine îl creaserăm pentru teleimprimator era foarte simplu. Înainte și după fiecare transmisiune prin spațiu, erau generate niște chestii inutile, cât timp se conectau dispozitivele. Dacă scriai ceva care semăna cu nimicurile acelea, oricine era la primire avea să presupună că mesajul nu începuse încă, dacă nu știa ce anume să caute.

Foloseam cifrul lui Cezar[1], dar schimbam cheia la fiecare transmisiune, să fim siguri. Eu mă mai jucasem cu criptarea în facultate, dar Nathaniel devenise foarte interesat de asta în timpul războiului. Din câte înțelegeam, fusese cât pe ce să ajungă în departamentul de spionaj, unde urma să se ocupe de criptare.

---

[1] Algoritm de criptare prin substituție monoalfabetică, prin care fiecare literă a textului inițial este înlocuită cu o literă care se află în alfabet la o distanță fixă de cea înlocuită. Cheia de cifrare este un număr întreg, care semnifică pasul transpoziției, adică la câte litere distanță se înlocuiește litera originală. Cheia poate fi și un cuvânt, care duce la rearanjarea literelor alfabetului, eliminându-le pe cele care intră în alcătuirea cuvântului ales drept cheie (n. tr.).

Am scris „78, 14, 3", adică pagina, rândul și cuvântul dintr-un exemplar al *Simplelor povești*, de Rudyard Kipling. Când Nathaniel primea transcrierea, căuta cuvântul în carte, care avea să devină apoi „cheia" pentru decriptare. Cuvântul de azi era „elefant" și însemna că reordonasem literele alfabetului astfel: ELFANTBCDGHIJKMOPQRSUVWXYZ. Astfel, „Dragă Nathaniel" devenea „Aqebe Kescekdni".

De obicei, scriam mesajele înainte să urc în modulul de comunicații, pentru că unele părți erau în regulă să fie citite de Centrul de Comandă al Misiunii. Lăsam toate prostiile sigure la vedere și adăugam restul, criptat înainte, la începutul și la sfârșitul scrisorii.

Astăzi, partea criptată zicea:

Oeqhnq rd fu jdkn ej evus uk rfcdjl an qnoidfd auqn ersezd. E tefus m biuje roukeka fe roeiesui qutnimq eq sqnlud re tdn sqnelă an tnjnd rd ej oqmsnrses. Dk sdjoui fn kn fnqsej, rd ku ruks smfjed rdbuqe fuj ej egukr efmim, jd-e zdr fe rmsde iud rutnqe an omidmjdnidse rd fe-d dksq-uk adromzdsdv an qnrodqesdn eqsdtdfdeie. J-ej rdjsds dkbqmzdsmq onksqu smesn aesdin dk feqn ej fqnzus fe n eluzese reu fe iud Oeqhnq ku-d oere an ne fes re m eaufe ie vqnuke adksqn mfezddin rmfdein. Ruks udjdse, efuj fe ej evus sdjo re je bekanrf ie erse, fe rseqne nd k-e tmrs m ruqre an leqtn ie ldqmu. Sn qmb, roukn-jd fe ku rsded.

Care se traducea prin:

Parker și cu mine am avut un schimb de replici dure astăzi. A făcut o glumă spunând că spălatul rufelor ar trebui să fie treabă de femei și am protestat. În timp ce ne certam,

și nu sunt tocmai sigură cum am ajuns acolo, mi-a zis că soția lui suferă de poliomielită și că-i într-un dispozitiv de respirație artificială. M-am simțit îngrozitor pentru toate dățile în care am crezut că e abuzată sau că lui Parker nu-i pasă de ea cât să o aducă la vreuna dintre ocaziile sociale. Sunt uimită acum că am avut timp să mă gândesc la asta, că starea ei n-a fost o sursă de bârfe la birou. Te rog, spune-mi că nu știai.

Dragă Nathaniel,

Călătoria continuă în ritm rapid. Așa cum desigur știi, am avut parte de momente emoționante mai devreme, când a avut loc micul accident pe *Pinta*. A existat un moment în timpul transmisiunii de la Centrul de Comandă în care ți-am auzit perfect vocea. Nu m-am gândit că mi-ar putea fi și mai dor de tine, dar momentul acela a redeclanșat totul. Dar nu vreau să-ți faci griji pentru mine. M-am consolat cu o felie de tartă cu ciocolată.

Nu este la fel ca plăcinta adevărată, dar am învățat că pot să obțin niște rezultate acceptabile folosind ouă rehidratate, dacă le bat nițel după ce le reconstitui textura. În plus, ciocolata ascunde gustul ușor de cretă.

Vei fi bucuros să afli că luminile de poziționare ale *Pintei* au funcționat conform planului și că am putut să-i spun lui Parker distanța față de nava lor fără probleme. De fapt, toată misiunea merge atât de bine, încât aproape că ne plictisim. Acum, că Ruby ne-a spus că toată lumea este OK pe *Pinta* (cu excepția băsicii de pe mâna lui Stewman, de când a încercat să stingă focul), recunosc că un pic de adrenalină a mai alungat monotonia.

Terrazas a sugerat să facem un spectacol radio pentru oamenii de pe cealaltă navă, ca să avem ceva care să ne țină ocupați.

Oh, Doamne! Par o domnișoară din înalta societate care suferă de plictiseală, dar serios, dragă, se pare că eforturile tale de a face totul să funcționeze perfect au meritat.

Te iubesc mult,
Elma

Aqnos qeroukr ie uisdje se rfqdrmeqn, omqs uk fmrsuj an zlmq, aeq teqe rusdnk. Aefe ed td edfd... sn-er aufn dk jmauiui an bqeadke rd j-er eoinfe onrsn qereauqdin an qmrdd, ere dkfes, aefe j-ed iue on ie roesn, tese jne r-eq futukae, ie tdnfeqn jdșfeqn, dk tqukznin îkjdqnrjesn.

(Traducere: Drept răspuns la ultima ta scrisoare, port un costum de zbor, dar fără sutien. Dacă ai fi aici...)

(Dacă mă gândesc mai bine, cred că n-ar trebui s-o traduc pe asta. Nathaniel știe ce-am zis și e suficient.)

Parker mă evita. Ați fi tentați să credeți că e dificil să eviți pe cineva, atunci când sunt doar alte șase persoane în lumea voastră, dar v-ați înșela. *Pinta* și *Nina* erau construite să găzduiască fiecare câte paisprezece membri, în cazul în care eram nevoiți să evacuăm una dintre nave, așa că existau momente când puteai trece dintr-o încăpere în alta fără să vezi pe nimeni.

Am parcurs tot circuitul inelului, în parte fiindcă aveam nevoie de mișcare, dar și în speranța c-o să-l găsesc singur. Am trecut din holul lung și curbat în modulul de grădină și numai mirosul de pământ reavăn și verdeață m-a făcut să mă relaxez. Am inspirat adânc, lăsând nodul din stomac să-și mai slăbească strânsoarea.

Terrazas și-a luat privirea de la roșii și a ridicat una. Măcar el se bucura mereu să mă vadă.

— Nu pot să nu mă gândesc cât de diferit e totul față de călătoria pe Lună.

Am pufnit și mi-am croit drum printre straturi și araci.

— Cred că poți să aduci câteva conserve în BusyBee.

— Hei! Am o idee și voiam să te întreb ce părere ai, a spus și a pus roșia în coș, alături de celelalte. Ce-ai zice să facem spectacolul radio bazat pe *Flash Gordon*?

— *Flash Gordon*? l-am întrebat, așteptându-mă să-mi spună în schimb ceva despre folosirea transportorului BusyBee cu un scop auxiliar sau ceva legat de muncă. Nu e cam... lipsit de originalitate?

— Poate, a zis lăsând jos coșul și sprijinindu-se de stratul hidroponic. Dar suntem în spațiu, așa cum visam când eram mic și ascultam *Flash Gordon* la radio.

— Se difuza *Flash Gordon* în Spania?

— Așa am învățat engleză, a răspuns cu un zâmbet larg, strălucitor. În fine. M-am gândit c-am putea folosi sistemul de comunicație dintre nave pentru a organiza un spectacol radio pentru *Pinta*. O telenovelă, din moment ce sunt nevoiți să-și spele rufele de mână. Ar fi amuzant.

— York, a zis Parker, vocea lui făcându-mă să tresar. Nu credeam că distragerea oamenilor de la îndatoririle lor face parte din fișa postului.

— Sunt în pauza de mișcare. Te rog să notezi că m-am purtat frumos și nu am mușcat momeala. Și speram să dau de tine.

— Duc astea la bucătărie, a spus Terrazas în spatele meu, ridicând coșul cu roșii.

— York poate să facă asta pentru tine. Are timp, a zis Parker și a trecut pe lângă mine ca să ia coșul de la Terrazas, pe care mi l-a întins apoi. La treabă!

— Pot să-ți vorbesc o clipă? l-am întrebat, prinzând coșul cu ambele mâini și strângându-l la piept, ca pe o armură.

— Aș vrea să am timp. Îmi pare rău, a spus Parker și s-a întors cu spatele la mine blocându-mi vederea spre Terrazas.

În caz că mesajul nu era suficient de clar, a început să vorbească în spaniolă și a turuit ceva atât de repede, că nici măcar spațiile dintre cuvinte nu le-am sesizat.

Am rămas pe loc o clipă, simțindu-mă în mod straniu ca în liceu, când aveam paisprezece ani. Mă simțeam ignorată și lăsată pe afară și totodată în centrul atenției, pentru că Parker se străduia să se poarte ca și cum nu eram acolo. Ce stil simpatic de conducere avea! Cu cât rămâneam mai mult, cu atât devenea situația mai jenantă, dar eu tot speram că va ceda.

A scos niște hârtii dintr-un buzunar interior al salopetei și le-a întins pe masa hidroponică. Dincolo de el, Terrazas mi-a aruncat o privire tristă și a ridicat din umeri, vrând parcă să spună că nu putea face nimic.

Am strâns în brațe coșul cu roșii și am plecat să-mi termin circuitul. Parker era comandantul misiunii, în fond.

ŞAPTESPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition*, cu Taylor Grant. 23 noiembrie 1962.

GRANT: Un uragan de proporţii a făcut ravagii în Haiti, fără să-şi piardă din forţă, şi se îndreaptă, peste ocean, către Florida. Graţie unui avertisment timpuriu de pe staţia orbitală Lunetta, statul insular a putut să se pregătească pentru furtuna devastatoare şi a evacuat populaţia de pe coaste înainte ca acestea să fie lovite. Guvernul raportează că, deşi s-au înregistrat daune importante la nivelul proprietăţilor, numărul de pierderi de vieţi omeneşti nu este pe cât de însemnat putea fi. Totuşi, este cel mai timpuriu uragan din istorie şi marchează o schimbare continuă a modelelor meteorologice din regiune.

Florence a scuturat faţa de pernă în aer ca pe un bici.

— Nu de asta am două doctorate.

— Dacă ni s-ar fi îngăduit de către CAI să luăm amidon în spaţiu, i-aş apreta lenjeria lui Parker, am zis şi am scos o tură de rufe din bizara maşina de spălat cu încărcare frontală, care fusese inventată pentru colonia lunară – deşi, dacă era

să credem ce scria în reviste, multe gospodine de pe Pământ își instalau mașinile Space-o-Matic în propriile case. Nu pot să cred că argumentul „muncă de femeie" a fost acceptat de către cei de la Centrul de Comandă al Misiunii.

— Incompetență cultivată, a pufnit Florence și-a luat altă față de pernă. E punctul forte al bărbaților.

— O să recunosc că uneori și eu procedez așa, am zis și mi-am dus mâna la piept, bătând din gene. Ah, ai putea s-o ajuți pe săraca de mine? Ești atât de mare și de puternic.

Ea m-a răsplătit cu un hohot de râs.

— Dacă bărbații au de gând să-mi explice mereu cum mă „protejează", atunci nu e nimic greșit în a profita de ei. Nu e vina mea că sunt prea proști ca să supraviețuiască.

— Nu sunt toți *atât* de răi, am zis și am pus teancul de rufe ude în uscător, după ce am curățat trapa pentru scame, firește. Rafael se descurcă binișor la spălătorie.

— Este un eșantion nesemnificativ.

— Nathaniel face niște cocktailuri de vis. Și spală vasele.

Mi-a aruncat o privire ușor dezamăgită, de parcă ar fi avut niște ochelari peste care să privească. Scuturând din cap, Florence a luat o cămașă s-o împăturească și a scos un oftat expresiv.

— Cum se descurcă în lipsa ta?

Era rândul meu să oftez. Am închis uscătorul cu genunchiul și am apăsat pe butonul de pornire.

— OK.

Uscătorul a început să huruie și să păcănească, în timp ce rufele se învârteau pe propria orbită mică, și eu m-am dus s-o ajut la împăturit.

— Nepotul meu va veni să stea cu el, o să fie stagiar la CAI. Nathaniel are un grup cu care joacă în mod regulat cărți. Și are munca. Muncește mereu, chiar dacă sunt acasă.

— De când sunteți căsătoriți?

— De treisprezece ani, am zis netezind un tricou de-al lui Terrazas pe masă, bumbacul moale adunându-se sub mâna mea. Dar tu? Ai pe cineva special?

— Nu. A fost un tip care m-a cerut, dar voia să nu mai lucrez. „Ori eu, ori slujba." A fost o alegere ușoară. De atunci...

Florence are un fel aparte de a ridica din umeri, lăsându-și capul într-o parte. Așa a făcut și acum și a pus cămașa pe care a împăturit-o peste teancul de rufe.

— Știi cum e. Bărbații sunt intimidați când ești deșteaptă, a adăugat ea.

Era cea mai intimă conversație pe care o avusesem până acum. Nu sunt sigură ce o făcuse să se deschidă, chiar și atât. Poate că era vorba doar sarcina comună și deloc demnă de a împături rufe împreună. Orice-ar fi fost, nu voiam s-o pun sub semnul întrebării.

— Ei, bine, tipii cu care lucrăm nu par intimidați.

— Te rog! a pufnit ea, dându-și ochii peste cap. De ce crezi că ne pun să ne ocupăm de rufe? Nu fiindcă sunt incompetenți sau leneși.

Difuzorul a pârâit și vocea lui Parker a răsunat în spălătorie.

— Grey. Aici Parker. Am nevoie de tine în modulul de comunicații.

— Ia te uită... am ocazia să-mi fac meseria, a zis și s-a ridicat apropiindu-se de difuzor, ca să apese pe butonul de răspuns. Parker. Aici Grey. Vin acum.

— Bucură-te c-o să apuci să-ți folosești doctoratul, i-am zis salutând-o cu o cămașă.

N-am aflat de ce Parker o chemase Florence abia la cină. Am înconjurat inelul spre modulul de bucătărie, urmărind

mirosul unor mâncăruri, pregătite cu tot usturoiul din univers. Chiar dacă nu știam cine-i în tură, era clar că gătea Terrazas.

Când am intrat, amesteca ceva într-o oală aflată pe plită.

— ...trebuie să facem ceva.

— Centrul de Comandă al Misiunii nu ne permite, a zis Florence din locul în care stătea la masă, ridicându-și mâinile.

— Ei, bine, nu prea e nimic de făcut în afară de ce pot face ei înșiși, a zis Kamilah în timp ce tăia roșii proaspete. Și șansele de a răspândi infecția sunt mari.

— Infecție?

Vechiul spectru al germenilor spațiali s-a ivit legănându-se în fața mea, ca un monstru gonflabil din latex dintr-un cinema în aer liber. La ce distanță ne aflam de Pământ, cine știe ce se putea întâmpla?

— Ce se petrece?

Kamilah a pus roșiile pe o farfurie.

— La bordul *Pintei* este o infecție cu *E.coli*, despre care Ruby crede c-ar fi pornit de la o infecție cu *Bacillus cereus*, de la orez.

— Vezi? a spus Florence ridicându-și privirea spre mine. Ți-am zis că sunt prea proști ca să supraviețuiască.

— Stați așa, ce orez? Avem motive să ne îngrijorăm că infecția ar putea apărea și pe *Nina*? Cât de bolnavi sunt? Și... ar trebui să mă opresc și să vă las să și răspundeți.

Mi-am împletit mâinile în față și am încercat să aștept.

— O să repet și o iau de la început. Parker m-a chemat în modulul de comunicații, fiindcă antena *Pintei* era dereglată, așa c-a trebuit să bibilesc receptorul ca să primim un semnal îndeajuns de clar. Ruby spune că, atunci când a avut loc incendiul, au lăsat cina afară și apoi s-au întors la ea. Crede că orezul s-a infectat cu... cum se numea, Kam?

— *Bacillus cereus*. Este un agent infecțios obișnuit și apare des la orez. I-a lovit pe Stewman și pe Sabados și, din păcate, simptomele au început să apară când se aflau la gravitație zero. Atunci, unul dintre ei a devenit agent transmițător de infecție cu *E.coli* pentru toți ceilalți. Lucrurile n-arată prea bine acolo.

Am tresărit. Diareea la gravitație zero ajunge peste tot. Urina e neplăcută, dar diareea este de o mie de ori mai rea – și este un fapt demonstrat statistic.

— Facem ceva?

— Asta am întrebat și eu, a spus Terrazas arătând cu lingura spre mine.

— Nu, a zis Parker aterizând în capătul scării. Centrul de Comandă al Misiunii și toți medicii de zbor de acolo au întărit faptul că nu trebuie să facem nimic. Ruby, care se află acolo pentru evaluarea situației, a spus la rândul ei să nu venim.

— Dar...

Nu eram sigură de ce obiectam. Era o decizie logică, nu foarte diferită de unele simulări. De asta aveam două nave, oricare dintre ele era în plus, de rezervă. Dar era greu să-ți înfrânezi dorința de a ajuta și cred că asta era diferența dintre anonimatul maselor suferinde și apropierea față de oamenii cunoscuți.

— Sunt lucruri pe care le putem face fără să intrăm în contact cu ei.

Parker a ridicat din sprâncene, dar la asta s-a limitat răspunsul lui.

— Miroase bine, Terrazas, a zis străbătând bucătăria.

Terrazas a lovit lingura de marginea oalei, scuturând orice urmă a preparatului delicios de care se ocupa:

— York are dreptate. Am putea lăsa ceva în ecluză. Sau am putea să intrăm în navă purtând costumele spațiale, ca să-i ajutăm la curățenie. Sau să urcăm echipajul pe BusyBee și să folosim transportorul ca...

— Asta, a spus Parker, arătând cu un deget spre el, fix asta n-o să facem. Pentru că în doar trei fraze ai spus cum am putea să-i aducem în apropierea noastră. Infecția cu *E.coli* este foarte contagioasă, nu-i așa, Shamoun?

— Da.

— Centrul de Comandă are mai mulți oameni care se concentrează să rezolve problema decât am putea strânge noi, chiar și dacă membrii ambelor echipaje de pe nave ar fi sănătoși. Ne păstrăm cursul, a adăugat Parker bătând din palme. Ce avem la cină?

— Un fel de paella, a răspuns Terrazas și și-a șters mâinile de șorț. Este o mâncare cu... orez.

Două lucruri care trebuie știute despre Terrazas: are o pasiune adâncă și de durată pentru teatru și, firește, este astronaut, ceea ce înseamnă că, dacă vede o problemă, trebuie să lucreze până când găsește o soluție. Acestea două, combinate cu dorința de a ajuta echipajul de pe *Pinta*, și iată-mă ținând o pereche de încălțări, înghesuită în modulul de comunicații alături de Leonard, Terrazas, Florence și Rafael.

Eram îndeajuns de departe ca emisiunile radio de pe Pământ să ajungă la noi neclare și neinteligibile, fără o mulțime de reglaje atente ale echipamentelor. Florence îmi explicase și am înțeles undele și teoriile lățimii de bandă, dar, când a trecut în cele din urmă la jargon, am rămas zâmbind și dând din cap.

Varianta scurtă era că echipajul de pe *Pinta* era prea bolnav ca să se îngrijească de radio.

Varianta ceva mai lungă era că făceam un serial radiofonic ca să-i înveselim cât erau bolnavi. Se pare că a avea un microfon este versiunea din spațiu a replicii „unchiul meu are un garaj pe care am putea să îl folosim".

Terrazas s-a aplecat spre microfon și, cu entuziasmul și priceperea adecvate, a prezentat următoarea scenă palpitantă:

— Zburând deasupra Pământului, așezat confortabil într-un avion gigantic, Flash Gordon, sportiv renumit internațional, privește admirativ vizavi, către Dale Arden, tânăra însoțitoare a călătoriei sale aeriene. Dintr-odată, sunt scuturați violent.

Când s-a oprit, Florence a scuturat un balon – spun „balon", dar era de fapt un prezervativ, umflat și umplut cu boabe de orez uscat. Când îl scutura în apropierea microfonului, suna exact ca o explozie.

Terrazas a adăugat cu o voce mai intensă:

— Avionul se clatină și plonjează, răsucindu-se. Mușchii antrenați ai lui Flash Gordon îl poartă spre fata înfricoșată, pe care o ia în brațe și apoi sare din avionul în picaj. Trăgând de sfoara parașutei, alunecă spre Pământ.

Leonard i-a luat locul la microfon, plutind deasupra lui cu capul în jos. Terrazas nu era singurul clovn de la bord:

— Nu-ți fie teamă, Dale. Avionul s-a prăbușit, dar noi suntem în siguranță.

Era rândul meu. Am încercat să spun râzând prostește, așa cum se cerea:

— Da, mulțumită ție. Ah, uite, Flash! O ușă mare de oțel. Se închide!

— Este laboratorul marelui savant dr. Hans Zarkov. Se îndreaptă încoace! Sper că ne veți ierta c-am apărut pe nepusă-masă, doctore, dar am fost nevoiți să sărim.

Mi-am acoperit gura cu mâna, fiindcă știam ce urmează: Rafael. Rafael, care avea 1,75 metri și care adora să danseze, putea să reproducă cel mai caraghios accent german pe care-l auzisem vreodată. Dacă ați văzut *Dictatorul*, filmul lui Charlie Chaplin, Rafael ar fi fost un Adenoid Hynkel excelent.

Rafael a arătat amenințător cu degetul spre tavan, chiar dacă nu-l putea vedea nimeni de pe *Pinta*.

— Știu ce sunteți: SPIONI! Ați venit să-mi furați SECRRRRRETELE! Dar eu am răspunsul la asta. Veniți cu mine!

Mi-am mușcat limba și am încercat să-mi țin respirația. Era atât de amuzant.

Cum a reușit Leonard să-și rostească replica, nu știu.

— Puneți pistolul deoparte, profesore Zarkov, a spus Leonard, apoi s-a apropiat de microfon și a șoptit: Omul e nebun, Dale. Va trebui să-i facem pe plac.

— Bine, profesore, bine, am spus sperând că lăsasem mai degrabă impresia că mi-e teamă și nu că m-aș fi luptat cu hohotele de râs. Venim cu tine.

— Coborâți pe această scarrră, în acest turrrn. Jos, vă spun!

Când Rafael a arătat spre tavan, Florence și cu mine am lovit talpă în talpă niște pantofi, ca să recreăm sunetul pașilor. Într-un fel. Mă pricep eu la multe lucruri, dar la efectele de sunet cu siguranță nu. Rafael a scuturat din deget:

— Așa, așa. Suntem în rracheta mea și în zece secunde vom fi în drrrum spre o nouă planetă. Vom MURI cu toții, vom muri pentru ȘTIINȚĂ!

Apoi, a râs maniacal:

— Hahahahahaha! Ha-ha-ha! Ha!

În timp ce mă țineam cu mâinile de burtă, încercând să-mi stăpânesc râsul, Terrazas a plutit ușor spre microfon.

— Urmăriți-ne și data viitoare, pentru mai multe aventuri excepționale cu *Flash Gordon*!

Florence s-a întins și a închis microfonul:

— Gata.

Râsul meu s-a rostogolit în modul, purtându-mă cu el, ca în capitolul „Gaz ilariant" din *Mary Poppins*. Ștergându-mi ochii, am plutit și l-am sărutat pe Rafael pe creștet.

— O să mă omori.

— Nu am fost amenințător? a întrebat el și i s-au înroșit urechile.

Dar apoi a râs și mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-a fost teamă pentru viața mea, am zis ștergându-mi lacrimile cu mâneca, înainte să se poată roti prin spațiul din cameră. Vezi, plâng!

Stația de comunicare între nave a pârâit:

— Mulțumim, gașcă. A fost genial.

Mi-a luat o clipă să recunosc vocea răgușită a lui Ruby.

— Ne-a plăcut mult.

— Cum vă descurcați? a întrebat Florence, luând microfonul.

— A, suntem bine. Nu vă faceți griji pentru noi, a zis, dar am auzit pe cineva vomitând undeva, în spatele ei. Trebuie să fug. Dar mulțumim. Înseamnă mult că vă gândiți la noi.

Apoi s-a lăsat tăcerea.

Florence a oftat și a pus microfonul la loc.

— Nu am mai auzit niciodată o minciună mai sfruntată.

— Niciodată? a întrebat Leonard ridicând o sprânceană. Nici măcar când ți-am lăudat chestia aia care voia să fie o plăcintă?

— Taci, a zis ea și l-a împins de s-a rostogolit spre tavan. Era o plăcintă japoneză cu fructe. Rețeta mamei.

— Maică-ta e japoneză?

— Am zis să taci, a insistat ea și s-a uitat spre difuzor, de parcă putea să vadă prin el ce se petrecea pe *Pinta*. Trebuie să spun că sunt foarte îngrijorată pentru ei.

— Kamilah spune că de-acum tot ce e mai rău ar trebui să treacă.

Și eu eram îngrijorată, dar chiar nu puteam să facem nimic. Se pare că în cazul infecției cu *E.coli* starea se înrăutățea dacă luai medicamente, așa că boala trebuia să-și urmeze cursul.

Bătând darabana cu degetele în consolă, Florence a zis mușcându-și buza de jos.

— Mi se pare doar că...

Vocea lui Parker s-a auzit tărăgănată din sistemul de comunicații intern al navei:

— Dacă trupa lui Papuc a terminat degringolada, poate că ar dori să-și reia îndatoririle.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus Florence, luând microfonul. Eu sunt la post.

Toți ceilalți am plutit spre ușă, îndreptându-ne spre fus. În fața mea, Terrazas l-a întrebat pe Rafael:

— Crezi c-a ascultat și Parker?

— Bineînțeles, a zis și l-a înghiontit ușor pe Terrazas cu umărul. Te-ai descurcat foarte bine.

La cina din seara aceea, Parker a intrat cu o bucată de hârtie de la teleimprimator în mână. Râdeam și eram cu toții ușor amețiți, după spectacol. Veselia s-a stins, ca și cum ar fi fost oprită printr-o apăsare de buton.

Există o expresie anume care însoțește veștile despre moarte. Ca astronauți, ca supraviețuitori ai Meteoritului, ca veterani ai celui de-al Doilea Război Mondial, cu toții o văzuserăm prea des, ca să nu știm ce urma.

Ce nu știam era numele persoanei.

Am lăsat jos farfuriile pe care le țineam în mână. Părea că aerul din cameră a rămas neclintit, chiar dacă singurul zgomot care se auzea era zbârnâitul ventilatorului.

Parker a spus uitându-se la hârtie:

— Ruby Donaldson a murit. A avut o criză. Centrul de Comandă al Misiunii crede că a fost vorba despre un sindrom hemolitic-uremic, provocat de *E.coli*.

— La naiba! a spus Kamilah și s-a așezat, cu fruntea sprijinită în pumni. Ar fi trebuit să mergem acolo.

— Nu am fi putut...

— Asta e o minciună, a spus lovind masa cu mâinile. Ruby își administra medicamente antidiareice, pentru a putea să ajute în continuare restul echipajului. Dacă faci asta, toxinele Shiga nu se elimină. N-a fost vorba despre o criză provocată de *E.coli*, ci rezultatul hotărârii noastre. Noi am ales asta.

Acel adevăr era răsunător în tăcerea din cameră. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării, în timp ce-mi aduceam aminte de toate scenariile pentru situații neprevăzute, în care un astronaut trebuie să lase un coleg să moară, pentru că, dacă încearcă să-l salveze, e posibil să moară amândoi. Chiar se aplica în cazul acesta? Chiar am fi riscat atât de mult dacă mergeam să-i ajutăm?

Parker a rupt tăcerea, trăgând aer adânc în piept. A traversat camera și s-a lăsat pe vine, în fața lui Kamilah.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, a zis punându-i o mână pe umăr. Dar a fost decizia corectă a Centrului de Comandă.

— Eu mă duc acolo.

Încă ținând hârtia în mână, Parker a inspirat prelung și lent:

— Te voi susține, a zis și și-a umezit buzele uitându-se la mine. York, tu ai pregătire de asistentă, nu?

— Doar medicină de prim ajutor în război. Și ce-am prins de la mama, am zis, și felul în care am spus-o dădea de înțeles că se ocupa cu leacuri băbești. A fost medic, am adăugat.

Parker a încuviințat și și-a mutat greutatea pe celălalt picior, uitându-se în pământ.

— Ai vrea să pilotezi un BusyBee până acolo?

— Pot eu să fac asta, a zis Terrazas și a făcut un pas în față.

— Știu că poți, a zis Parker ridicându-și privirea și strângând din buze; a oftat iar, strângând umărul lui Kamilah și ridicându-se. Dar ideea este că York și cu mine putem să încălcăm ordinele Centrului de Comandă al Misiunii, cum voi nu puteți. Dacă Doamna Astronaut o duce pe Shamoun acolo, într-o misiune animată de compasiune, când ne vom întoarce, nu va fi reținută la sol.

— Atunci... oi fi și eu bună la ceva, am zis ridicând din umeri. Va fi o formă de publicitate pozitivă. O să le placă asta.

Parker a zâmbit strâmb în chip de răspuns.

— Să rămâneți în costume. Nu vreau să aduceți aici infecția sau vreuna dintre voi să se contamineze.

OPTSPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition*, cu Taylor Grant. 28 noiembrie 1962

GRANT: Tragedia a lovit la bordul Primei Expediții pe Marte, odată cu moartea locotenentului Ruby Donaldson din Grand Haven, Michigan. Locotenent Davidson era medic la bordul navei *Pinta* și a fost răpusă de o infecție provocată de produse alimentare contaminate. Drapele din lumea întreagă sunt coborâte în bernă, în semn de apreciere față de sacrificiul său.

Sunetul propriei respirații îmi șuiera în urechi, în carcasa dură a căștii de la costumul pentru Marte. Nu era vorba despre un costum complet pentru AEV, ci doar de un costum presurizat, precum cel pe care-l purtasem la prima mea lansare în spațiu. Cu mănușile rigide, mâinile îmi erau neîndemânatice pe butoanele de comandă ale transportorului BusyBee. Lângă mine, Kamilah ședea încapsulată în propriul costum. Împărțeam același spațiu, după anumite criterii, și totuși nu respiram același aer.

Ecluza de andocare din lateralul *Pintei* a rămas focalizată în cătarea navetei, în timp ce-am manevrat-o în poziția finală. Chiar și în mijlocul a tot ce se întâmpla, o parte din mine era încă bucuroasă că mi se permitea o andocare solo. Absurd. Și totuși, când botul transportorului s-a lovit de fuzelajul *Pintei*, iar clemele noastre automate s-au ancorat, m-am uitat la Kamilah de parcă ar trebuia să fie mândră de mine.

Ea începuse deja să-și desfacă centura.

Am activat sistemul de comunicare dintre costume:

— Trebuie să securizez mai întâi transportorul.

— Ai nevoie de mine pentru asta?

— Nu, dar...

— Atunci o iau înainte. Avem doar șapte ore de aer, a zis și s-a ridicat de pe scaun, plutind spre partea din spate.

— Măcar lasă-mă să mă asigur că am andocat corespunzător.

Pe lista mea de verificare mai aveam încă o duzină de retropropulsoare de securizat.

— Senzorul de presiune delta indică 4,9, a zis ea.

Plutise înapoi spre ușă.

— Kamilah, am zis gândindu-mă că avea destulă experiență ca să știe că graba era o modalitate sigură de a fi ucis în spațiu. Hai să parcurgem lista de verificare. Hai s-o luăm mai încet, ca s-ajungem mai repede.

— Pe tot ce am sfânt, parc-ai fi Parker! a zis, dar a încetinit. a verificat indicatoarele și s-a uitat pe geam, ca să se asigure.

— Ei bine, noi am început să ieșim în spațiu pe vremea când tot ce ținea rachetele laolaltă era o folie de aluminiu, am zis și am schimbat banda, ca să pot lua legătura cu nava noastră. *Nina*, aici BusyBee 1. Am andocat și toate sistemele sunt optime.

— Asigurați-vă că aveți confirmare vizuală, înainte să deschideți ecluza, a spus Parker, iar comanda lui a făcut-o pe

Kamilah să se uite la mine și să rânjească. Luați-o încet, ca să ajungeți repede.

Firește că enunța această mantră acum.

— Da, domnule. Kamilah face asta chiar acum.

— Mă bucur că una din voi este rezonabilă.

Am scrâșnit din dinți, sperând că microfonul nu avea să transmită sunetul acela.

— După ce termin de securizat transportorul, o să intrăm.

— Nu uitați că aveți doar șapte ore de oxigen.

De ce le place oamenilor să spună lucruri evidente?

— Da, domnule, vom sta cu ochii pe ceas și pe indicatoare.

— Va trebui să alocați suficient timp ca să ajungeți înapoi aici și să vă curățăm.

Sunt convinsă că mi-a auzit oftatul.

— Da, domnule. Îi voi aminti lui Kamilah de limitările temporale. BusyBee 1, terminat.

Până când am reușit să securizez transportorul, Kamilah își scoase trusa medicală și deschisese portul. De cealaltă parte, ecluza *Pintei* ne aștepta, cu o singură lumină aprinsă, indicându-ne care era partea de „sus" în cubul metalic. Fereastra rotundă a ușii interioare lăsa să se vadă scânteierea fusului lor.

La început, ecluzele se puteau deschide numai din interior, dar asta s-a schimbat după o simulare în care cei implicați într-o activitate extravehiculară au murit pentru că echipajul dinăuntru nu a putut interveni. E ciudat cum lucrurile par atât de evidente, în retrospectivă. Era unul dintre aspectele pozitive ale CAI și ale tuturor simulărilor: putem căpăta o înțelegere ulterioară în urma unor întâmplări care nu sunt de fapt mortale.

Am luat a doua trusă medicală pregătită de Kamilah și am plutit după ea, în ecluză. Am fost nevoite să așteptăm cât

pompele puneau în circulație aerul, astfel încât presiunea din cele două spații să fie identică, înainte să putem deschide ușa.

Nu părea ocazia potrivită pentru unul dintre jocurile de ecluză, deși, de obicei, făceau timpul să treacă mai ușor. Ce mai era se spus? Rezolvasem problema de pe *Niña* și știam care era planul. Dac-aș fi propus să-l recapitulăm, aș fi semănat și mai mult cu Parker, pare-se.

Pe de altă parte, avea dreptate.

— Sala de sport, mai întâi? am întrebat după ce mi-am dres glasul.

— Acolo a zis Ruby că dorm, a spus Kamilah, uitându-se la indicator. Jur că e tot mai lent de fiecare dată.

Poate că *era* într-adevăr momentul pentru un joc de ecluză.

— Ești în formă pentru o mimă?

— Tocmai ai făcut o rimă? a pufnit Kamilah.

— Nu cred c-ar fi o crimă.

— Ține de paradigmă.

Mi-am mușcat buza de jos. „Paradigmă" era un cuvânt bun, deși era doar o rimă parțială...

— Ei bine, unii cred că o rimă e sublimă.

Kamilah a încuviințat.

— Și unii cred că... în sfârșit! a exclamat, indicatorul presiunii delta ridicându-se la zona sigură, moment în care Kamilah s-a întins spre ușă. Asta chiar mă animă!

Merita un hohot de râs. Kamilah s-a ancorat de una dintre șine și a împins ușa, deschizând-o. Am plutit, cu trusele medicale după noi, în fusul *Pintei*, cam la un sfert de drum în sus față de partea din spate a navei.

Luminile erau aprinse în tunelul lung și alb. Cumva, mă așteptasem ca totul să fie cenușiu și întunecos, dar sistemul electric funcționa perfect. M-am uitat de-a lungul fusului, către

intersecție, unde se întâlnesc suporturile pentru inel, și am icnit. O sferă maronie, apoasă, cât capul meu, se răsucea lent într-un curent de aer.

O alta, mai mică, plutea ceva mai încolo în fus. Acum, că mă uitam cu atenție, vedeam că erau o mulțime de mici globule de murdărie împrăștiate în aer.

— Doamne! Au nevoie de un aspirator, nu de un doctor.

— De ambele, a zis Kamilah, împingând trusa medicală în fața ei și plutind de-a lungul fusului. Mă duc în sala de sport. Vrei să încerci să cureți asta?

Și cu, care crezusem că povestea cu toaleta înfundată fusese nasoală!

Chiar și îmbrăcată într-un costum menit să mă protejeze de mediul nemilos de pe Marte, tot am simțit nevoia să-mi frec mâinile cu leșie. De fapt, chiar am spălat mănușile costumului, după ce am terminat de curățat fusul. Mi-a luat peste jumătate din cele cinci ore alocate și nici măcar nu ajunsesem în zona unde dormea echipajul. Dormeam la gravitație zero și puteam să pariez că zona aceea era un coșmar. Fusese o decizie deșteaptă din partea lui Ruby să-i mute în sala de sport, unde gravitația avea să facă situația legată de diaree mai ușor de ținut sub control.

Am alunecat în jos pe scară, spre inel, și am sărit în modulul sălii de sport. Costumul pentru Marte nu era la fel de greu precum unul complet pentru AEV, dar tot incomod era. M-am oprit la toaletă să mă spăl iar pe mâini și am dat înapoi când am văzut stropii maronii împrăștiați pe un perete. Cineva încercase să curețe mizeria, însă reușise doar să mânjească și mai rău peretele.

Aș fi vrut să mă întorc pe nava mea, să iau tot clorul disponibil și să fac baie în el. În schimb, mi-am spălat mănușile, apoi am deschis dulăpiorul cu materiale sanitare ca să scot spray-ul Lysol, pe eticheta căruia scria „mândri să fim sponsori ai Programului Spațial", și am curățat urmele de murdărie în treizeci de secunde, poate un minut.

Era ciudat că globulele de excremente care se învârteau nu erau un semn la fel de evident al bolii precum pata aceea, imperfect curățată. Globulele ar fi putut scăpa în urma unei erori de funcționare. Asta... era opera unui astronaut care știuse că trebuie să curețe după el și care fusese prea bolnav să termine treaba.

Mi-am spălat din nou mănușile și le-am pulverizat și cu Lysol, ca să fiu sigură.

Apoi m-am îndreptat spre sala de sport.

Kamilah îngenunchease lângă Benkoski și îi ștergea fruntea cu o cârpă umedă. Aproape că mă așteptam să-și fi scos costumul, într-un fel de gest eroic de a-i ajuta pe cei bolnavi, dar nu o făcuse. Scena îmi amintea de cât de mult avansasem de când lovise Meteoritul. Știu, v-ați gândi că faptul de a fi în spațiu era deja era suficient, dar asta devenise deja rutină. În contextul de față, costumul pentru Marte ieșea în evidență și l-am văzut din nou, alcătuit din folie argintie Mylar, și tuburi albe, și crom, și oțel, și plastic. Parcă eram desprinși din *Flash Gordon* sau din *Buck Rogers*.

— Cum pot să ajut?

— Pune-i lui DeBeer o perfuzie. Nu mă lasă să-l ating.

S-a uitat la mine, cu chipul încadrat de cască, și – la fel cum văzusem și costumul pentru Marte ieșind în evidență în contextul acela – mi-am amintit de cât de închisă la culoare îi era

pielea. Nu c-aș fi uitat că era de origine arabă, dar uitasem că DeBeer putea să vadă doar această latură a ei.

— Știi cum să administrezi o perfuzie? m-a întrebat ea, arătând cu o mișcare a capului spre trusa medicală.

— Înțeleg principiile, dar nu am făcut-o niciodată, am zis și m-am îndreptat spre trusă, care se afla pe banca de ridicat greutăți, lăsându-mă în genunchi lângă ea. Chiar nu te lasă să-l atingi?

— Delirează, a răspuns ea și s-a ridicat pornind greoi spre mine. Sau așa aleg să cred.

— Nu-i decât un idiot șters. Firește, e doar un vers.

— De n-aș avea interes..., a zis și a deschis trusa, scoțând una dintre pungile cu soluție salină. Va trebui să i-o pui subcutanat, asta dacă nu cumva crezi că poți găsi o venă cu mănușile astea îngrozitoare.

— N-am făcut-o niciodată nici fără mănuși.

Ceea ce mi se pare fascinant este că, deși inima îmi bătea ceva mai repede, ideea administrării unei perfuzii era mult mai puțin stresantă decât întrebările lui Parker legate de idiș. Creierul nu e deloc rațional, uneori. Am luat cu mâini sigure dispozitivul intravenos.

— Poți să-mi spui cum să procedez?

— Din moment ce nu-i înțepăm vena, poți să țintești oriunde, a răspuns ridicând din umeri și rânjind. Doare mai tare dacă încerci în mână, pentru că acolo sunt mai mulți nervi, iar dacă nu lași tamponul cu alcool să se usuce, e și mai dureros, pentru că o parte din alcool intră în fluxul sangvin, prin ac. Va crea o senzație usturătoare – ca să știi, așa cum ar zice Parker.

În ciuda amenințărilor pe care tocmai le rostise, tot a lăsat aerul să iasă și m-a urmat spre locul unde zăcea DeBeer,

ghemuit pe una dintre saltelele pentru lupte. Era învelit cu o pătură pătată. Pielea care era la vedere era gălbuie și avea textura hârtiei. Buzele îi erau crăpate.

Când am îngenunchеat lângă DeBeer, a deschis ochii. O rețea de vinișoare roșii îi înconjura albastrul irisurilor, iar la colțurile buzelor avea mucozități.

— York, a zis umezindu-și buzele cu limba.

A tușit o dată și a închis ochii din nou. M-am uitat spre pieptul lui cu o atenție pe care o acordam de obicei lansărilor, ca să mă asigur că încă respira.

Cum era posibil să disprețuiesc pe cineva și în același timp să-mi doresc să nu moară? Trăgând aer reciclat în piept, am lăsat pătura în jos ca să-i descopăr brațele. A deschis iar ochii și a apucat pătura.

Aproape c-am scăpat acul. Puteam să mă înțep.

A șuierat și a mormăit ceva în afrikaans.

Nu știam sigur ce-a zis, dar, din felul în care privirea i s-a mutat către Kamilah, puteam să ghicesc despre ce era vorba. Nu delira. Era doar un ticălos rasist.

— Dacă m-aș așeza pe el?

— Nu vreau să risc să-ți spargă viziera. Deși..., a început Kamilah să spună și s-a întors cu spatele la mine. Ha!

— Ce e?

M-am întors ca să-i urmăresc privirea, în timp ce analiza sala de sport. Cu excepția lui DeBeer, restul echipajului avea pături curate și avusese parte de cel puțin o baie cu buretele. Toți aveau perfuzii.

— Ei bine, aici sunt toate greutățile astea, a zis și a ridicat o pereche de gantere de zece kilograme. Iar el e slab ca un pisoi. Și are nevoie de lichide.

— Și de o baie.

— Sau de o bătaie.

M-am ridicat, râzând. Înțelesesem ce voia să facă. Puteam să punem greutățile pe pătură și îl imobilizam așa.

— Îmi place ideea.

Ganterele păreau că riscă să se rostogolească, așa c-am luat un disc de greutate din secțiunea halterelor. Ca să le prinzi bine cu mănușile, puteai duce doar una, dar Kamilah a văzut ce făceam și a lăsat ganterele jos. A luat o greutate identică și, împreună, ca două walkirii ale spațiului, ne-am apropiat de pilot, oprindu-ne fiecare de câte o parte a corpului său.

Avea din nou ochii închiși, iar pătura îi ajungea până la gât, ambele brațe fiind ascunse sub pătură, de parcă ar fi fost înfășurat într-un cocon. Am trântit greutatea lângă umărul lui drept, fixând pătura sub ea. Kamilah a făcut la fel de cealaltă parte, imobilizându-i eficient pieptul. Dacă ar fi avut forța obișnuită, n-am fi reușit decât să-l încetinim, dar așa, când a deschis ochii, deja îi încălecasem picioarele, țintuindu-le cu greutatea corpului meu.

S-a zbătut și a icnit, apoi s-a oprit brusc, cu un geamăt. O parte a păturii i se ridicase în zona taliei și o baltă de maronie s-a scurs pe saltea.

De cealaltă parte a sălii, Heidi și Dawn se sprijineau una de cealaltă, la perete. Dawn o ținea pe Heidi, care bătea din palme.

— Nimeni nu-l simpatizează.

În situații de urgență, oamenii nu-și irosesc energia cu minciuni nevinovate. După Meteorit, unele lucru pe care le spuneau refugiații erau... „Directe" e un cuvânt frumos.

— DeBeer, am zis, bătându-l pe genunchi. Trebuie s-o lași pe Kamilah să-ți administreze lichide.

— Tu.

— Nu știu cum. Ce pot face e subcutanat și nu e la fel de eficient.

A clătinat din cap, rămânând cu fața într-o parte, lipită de saltea, ferindu-se s-o vadă pe Kamilah. Ce prostie! Era imobilizat, așa că mi-am ridicat privirea spre ea, ridicând din umeri cât îmi permitea costumul.

— Găsesc eu o venă de la picioare, dacă-l ții, a zis ea cu o grimasă, venind lângă mine.

Benkoski s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot.

— Ah, dă-o-ncolo, DeBeer! Lasă-le să-ți pună perfuzia, ca un bărbat. E un ordin.

— Sunt într-un costum pentru Marte, deci n-o să te ating cu „pielea mea necurată", a zis Kamilah, uitându-se încruntată la balta de pe saltea. Ori mă lași să-mi fac treaba, ori rămâi aici în propriul rahat.

DeBeer își ținea în continuare fața lipită de saltea, dar nu se mai zbătea. S-a lăsat moale. Kamilah mi-a făcut semn să mă ridic de pe picioarele lui, apoi a dat la o parte greutățile. S-a săltat în picioare și a smuls pătura.

— Hai să-l curățăm mai întâi.

— Sper să nu mai aibă o explozie, am zis și m-am dus la baie după Lysol.

În urma mea, Kamilah a zis:

— Nu ar fi primul ticălos de care am grijă.

NOUĂSPREZECE

CRAINIC: Bun venit la ediția știrilor internaționale BBC de miercuri, 28 noiembrie 1962.

Veștile din Prima Expediție pe Marte au stârnit îngrijorări în comunitatea internațională, după decesul locotenentului Ruby Donaldson. O parte dintre ceremoniile de comemorare au fost tulburate de protestatari din gruparea „Întâi Pământul", care au declarat că „pretinsa cauză a morții" face parte din încercarea guvernului de a mușamaliza existența așa-numiților germeni spațiali. Aceștia, spun ei, reprezintă o amenințare pentru viața pe Pământ și ridică întrebări legate de alți agenți contaminanți ce pot fi aduși de pe suprafața Planetei Roșii.

După ce am reușit să-l curățăm pe DeBeer și i-am pus perfuzie, Benkoski s-a ridicat în picioare. S-a sprijinit de scaunul care-i ținea punga cu lichide.

— Hei! a strigat Kamilah alergând spre el – nici nu știam că poți face așa ceva îmbrăcat în costum. Ce faci?

— Ruby, a zis el ridicând din umeri și uitându-se în podea. Am pus-o în sac.

Sacul. Era unul dintre scenariile cuprinse în acel raport despre circumstanțele neprevăzute din timpul misiunii, pe care Nathaniel îl citea pe Pământ, unde „neprevăzute" însemna decesul unui astronaut în spațiu. Până acum, niciun cadavru nu rămăsese în urma accidentelor mortale din spațiu. Toți ceilalți avuseseră parte de echivalentul astronautic al unei înmormântări vikinge, dar fără avertisment, uneori chiar fără să aibă șansa de a muri, înainte. Morbid, dar uneori avem nevoie de glumele astea ca să supraviețuim.

Ce se întâmplă așadar când moare un astronaut într-o misiune cu o durată de trei ani? Nu poți trimite corpul în atmosfera terestră, să ardă, pentru că ești la milioane de kilometri distanță. Îl păstrezi până ce ajungi pe Marte? Sau înapoi pe Pământ? Care e impactul pe care îl are asupra echipajului cunoașterea faptului că trupul neînsuflețit al unuia dintre colegii lor îi însoțește în călătorie?

Sau, dacă ești CAI, creezi un nou sistem prin care rămășițele să poată fi aduse acasă într-un mod compact și igienic? „Sacul" respectiv era un sac rezistent de plastic pentru cadavre, în care era păstrat trupul neînsuflețit al astronautului, astfel încât să poată fi dus într-o ecluză și expus la vidul din spațiu până ce corpul îngheța complet.

După ce o formă organică a fost expusă la vidul din spațiu pentru aproximativ o oră, se sfărâmă ușor. Dacă scuturi un sac care conține materie organică înghețată, aceasta se preface în praf – chiar și oasele și dinții. Praful poate fi așezat compact într-un cub, care va fi transportat acasă și înhumat potrivit ceremonialului ales.

Sacul nu fusese încă folosit pentru oameni.

Am inspirat lent, dorindu-mi ca rezerva mea de aer să aibă ceva mai mult oxigen.

— E într-o ecluză?

— Numărul trei, din față, a răspuns el încuviințând. Doar că n-am putut... să duc totul la bun sfârșit. Am încercat, dar sunt al naibii de slăbit.

— Vom avea grijă de ea, a zis Kamilah, punând o mână pe umărul lui.

— Vin cu tine, a spus și și-a luat perfuzia, sprijinind-o pe umăr. Și, înainte să refuzi, promit că n-o să fac efort și că o să mă întorc apoi direct aici.

— Nu poți să faci nimic, a zis Kamilah cu mâinile în șolduri, uitându-se urât la el.

— Pot să-mi iau rămas-bun, a răspuns Benkoski.

Adoptarea posturii aproape militare m-a făcut să-mi dau seama în mod dureros cât de mult slăbisc în ultima săptămână.

Am ieșit toți trei din sala de sport – sau, mai precis, Kamilah și cu mine am tropăit afară, în timp ce Benkoski s-a târât după noi, ținându-se cu o mână pe perete. M-am oprit, l-am așteptat să ne ajungă și i-am zis:

— Sprijină-te de mine.

Colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet trist.

— Mersi. Mă simt inutil.

— Nu ești, am zis prinzându-l cu un braț de talie. L-ai pus la respect pe DeBeer.

Și-a pus brațul în jurul umerilor mei, presând inelul căștii în mușchiul de la baza gâtului.

— Nu știu ce să zic. Ar fi trebuit să-l strunesc mai devreme, dar m-am gândit că, dacă o să-i atrag atenția să se poarte civilizat, o s-o ia razna cu rasismul.

Mi-am ridicat privirea spre el cât puteam, având în vedere c-aveam casca pe cap. Din cauza felului în care apăsa cu toată greutatea pe inel, tot ce puteam vedea era bărbia lui.

— Mă surprinde c-a fost primit în echipaj.

— Parker a încercat să scape de el, a spus Benkoski oftând, apoi a tușit.

M-am oprit, dându-i răgaz să-și revină.

— N-am știut.

— Clemons l-a refuzat. Africa de Sud băga o grămadă de bani în program, a adăugat Benkoski îndreptându-se și continuând să meargă. Dar treaba mea este să țin nava în mișcare, iar el este copilotul meu. E distractiv.

— CAI știe că încă-ți face probleme?

— Nu. Nu prea au ce face și probabil ar încerca să apeleze la consilieri sau alt rahat de felul ăsta. O formă de amânare, a spus și mi-a dat drumul când am ajuns la baza scării spre fus. De aici, cred că mă descurc.

— Te pot împinge dacă ai probleme cu urcarea.

Benkoski a început să râdă și a zis lovindu-și ușor dosul cu o mână.

— Da. Scutecul nu e încă plin, așa că n-ai decât.

— Eu nu te mai spăl o dată la fund, a spus Kamilah uitându-se în jos către noi.

— Mă descurc de unul singur, a spus Benkoski și a început să urce scara.

L-am urmat, în caz că aluneca, deși nu știu ce aș fi făcut dacă s-ar fi întâmplat asta – mi-aș fi fixat costumul de axul scării? Când am ieșit în fus, Benkoski se ancorase de perete, cu o mână, iar Kamilah era lângă el, uitându-se la punga perfuziei.

— La naiba! Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc. Eram cu gândul în altă parte..., a zis ea scuturând din cap. Trebuie să te întorci unde e gravitație.

— Ce? De ce?

— Scurgerea picătură cu picătură a soluției saline depinde de gravitație. Acum nu se întâmplă nimic, a adăugat și, luându-l de umeri, l-a întors spre scară. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

— N-o să mi se întâmple nimic, a zis el uitându-se spre mine și așteptând să-l susțin. Elma, spune-i că n-o să mi se întâmple nimic.

— Nu, am zis clătinând din cap. Sunt multe lucruri pe care le-aș contesta, dar părerea unui medic nu e unul dintre ele. Nu mă face să iau legătura cu Parker, ca să-ți dea un ordin direct.

A deschis gura, de parc-ar fi fost gata să se împotrivească, dar a închis-o la loc:

— Bine. Voi fi responsabil și mă voi întoarce.

Kamilah a așteptat până când el a început să coboare scara, și apoi s-a întors spre ecluzele din zona dormitoarelor. Pluteam una alături de alta în lungul navei și eu căutam ceva de spus. Apăsarea a ceea ce urma să facem avea asupra noastră aproape același efect ca gravitația.

Chiar dacă Benkoski nu ne spusese care era ecluza, ar fi fost evident, pentru că indicatorul de presiune delta arăta că de cealaltă parte era vid. Kamilah a apăsat pe buton ca să închidă ușa exterioară și, după ce s-a închis, am deschis supapa ca să las aerul să năvălească zgomotos în ecluze. Nu-mi venea în minte nicio rimă, nici măcar o propoziție, cu care să încep vreun joc.

Lângă mine, Kamilah și-a dres glasul și a zis:

— Ruby Donaldson a fost un medic minunat și avea o mână excelentă la bridge. Dansa lindy hop de parcă ar fi fost la gravitație zero, chiar și pe Pământ. Am fost în aceeași clasă de astronauți și n-o să uit prima zi în care ne-am întâlnit. Avea codițele acelea, care o făceau să pară de doisprezece ani, și un tip a întrebat-o dacă s-a pierdut de un grup școlar, iar ea s-a uitat la el și a zis: „Da, am venit direct din băncile școlii vieții

ca să te învăț să nu faci presupuneri." Îmi va fi dor de ea.

Nu simțisem deloc nevoia să plâng până în momentul acela. Lacrimile amenințau să formeze niște bălți și am clipit repede, ca să le opresc.

— Ruby Donaldson a fost o astronaută dedicată și un medic plin de compasiune. Își lua munca în serios, chiar și când avea parte de latura mai puțin încântătoare. N-am auzit-o să se plângă de programul lung de lucru și se oferea întotdeauna să stea peste program, dacă vreun coleg avea nevoie de ajutor. Când am cunoscut-o, era pe Lună și învăța să conducă un Rover. Nu voi uita niciodată cum striga „I-haaa!". Voiam să-i cumpăr un lasou.

Șuierul respirației mele a umplut lumea înconjurătoare, în timp ce priveam prin cască la indicator. Am mai așteptat două minute, apoi presiunea s-a ridicat suficient ca să putem deschide ecluza. M-am uitat pe geam în cubul slab luminat, ca să confirm că ecluza exterioară fusese închisă. Un sac de plastic transparent plutea în mijloc, cu mânere groase de ambele părți. Se lipise de gâtul lui Ruby, așa că-i puteam vedea numai umărul și o parte a capului.

Înghițind în sec, am deblocat trapa și am deschis-o, apoi m-am prins de una dintre șinele de ghidaj. Kamilah m-a urmat prin ecluză. Și-a pus o mână pe corpul neînsuflețit, strângând-o ușor.

— Ca piatra.

M-am uitat la indicatorul de oxigen. Cred că speram ca nivelul să fie prea scăzut ca să putem rămâne acolo și să fim nevoite să plecăm, dar manometrul arăta că aveam aer suficient să facem asta și să ne întoarcem pe *Nina*. Încleștându-mi maxilarul, am apucat un mâner, prinzându-mă cu mâna cealaltă de o șină. În mintea mea am început să recit rugăciunea kadiș a celor în doliu: *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...*

— La trei?

Kamilah a încuviințat, apucând celălalt mâner.

— Unu. Doi. Trei.

...chirutei, v'yamlich malchutei, b'chayeichon...

Sacul s-a ridicat spre tavan, de parcă am fi scuturat un cearșaf. La capătul arcului, am tras în jos. Pentru o clipă, plasticul a scos în evidență fața lui Ruby, pieptul, coditele. Apoi, a început să se sfarme. La capătul legănării, sacul s-a scuturat, cu trei bufnete clare.

...uv'yomeichon, uv'chayei d'chol beit Yisrael, baagala...

Sus. Sacul a tremurat în timp ce a fost lovit de o mulțime de unghiuri ascuțite.

...uviz'man kariv. V'im'ru. Amen.

Jos. Sacul mi s-a mișcat în mâini, de parcă ar fi căzut zeci de pietre.

Y'hei sh'mei raba m'varach, l'alam ul'almei almaya.

Sus. Am simțit prin sac apăsarea a ceva rotund, ca un cap de copil fără trăsături.

Yitharach v'yishtabach v'yitpaar, v'yitromam...

Jos. Ecluza a revenit la presiunea atmosferică normală, înlocuind tăcerea binecuvântată a vidului. Pietricelele din sac huruiau și zdrăngăneau.

...v'yitnasei, v'yit'hadar v'yitaleh v'yit'halal...[1]

Sus și jos, și sus, și jos, și la naiba...

---

[1] În traducere, kadișul celor în doliu: „Preamărit și sfințit fie Numele Său cel mare, în lumea pe care a zidit-o după voia Sa! Statornicească-se Împărăția Sa și să apară eliberarea Sa și să se apropie mântuirea, în viața voastră, în zilele voastre și în viața întregii case a lui Israel, curând, în vreme apropiată și spuneți: amin! Fie Numele Său cel mare binecuvântat în veci și în vecii vecilor! Binecuvântat, slăvit, fălit, înălțat, ridicat, mărit, glorificat și lăudat fie Numele Celui Atotsfânt, binecuvântat fie El, care este mai presus!" (n. red.).

După ce am terminat, după ce ne-am întors la bordul transportorului BusyBee, după ce am fost nevoită să-mi scot casca, fiindcă nu vedeam să pilotez, chiar și după ce ne-am întors pe *Niña*, puteam să simt în continuare trupul lui Ruby sfărmându-se în vibrația palmelor mele.

Singurul lucru, singurul lucru pentru care eram recunoscătoare era că Benkoski nu putuse veni cu noi.

DOUĂZECI

EFECTELE DEZASTRULUI CONTINUĂ

Raportul alcătuit de psihiatri
privind supraviețuitorii Meteoritului

de EMMA HARRISON

În exclusivitate pentru *The National Times*

TORONTO, Canada, 29 noiembrie 1962 – La zece ani după ce Meteoritul a lovit Golful Chesapeake, ștergând de pe fața Pământului districtul Washington D.C. și mare parte din Coasta de Est a Statelor Unite ale Americii, supraviețuitorii manifestă o deteriorare psihologică accentuată, conform declarației făcute ieri de doi psihiatri. Supravietuitorii prezintă de asemenea o gamă de probleme fizice, despre care medicii cred că au fost induse psihologic.

Psihiatrii înclină să creadă că personalitatea anterioară a unei victime constituie un factor important în gradul de tulburare mintală de după accident, dar dr. Robert L. Leopold și dr. Harold Dillon au susținut că reacțiile similare din partea unui grup foarte mare de bărbați pe o perioadă lungă pun la

îndoială teoria personalității dinainte de accident. Cei doi psihiatri au examinat mai întâi bărbații chiar după dezastru și au descoperit comportamente postaccident tipice. Mulți erau dezorientați, anxioși, nu puteau dormi și sufereau de tulburări digestive. Câțiva dintre ei păreau copleșiți.

La reexaminare, s-a descoperit că majoritatea supraviețuitorilor erau mai instabili psihic decât fuseseră cu zece ani înainte. Dezvoltaseră multe probleme noi, sentimente de izolare, teama că sunt urmăriți, precum și ostilitate și neîncredere față de ceilalți.

Aveam nevoie de Nathaniel. Oricum s-ar fi numit ceea ce fuseserăm nevoite să facem cu trupul neînsuflețit al lui Ruby îmi dădea coșmaruri. Nici n-a fost nevoie să-i cer lui Kamilah un Miltown. Mi l-a dat de îndată ce ne-am întors. Bineînțeles că-mi citise dosarul. Bineînțeles că se afla la bordul navei, în caz că aveam nevoie. Dar nu voiam să fie atât de evident că aveam nevoie.

Nu voiam să am nevoie.

Și nu știu ce a luat Kamilah.

Nu am vorbit despre Ruby, deși, în raportul meu privind întâmplarea, am scris că „sacul" nu ar trebui să fie utilizat niciodată pentru persoane.

Dar aveam nevoie de Nathaniel. Așa că m-am dus în modulul de comunicații cu un dosar despre diferitele accelerări pe care trebuia să le facem pe drum. Întârzierea transmisiunii era acum suficient de mare ca să am nevoie de ceva care să mă țină ocupată cât așteptam. În plus, îmi servea drept acoperire cât încercam să decodific răspunsul lui Nathaniel.

Florence și-a ridicat privirea dintr-un roman, când am intrat în modul.

— Ai nevoie de ceva?

— Speram ca teleimprimatorul să fie liber, am zis uitându-mă spre el – părea să fie inactiv, așezat la locul lui în partea laterală a modulului. Trebuie să răspund la un mesaj de la Nathaniel.

— Te rog, a spus ea, făcând un gest cu mâna spre teleimprimator. Dar sper să nu te superi că n-o să bag în seamă – Valentine Michael Smith tocmai a râs.

Și-a îngropat din nou nasul în carte.

Era perfect în ceea ce mă privea, pentru că reducea probabilitatea ca ea să observe că scriam tâmpenii.

Cuvântul-cheie de azi pentru codul lui Cezar se afla la pagina 30, rândul 7, cuvântul 4 – „rinocer". Așadar, alfabetul era RINOCEABDFGHJKLMPQSTUVWXYZ.

30 7 4 – Rj elst kcvldtc sr elhlsdj srnuh nr sr erqrjdtrj nlqmuh hud Quiy. Tc qla, smukc-jd nr ku rd elst hr scodktr hr nrqc s-r rmqlirt ncvr rtrt oc dkaqlzdtlq. Ku mlt sr-jd snlt odk jdktc dktrjmhrqcr. Nc krdir r elst dk nrmuh hud Nhcjlks nrko r rutlqdzrt rsr ncvr? Sd ndkc r tcstrt jctlor rstr ku r vrzut djcodrt nc mqlihcjc qdodnr? Kdjckd k-rq tqciud sr edc kcvldt sr tqcrnr mqdk cxmcqdcktr rstr vqclortr. R elst kcvldc sr dru Jdhtlwk nr sr olqj.

(Traducere: Am fost nevoite să folosim sacul ca să fărâmițăm corpul lui Ruby. Te rog, spune-mi că nu ai fost la ședința la care s-a aprobat ceva atât de îngrozitor. Nu pot să-mi scot din minte întâmplarea. Ce naiba a fost în capul lui Clemons când a autorizat așa ceva? Și cine a testat metoda asta nu a văzut imediat ce probleme ridică? Nimeni n-ar trebui să fie nevoit să treacă prin experiența asta vreodată. A fost nevoie să iau un Miltown ca să dorm.)

Dragă Nathaniel,

Nu știu sigur ce se spune pe Pământ despre moartea lui Ruby, dar îți voi spune eu că a muncit până în ultima clipă. Mi-aș dori să fi ajuns pe navă mai repede, dar înțeleg de ce a fost luată decizia aceea de către Centrul de Comandă al Misiunii. Privind în urmă, înțelegi foarte bine lucrurile, știu povestea. Dar tot mă întreb dacă nu am fi putut să o salvăm.

Toată lumea de pe *Pinta* se simte mai bine. Dar cred că știi deja asta, pentru că acum pot comunica din nou. Benkoski spune că încă sunt amețiți, dar toți membrii echipajului au revenit la muncă, și asta îi ajută.

Că veni vorba de muncă, m-am bucurat să aud că Tommy a venit la tine în vacanță. Cred că așa poate să se obișnuiască deja cu viața în Kansas City, înainte să-și înceapă stagiul. Mulțumesc că l-ai dus la bowling și l-ai prezentat colegilor de la Adler. Vorbește despre faptul că vrea să fie astronaut de multă vreme. Cred că va fi o șansă extraordinară pentru el. Te rog să faci poze, ca să le pot vedea când mă întorc.

Cu toată dragostea mea,
Elma

Nrko rj zds nr dktchca oc nc Nckтquh oc nljrkor rh jdsdukdd r hurt ocndzdr nu mqdndkr, rj jdktdt. Ku dktchca. Rj dktchcs rtuknd, orq nrko rj jcqs mc krvr, muqtrko nlstujchc mcktqu Jrqtc, jd s-r mrqut cvdockt nr rj ed mutut s-l ernej jrd qcmcoc. Tlrtc odsnutddhc ocsmqc docer rstr ru elst dknbdsc dkrdktc sr kc mutcj rkrhdzr nuj sc nuvdkc hunquqdhc. Sdkncq, jd sc mrqc l kcoqcmtrtc stqdartlrqc hr ncq nr Quiy r juqdt

(Traducere: Când am zis că înțeleg de ce Centrul de Comandă al Misiunii a luat decizia cu pricina, am mințit. Nu înțeleg. Am înțeles atunci, dar când am mers pe navă, purtând costumele pentru Marte, mi s-a părut evident că am fi putut s-o facem mai repede. Toate discuțiile despre ideea asta au fost oprite înainte să ne putem analiza cum se cuvine lucrurile. Sincer, mi se pare o nedreptate strigătoare la cer că Ruby a murit.)

Aș fi putut continua, dar am așteptat să răspundă. Sau, mai bine zis, am așteptat ca semnalele de la teleimprimator să călătorească milioanele de kilometri până la Pământ. În cinci minute, cineva avea să primească mesajul și să i-l dea lui Nathaniel. Era la birou acum, așa că, dacă nu era în vreo ședință, avea să vină cu siguranță lângă teleimprimator.

Mai ales având în vedere că pomenisem de Miltown.

Avea să-mi spună să fiu atentă și să mă întrebe dacă vorbisem cu cineva despre cât de mult mă tulburase întâmplarea cu sacul ăla. De parcă existau oameni cu care să pot vorbi pe navă! Singura persoană cu care ar fi fost logic să vorbesc era Kamilah, dar și ea trecuse prin aceeași poveste. Nu prea puteam să mă plâng de experiența aceea față de ea.

Mi-am luat dosarul și am început să-l răsfoiesc. Prima pagină era despre lansare. Nu mai aveam nevoie de ea. Am desfăcut șina și am scos paginile despre lansare, punându-le între genunchi ca să nu zboare.

Ceruse cineva părerea unui astronaut în legătură cu sacul? Îl voi întreba pe Nathaniel, când va răspunde, pentru că, dacă o făcuseră, aș vrea să vorbesc cu ticălosul sau ticăloasa care a spus că e o idee bună. Și, dacă nu, urma o altă conversație furioasă.

Următoarele pagini din dosar erau despre orbita Pământului și ieșirea din ea. Și acestea puteau fi scoase.

Forța cu care le-am tras m-a făcut să alunec nițel spre Florence, așa c-am pus o mână pe tavan, ca să mă opresc. Am împins ușor și m-am apropiat din nou de teleimprimator. Nathaniel ar fi trebuit să-mi primească deja mesajul. Doar dacă nu era în ședință. Poate că era...

Cândva, îi știam programul la secundă. Acum, tot ce știam era că se afla la muncă și poate nici asta nu era adevărat. Poate că era plecat din oraș. Nu. Mi-ar fi zis dacă avea o deplasare planificată. Nu-i așa? În plus, nu pleca el nicăieri cât era Tommy în oraș, săptămâna aceea.

Mi-am mușcat buza și m-am întors la dosar. Accelerarea de injecție în tranziția către Marte – de partea asta aveam încă nevoie. În șase luni, vom fi ieșit din sfera de influență gravitațională a Pământului și vom fi ajuns la limita inferioară a atracției marțiene. Am închis șina dosarului și am răsfoit până la final, ca să adaug acolo paginile desprinse. Eu nu mai aveam nevoie de ele, însă CAI le voia mereu înapoi, împreună cu notițele mele de mână. Pentru posteritate.

De lângă mine, teleimprimatorul s-a trezit la viață.

Florence a tresărit la zgomotul brusc, răsucindu-se în sus, apoi s-a prins de birou ca să se stabilizeze.

— Iisuse! Chestia aia mă sperie de fiecare dată.

— Știu ce zici, am răspuns vârându-mi dosarul între teleimprimator și perete.

Când hârtia s-a derulat peste car, a început să se ridice spre tavan. Aproape jumătate de pagină de caractere aleatorii s-a desfășurat până când am văzut 30 7 4, ceea ce însemna că tot ce urma era scris de Nathaniel, folosindu-se de același

cuvânt-cheie. Maşina a început să încetinească, răspunzând atingerii umane.

În filme, teleimprimatoarele sunt prezentate uneori ca fiind nişte dispozitive automatizate şi rapide. Dar nu sunt aşa. Nici măcar la distanţa asta. Transmit instantaneu atingerea celui sau celei care scrie, aşa că fiecare lovitură, fiecare pauză, fiecare ezitare, când se gândeşte ce să spună mai departe, sunt trimise către corespondent. Am pus mâna pe o latură a dispozitivului, care îmi bâzâia sub degete

Pe măsură ce Nathaniel scria, eu mă desfătam cu bătăile acelea uşoare pe car, ca nişte ecouri ale degetelor lui sub ale mele.

30 7 4 - Djd mrqe qru nr-td cste rtrt oc aqcu. Rj ndtdt qrmlqtuh tru ledndrh sd qczuhtr nr srnuh r eukntdlkrt rsr nuj r elst arkodt. Rj kevlde oc rfutlq nr sr dktchca nc ku r jeqs idke. Rd elst kevldtr sr jrd ded Jdhtlwk oumr mqdjr klrmtc?

Aici a urmat o pauză lungă, suficient de lungă ca o parte din mine să se întrebe dacă transmisiunea se întrerupsese.

O altă parte din mine şi-l imagina pe Nathaniel aplecat peste tastatură, muşcându-şi buza de jos, cu o cută adâncă între sprâncene.

Stdd nr-jd ern aqdfd mektqu tdke, orq jr iunuq nr-jd smud hunquqdhc rstcr.

(Traducere: Îmi pare rău că-ţi este atât de greu. Am citit raportul tău oficial şi rezulta că sacul a funcţionat aşa cum a fost gândit. Am nevoie de ajutor ca să înţeleg ce nu a mers bine. Ai fost nevoită să mai iei Miltown după prima noapte?

[Aici se oprise.] Știi că-mi fac griji pentru tine, dar mă bucur că-mi spui lucrurile astea.)

Draga mea Elma,

Primește, împreună cu tot restul echipajului, cele mai sincere condoleanțe din partea mea. Toată lumea este distrusă aici din cauza a ce s-a întâmplat cu Ruby, mai ales colegii ei din departamentul medical, care simt că este un eșec personal pentru ei. Firește că o știau cu toții pe Ruby mai bine decât mine și vorbesc despre ea în cei mai generoși termeni.

Prezența lui Tommy aici săptămâna asta a fost o binecuvântare. A fost cel mai bun mod de a-mi abate atenția și mă stimulează să mănânc la intervale regulate. Mă întreb dacă, la vârsta lui, eu consumam aceeași cantitate de mâncare de care pare să aibă el nevoie. De fapt, știu că așa era, fiindcă menajera noastră se plângea de asta. Spunea că nu putea să aibă nici măcar o sticlă de lapte în casă din cauza mea și îmi dau seama acum cum se simțea. Dar partea pozitivă e că frigiderul nostru este curat ca lacrima.

Tommy e muncitor. Abia aștept să vină să stea aici peste vară, deși cred că mă voi muta într-un apartament cu un dormitor, ca să am puțină intimitate. Nu cred că te-ai supăra să ai mai mult spațiu când te întorci, nu? Ne putem muta oricând înapoi, dacă nu-ți place.

Ca întotdeauna, te ador,
Nathaniel

Nqco n-rd muter odsnutr nu Grjdhrb ocsmqc nc tc kchdkdstcstc. Stdu nă Mrqgcq ku cstc ncr jrd mltqdvdtr mcqslrkr nrqc sr tc hdkdstcrsnr, dksr Grjdhrb rq muter ed, jrnrq

mqdk mqcartdqcr cd jcodnrhr. Jd-c tcrjr nr ku nujvr sr hrsd rkxdctrtcr sr tc nlmhcscrsnr odk klu.

(Traducere: Cred c-ai putea discuta cu Kamilah despre ce te neliniștește. Știu că Parker nu este cea mai potrivită persoană care să te liniștească, însă Kamilah ar putea fi, măcar prin pregătirea ei medicală. Mi-e teamă ca nu cumva să lași anxietatea să te copleșească din nou.)

Există o diferență semnificativă între a fi tulburată în urma experienței de a fi nevoită să pulverizezi corpul neînsuflețit al unei colege și a suferi de anxietate. Îmi pusesem degetele pe tastatură pregătită să-i comunic asta, apoi mi le-am retras. Nu-i puteam scrie asta, pur și simplu. Trebuia să transfer textul în forma codificată.

Am tras aer adânc în piept și am rearanjat literele alfabetului în minte. Ca să fiu sigură, am scris și pe spatele vechii foi de lucru pentru lansare, apăsând cu creionul atât de tare hârtia, încât am lăsat o urmă. Apoi, am lăsat-o să plutească lângă teleimprimator, în timp ce copiam textul.

Krtbrkdch. Ku cstc vlqir oc rkxdctrtc. Ku sukt rkxdirsr odk vqcuk jltdv rkujc. Orq sukt mqleuko tuhiuqrtr oc mqlncsuh oc erqrjdtrqc rh nlqmuhud hud Quiy Olkrhoslk. Rd dktqcirt „nc ku r eukntdlkrt". Srnuh eukntdlkcrzr mltqdvdt nlknemtuhud sd mcqjdtc muhvcqdzrqcr r lqdnc r elst dkabctrt. Orq, dk tdjmuh mqlncsuhud, mltd vcocr mrqtd qcnlaklsndidhc rhc tqumuhud kcdksuehctdt hlvdko mukar. Oc rscjcker, sdjtd edcnrqc hlvdtuqr, mqdk jrkcqc.

(Traducere: Nathaniel. Nu este vorba de anxietate. Nu sunt anxioasă din vreun motiv anume. Dar sunt profund tulburată de procesul de fărâmițare a corpului lui Ruby Donaldson.

Ai întrebat „ce nu a funcționat". Sacul funcționează potrivit conceptului și permite pulverizarea a orice a fost înghețat. Dar, în timpul procesului, poți vedea părți recognoscibile ale trupului neînsuflețit lovind punga. De asemenea, simți fiecare lovitură, prin mânere.)

Mi-am dat seama cu întârziere că nu puteam trimite doar mesajul codificat, căci ar fi arătat doar ca o parte de nimicuri, fără nimic atașat. Despre ce vorbeam „fățiș"? Ah, da, despre un apartament nou.

Dragă Nathaniel,

Cred c-ar trebui să te îngrijești să te simți cât mai confortabil, cât sunt plecată. Este ironic că ai nevoie de mai mult spațiu fără mine decât cu mine, dar e logic să-ți dorești să ai un colț în care să te poți retrage. În plus, n-ai mai fi nevoit să ai de-a face zilnic cu manipularea patului pliant, ceea ce cred că va fi mult mai comod. Știu sigur că mie nu-mi lipsește strânsul și întinsul patului.

Va mai dura doi ani și jumătate până ce voi putea vedea locul. Tot ce îți cer este să aibă măcar vedere spre niște copaci. Modulul de grădină este unul dintre locurile mele preferate de pe navă. Cred că mirosul de pământ și de verdeață mă liniștește. Îmi plăcea micul nostru „Central Park" de pe Lună, din aceleași motive. Nu-ți dai seama cât de minunată e culoarea verde până când nu ajungi să trăiești multă vreme fără s-o vezi.

Cu drag,
Elma

Dk neer nc mqdveste srnuh, tc qla sr-td djradkezd nr cu cqrj dk ch sd nr-jd mutcrd vcocr ertr hdmdtr oc srn, odk

dktcqdlq. Tc qla sr-td djradkczd nr sdjtd mrqtd odk nlqmuh jcu hlvdko srnuh sd vdiqrtddhc hlvdtuqdhlq mqdk jrkcquh odk jrkr tr, nbdrq sd muqtrko jrkusd. Tc qla sr-td djradkczd nr sdjtd nuj iunrtdhc sc ern tlt jrd jdnd, mrkr nrko ku jrd qrjrkc ocnrt slrmtr kdsdmuhud, nrqc sc hlvcstc oc mcqctdd srnuhud, sd tu stdd nr kdsdmuh rnchr rj elst cu lodkdlrqr.

(Traducere: În ceea ce privește sacul, te rog să-ți imaginezi că eu eram în el și că-mi puteai vedea fața lipită de sac, din interior. Te rog să-ți imaginezi că simți părți din corpul meu lovind sacul și vibrațiile loviturilor prin mânerul din mâna ta, chiar și purtând mănuși. Te rog să-ți imaginezi că simți cum bucățile se fac tot mai mici, până când nu mai rămâne decât șoapta nisipului, care se lovește de pereții sacului, și tu știi că nisipul acela am fost eu odinioară.)

Mi-am ridicat mâinile de pe tastatură și am plutit înapoi, simțind încă în degete vibrația dispozitivului, de parcă aș fi scuturat din nou rămășițele lui Ruby.

— Vă mai certați mult? a întrebat Florence, care-și ridicase privirea din carte.

— De ce... de ce crezi că ne certăm? am întrebat-o luându-mi carnețelul din aer și închizându-l.

— La cât de tare loveai tastele..., a pufnit ea, închizându-și cartea. Ce-a făcut?

— Nu erai adâncită în carte?

Florence și-a vârât cartea într-o mică sacoșă cu ochiuri, agățată de peretele de lângă radio. Și-a încrucișat brațele, strângând din buze:

— Dacă v-ați calma, poate mă voi întoarce la citit, dar cu tot zgomotul ăsta, nicio șansă. Hmmm. Ce s-a întâmplat?

Dacă n-aș fi făcut atâtea eforturi să-mi creez o legătură cu Florence, aș fi putut evita în continuare întrebarea. Dar, în condițiile astea, simțeam că trebuie să răspund la orice urmă de interes față de viața mea personală. Am oftat și m-am răsucit în aer ca să mă întorc complet spre ea.

— Sacii. Vreau ca minții luminate din CAI să scape de ei și să vină cu alt plan.

— Da, a spus ea înfiorându-se. Mi-a povestit Kamilah. Doamne!

Am fost străbătută de o ușoară undă de gelozie – dar de ce? Ce drept aveam să fiu geloasă pe relația de încredere dintre Kamilah și Florence? Lucraseră împreună de mai multă vreme decât cu mine și aveau dreptul la o prietenie în afara muncii. Dar...

E amuzant ce-ți poate pune lucrurile în perspectivă. Aveam colegi pe navă, dar nu mă împrietenisem cu nimeni. Kamilah și Florence își petreceau timpul liber împreună. La fel, Rafael și Terrazas. Parker și Terrazas. Leonard și Florence. Kamilah și Rafael... Existau prietenii și legături în tandem în tot echipajul, însă eu nu făceam parte din vreuna. Nu cu adevărat. Nu eram sigură dacă motivul era că încă mă detestau fiindcă luasem locul lui Helen, fiindcă eram căsătorită cu inginerul-șef sau pur și simplu pentru că...

— Nathaniel crede că sacul a funcționat în parametrii estimați, am zis înghițind în sec, și nu vede care-i problema.

— De ce sunt bărbații așa proști?

— Îmi stă mintea-n loc. Pur și simplu, am zis scuturând pagina trimisă de el. Și Nathaniel e unul dintre cei buni. Gătește, are grijă de nepotul meu, este... minunat în atâtea alte feluri. Doar că, atunci când își ia rolul de inginer, nu vede

uneori oamenii dincolo de parametrii legați de concept. „Sacul a funcționat potrivit conceptului", îhhh.

— Ai putea să-i zici să-și bage sacul undeva. Dacă mor, puteți să mă aruncați în spațiu. Aș prefera să-mi petrec eternitatea plutind în spațiu, decât sub forma unei mâini de nisip.

Nu că aș ști, oricum, dar gândul m-a făcut să mă înfior.

— Și cu mine puteți face același lucru. Deși..., am spus uitându-mă prin modul, căutând un obiect de lemn, mulțumindu-mă să bat în hârtia din dosar. Să sperăm că nu e necesar să ne mai facem griji pentru asta în privința nimănui.

— Nu știu. Sunt niște oameni... a zis ridicând din umeri. Aș fi tentată să-i împing printr-o ecluză cu prima ocazie.

— Poate c-ar trebui să fac pierdute „din greșeală" rezervele de saci.

— Da. Ce păcat ar fi dacă s-ar întâmpla ceva cu sacii! a zis rânjind ușor. Kam și Terrazas ar da o mână de ajutor.

Mi-ar plăcea să scriu și să trimit această scrisoare către acasă: *Dragă Nathaniel, îmi pare foarte rău, dar am pierdut, accidental, sacii de pe ambele nave. Nu știu cum am reușit să scăpăm de o piesă de echipament atât de barbară. Sper...*

Teleimprimatorul a pârâit. Amândouă am tresărit la zgomotul brusc, apoi am început să râdem:

— De fiecare dată, a zis Florence, care-și dusese o mână la piept, dar râdea. De fiecare dată.

Hohotele m-au ajutat să mă apropii de mașină. În timp ce adevăratele nimicuri s-au transformat în „nimicuri", m-am aplecat, decodificând mesajul în minte.

(Traducere: Îmi pare rău. Ai perfectă dreptate când spui că nu ne-am gândit la efectul asupra echipajului. Îmi pare foarte rău. Aș putea să te rog să trimiți încă un raport cu detaliile

acestea, ca să-l pot aduce în discuție la următoarea ședință? Vom găsi altă soluție, deși sper că nu va fi nevoie de ea.)

Fusesem atât de pregătită să fiu nevoită să mă cert cu el, ca să-l fac să înțeleagă, încât am rămas cu un ghem de mânie fără țintă. Era amestecată însă cu ușurarea și recunoștința că eram suficient de norocoasă să fiu căsătorită cu un bărbat care înțelegea – și de asemenea cu rușine, pentru c-ar fi trebuit să știu că va înțelege. Nathaniel era cel mai bun bărbat.

Dragă Elma,

Voi căuta un apartament cu vedere spre copaci. Și-ți mulțumesc că mi-ai adus aminte că iau de bună verdeața Pământului. Cred că așa facem toți, când suntem înconjurați de atâta viață mereu. Este dificil să-mi amintesc că planeta noastră este o excepție în sistemul solar, fără un memento despre cât de fragilă e viața.

Cu toată dragostea mea,
Nathaniel

Și mai era un singur rând de „nimicuri":

În fiecare zi mă gândesc la tine și la toate modurile în care ai putea muri în spațiu. Te rog să nu mori.

De data asta, n-am mai așteptat și nu m-am obosit să mai codific ceva, fiindcă răspunsul meu era aceleași pentru ambele părți.

Mulțumesc. Te iubesc.

M-am împins îndepărtându-mă de teleimprimator. Florence mă privea peste carte.

— Deci? a întrebat ea lăsându-și capul într-o parte.

— Tocmai și-a cerut scuze și m-a rugat să actualizez raportul cu detalii privind efectele asupra echipajului, am zis și-am împăturit paginile trimise de el, trecându-mi degetele peste îndoitură de parcă ar fi fost dosul palmei lui. Le va prezenta la următoarea ședință.

— Ha! a exclamat Florence, clătinând din cap, apoi și-a deschis iar romanul. Nu încetez să mă minunez. Un bărbat cu bun-simț.

Și aveau să treacă doi ani, cinci luni, trei săptămâni și patru zile până ce îl revedeam. Nu c-aș fi ținut socoteala.

DOUĂZECI ȘI UNU

PROCESUL CELOR ȘASE DE PE *CYGNUS* CONTINUĂ

de ROBERT ALDEN

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 14 dec. 1962 – Procesul celor șase bărbați acuzați că ar fi deturnat anul trecut o rachetă a Coaliției Aerospațiale Internaționale a continuat azi. Guvernul Statelor Unite a cerut ca procesul să fie transferat în Kansas City din rațiuni de securitate.

Treizeci și doi de paznici înarmați, inclusiv șase soldați cu pistoale automate, s-au înghesuit în sala micuță a tribunalului. Cordoane bine înarmate de trupe ale Națiunilor Unite au înconjurat tribunalul, iar cei care intrau au fost controlați.

Bărbatul acuzat că ar fi liderul grupului este un agent de asigurări de culoare în vârstă de 34 de ani, foarte chipeș. Este considerat de poliție actorul-cheie al complotului și al multor activități teroriste.

Într-un colț al domului de observare – care, în ciuda numelui, nu este tocmai un dom – Rafael cânta la chitară. Fațetele dodecaedrului modelau sunetul și îl făceau să ricoșeze în jurul nostru. Cu excepția lui Parker și a lui Kamilah, cu toții gravitaserăm spre dom în perioada liberă. Eu pluteam în apropiere de apex, cu un exemplar din *Zeii lui Marte* din biblioteca navei. Din motive încă neclare, noi nu aveam primul volum al seriei, însă la bordul *Pintei* exista.

Uneori, deciziile luate de Centrul de Comandă al Misiunii erau neclare. Din fericire, nu trebuia neapărat să fi citit *Prințesa marțiană* ca să poți urmări ce se întâmpla în continuare. Oricum, era mai dificil să ignori felul în care Terrazas plescăia din buze.

Într-un fel sau altul, nu băgasem de seamă în călătoria spre Lună, dar, Doamne, zgomotul acela era o constantă când te gândeai.

M-am uitat peste carte spre locul în care plutea el, ținând un clipboard în mână, fără îndoială luând notițe pentru următorul program radiofonic.

— Nici măcar nu mănânci.

— Ce? a întrebat el ridicându-și capul.

— Zgomotul ăla este... Poți să încetezi, te rog?

— Ce zgomot? a întrebat Terrazas, scărpinându-și nasul cu creionul.

Rafael m-a salvat, plesnind din buze ca într-un pârț în reluare:

— Te iubesc, dar e îngrozitor.

Terrazas a râs, scuturând din cap:

— Dar nu fac... fac asta?

— Ah, la naiba, Elma..., a zis Leonard, închizându-și brusc gura, cu atâta putere, încât i-am auzit dinții clănțănind. Ținea

„ziarul" atât de strâns, că paginile teleimprimate i se încreţiseră în pumni.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat lăsând cartea jos.

— Nimic.

A zâmbit, deloc credibil, şi a îndreptat pagina. Mişcarea l-a făcut să plutească într-un cerc larg.

— Articolul despre marş sau cel despre proces? a întrebat Florence, ridicându-şi privirea de pe broderia la care lucra.

— Nu-i nimic. Mi-am adus aminte... că am nevoie de ajutorul Elmei în laborator, dar poate aştepta.

Evident, asta era o bazaconie. Am închis cartea, iar Rafael s-a oprit din cântat. M-am împins, apropiindu-mă de Leonard:

— Ce proces?

— Al celor şase de pe *Cygnus*. Ştiri vechi, a zis cu o grimasă şi a dat pagina. Hei, Florence, se pare că ai un fan pe Pământ. Gene Roddenberry spune că ai fost sursa de inspiraţie pentru un personaj din noul lui serial.

— Ce-mi ascunzi? am întrebat vârându-mi cartea într-un buzunar al costumului.

Leonard şi-a lăsat capul pe spate ca să privească stelele. Florence s-a oprit, cu acul plutind deasupra materialului:

— Mai bine îi spui. Ştii că nu e genul care să lase lucrurile aşa.

El a oftat şi şi-a lăsat capul în jos, întorcându-se la pagina care, evident, găzduia povestea despre proces.

— „Printre întrebările puse s-a numărat şi posibila implicare a angajaţilor CAI în prăbuşirea rachetei *Cygnus 14*. Chiar dacă aşa-numita Doamnă Astronaut a fost lăudată pentru eforturile sale eroice, investigaţiile recente ale acestui ziar dovedesc că are un istoric de boli mintale."

Un val de repulsie rece m-a străbătut. Voiam să-l fi înţeles greşit, dar cunoşteam prea bine Pământul ca să-mi dau seama

că auzisem perfect, cât se poate de clar. Am făcut ce fac mereu când încerc să-mi ascund anxietatea: o glumă.

— Având în vedere ce carieră ne-am ales... cred că pot spune asta despre noi toți.

— Așa este, a spus Florence înfigând cu o mișcare răzbunătoare acul în material.

— Ilei, a spus Terrazas dând drumul clipboardului, care a început să se rotească în fața lui.

— Este... am început să spun, dar am înghițit în sec și mi-am încrucișat brațele la piept; Doamne, voiam să-i mint și sunt atât de mândră de mine că nu am făcut-o! Am avut probleme cu anxietatea.

— Ai avut, a pufnit Florence.

Nu greșea, dar tot m-am supărat:

— Nu reprezintă o problemă.

— Și Centrul de Comandă al Misiunii știa, nu?

— Sunt căsătorită cu inginerul-șef, am zis, deși ascunsesem cele mai urâte părți de Nathaniel, timp de ani întregi. Da. Parker și Kamilah știau și ei.

Florence s-a uitat lung la mine, apoi s-a întors la cusut. N-am mai primit alt răspuns, în afară de zgomotul ventilatoarelor.

Mi-am dres glasul:

— Ei, bine...

Trebuia să încetez să mai spun asta, dar rădăcinile mele sudiste tot ieșeau la iveală.

— Partea bună este că le distrag atenția de la Leonard.

— Care nu ar fi trebuit să se afle în colimator încă de la început, a zis Florence în timp ce acul pe care-l mânuia împungea materialul, cu fiecare împunsătură argintiul său scânteind în lumină. Trebuie să fie fain să nu fii nevoită să fii mereu perfectă.

Asta m-a făcut să scot un râset sau un suspin.

— Cred că glumești. De unde crezi că venea anxietatea mea? Sunt evreică. Și o femeie în științele exacte. Nu există niciun moment în care să mi se permită să nu fiu perfectă.

— Să iei Miltown este o dovadă a perfecțiunii?

— De unde ai..., am spus închizându-mi ochii, de parcă asta m-ar fi putut ascunde de privirea ei. E în ziar.

— Florence... a spus Leonard pe un ton scăzut și imperios.

— Nu. A ajuns aici fără să-și bată capul și a luat locul altcuiva. Chiar crezi că nu e nicio legătură...

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13... Nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu ceea ce gândeau oamenii. Știam asta. Respiram cu greutate și mi-am forțat plămânii să se umple printr-o respirație lungă, în timp ce-mi deschideam ochii.

— Pentru Dumnezeu! Ce naiba trebuie să fac ca să vă dovedesc că-mi asum partea de răspundere?

Florence s-a întors în aer, cu fața spre mine, ața ridicându-se într-un arc în urma ei.

— Tot nu pricepi. Am fost supărată că Helen a fost scoasă din joc? Da. Însă mai bine te-ai întreba de ce Centrul de Comandă al Misiunii a ales să o înlăture pe operatoarea de calcule taiwaneză, și nu pe cea albă.

Am deschis gura să răspund, dar nu aveam ce să-i zic, așa c-am rămas cu ea căscată.

— Știu. Dar au existat motive, pe lângă faptul că Helen nu este albă. Publicitatea voia ca eu și Parker să fim pe aceeași navă.

— Sigur. Hai să mergem pe varianta asta, a zis Florence, dând o dată din cap.

— Uite ce... Dacă era vorba doar despre asta, l-ar fi retras pe Leonard la cea mai mică problemă.

— Problemă, a repetat Florence uitându-se către Leonard. Ai auzit-o?

— Da.

Poate că doar încercam să abat atenția de la mine. Nu știu.

— Știi că e adevărat. DeBeer a făcut tot ce i-a stat în puteri să se întâmple.

— Și de ce nu tu? Hm? a întrebat Leonard împăturind ziarul în patru, repetând apoi mișcarea, și încă o dată, netezind muchiile cu degetul mare. De ce am făcut eu „parte din conspirație", și nu tu?

Știam răspunsul, desigur: el era de culoare.

— OK. Înțeleg ce vrei să spui, am adăugat simțind că-mi transpiră palmele, așa că le-am îndesat și mai mult la subsuori. Dar treaba e că tot ai ajuns să faci parte din misiune. Ești aici, nu? Așa că niciunul dintre noi nu trebuie să fie perfect.

— Dar imperfecțiunea ta este în mintea ta, a zis Leonard ridicându-și mâna. A mea este *aici*.

— Nu sunt...

21, 34, 55, 98... Nu era vorba despre mine. Florence tocmai îmi spusese asta.

— Nu este o imperfecțiune. Ești un astronaut genial și meriți să faci parte din această misiune.

— Și ce ne pun să facem aici? a protestat Florence înclinându-și capul într-o parte. Curățăm pereți. Toalete. Facem de mâncare și spălăm rufe.

— Cu toții facem asta. Eu am reparat o toaletă acum două săptămâni și...

— Termină, Elma, a zis Leonard, mototolind hârtia din teleimprimator. Pentru numele Domnului, nu mai vorbi.

Inima a început să-mi bată cu viteză, iar transpirația mi s-a lipit de ceafă, în picături calde. Leonard nu ridicase niciodată vocea până atunci.

— Eu doar...

— Încerc să-mi amintesc că ai intenții bune. Dar acum nu pot să suport protestele unei femei albe binevoitoare. Nu am energia necesară de a te asigura sau de a pretinde că sunt fericit și mulțumit cu viața mea.

— Îmi pare rău, am zis și mi-am înfipt degetele în costum. Îmi pare rău. Încercam doar să ajut.

— Să ajuți? a întrebat Florence, împăturindu-și lucrul de mână. Poți ajuta ținându-ți gura, în loc să arăți cât de neștiutoare ești.

— Te porți de parcă ar fi DeBeer, a pufnit Terrazas. În caz că n-ai observat, cu toții trebuie să facem curat pe navă.

— Nu și tu. Fii atent la împărțirea sarcinilor, lunea viitoare. Spune-mi că nu sunt inegale, a adăugat și și-a îndesat broderia într-o geantă care plutea, agățată de talia ei. Acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc să mă ocup de rufe.

Era ridicolă. Eram doar șapte pe navă, așa că nu era ca și cum ar fi existat angajați care să vină să facă curat după noi.

— Dar cu toții facem curat, ca parte din mentenanța de bază.

— Da, a zis Leonard lovindu-și palma cu ziarul împăturit. Da. Facem cu toții curat. Dar voi, restul, aveți și alte sarcini legate de mentenanță. Florence și cu mine, nu.

— Așa este, a întărit Rafael. Leonard a fost pregătit să mă asiste, dar Centrul de Comandă al Misiunii mi-l tot dă pe Estevan, care era doar rezervă.

— Credeam că-ți place să fiu ajutorul tău, a zis Terrazas, întorcându-se spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Îmi place, a răspuns Rafael, și urechile i s-au înroșit. Dar nu asta e ideea. Ar trebui să fie Leonard.

— Mulțumesc, a spus Leonard, uitându-se încruntat la paginile ziarului.

M-am întors spre Rafael și spre Terrazas, deși nu eram sigură ce așteptam. Asigurarea că nu eram o persoană groaznică? Confirmarea că eram? Liniile feței lui Rafael erau la fel de trase ca după o zi petrecută în Laboratorul de Flotabilitate Neutră. Strângând din buze, s-a întors spre Terrazas și a zâmbit. Într-un fel. În orice caz, buzele i s-au arcuit în sus:

— Ce melodie voiai să învăț?

Mă durea să respir. Mi-am mușcat obrazul. Rotindu-mă, m-am împins și m-am lansat pe ușă, în fus.

Pentru că sunt profesionistă, chiar am ajuns în toaleta gravitațională din inelul centrifugal înainte să vomit.

Din toaletă, mi-am croit drum prin fus spre modulul de comunicații. Mă gândeam că șansele ca Parker sau Kamilah să fie acolo erau minime și am găsit într-adevăr modulul gol și întunecos. Mușcându-mi buza, am rămas în ușă un minut. Teleimprimatorul era acolo, o legătură cu Nathaniel. Voiam să vorbesc cu el, să-i spun totul, dar nu voiam să-și facă griji. Dar... promisesem că voi fi sinceră cu el, și faptul că eram la 97 de milioane de kilometri distanță nu schimba acel legământ.

M-am împins prin ușă și am plutit spre dispozitiv, rotindu-mă într-o poziție de lucru confortabilă. M-am întins și mi-am prins picioarele sub una dintre șinele de ghidaj, ca să mă ancorez cât scriam.

Nu aveam cartea lui Kipling cu mine, așa c-am ales un cuvânt pe care-l mai folosisem, RINOCER.

Tlnjrd rj vljdtrt. Mcktqu mqdjr ortr dk jdsdukcr rstr. Nqco n-rd vrzut rqtdnlhuh ocsmqc Ncd srsc oc mc Nyakus, dk nrqc sc vlqicşte sd ocsmqc mqlihcjr jcr nu rkxdctrtcr. Hclkrqo jd-r smus ocsmqc ch. Nqcocrj nr rj hrsrt tlrtc rstcr dk uqjă sd rj elst hurtr mc kcmqcartdtc. Rmld, nlkvcqsrtdr r ocackcqrt dk rnnesc oc euqdc. Rnuj sukt idkc. Stdu nr ku jr ved nqcoc, orq ermtuh nr-td smuk nr rj elst sumrqrtr rq tqciud sr tc hdkdstcrsnr. Jrnrq mutdk. Smcq.

(Traducere: Tocmai am vomitat. Pentru prima dată în misiunea asta. Cred c-ai văzut articolul despre cei şase de pe *Cygnus*, în care se vorbeşte şi despre problema mea cu anxietatea. Leonard mi-a spus despre el. Credeam că am lăsat toate astea în urmă şi am fost luată pe nepregătite. Apoi, conversaţia a degenerat în accese de furie. Acum sunt bine. Ştiu că nu mă vei crede, dar faptul că-ţi spun că am fost supărată ar trebui să te liniştească. Măcar puţin. Sper că nu se va întâmpla din nou. Doamne! A trecut multă vreme de când am vomitat aşa ultima oară. Nu pot să cred că era un lucru obişnuit cândva. Dar sunt bine, sincer. Îţi spun asta doar pentru că am promis că o voi face.)

Dragă Nathaniel,

Veştile de pe Pământ par destul de deprimante, uneori. Îmi pare tare rău de cei care au fost loviţi de taifunuri în Oceanul Indian. Trebuie să-mi amintesc că misiunea noastră există pentru a oferi speranţă celor aflaţi în situaţii insuportabile pe Pământ. Pe măsură ce condiţiile climatice se înrăutăţesc, noi sperăm să creăm un nou avanpost pentru omenire, printre stele.

Citesc *Zeii lui Marte* şi-mi place cât este de absurdă. Primul volum din serie este pe *Pinta*, aşa c-am rugat-o pe Kamilah

să-l ia data viitoare când merge să facă vizita medicală. Starea lor de sănătate este în continuare bună, slavă Cerului.

Cum merge căutarea pentru apartament?

Cu toată dragostea mea,

Elma

Hujcr sc sdjtc idkc edzdn, orq msdbdn suktcj nu tltdd mc muknтuh oc r ncor. Cxdstr jljckte nrko jd-rs olqd sr k-rvcj mrqtc oc vcstd oc rnrsr, odknlhl oc snqdslqdhc odk mrqtcr erjdhded sd r mqdctckdhlq. Tc qla sr jd hc tqdjdtd dk nlktd-kurqc. Djd cstc aqlrzkdn oc olq oc tdkc.

(Traducere: Lumea se simte bine fizic, dar psihic suntem cu toții pe punctul de a ceda. Există momente când mi-aș dori să n-avem parte de vești de acasă, dincolo de scrisorile din partea familiei și a prietenilor. Te rog să mi le trimiți în continuare. Îmi este groaznic de dor de tine.)

În Kansas era târziu și era weekend. Oricât de mult îmi doream să primesc vești de la Nathaniel, speram că nu era încă la muncă, deși, cunoscându-l, ar fi putut să fie. Dar, dacă mă gândeam mai bine, avea seară de poker. Am oftat, încercând să mă mai eliberez de durerea din piept, și am pornit să-l caut pe Leonard.

L-am găsit în modulul de grădină. Ședea pe bancă, în mijlocul rândurilor hidroponice de roșii. Cred că proiectul original nu inclusese piese de mobilier, dar nu a durat mult să înțelegem cât de mult își doreau oamenii să vadă verdeață în spațiu. Am intrat târșâindu-mi picioarele pe grilajele de metal de pe podea, ca să-i atrag atenția.

Leonard și-a ridicat privirea, mâinile-i erau încrucișate, și a oftat.

— Elma... Îmi pare rău că am țipat la tine.

Asta m-a oprit în loc.

— Nu trebuie... *Eu* am venit să-mi cer scuze față de tine. Am greșit.

— Mama mi-a zis cândva, a început el respirând anevoie, că rolul scuzelor nu e acela de a arăta cine a avut dreptate, ci de a arăta că relația e mai importantă decât problema. Și nu tu ești de fapt problema.

— Dar am contribuit totuși la problemă. Și am greșit. Ești important pentru mine.

— Apreciez, a spus și și-a desfăcut mâinile, întinzându-și degetele. Dar îți explicam de ce mi-am cerut eu scuze față de tine.

— Oh.

Am rămas într-un picior, simțindu-mă de parcă tata era dezamăgit de mine. Frunzele plantelor de roșii au fremătat în adierea creată de ventilatoare, împrăștiindu-și mirosul natural în aer. Cu un deget, am urmărit vinișoarele de pe o frunză.

— Ai vrea... Pe Lunetta, tu și Florence mi-ați cerut să nu mă implic, dar, dacă vrei, pot să-l bat la cap Nathaniel să bată la cap pe altcineva cu privire la atribuirea sarcinilor de pe navă. Dar numai dacă vrei.

Leonard s-a ridicat în picioare, clătinând din cap:

— Mersi. Apreciez oferta, ținând cont de intenția cu care a fost făcută. Dar nu. Cred că Rafael o să mă solicite acum, și asta va face mai mult bine decât orice altceva. Ar fi trebuit să vorbesc cu el mai devreme.

— Există ceva ce *pot* să fac?

— Nu, a răspuns Leonard ridicând din umeri. Mersi.

A început să meargă îndreptându-se spre ieșirea din modul, dar s-a oprit în capătul rândului, încadrat de plantele verzi. Întorcându-se, a ridicat un deget.

— Încă un lucru: nu-mi explica tot ceea ce trăiesc. Este foarte enervant.

Am tresărit, fiindcă făcusem asta de multe ori: de la a-i explica faptul că toți aveam probleme până la a-i spune că nu era marginalizat. Și știam cât era de enervant, pentru că Parker făcea asta mereu în ceea ce mă privea.

— Am înțeles. Fără explicații.

— Recepționat, a zis el făcându-mi cu ochiul. Ne vedem la cină.

După ce el a plecat, m-am așezat pe banca liberă. Doar după ce m-am relaxat, înconjurată de verde, mi-am dat seama că-l făcusem practic să iasă din modul.

DOUĂZECI ŞI DOI

REVISTELE DE PUBLICITATE ÎNREGISTREAZĂ O CREŞTERE A PROFITULUI

de PETER BART

27 dec. 1962 – Vânzătorii de reviste de publicitate, care vreme de luni întregi au avut expresii posomorâte, încep să pară ceva mai veseli. Ei spun că afacerile au început să-şi revină. Tiparul nu este încă uniform, cu siguranţă. Dar multe reviste estimează că publicitatea pe care o vor găzdui în prima jumătate a lui 1963 ar putea fi să fie mult peste nivelul atins pe durata anului 1962 şi că declinul de zece ani, care a debutat la căderea Meteoritului, a ajuns la final.

La câteva săptămâni după... discuţia mea cu Leonard şi cu Florence, am alunecat în josul scării spre modulul de bucătărie, ca să pregătesc locul pentru şedinţa de luni dimineaţa.

Şi da, pentru că tot pomeniseră, fusesem atentă la registrul de sarcini. Lui Leonard îi reveneau mereu doar atribuţiile care

ţineau de curăţenie sau bucătărie. Florence primea însărcinările legate de curăţenie, spălatul rufelor, bucătărie şi comunicare, deci măcar apuca să lucreze şi în domeniul ei de specialitate. Şi, în mod uluitor, bărbaţii nu primeau niciodată sarcina de a se ocupa de pregătirea cafelei pentru şedinţe.

Decoraţiunile de Crăciun, pe care Centrul de Comandă al Misiunii le împachetase, erau încă înşirate în cameră, ghirlanda argintie atârnând în bucle de partea de sus a peretelui. Într-un colţ, şapte becuri ardeau într-o menorah electrică. Nu era acelaşi lucru ca sfeşnicul cu lumânări, dar mă bucuram că se afla acolo.

Parker era deja în bucătărie, notând ordinea de zi pe una dintre tablele albe, cu scrisul său obişnuit, limpede şi colţuros. M-a salutat cu o mişcare a capului, apoi a trecut la un alt rând, perfect distanţat. Scriseşem pe multe table în carieră, iar scrisul lui mi se părea uimitor de precis.

— Cum de scrii atât de ordonat? l-am întrebat în timp ce deschideam dulăpiorul, ca să scot pachetul de cafea măcinată.

— Am fost pilot de testări, a răspuns el uitându-se care era următorul punct din ordinea de zi.

— Nu înţeleg.

— Înainte scriam rapoarte pe o planşă prinsă de picior, în timp ce scoteam un avion din răsucire... a zis el lovind tabla cu markerul. Asta nu se mişcă.

— Ha! am exclamat aruncând resturile de cafea de ieri în container. Trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta.

— Păi, nu te gândeşti...

— Nu mă gândesc la multe, am zis odată cu el.

Parker şi-a ridicat privirea de pe clipboard, pufnind. Zâmbetul lui larg cu gropiţe a apărut pentru o clipă şi – aproape că mi-e ruşine să recunosc – am vrut să-l fac să zâmbească din

nou. Dacă mi-aș fi putut da seama ce-l făcea fericit pe Parker, călătoria ar fi fost mult mai ușoară.

Uitându-mă către lumina lămpii iudaice, am șters interiorul cafetierei.

— Știi, Parker... Voiam să-mi cer scuze.

Eram cu spatele la el și am pus cafetiera la locul ei. În spatele meu, markerul a scos un scârțâit pe tablă. Firește. Firește că nu voia nici măcar să-mi răspundă. Oftând, am clătinat din cap și am scos filtrul din cafetieră.

Nu sunt sigură de ce încercam să mă împac cu el.

— Pentru...?

M-am întors suficient de iute ca efectul Coriolis să mă dezechilibreze și a fost nevoie să mă prind de blat. Zațul s-a întins pe oțelul inoxidabil și s-a împrăștiat pe podea.

— La naiba!

— Asta nu este o scuză, a zis ridicându-și privirea. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mersi. Sunt o proastă, am zis aruncând filtrul în compost și luând o cârpă. Dar știai asta deja.

— York, a spus el cu un oftat, lăsând jos clipboardul. Cred că ai multe cusururi deloc flatante, însă nu ești proastă.

— Măcar ești sincer.

Am șters zațul de pe podea, împăturind cârpa deasupra, să-l adun. Apoi mi-am dat seama că, din partea lui Parker, era un compliment. Aproape. Nu credea că sunt proastă. Cu alt oftat, m-am lăsat pe călcâie.

— Îmi pare rău pentru soția ta. Vreau să spun... pentru presupunerile pe care le-am făcut și pentru înțepături și pentru tot.

— Te-am rugat să nu mai pomenești despre ea.

— Eu..., am început să spun și-am rămas cu gura căscată la auzul vocii lui înghețate. Știu. Îmi pare rău. Am vrut

doar să-mi cer scuze. Nu voi mai aduce niciodată vorba despre ea.

De ce încercam? Am strâns cârpa și m-am ridicat cu grijă în picioare. După ce terminam cu pregătirea cafelei, aveam s-o șterg până când începea ședința. Cu un colț curat al cârpei, am adunat zațul de pe tejghea.

În spatele meu, Parker a tras banca, iar picioarele de metal au zgâriat podeaua bucătăriei. A oftat în timp ce se așeza, și clipboardul a zăngănit, lovindu-se de masă.

— Mersi.

De data asta, nu m-am întors iute. De fapt, nu m-am întors deloc. Am rămas concentrată la cârpă și am scuturat zațul în containerul pentru compost. Abia am reușit să-mi stăpânesc lacrimile mușcându-mi buza. Doamne! Detestam faptul că-mi venea să plâng. Că omul ăsta îmi făcea zile fripte, că orice urmă de bunătate, cât de mică, mă făcea să plâng.

— Ce pot să fac ca să nu mă mai urăști?

— Nu te... adică, te-am urât. Multă vreme. Dar acum nu te urăsc. Sincer, York. Nu te urăsc.

Împăturirea cârpei în patru îmi solicita toată atenția. Țesătura aspră mi se strângea sub degetele mari în timp ce netezeam colțurile.

— Nici nu se poate spune că mă placi.

— Sentimentul este reciproc, sunt sigur, a zis Parker după ce și-a dres glasul. Deci ce pot să fac ca să nu mă mai urăști tu *pe mine*?

— Să nu mai fii ticălos?

— Îmi pare rău, dragă, a zis râzând. Mă tem că așa sunt construit. Dar voi încerca să-mi amintesc că ești o floare delicată.

— Lucruri de felul ăsta, am replicat, trântind cârpa pe tejghea, și m-am întors. Despre asta vorbesc.

Parker a rămas cu gura căscată. A clipit de două ori, apoi și-a închis gura și a încercat din nou.

— Glumesc.

— Nu mi se pare o glumă.

— Pentru Dumnezeu! a zis ridicând brațele. Nu sunt răspunzător pentru sentimentele tale. *Am spus-o* ca pe-o glumă.

— Nu e nimic amuzant în a-i spune unei femei că este prea delicată ca să facă față unei situații. Ni se spune asta mereu de către alți oameni – de bărbați –, care încearcă să ne pună la locul nostru. Este ofensator.

— Și să mă faci ticălos nu este?

— Este, am zis, iar mâinile începuseră să-mi tremure de furie. Dar eu nu glumeam.

— Ar trebui să ai simțul umorului pentru asta, a spus Parker, luându-și clipboardul și ridicându-se de pe bancă. Mersi pentru scuze. Le voi prețui pentru totdeauna.

În timp ce se îndrepta din nou spre tablă, mi-am închis ochii strâns. Doamne! Chiar eram proastă.

Când Florence a alunecat în bucătărie, pusesem de cafea și reușisem să-mi iau o aparență rezonabilă de înfățișare calmă. Colega mea, în schimb, rânjea.

— Am ziarul de dimineață! a zis în timp ce s-a împins cu o mână departe de scară, fluturând un teanc de hârtii deasupra capului

— Nu-mi mai aduc aminte ultima dată când m-am bucurat să văd ziarul.

— Ah, ăsta o să-ți placă, a spus ridicându-și mâna liberă de parcă ar fi încadrat un titlu imaginar. Prima pagină: DR. MARTIN LUTHER KING PRIMEȘTE PREMIUL NOBEL PENTRU PACE.

— *Mazel tov*! am exclamat bătând din palme. Mă bucur atât de mult că munca sa a fost recunoscută.

— Grozav! a spus Parker și, părăsindu-și locul de lângă tablă, a venit în spatele lui Florence, ca să poată citi peste umărul ei. Este primul?

Florence a clătinat din cap, fără să-l întrebe ce voia să spună cu „primul". La naiba, chiar și eu știam ce voia să zică și mă bucuram că întrebase el. Și eu mă întrebam, dar nu voiam să-l reduc pe dr. King la apartenența rasială. Dar eram totuși curioasă.

— Nu. Primul a fost Ralph Johnson Bunche, a zis și i-a întins lui Parker jumătate dintre hârtii. Elma, ai primit un mesaj. Jur că nu l-am citit, dar spune-i soțului tău că, dacă mai scrie mesaje de felul ăsta, înflăcărarea lui o să-mi strice mașinăria.

— Și ai zis că nu l-ai citit!

Îmbujorarea mi-a cuprins obrajii, dar roșeața s-a stins când am luat pagina din mâna ei. Tăiase frumos hârtia, așa încât partea cu „nimicurile" fusese înlăturată. Era perfect logic, dar nimicurile adăposteau mereu cele mai bune părți ale scrisorilor de la soțul meu. Și totuși, era o scrisoare de la Nathaniel. Am luat-o la masă și m-am așezat, așteptând și restul echipei.

> Dragă Elma,
>
> Abia aștept să-ți arăt noul apartament. Așa cum ai cerut, e într-o zonă verde – de fapt, dă spre o curte cu meri, azalee și un gard viu. Dormitorul nostru e la primul etaj, ascuns în spatele copacilor, așa că putem să nu ținem perdelele trase și tot vom avea intimitate. Abia aștept să îți arăt lumina dimineții de aici.

Și Florence a considerat că ăsta era un mesaj fierbinte? Ar fi trebuit să citească partea cu nimicurile.

Kamilah a alunecat pe scară și în bucătărie, iar Terrazas și Rafael au venit săltând dinspre tubul care ducea către sala de sport.

Cu mâinile întinse, ca un copil mic, Kamilah s-a împleticit spre tejghea.

— Cafeaaa!

— Nu tu vorbeai despre toxicitatea cafelei? a întrebat-o Florence, uitându-se la ea peste marginea căniii.

— Nimic nu e mai toxic decât propria persoană atunci când nu beau cafea, a răspuns ea turnându-și cafea aburindă într-o cană, suspinând ușor.

— Unde e Flannery? a întrebat Parker pufnind.

— Aici sunt, a spus coborând din tub în bucătărie. Scuze, științificam.

— Recunosc că engleza nu e limba mea maternă, a zis Terrazas, legănându-și un picior peste banca din fața mea și aplecându-și silueta longilină spre cană, dar există cuvântul ăsta?

— Desigur, a răspuns Leonard, ducându-se ață la cafea. Pot să-l și conjug, dacă vrei.

Parker s-a întors spre tablă și a notat în grabă o enumerare de cuvinte, lângă ordinea de zi.

— Eu științific, tu științifici, el/ea științifică...

Alăturarea cuvintelor de pe tablă crease în mod întâmplător o propoziție și mi-a scăpat un hohot. Arătând spre tablă, am citit cu voce tare:

— Eu științific registrul de sarcini. Tu științifici Marte. El/ea științifică aruncarea deșeurilor.

— Greșit, York, a spus Parker și a arătat spre el. *Eu* științific registrul de sarcini. Potrivit căruia... tu științifici modulul de bucătărie.

— Ador când Elma științifică bucătăria, a spus Florence bătând din palme. Vei științifica și plăcinta cu ciocolată?

— O voi științifica până-n pânzele albe, am răspuns salutând, cuprinsă de un fior de plăcere.

Sunt sudistă? Da, sunt. Și dacă-mi laudă cineva plăcinta, o să le pregătesc plăcinte până la sfârșitul universului.

— Bun, a rânjit Parker. O să te ocupi de asemenea de științificarea calculelor pentru corectarea cursului.

— Terrazas și Avelino vor științifica unitățile de oxigen și verificările sistemelor de pe transportoarele BusyBees. Shamoun, tu vei științifica reutilizarea apei aici și pe *Pinta*, a continuat Parker rânjind, în timp ce parcurgea lista. Flannery, tu vei științifica aruncarea deșeurilor. Grey va științifica spălatul rufelor și comunicarea.

E ciudat cum un singur cuvânt îți poate schimba perspectiva. Sigur, Leonard și Florence spuseseră că nu primeau decât sarcini legate de curățenie, dar aruncarea cuvântului „știință" în joc evidențiia faptul că Leonard nu făcea decât curat. Munca lui de cercetare se desfășura în timpul liber.

Am deschis gura să spun asta, dar deja îl auzeam pe Parker spunând că fusese o glumă. Ca o lașă ce sunt, n-am avut resursele de energie necesare ca să fiu în prim-planul zeflemelei sale în momentul acela. În plus, Leonard și Florence îmi ceruseră să nu încerc să repar situația.

Dar era de fapt vorba mai mult de lașitate și de oboseală.

Mi-m închis gura și m-am lăsat să cad pe bancă. De cealaltă parte a mesei, Rafael i-a dat un ghiont lui Terrazas, care s-a îndreptat și și-a dres glasul.

— Aș putea să fac schimb cu Leonard în ceea ce privește sarcina legată de unitățile de oxigen? a întrebat el atingându-și nasul. Am o sinuzită. Nu vreau să port mască.

— Și nu va fi o problemă cu transportorul BusyBee? a întrebat Parker lăsând jos clipboardul. Vei fi la gravitație zero.

— Păi... a zis Terrazas, aruncându-i o privire lui Kamilah, care era încă aplecată peste cafea. Leonard are pregătirea necesară în ceea ce privește unitățile de oxigen, și nu pe cea legată de transportoarele BusyBee, așa că... ar fi mai ușor dacă am face schimb. Dacă nu-l deranjează pe Leonard, vreau să spun.

— Este în regulă din partea mea, a încuviințat scurt Leonard, abia ascunzându-și rânjetul.

Parker s-a uitat pe rând la cei trei bărbați, apoi din nou la clipboard. Și-a dres și el glasul:

— Nu, a spus punând deoparte clipboardul și aplecându-se în față, sprijinindu-se de masă. Pentru că vreau să se uite că Flannery e pe navă până când ajungem pe Marte, fiindcă am nevoie de el acolo. Dacă se întâmplă ceva și se află că el a fost la fața locului? Cum credeți că va reacționa Centrul de Comandă al Misiunii?

— Haide, a protestat Terrazas clătinând din cap. Cu toții facem greșeli.

Rânjetul dispăruse de pe chipul lui Leonard, laolaltă cu orice urmă de bucurie din încăpere, pare-se.

— Eu nu am dreptul să fac greșeli, a spus el oftând. Rămân la treburile legate de gunoi.

Parker s-a ridicat din nou și a clătinat din cap.

— Te pricepi mai bine la sistemele de oxigen decât Terrazas și știu asta, a spus el oftând și trecându-și mâna peste părul tuns periuță, oprindu-se la zona golașă de la spate. Dar îmi pare rău. Rămâne în vigoare registrul de îndatoriri trimis de Centrul de Comandă al Misiunii.

DOUĂZECI ȘI TREI

LA JUMĂTATEA DRUMULUI SPRE MARTE

În exclusivitate pentru *The National Times*

28 martie 1963 – Chiar și într-o eră în care miracolele tehnice și științifice se înlănțuie, a existat ceva aparte la comunicarea de ieri, transmisă prin intermediul teleimprimatorului de Prima Expediție pe Marte, în timp ce-și croia drum cu viteză prin spațiu, aflându-se la jumătatea distanței către planeta-soră. Acești astronauți sunt pionieri care călătoresc într-un ținut unde, din câte știm, nu a existat niciodată vreo formă de viață. Organismul omenesc este un produs evolutiv, care a fost modelat în milioane de ani de condițiile speciale de pe această planetă – de forța gravitațională, de compoziția atmosferei, de natura mărilor și pământurilor de pe Terra. Dar, în spațiu, gravitația este neutralizată, ducând la ceea ce se numește imponderabilitate, și nu există oxigen care să poată fi respirat, nici pământ pe care să calci, nici apă în care să poți înota. Și totuși, în acest mediu bizar, astronauții pot să trăiască și să funcționeze, pentru că nava lor spațială este un cocon

care reproduce elementele esențiale ale ambientului planetar. Va veni și ziua – și mulți dintre tinerii de acum poate o vor trăi pe pielea lor – când curse spațiale vor decola zilnic spre Marte, la fel de frecvent cum pleacă acum avioanele spre Chicago, Londra sau Tokio. Când va veni vremea aceea, fără îndoială că oamenii vor fi la fel de blazați în privința acestui miracol pe cât sunt acum în ceea ce privește traversarea peste noapte a Atlanticului. Dar, deocamdată, când prima tranziție spre Marte e încă în curs, și oameni curajoși fac și văd lucruri pe care nu le-a mai făcut și nu le-a mai văzut nimeni înaintea lor, trebuie să fii cu adevărat obtuz ca să nu fii copleșit de acest miracol.

Prinsă în centuri, pe locul meu de pe punte, mă uitam în adâncul spațiului de parcă punctul care marca jumătatea distanței ar fi fost vizibil. Aveam senzația că faptul că ne aflam la 160 de zile distanță atât de Pământ, cât și de Marte ar fi trebuit să fie marcat printr-o poartă de aur sau un alt semn extravagant. Însă, în realitate, aveam parte doar de o foaie cu date tipărite pe Pământ și un sextant.

Parker părea să-și calibreze controlerul de dreapta, mișcându-l sistematic în toate pozițiile, ținându-și maxilarul încleștat în timp ce lucra.

— Am nevoie de punctele acelea ca să actualizez poziția de navigație.

— Lasă-mă o clipă să fac o determinare a deviației fusului.

În ultimele trei luni, tensiunea dintre noi se diminuase până la nivelul unei radiații scăzute de fundal, care dispărea când lucram. Mă bucur și de lucrurile mici. Mi-am potrivit sextantul spre stelele menționate de Centrul de Comandă al Misiunii. Luminile răzlețe de pe cer îmi deveniseră cunoscute

deja, în cursul călătoriei. Nu mai aveam nevoie de „Arc spre Arcturus" sau de „un pas iute spre Spica". Albastrul diluat al stelei Spica strălucea spre mine, neclintit.

Am notat unghiul și am mutat fusul câteva grade, revenind să citesc din nou datele. Aveam nevoie de două măsurători consecutive care să se afle până în 0,003 grade. Apoi, le-am comparat cu datele trimise de Centrul de Comandă.

Cifrele estimate de ei se potriveau cu ale mele.

— Ținând cont de numerele dorite, ruliu 8,37, înclinare 61,33, deviație 339,87.

— Confirmat. Ruliu 8,37, înclinare 61,33, deviație 339,87, a spus, apoi s-a oprit o clipă din ritualul de apel și răspuns.

O clipă mai târziu, vocea lui Florence s-a auzit prin interfon din modulul de comunicații:

— Confirm. Ruliu 8,37, înclinare 61,33, deviație 339,87.

Copia totul pe teleimprimator și transmitea cifrele către Pământ. Întârzierea însemna că înaintam mai mult sau mai puțin pe cont propriu, dar Centrul de Comandă al Misiunii voia totuși să verifice totul de două ori.

Parker continua să pregătească nava pentru accelerare.

— Dă-mi datele complete de corecție, York.

— OK. SPS/G&N; 63059; plus 0,97, minus 0,20. În timp ce turuiam ca o moară stricată un șir de cifre și expresii, o parte din mintea mea se prăpădea de râs de cât de aiurea suna totul.

— Aprindere GET 026:44:57.92; plus 0011,8, minus 0000,3, plus 0017,7; ruliu, 277, 355, 015; VT Delta 0021,3, 00:3, 0016,8.

Treaba mea era să-mi dau seama care erau vitezele *Ninei*, precum și poziția sa locală verticală și orizontală față de Pământ. Mai târziu în cursul călătoriei aveam să încep să mă folosesc de Marte ca punct de reper.

Parker și Terrazas făceau cu rândul la notarea cifrelor pe propriile fișe și la apăsarea butoanelor de pe panoul de control. Florence a repetat după mine șirul acela lung. M-am oprit, lăsându-le timp să mă ajungă din urmă.

În timpul ăsta, linia dinspre *Pinta* s-a aprins, cu o întrebare de la biroul ofițerului de navigație. Accentul elvețiano-german al lui Heidi a răsunat pârâind prin spațiu.

— *Niña*, ce stele ați folosit?

— Pentru alinierea GDG, Vega și Deneb. De ce?

— Așa a recomandat Centrul de Comandă al Misiunii, dar eu nu reușesc să obțin niște date clare.

Am încuviințat, pe neașteptate recunoscătoare că făcusem atâtea eforturi și atât de recent în cercetarea câmpurilor stelare, încât puteam să o ajut.

— Care sunt datele pentru ax și fus?

— Ax, 331,2, și fus, 35,85. Văd Vega, dar Deneb nu apare în câmpul meu vizual.

M-am aplecat în față și m-am uitat pe geam spre *Pinta*. Cealaltă navă reflecta lumina slabă a Soarelui și sclipea pe fundalul stelelor. La fel ca noi, modulul lor de comandă era orientat spre interior, către noi, și cu vedere către *Santa Maria*, care naviga între noi și în urma noastră. Problema lor a devenit imediat evidentă, dar îmi era limpede și de ce ei nu-și dădeau seama de asta.

— Se pare că trebuie să rulați nava sau să luați alte stele drept reper. *Santa Maria* vă blochează vizibilitatea.

O clipă mai târziu, Heidi a revenit, cu calmul specific al astronautului care tocmai ce-a înjurat copios cu microfonul închis:

— Mulțumesc, *Niña*. Nu am văzut-o.

— Din unghiul vostru, vezi doar partea din umbră. E practic invizibilă.

Alături de mine, îi simțeam pe Parker și pe Terrazas privindu-mă. Niciunul nu m-a întrerupt cât vorbeam cu Heidi, dar Parker își flexa degetele de parcă ardea de nerăbdare să facă următoarea mișcare. Mă aștepta să-i transmit următoarele date. Mi-am închis microfonul și m-am întors spre ei.

— Alinierea ruliului 007, 144, 068.

În timp ce Parker lucra, s-a uitat pe geam:

— Se pare că vom fi îndreptați vag spre Pământ, la accelerarea asta.

Acum, că Parker avea totul pregătit, trebuia să așteptăm. În ciuda întârzierii, Centrul de Comandă al Misiunii trebuia să-mi confirme cifrele și doar atunci Parker putea să tureze motoarele. Pe *Pinta*, așteptau același lucru, dar cu un ofițer de legătură diferit și cu alți operatori de calcule.

Cine era de serviciu acum la Centrul de Comandă al Misiunii? Trebuia să existe o echipă de operatori de calcule care verificau socotelile. Poate Katherine Johnson, poate vechea mea colegă de birou, Basira. Helen făcea încă parte din corpul de astronauți, așa că nu era ea cea care se ocupa de aceste calcule, deși era posibil să fie prezentă. Sau poate că evita orice veste legată de noi.

Nathaniel era acolo cu siguranță. M-am întors spre geam, de parcă l-aș fi putut vedea. Cerul auster, cu stelele sale nemișcate, m-a privit la rându-i.

Vocea lui Florence a plutit în modulul de comandă.

— *Niña*, Centrul de Comandă al Misiunii zice că „aveți aprobarea pentru accelerarea de corecție la jumătatea cursului" și „confirmare undă verde și drum bun".

Parker a încuviințat, cu mâinile pe manete. A expirat scurt, ca și cum ar fi fost neliniștit și mi s-a tăiat respirația în așteptarea manevrei.

— Terrazas, anunță echipajul că urmează o accelerare de 21 de secunde.

— Recepționat, a spus Terrazas și a luat microfonul, vocea lui intrând în modulul *Buck Rogers*. Doamnelor și domnilor, în acest episod uimitor, căpitanul Stetson Parker și echipajul său cutezător se pregătesc pentru o accelerare de 21 de secunde. Întrebarea „accelerată" este însă dacă tot echipajul s-a asigurat când i s-a spus sau dacă unii încă se foiau când degetul său se apropia de comanda de aprindere? Încă puțin. Foaaaarte puțin.

— *Payaso*[1], a zis Parker clătinând din cap, dar rânjind, apoi a adăugat: La comanda mea, în cinci, patru, trei, doi, unu – start.

Niña s-a cutremurat. *1, 2, 3, 4, 5, 6...* Zgomotul înfundat al motoarelor vibra prin metalul, plasticul și fibra de sticlă ale navei... *10, 11, 12, 13...* Stelele s-au rostogolit într-o parte odată cu ruliul stabilit, și eu am strâns creionul în mână până când canturile mi-au intrat în încheieturile degetelor... *16, 17...* Forța motoarelor principale care ne propulsau înainte m-a făcut să mă adâncesc în scaun... *18, 19, 20, 21.*

Tăcerea s-a lăsat când motoarele s-au oprit și am fost aruncată în față, sub strânsoarea centurii de siguranță. Parker și-a retras mâinile de pe butoanele de comandă.

— Raportați?

Terrazas și-a întors privirea spre indicatoarele de viteză și poziție relativă, din mulțimea de aparate.

---

[1] „Clovnule", în spaniolă în original (n. tr.).

— La fix.

Cu un oftat, Parker și-a lăsat capul pe spate și-a zis zâmbind:

— Priviți în sus.

Deasupra noastră, o mică boabă albastră plutea într-o mare de cerneală. Undeva, pe biluța aceea, soțul meu trebuia să mai aștepte încă cincisprezece minute ca să știe că totul este OK.

Ați crede că trecerea de mijlocul călătoriei va fi adus schimbări pe navă, dar în fapt noi ne-am văzut de treabă. Prin registrul de sarcini ni se atribuiau diferite responsabilități, dar cerul de afară rămânea neschimbat, negru ca smoala. Eu mă alesesem cu sarcina mea preferată, cea legată de modulul de grădină, săptămâna aceea. Îmi plăcea să mă ocup și de bucătărie, dar să fiu în atmosfera umedă și verde a grădinii mă făcea să scap de orice urmă de tensiune.

Aplecată peste un strat de ridichi, am smuls o căpățână mică și roșie din pământ. Firicelele de pământ se lipeau de rădăcinile albe și subțiri purtând mirosul pământului. Am lovit ridichea, ca să scutur pământul în strat. Cândva, m-aș fi plâns că-mi rămânea pământ sub unghii și mi se înnegreau vârfurile degetelor.

Kamilah stătea cu picioarele pe banca din mijlocul modulului și ținea o carte în poală.

— Pot să te rog să vii cu mine, după ce termini?

— Da. Pentru ce?

— Cred c-a venit timpul să storc stafidele și vreau o a doua opinie, a spus și s-a întins, cu brațele deasupra capului. Tu chiar ai mai făcut treaba asta.

— Nu, am zis scuturându-mi degetul plin de pământ. Myrtle făcea vinul de stafide. Eu doar gustam.

— Totuși, ai avut cel mai mult de-a face cu experiența preparării vinului în sine.

— Nu ar fi trebuit să-ți povestesc asta, am zis, strâmbând din nas la amintirea acelei băuturi alcoolice aspre și acre. Vinul de stafide al lui Myrtle nu era bun. Era doar alcool. Și tu nu bei.

— Este medicinal. Și... am o armă secretă, pe care ea nu o avea.

Am mai pus o ridiche în coș și m-am oprit să mă uit la Kamilah. Avea o expresie fericită, infatuată, ținându-și buzele lipite și sprâncenele ridicate.

— Care?

— Un laborator. Și, mai precis, am un decantor.

— Adică o să-l faci și mai rău la gust, crescându-i concentrația?

Coniacul pe care-l făcuseră din vinul de stafide de pe Lună fusese... o provocare.

Kamilah a clătinat din cap, închizând cartea și lăsându-și picioarele jos.

— Pot să fac vodcă. Am văzut că-n sertarul pentru condimente avem boabe de ienupăr. Și lămâie.

M-am uitat la ea nelămurită.

— Pot să fac gin.

Am pufnit în hohote. Gin. Aveam măsline pe navă?

— Ești un geniu și...

— Ce mama naibii, York? a zis Florence intrând în grădină cu un teanc de hârtii în brațe. Începusem să te plac. Aproape că-mi părea rău pentru tine. Ești o nemernică.

Am scăpat ridichea, care a sărit rostogolindu-se între straturi. Mi s-a strâns inima.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta, a răspuns și a trântit hârtiile peste strat, strivind o parte dintre frunze.

— Hei, fii atentă! a zis Kamilah, sărind în picioare.

Firește. Era îngrijorată pentru ridichi, dar nu a spus niciun cuvânt în apărarea mea. Am înghițit în sec, încercând să scap de nodul din gât ca să pot respira. Florence stătea prea aproape, cu dinții atât de încleștați, încât părea să o doară. Privirea ei era concentrată ca un laser.

3,14159...

Mi-am aruncat privirea spre hârtiile pe care le adusese, ca să nu-i mai văd expresia plină de ură. Era o scrisoare de la Nathaniel. Mi s-au strâns coastele în jurul plămânilor. Deasupra rândurilor de nimicuri erau semne cu creionul. Reușise să decodifice mesajul.

...26535897...

— Eu...

Am tușit, încercând să mă eliberez de strânsoarea care pusese stăpânire pe respirația mea. Asta n-a făcut decât să scoată aerul afară, iar eu am șuierat inspirând.

Kamilah a trecut pe lângă Florence și m-a luat de braț.

— Elma, respiră. Încet. Numără: 1, 2, 3, și ține aerul...

— N-o dădăci, a spus Florence, împungând hârtia cu degetul. Ne spionează. Trimite mesaje codificate.

— Te rog, a pufnit Kamilah. Le spune că Parker nu se pricepe la gătit?

Înșfăcând hârtiile, Florence a citit: „Îți înțeleg îngrijorările legate de registrul de sarcini, dar Centrul de Comandă al Misiunii are motive întemeiate pentru alegerile pe care le face. Nu-ți dai seama cât de dificilă e situația aici. Mă bucur, dar trimitem cele mai roz vești posibile ca să vă ținem moralul ridicat. Crede-mă când spun..."

I-am smuls hârtiile din mână, care au foșnit când le-am strâns la piept.

— Este o scrisoare privată.

— Ce mama naibii faci de fapt în misiunea asta? s-a răstit Florence, făcând un pas spre mine.

Kamilah a dat drumul brațului meu, dar a rămas cu mâna întinsă, parcă ținând o stafie. Prin hârtii, îmi simțeam inima mea tresăltând și bubuind în piept.

— E doar... e doar ca să..., am început să spun clătinând din cap. E soțul meu. Mi-e dor de el. Atât.

— Este inginerul-șef! a spus Florence îngropându-și degetele în țărână. Crezi că-i poți spune despre certurile noastre și despre cum protestăm față de ordine fără ca lucrurile astea să ajungă și la altcineva?

— Nu e...

Pentru prima dată în viață, eram ușurată că era cineva care știa despre anxietatea mea. Puteam astfel să explic lucrurile.

— E vorba doar despre anxietatea mea. El este... o supapă de siguranță. Nu e nimic mai mult.

— Credeam c-ai zis că anxietatea nu mai e o problemă. Care-i adevărul, York? Ori ești perfect sănătoasă și trimiți mesaje codificate fără motiv, ori ești praf cu nervii și te agăți de un colac de salvare.

Genunchii îmi tremurau atât de tare, încât am simțit nevoia să mă prind de marginea unui strat ca să mă sprijin. M-am uitat la Kamilah, sperând că m-ar putea ajuta să explic, dar sprâncenele ei erau încruntate. Se uita la mine de parcă aș fi fost o străină.

— Centrul de Comandă al Misiunii nu m-a trimis..., am început să spun clătinând din cap. Adică, m-a trimis, dar eu

nu spionez. Nathaniel nu împărtășește cu nimeni lucrurile acestea.

— Serios? a replicat Florence, scoțându-și mâna din țărână și încrucișându-și brațele la piept, lăsând o urmă de pământ pe costumul ei albastru de zbor. Atunci, de ce ne cenzurează știrile?

— Despre ce vorbești?

— „Cele mai roz vești posibile"? Nu ai remarcat că tot ce primim drept știri este plin de bucurie și lumină? Crezi că e o coincidență?

— Nu..., am spus uitându-mă spre hârtiile de la pieptul meu. Nu știu.

Dar știam. Bineînțeles că Nathaniel încerca să schimbe lucrurile. Nu-mi spusese el, înainte să plecăm, c-ar sacrifica pe toată lumea de pe navă ca să mă salveze pe mine? Nu spusesem eu că spiritele erau aprinse? Nu spusesem că aproape că-mi doream să nu ne mai trimită vești de acasă? Nu ar fi împărtășit lucruri confidențiale.

Dar ar fi încercat să „ajute". Așa cum încercasem și eu, înrăutățind și mai mult lucrurile.

DOUĂZECI ȘI PATRU

9 aprilie 1963

Dragă Elma,

Îmi pare rău că tot ce scriu aici va fi „pe șleau", cum s-ar spune. Dar tocmai am avut o întâlnire foarte interesantă cu directorul Clemons, în care a sugerat cu delicatețe că așa ar fi cel mai bine. Presupun că nu sunt prea multe lucruri de zis în legătură cu asta.

Apartamentul este destul de plăcut, când sunt acolo. Nicole s-a întors de pe Lună pentru câteva luni și a venit să mă ajute să-l mobilez. Ea și Myrtle par hotărâte să se asigure că te vei simți confortabil când o să te întorci.

Cred că-și fac griji că voi deveni prea atașat de obiceiurile de burlac. Myrtle m-a certat – îți poți imagina – pentru starea cămării. Dar, sincer, știi că tot ce mănânc de obicei dimineața e doar pâine prăjită.

Toată lumea pare hotărâtă să aibă grijă de mine cât ești plecată. Hershel a încercat să mă convingă să merg la ei de Pesach, dar n-a reușit, așa că vine el aici, sub pretextul că mă

va ajuta să mă pregătesc pentru vizita lui Tommy... Thomas. I-am zis că nu e necesar, dar știi cum stă treaba cu familia, nu?

Sper că totul e bine.

Cu toată dragostea mea,
Nathaniel

Nu-mi dădusem seama cât de importante erau mesajele private, până când nu le-am mai putut trimite. Ceva nu era în regulă, dar Nathaniel nu îmi spunea ce anume. Se înțelegea bine cu Hershel, dar nu exista niciun motiv ca fratele meu să vină acum la el, mai ales dacă asta însemna să fie departe de familie de Pesach.

— Vrei să trimiți un răspuns? a întrebat Parker după ce și-a dres glasul.

N-am aruncat cu hârtie în el. Nu mi-am dat ochii peste cap. Nu am pufnit. Am pus hârtia pe masa din bucătărie și am încercat să-i arunc una dintre privirile letale ale mamei.

— Chiar e necesar? Centrul de Comandă al Misiunii va verifica atent tot ce trimit. Dacă există un cod, își vor da seama imediat.

— Eu doar urmez ordinele, a spus Parker ridicându-și mâinile. Promit. Dacă preferi, poate să trimită Grey răspunsul.

— Mă urăște.

A ridicat din umeri. Firește că asta nu-l privea. Faptul că oamenii mă urau i se părea, probabil, firesc.

— În momentul de față, doar ea și cu mine suntem singurii autorizați să folosească teleimprimatorul. Pe cine preferi?

Sub masă, îmi strânsesem pumnii în poală. Unghiile mi s-au înfipt în palme. Nedreptatea situației mă făcea să tremur, fiind nevoită să-mi înăbuș pornirea de a striga. Să fiu capabilă să mă exprim liber mă făcea mai sănătoasă și mai productivă.

Era valabil pentru oricare dintre noi. Și erau supărați fiindcă vorbeam cu soțul meu despre... ce? Sex? Anxietate?

Dar nimic dintre astea n-avea să fie perceput drept o justificare satisfăcătoare. Am încercat să trag aer adânc în piept, dar coastele mi s-au încleștat și n-am reușit. Desfăcând pumnii, mi-am întins mâinile în poală.

— Prefer să trimiți tu mesajele, am spus, iar asta l-a făcut pe Parker să geamă și să-și ridice sprâncenele de uimire – și eu eram la rându-mi surprinsă. Am încredere că nu vei spune și altora despre conținutul lor.

Conștientizarea acestui fapt m-a făcut să mă foiesc pe scaun. Parker ar fi folosit orice lucru cunoscut de ceilalți împotriva mea, dar nu spusese niciodată nimic despre problemele mele cu anxietatea, nici măcar când încerca să înlăture accesul femeilor la programul spațial.

Încuviințând, a împins clipboardul spre mine:

— După ce voi trimite mesajul, o să-l rup în bucăți. Centrul de Comandă al Misiunii va ști oricum, dar măcar pe navă vei avea parte de intimitate.

— Mulțumesc.

Am luat clipboardul și creionul mecanic prins de el. Rotind între degete corpul neted al creionului, m-am aplecat peste pagină.

Dragă Nathaniel,

Îmi pare rău că ți-am făcut probleme. Sunt bucuroasă că Myrtle și Nicole te ajută cu apartamentul și mai ales în ceea ce privește cămara. E bine că nu vei fi singur de Pesach. Știu că nu prea ai poftă de mâncare dimineața, dar, ca să citez orice doctor, inclusiv pe mama, micul dejun este cea mai importantă

masă a zilei. Nu m-aștept să-ți pot schimba obiceiurile de aici, dar merită să încerc.

Sper că nu te așteptai să vin în apărarea obiceiului tău. Mama spunea mereu...

M-am oprit, cu creionul înțepenit pe hârtie. Mama spunea mereu că în felul acela se va îmbolnăvi. Și, la cât muncea peste program, însemna că uneori uita să mănânce, dacă nu i se amintea. Cine să-l oprească și să-l forțeze să meargă acasă? Sau să mănânce? Ei, bine... Myrtle și Nicole încercau, probabil. Faptul că Hershel venea în vizită m-a lovit însă cu o forță și mai sinistră. Mi-am mușcat buza, încercând să găsesc o cale de a întreba.

...mama spunea mereu c-o să faci ulcer dacă nu ai mai multă grijă de tine. Ar fi păcat dacă ar veni Hershel și te-ar găsi bolnav. Îmi amintesc că mama te făcea să bei un pahar cu lapte dimineața, împreună cu pâinea prăjită. N-ai vrea să închini un pahar de lapte și pentru mine? Laptele praf de pe navă nu se compară cu cel proaspăt. Domnul Yoder, din piața Amish, are lapte proaspăt, de la fermă, la care mai visez uneori.

În ultima vreme, visele mele par toate amintiri vii de pe Pământ, dar nu e nimic ieșit din comun. Sunt lucruri simple, precum un pahar cu lapte sau faptul că stau la colțul străzii, așteptând troleul, sau mirosul loțiunii tale după ras.

M-am oprit din nou. Dacă aș fi continuat să pomenesc despre loțiunea lui, aveam să scriu despre cât de netedă și moale-i era pielea după ce se bărbierea și despre conturul cald al maxilarului, când îl sărutam pe gât. Nu puteam să scriu nimic din toate astea într-un mesaj pe care l-ar fi putut citi oricine. Uneori, îl visam în contexte mult mai... fierbinți.

Dar înșiruirea asta de amănunte banale din vise era forma cea mai la îndemână prin care-l puteam asigura că sunt bine.

Nu eram într-o stare perfectă. Eram furioasă. Frustrată. Jenată. Da, toate astea, dar suportam mai bine decât îmi închipuisem că o voi face. Pe de altă parte, furia mă ajutase întotdeauna să scap de anxietate.

> Am descoperit că pot să fac o tartă cu ciocolată decentă, chiar și fără ouă. Bezeaua de lămâie iese însă din discuție. Poate că, în misiunea următoare, ne pot trimite și cu niște găini.
>
> Cu dragoste,
> Elma

Cred c-am oftat când am terminat, fiindcă Parker și-a ridicat privirea din cartea pe care o citea – ceva în franceză – și a ridicat o sprânceană.

— Ești în regulă?

Aproape că m-am răstit la el. Chiar am tras aer în piept, gata să zic ceva despre cât de uimită eram că-i pasă, dar m-am oprit. Nu voia de fapt să-mi facă în ciudă.

— Sunt doar frustrată.

— Te cred, a spus, a închis cartea și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe masă. Dacă are importanță, cred că oricine s-ar fi gândit la asta ar fi încercat ceva asemănător.

Subiectul a făcut cuvintele să-mi înghețe în gură. Chiar se aștepta să răspund? Mi-am umezit buzele și am ales cea mai sigură variantă de răspuns.

— Poate ar trebui să sugerăm Centrului de Comandă să pună la dispoziția cuplurilor căsătorite un sistem de criptare autorizat, pentru călătoriile lungi.

— Voi sugera asta în următorul meu raport, a zis Parker strângând din buze și încuviințând.

— Atunci, de ce nu mă lași să-i scriu direct lui Nathaniel? Centrul de Comandă al Misiunii ar citi oricum scrisoarea înainte să ajungă la el.

— Pentru că, vrei sau nu să crezi asta, eu respect ordinele. Chiar dacă nu sunt de acord cu ele. E treaba mea.

— Ai încălcat regulile ca să ne lași pe mine și pe Kamilah să mergem pe *Pinta*...

— Acolo a fost..., a spus Parker trecându-și mâinile prin părul rar. Uite... există șanse ca totul să se stingă repede. Ține capul la cutie în următoarele săptămâni și pariez că vor relaxa din nou regulile privind teleimprimatorul.

— Așa cum au relaxat și regulile privind spălatul rufelor? am întrebat dându-i clipboardul.

— Adică?

— Femeile sunt în continuare singurele care primesc atribuțiile legate de spălatul rufelor.

— York, a răspuns dându-și ochii peste cap, aspectul ăsta e legat doar de folosirea domeniului de specialitate. Majoritatea bărbaților nu au spălat niciodată rufe, sau mult mai rar decât femeile.

— Vrei să spui că oamenii care pot să opereze un aparat de zbor de ultimă oră nu pot fi instruiți să curețe un filtru de uscător? am întrebat frecându-mi fața – părea că reușeam să mă cert cu Parker orice-aș fi făcut. Scuze. Sunt ușor tensionată.

M-a studiat o clipă, cu ochii albaștri mișcându-se de parcă ar fi efectuat o verificare înainte de zbor. În cele din urmă, s-a aplecat și-a luat clipboardul:

— Voi face o mențiune despre spălatul rufelor în raport.

— Mulțumesc, am spus, simțindu-mi amarul din voce.

— Măcar pe subiectul ăsta nu ești singura care se plânge, a zis Parker împingându-și scaunul și ridicându-se. O să trimit scrisoarea. Poți să folosești timpul ăsta ca să mai recuperezi din treburi.

— Da, domnule.

Ce voiam să fac era să mă târăsc în sacul de dormit și să nu mai ies din el până ce ajungeam pe Marte.

Dar, în afară de asta, eram bine.

— York..., a spus Parker, oprindu-se la baza scării, uitându-se la scrisoarea pe care i-o dădusem – voiam să i-o smulg din mâini. O să te ocupi de bucătărie în seara asta. Și săptămâna următoare.

— Cum?

Era marți. Sarcinile se schimbau luni, iar eu răspundeam de curățenie și salubrizare săptămâna asta.

— E vorba de domeniul de specialitate, a răspuns bătând ușor în clipboard. Mai e vreun alt membru al echipajului care poate pregăti un Seder[1], în afară de tine?

Eram atât de șocată, că n-am putut spune nimic. Parker s-a făcut nevăzut pe scară. Mă lăsa cu gura căscată.

De ce era seara asta diferită de celelalte? De data asta, nu aveam să mai pun întrebări.

Cam la două săptămâni după Pesach, am securizat ecluza către transportorul BusyBee pentru excursia bisăptămânală a lui Kamilah pe *Pinta*. Ușa a făcut zgomotul constant al navei noastre să dispară. Am plutit spre scaunul pilotului. Prin hublou se vedea metalul rece al părților laterale ale *Ninei*. Înclinația navei de la ultima accelerare permitea soarelui să se

[1] Masă de Pesach în tradiția evreiască (n. tr.).

strecoare în jurul muchiilor transportorului, făcând metalul să strălucească.

— Ți-ai pus centura? am întrebat și m-am aruncat în scaunul pilotului prinzând curelele centurii de siguranță.

— Gata, a răspuns Kamilah încuviințând, apoi și-a dres glasul. Cum ești?

— Bine, mersi. Și tu?

Tonul vocii ei îmi dădea de înțeles că întrebarea viza o zonă mai largă, dar am ales varianta cea mai sigură de răspuns.

— *Nina*, aici BusyBee. Pot să plec?

— Confirmat, BusyBee, mi-a răspuns Terrazas. Nimic nu-ți blochează calea.

— Decupez cârligul de ancorare.

Am întors maneta care retrăgea cârligul din ecluza *Ninei*. Cu un clinchet slab, ne-am desprins de nava mai mare. Am lăsat-o să se depărteze doi metri înainte să pornesc retro-rachetele. De îndată ce ne aflam la o distanță suficient de mare, întorceam transportorul, dirijându-l spre *Pinta*.

— Călătorie fără incidente, BusyBee. *Nina*, terminat.

Cu un clic, zumzetul microfonului lui Terrazas s-a stins.

Kamilah și-a dres din nou glasul.

— Pentru că nu vii în modulul medical, te întreb aici. Și te rog să mă scuteși de răspunsurile de conveniență socială. Ce faci?

În primele misiuni pe Lună, aveam medici de zbor pe Pământ, cu care vorbeam despre problemele noastre de sănătate. Erau mult mai ușor de fentat decât un medic care se afla cu tine pe navă.

— Ce fac? Pilotez o navă în spațiu.

Am activat retro-rachetele, și mica forță de propulsare ne-a împins în curelele centurilor de siguranță. Nu era o discuție

pe care eram dispusă să o port oricând, dar în timpul zborului era cel mai puțin de dorit. Nu. Nu era adevărat. Cel mai nepotrivit ar fi fost la cină. Dar Kamilah încerca doar să-și facă meseria.

— Sunt supărată și frustrată, dar nu sunt șubredă.

— E bine, a spus Kamilah și s-a întors spre mine. Și cum e când ești într-o stare șubredă?

Am scrâșnit, aproape fără voia mea.

— Am probleme cu somnul. Mi-e greață. Transpir.

Distanța dintre transportor și nava noastră a crescut, până când umbre lungi și o lumină albă, nemiloasă, au scăldat latura navei mai mari. Drumul până la *Pinta* dura aproximativ douăzeci de minute. Aveau să fie douăzeci de minute foarte lungi.

— Când ai avut ultima dată aceste simptome?

Dacă eram complet sinceră, aveam probleme cu somnul și în prezent, dar numai în anumite nopți. Și nu aveam coșmaruri, ci doar probleme cu securizarea motorului creierului meu. Îmi zăngănea în cap, punând în mișcare gânduri aleatorii, trăgându-mă într-o direcție, apoi în alta.

— A trecut o vreme.

— Adică înainte sau după ce am părăsit Pământul?

— După. Dar numai o singură dată.

M-am gândit că faptul că-i răspundeam la întrebări era un fel de victorie. Îmi displăceau? Da, întru totul, dar nu eram îndeajuns de prostuță să cred c-aș fi scăpat dacă mințeam. Odinioară, aș fi crezut asta, dar trăiam prea aproape acum, ca micile schimbări de comportament să poată fi trecute cu vederea. La naiba, chiar și eu, atât de naivă și de modă veche, eram convinsă că Terrazas și Rafael aveau... o legătură.

— Sincer, Kamilah. Sunt bine. Nu grozav, dar mă descurc.

— Știi ceva, te cred dacă-mi promiți că vii în modulul de asistență medicală să facem niște simple teste de identificare a nivelului de stres. Parker își face griji pentru tine.

Hohotul meu a răsunat cu puterea unei pietre care se lovește de hublou.

— Ah... Ei bine, dacă *Parker* își face griji...

Pe de altă parte, făcuse astfel încât să pot organiza un Seder, așa că poate își făcea griji într-adevăr.

— Sederul a fost de ajutor.

— Bun... mă bucur să aud.

Mi-am dat seama cu întârziere că habar n-aveam ce sărbători rata Kamilah în timpul călătoriei noastre.

— Dar pe tine? Ce te-ar ajuta? E vreun... obicei?

— Stai, a răspuns ea clătinând din cap. De fapt, chiar e ceva. Vrei să-mi spui Kam, și nu Kamilah?

— Kam. Confirm. Există ceva...

— Să nu crezi că n-am observat c-ai schimbat subiectul.

M-am aplecat în față, cu atenția concentrată asupra unui jet alb care venea din zona celulelor de combustibil.

— Ce-i asta?

— Elma...

Kam mi-a urmărit privirea și a icnit brusc. Ceva era evacuat cu presiune dintr-o parte a navei mari, generând un con larg de ceață. Îngheța în vid și plutea apoi spre noi asemenea unei ninsori.

Am pornit microfonul de la bordul transportorului:

— *Nina*, aici BusyBee. Ceva este evacuat din zona celulelor de combustibil. Mă apropii să văd mai bine.

— BusyBee, aici *Nina*. Ce se evacuează?

Cu siguranță, Terrazas intrase în alertă maximă, dar vocea lui rămăsese calmă.

— O ceață albă, aparent dintr-o singură sursă. Lasă-mă să mă apropii.

Am ghidat transportorul în față, atingând ușor butonul de activare a propulsoarelor. Când am ajuns lângă celulele de combustibil, m-am ținut departe de ceață și am pilotat nava astfel încât hubloul să fie orientat direct spre coloana evacuată.

Kam s-a aplecat, lăsându-se în curelele centurii, încercând să vadă mai bine, la fel ca mine. A fost nevoie de puțină atenție ca să mențin nava la același nivel cu *Nina*, dar nu într-atât încât să nu pot raporta.

— *Nina*, aici BusyBee. Se pare că vine dintr-un mic orificiu. Suficient de mic, încât nu-l pot vedea de aici.

— Am înțeles, BusyBee, a răspuns Parker.

Terrazas îl chemase probabil în clipa în care raportasem problema.

— I-am trimis pe Avelino să verifice manometrele, să vadă ce pierdem.

Am schimbat poziția față de navă, astfel încât să avem o vedere din față a laturii transversale a navei, în speranța că-mi voi da seama ce se pierdea. Putea să fie vorba despre apă din celulele de combustibil, oxigen din modulul acela sau lichid de răcire. Niciuna nu era o variantă bună. Mai multe tuburi formau un grilaj de protecție în jurul celulelor, ca să le mențină reci când erau atinse direct de lumina soarelui. Coloana de fum începea ca un firicel alb de la articulația unuia dintre tuburi, pe care l-am urmărit cu privirea până la sistemul-sursă. Ah, la naiba!

— Este sistemul de răcire. Avem o scurgere de amoniac.

DOUĂZECI ȘI CINCI

SEZONUL URAGANELOR ÎI NELINIȘTEȘTE PE LOCUITORII FLORIDEI

Agenția Meteorologică face pregătiri cu ajutorul Lunettei

de R. HART PHILLIPS

În exclusivitate pentru *The National Times*

MIAMI, FL, 7 mai 1963 – O puternică perturbare meteorologică care a avut loc săptămâna trecută în zona Antilelor Franceze, la 2 400 de kilometri de Miami, a readus în atenția locuitorilor Floridei operațiunile Agenției Meteorologice a SUA de monitorizare a uraganelor. În colaborare cu observatorul de pe stația spațială Lunetta, meteorologii pot să facă previziuni exacte și să monitorizeze comportamentul acestui uragan neobișnuit de timpuriu.

Nimeni nu a intrat în panică. Asta era partea frumoasă când lucrai cu astronauți, pentru CAI. Petrecuserăm atâta vreme în simulări, învățând cum să rezolvăm

problemele, încât, în clipa în care apărea una, toate chestiunile interpersonale dispăreau.

Stăteam la masa din bucătărie, cu hârtia și creioanele pregătite, cu un teanc de cărți de referință în fața mea. Rafael, Leonard și Parker erau lângă tablă, în fața unei diagrame a sistemului de răcire, în jurul căreia făcuseră diverse notițe. În modulul de comunicații, Florence ne asculta prin interfon, transcriind conversațiile pentru Centrul de Comandă al Misiunii și raportându-ne ce transmiteau ei. Țineam liniile deschise și către *Pinta*, unde omologii noștri ascultau la rândul lor.

Terrazas se afla în modulul de comandă, în caz că era nevoie să mutăm nava în sau în afara luminii soarelui. Kam pregătise un set de costume pentru AEV. Din fericire, în navele Expediției pe Marte presiunea era menținută la 4,9 psi, exact ca pe colonia lunară și în costumele pentru AEV, așa că nu era nevoie ca astronauții care ieșeau în spațiu să-și petreacă ore bune depresurizându-se.

— Cred că trebuie să înlocuim tronsonul ăsta din țeavă, a spus Rafael arătând spre locul de unde văzusem că pornea scurgerea. N-ar fi sigur să peticim locul respectiv la temperaturile astea.

Leonard a încuviințat, apoi a zis, arătând spre același tronson din cadrul diagramei:

— Dar, ca măsură de oprire a scurgerii, poate fi de preferat să facem asta până ce știm care anume este problema. Dacă este o fisură provocată de un micrometeorit, situația este diferită față de o defecțiune a materialului.

— În ce fel este diferită? a întrebat Parker, care nu vorbise de ceva vreme, lăsându-i pe cei doi oameni de știință să clarifice situația.

— Un micrometeorit e un eveniment singular. Desigur, am putea fi loviți din nou, dar șansele sunt mici. O defecțiune a materialului, în schimb, se va repeta mult mai probabil în același fel și indică o problemă sistemică mai mare.

La auzul cuvintelor „problemă sistemică mai mare" am simțit un fior pe ceafă. Dacă exista un punct în care sistemul de răcire ceda, ar fi trebuit să renunțăm la misiune și să ne retragem încet spre acasă. Doar că... din punctul în care ne aflam, era posibil să fim nevoiți să mergem oricum spre Marte, ca să ne lansăm printr-o manevră de praștie către acasă. Am șuierat și am început să notez, ca să fac calculele, în caz că întrebau.

— Ce este, York?

Parker avea un auz iritant de fin pentru un om care-și petrecuse viața în preajma avioanelor și rachetelor.

— Fac calculele pentru cel mai nefericit scenariu, în care va fi nevoie să abandonăm misiunea. Pentru manevra de praștie gravitațională, am adăugat ridicându-mi capul, deși ecuațiile mele erau doar pe jumătate conturate.

Parker a dat repede din cap, ca să-mi arate că pricepuse. Lucrasem la scenariul acela în mai multe simulări.

— *Pinta*, aici *Niña*. Sistemele voastre sunt în regulă?

— Afirmativ, s-a auzit printre pârâituri vocea lui Benkoski prin stație. Înclin să cred că e vorba despre scenariul cu micrometeoritul.

Pinta se rotise ca să-și îndrepte telescopul spre noi, dar nu puteau vedea mai mult decât văzusem eu. Erau doar niște bănuieli până când cineva nu mergea acolo să se uite.

— Ne pregătim pentru ambele variante, a zis Parker uitându-se la tablă, cu mâinile în șolduri. Avelino, adu materialul necesar pentru înlocuirea țevii. Flannery, pregătește un

petic, în caz că te duci acolo și găsești ceva neprevăzut. Grey? Spune-le celor de la Centrul de Comandă că pregătim o AEV de urgență.

— Tastez pe măsură ce vorbiți, a spus, iar pufnetul ei s-a auzit prin microfon. Nu pot să cred că am un doctorat și fac transcrieri.

— Și te ocupi de spălatul rufelor, a adăugat Parker, rânjind spre difuzor. Să-mi dai de veste când răspund.

— Crezi că toți suntem tâmpiți, cu excepția ta?

— Da, a răspuns Parker și s-a întors spre mine. York, pregătește un plan de zbor pentru cel mai rău scenariu.

Aici aș fi putut să fac o glumă, dar eram contracronometru și am preferat să continui să lucrez. Era bine că mă puteam baza pe intuiție pentru a înainta în calcule, dar în situația asta aveam nevoie de prezența reconfortantă, caldă și sigură a cifrelor pe hârtie.

Pe Pământ, erau cu aproximativ cincisprezece minute în urma noastră. Cu siguranță, Nathaniel ajunsese deja la Centrul de Comandă al Misiunii, căutând soluții împreună cu echipa lui. Strângea probabil creionul în mână, având mânecile cămășii suflecate până la cot. Fumul de la trabucul lui Clemons îl învăluia pe soțul meu, în timp ce se plimba de colo-colo, lucrând la soluționarea problemei din perspectiva lor.

Creionul meu se mișca în continuare pe hârtie, lucrând la corecțiile de curs, și aproape că-mi puteam imagina că Nathaniel pășește în spatele meu. Zonele în care mințile noastre își caută alinarea sunt uneori ciudate.

— Am un răspuns, s-a auzit vocea lui Florence, iar din spate, sunetele teleimprimatorului. Sunteți pregătiți?

Mi-am ridicat privirea, de parcă aș fi putut s-o văd. La un moment dat, în timp ce lucram, Rafael și Leonard părăsiseră

încăperea, în care am rămas doar eu și Parker. El era în poziție de pe loc repaus, uitându-se spre difuzor.

— Dă-i drumul.

— Bobienski sugerează o AEV cu două scopuri principale: diagnosticarea cauzei spărturii și, dacă e posibil, peticirea ei. Dacă nu este posibil, ar trebui să se încerce înlocuirea secțiunii deteriorate. Vrem să limităm durata AEV, de aceea încercăm mai întâi peticirea.

M-am încruntat în timp ce-o ascultam. Clarence „Bubbles" Bobienski era asistentul lui Nathaniel. De ce nu răspundea Nathaniel? Clemons nu voia ca el să lucreze la zborurile mele, dar acum era o situație aparte. Era conceptul lui și era încă inginerul-șef.

— Asta am decis și noi, deci e un mesaj liniștitor, a spus Parker răsucindu-se să-și ia clipboardul. Le spun lui Avelino și lui Flannery să se echipeze.

— Stai așa, nu am terminat de citit.

Parker a ridicat o sprânceană, de parcă Florence l-ar fi putut vedea.

— Centrul de Comandă al Misiunii spune că Rafael și Terrazas sunt cei care ar trebui să execute AEV. Conform dispozițiilor, Kam ar trebui să rămână în modulul de asistență medicală, tu să te ocupi de zbor, iar Leonard și Elma să-i ajute să se echipeze.

— Ce spune Nathaniel? am apucat să întreb, înainte să-mi dau seama că nu era o idee bună: Centrul de Comandă al Misiunii transmisese ordinele prin ofițerul de legătură, și punerea la îndoială a acestor ordine avea să irite pe toată lumea. Nu contează. Îmi cer scuze, am adăugat.

— Nu...

Parker s-a întors și s-a uitat la mine, ținându-și mâna liberă în șold. Cu cealaltă, bătea clipboardul de coapsă într-un ritm neregulat.

— Flannery ar trebui să iasă, și nu Terrazas. Cere-le clarificări în privința acestei alegeri și spune-le că vreau opinia doctorului York în mod special. Și spune-le că Flannery are mai multă experiență în ceea ce privește AEV și adezivii decât Terrazas și că părerea mea este că el ar trebui să meargă.

Asta era problema comunicării cu întârziere: trebuia să spui tot ceea ce-ți trecea prin minte, pentru că întârzierea însemna că orice ciclu de alte transmisiuni era de prisos.

— La naiba! a spus Parker, clătinând din cap. Vin sus și transmit eu însumi mesajul. Va merge mai repede așa.

— Mă bucur că ți-ai dat seama de asta. Hai sus!

Parker a plecat din bucătărie și m-a lăsat să-mi văd de calcule.

Kam a intrat în bucătărie, cu mâinile cufundate în buzunarele halatului.

— Cum merge treaba cu cifrele?

— Aproape că am terminat verificarea..., am răspuns și mi-am trecut creionul peste ecuațiile lungi care descriau calea spre Marte și înapoi spre Pământ.

Buck Rogers ar fi putut să inverseze cursul, dar gravitația reală însemna că întoarcerea cea mai rapidă ar fi fost o manevră de praștie în jurul planetei. Problema era cât avea să dureze asta.

— Cafea? a întrebat Kam.

— Mulțumesc.

Chiar și la cea mai bună viteză, tot eram la aproape un an distanță de casă. Abandonul era cel mai rău scenariu, dar, dacă

sistemul de răcire era avariat, ar fi trebuit să ne mutăm pe *Pinta* și să abandonăm *Niña*. Și dacă se întâmpla ceva cu *Pinta*, n-am mai fi avut nicio variantă de rezervă care să ne salveze. *Santa Maria* era încărcată cu lucruri pentru traiul pe Marte și nu avea spațiu de locuit. Poate că Rafael și Centrul de Comandă al Misiunii puteau să găsească o cale de a o păstra pe *Niña* în urma noastră, măcar pentru spațiul de depozitare.

Kam a pus în fața mea, cu un zgomot de plastic pe metal, o cană aburindă cu cafea. Mirosea amăgitor de bine, cu toată amăreala bogată pe care ți-o puteai dori. Am tras cana spre mine, bucurându-mă de mirosul plăcut.

— Elma... Parker m-a rugat să vin să vorbesc cu tine, a spus Kam răsucind cana în mâini.

Mi-am ridicat privirea de la ecuații spre fața ei. Era încruntată și în ochi i se citea îngrijorarea. Am lăsat creionul jos.

— Despre?

— Mai întâi, vreau să știi că totul este bine, a spus strângând din buze. Centrul de Comandă al Misiunii ne-a anunțat că Nathaniel este la spital. Avea ulcer și n-a făcut nimic în privința asta. A fost nevoie să fie operat. Este bine, doar că are liber de la muncă, așa cum ar trebui. Dar este bine.

2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 23...

— Elma, mă auzi? Este bine.

— E așa de... *bărbat*. Tot ce-mi scrisese în ultimele lui scrisori avea sens acum. Am înțeles de ce venise Hershel în vizită. De ce Myrtle și Nicole se ocupau de proviziile din cămară. De ce nu era acasă.

— Cum se face că știți asta?

— Parker le-a cerut celor de la Centrul de Comandă răspunsul lui Nathaniel, și ei ne-au informat despre asta, adăugând

totodată, ca să fiu sinceră, să nu-ți spunem nimic în această privință.

Kam își ținea mâinile împletite în jurul cănii.

— Bineînțeles.

În costumul de zbor, brațele mele se încordaseră din pricina efortului de a nu lovi masa... *29, 31, 37, 41, 43...* Am înghițit în sec, încercând să vorbesc cu o voce calmă.

— Mă mir că Parker a ales să-mi spună totuși.

— Mmm..., a făcut Kam ridicând mâna și dând din deget. Parker nu a nesocotit un ordin. În mod sigur, nu a fost *el* cel care ți-a zis.

Am pufnit, ceea ce ar fi îngrozit-o pe mama.

— Ei, bine, atunci nu-i voi mulțumi.

Mi-am lăsat mâinile să alunece de pe masă, încercând să-mi țin spatele drept, dar tot ce voiam de fapt era să-mi ascund capul în palme.

— Ar fi trebuit să-mi spună. Nathaniel, despre el vorbesc.

— De ce? Ce ai fi putut să faci de aici?

— Sunt... sunt soția lui.

Sub masă, mi-am lipit palmele de genunchi. Dacă aș fi fost acasă, aș fi observat că nu mânca. De fapt, ar fi avut un program bine stabilit de mese. Și cu siguranță nu l-aș fi lăsat să ajungă la operație.

— Îl pot bate la cap din orice punct al galaxiei.

— Este bine. Se va întoarce la muncă în aproximativ o săptămână. Pentru o vreme, doar pentru jumătate de zi, a adăugat ea și s-a întins spre mine peste masă, o șuviță din părul ei negru căzându-i pe frunte. Ai nevoie de ceva?

De la Kam, sau, mai degrabă, din partea lui Kam pentru mine, asta însemna Miltown. Doamne, da, voiam tamponul acela de bumbac care să-mi amorțească anxietatea pe care

o simțeam sub piele. Umezindu-mi buzele, am respirat încetișor:

— Nu. Mă încetinește la calcule, am spus arătând cu o mână spre ecuațiile la care lucram. Acum nu pot să fiu înceată. Sunt în regulă. Mulțumesc. Sunt bine.

La un moment dat, în a doua oră de AEV, după ce Terrazas și Rafael montaseră luminile, ca să vadă spărtura, dar înainte să înceapă să înlocuiască secțiunea avariată de țeavă, Parker și-a dres glasul:

— Terrazas se descurcă bine, a zis arătând spre hublou – nu că i-am fi putut vedea. Nu... de aceea nu pun la îndoială Centrul de Comandă prea des.

— Oh.

Un răspuns genial, știu. Dar eram atât de surprinsă că Parker iniția ceva ce părea să fie o conversație adevărată, încât mi-a fost frică să nu-l deochi. Sau ceva de felul ăsta.

— Uneori, când ești prea aproape, nu poți vedea toate aspectele problemei, a zis umblând la volumul difuzoarelor, chiar dacă sunetele respirației lui Terrazas și a lui Rafael se auzeau perfect. Shamoun a vorbit cu tine?

Am încuviințat, apoi mi-am dat seama că nu se uita la mine.

— Da, am spus gândindu-mă că era riscant să adaug ceva, dar în același timp părea necesar. Mulțumesc.

— L-aș fi ucis pe Clemons dacă ar fi încercat o chestie de felul ăsta în legătură cu Mimi.

— Cum este...

M-am oprit, înainte să spun mai multe. Doar pentru că vorbea despre soția lui nu însemna că aveam permisiunea să fac și eu asta.

— Apreciez gestul, am spus.

— Bine. E bine. Poate respira fără dispozitiv cam o oră pe zi în prezent.

— Grozav.

În ce realitate stranie mă rătăcisem? Parker vorbea cu mine, din proprie inițiativă. Despre soția lui. Probabil fiindca Nathaniel era la spital.

— Este greu... să știu că e bolnav și nu pot face nimic.

— Da, a spus Parker strângând din buze, gâtul zvâcnindu-i într-un fel ciudat. Da. Însă CAI are acces la tratamente medicale de clasă mondială. Vor avea grijă de el.

Iată o întrebare... Parker era în misiune fiindcă voia să se asigure că soția lui primește cele mai bune îngrijiri? Sau aceea era povestea pe care și-o spunea ca să nu se simtă îngrozitor fiindcă plecase?

Era oare povestea pe care mi-o spuneam eu mai credibilă sau adevărată?

— Fratele meu a venit în vizită, ca să aibă grijă de el.

Asta l-a făcut pe Parker să se întoarcă spre mine.

— Cel din California?

Vedeți, momentele astea de bunătate mă derutau rău. Deși presupun că o persoană cu o soție care respira cu ajutorul unui dispozitiv nu l-ar fi identificat pe Hershel drept „tipul care suferea de poliomielită". Am încuviințat, încercând să fac conversația să curgă mai departe, de parcă s-ar fi putut întinde pentru tot restul călătoriei.

— Da... Nathaniel mi-a zis că Hershel venea să-l vadă. Doar că nu am înțeles de ce.

— Mi se pare tipic, a pufnit Parker. Mimi mi-a zis la un moment dat că „doarme mai bine". Doar după ce-am întrebat.

s-a dovedit că un șurub al dispozitivului care scârțâia n-o lăsa să doarmă. Mi-a zis cât timp a fost o problemă? Nici gând.

Am râs și el a făcut ochii mari. Cred că era prima dată când râdeam în fața lui. Era atât de tentant să zic *Vezi, am simțul umorului*, dar sunt un adult și n-am făcut-o. De asemenea, sunt o lașă, pentru că-mi era teamă că voi pierde și bruma de relație construită.

— Mă întreb ce spun când se plâng de noi.

— Păi, a început Parker aplecându-se peste brațul scaunului, pot să-ți spun sigur că soțul tău detestă...

— *Niña*, aici EV1. Avem o problemă, s-a auzit vocea lui Rafael, încordată, dar profesionistă.

Ca o mașină, Parker și-a concentrat într-o clipă atenția, lovind butonul care lăsa vocea lui Rafael să vibreze în toată nava.

— Spune, EV1.

— Costumul lui Estevan s-a prins în conductele de amoniac. Din câte îmi dau seama, inelul de ajustare dintre secțiunea inferioară a piciorului drept și gheată s-a prins în suportul țevii de amoniac 4F.37. Mă uit la el și nu-mi dau seama cum să-l desfac. Este blocat. Așa că aș aprecia dacă aveți vreo idee în privința asta.

Am luat manualul referitor la conductele de amoniac pe care-l adusesem din biblioteca departamentului tehnic. Schemele în format mare erau încă în zona tehnică și puteam să pariez că Leonard le parcursese deja.

— Recepționat, Avelino. Începem să căutăm soluții de aici, a spus Parker uitându-se la mine, încuviințând când a văzut că răsfoiesc cartea în căutarea paginii lămuritoare. Poți să-mi spui care e în prezent nivelul consumabilelor voastre?

— Purificatoarele de CO_2, O_2 și bateriile... cred că mai am vreo trei ore.

— Terrazas?

A urmat o pauză. M-am uitat prin hublou, dar nu vedeam decât lumina rece a stelelor și Pământul, sub forma unui punctuleț îndepărtat.

— Eu mai am aproape de două ore, a spus Terrazas după ce și-a dres glasul.

— Înțeles.

Deși Parker nu a zis-o, pun pariu că se gândea la același lucru ca și mine: consumul accelerat indica faptul că nu era obișnuit să fie în spațiu. Făcea mai mult efort chiar și când stătea. Parker și-a păstrat însă vocea calmă, de căpitan:

— Ce ați încercat până acum?

— Rotire. Scuturare. Tragere. Răsucire. Înjurături.

— Excelentă tehnică. În câte limbi? a întrebat, apoi și-a închis microfonul, comutând pe linia cu laboratorul. Flannery, dă-mi niște variante.

Pe un canal, Leonard a spus:

— Poate să taie clema în T?

Pe celălalt, Terrazas a răspuns:

— Engleză, spaniolă și portugheză. Alte recomandări?

Parker a trecut înapoi la Terrazas, în timp ce Leonard vorbea încă.

— Latina este mereu potrivită pentru înjurăturile științifice. Ai foarfeca de urgență... Flannery întreabă dacă poți tăia clema în T.

— Să fiu sincer, a răspuns Rafael, nici măcar nu mă prind cum e conectat totul. Nu vreau să fac o gaură în costumul lui Estevan. Putem deconecta țeava?

— Înțeles. Stai așa, a spus Parker și a trecut înapoi la Leonard. Flannery, ai auzit?

— Da. Secțiunea aceea e atașată permanent. Din păcate, cea mai bună idee este să o taie. Acum e depresurizată, așa că nu ne facem griji că mai pierdem amoniac.

— Spune-mi cât de dificilă va fi reparația.

— Nu... va fi prea grozav. Dar e fezabil, a oftat Leonard. Rafael o să-și facă o idee mai bună.

Era logic. Rafael era inginerul nostru, deci el cunoștea *Nina* mai bine decât oricine. Eu tot căutam prin manual, dar tot ce vedeam confirma ceea ce spusese Leonard, că probabil erau nevoiți să taie țeava.

— Recepționat, a spus Parker și, trecându-și o mână peste față, s-a întors spre mine. Ai spus că vom fi nevoiți să abandonăm *Nina*, dacă nu reușim să restabilim sistemul cu amoniac? Nu există altă cale?

— Dacă pierdem sistemul de răcire, nava se va supraîncălzi înainte să ajungem pe Marte, chiar și pe cea mai bună traiectorie, am răspuns foindu-mă sub strânsoarea curelelor de siguranță, plutind într-o mișcare de rotație minusculă, restricționată de curele. Dar nu știu toate situațiile neprevăzute care pot apărea în cazul restabilirii sistemului de amoniac.

Parker s-a aplecat din nou spre microfon:

— Flannery, dacă trebuie să taie conducta pentru a-l elibera pe Terrazas, ce înseamnă asta cu privire la opțiunile noastre de răcire?

— Sistemul de amoniac este închis, așa încât nu pierdem nimic. Ar trebui... da, ar trebui să fie suficient ca să înlocuim ce am pierdut deja la noi, la bordul *Pintei* și al *Santei Maria*. Lasă-mă un minut ca să verific niște lucruri împreună cu Wilburt Schönhaus de pe *Pinta*.

— Recepționat. Ar trebui să stabilim un termen-limită de treizeci de minute ca la bingo, a zis Parker, lăsându-se pe spate

în scaunul de comandă, frecându-și din nou fruntea. La naiba! York, începe să lucrezi la corecțiile de curs în cazul în care vom fi cu toții pe *Pinta*.

Am încuviințat, înțelegând deciziile pe care încerca să le cântărească. În aceste condiții, pentru că ne puteam retrage pe *Pinta*, viața lui Terrazas avea prioritate în fața sistemului de amoniac. Slavă Domnului că existau Centrul de Comandă al Misiunii și regulile lor de zbor. Având regulile de zbor, toate deciziile privind situațiile-limită fuseseră deja luate. Emoțiile și reacțiile rapide erau scoase din ecuație. Ne oferea repetițiile de care aveam nevoie, pentru că ne gândiserăm cum ar putea lucrurile să meargă rău înainte să ajungem în situațiile respective. Și totuși...

Era totuși îndeajuns de dificil că fuseserăm nevoiți să trecem prin simularea de a lăsa pe cineva să moară.

Am răsfoit manualele pe care le adusesem, ca să găsesc volumul 44B.

— Centrul de Comandă al Misiunii s-a gândit deja la situația în care am rămâne cu o singură navă, așa că... în regulă. O să definitivez calculele.

A încuviințat, încordat, și a repornit microfonul:

— Avelino și Terrazas? Trebuie să păstrăm treizeci de minute de oxigen, ca să aveți o oră la dispoziție pentru a încerca să rezolvați situația înainte să tăiem conducta.

— Recepționat. Noi vom continua să lucrăm aici.

— Confirm, a răspuns Terrazas. În acest episod captivant, echipa noastră de temerari ai spațiului se confruntă cu FURIA ȚEVILOR SPAȚIALE. Eroul nostru curajos, Rafael Avelino, se pregătește să-și elibereze asistentul neajutorat de țevile spațiale malefice.

După aceea, Rafael a mormăit ceva în portugheză, făcându-l pe Parker să râdă, dar râsul i-a pierit îndată ce-a închis microfonul. Parker s-a întins după comutator, de parcă ar fi vrut să apeleze altă stație, dar și-a retras apoi mâna, lăsând-o în poală. Cu maxilarul încleștat, s-a uitat prin hublou și a așteptat, cu murmurul comentariilor lui Rafael pe fundal.

Cât despre mine? Eu m-am ocupat de calcule, deși nu prea era cine știe ce de făcut. Am verificat ecuațiile, ca să mă asigur că eram gata când trebuia să ofer datele concrete.

Vocea lui Leonard a răsunat în cameră:

— Bun. Aș dori să recapitulez încă o dată totul după ce Rafael și Terrazas se întorc pe navă, dar suntem destul de siguri că, dacă pierdem prea mult amoniac, pot să mai fac. Probabil. Dar ăsta este cel mai negru scenariu și toată lumea ar fi mai fericită dacă nu se ajunge acolo.

— Ai făcut o treabă bună. De ce n-am vrea să mai faci?

— Este toxic. Șansele de otrăvire a rezervei de aer nu sunt deloc nesemnificative.

Să-l ascult rezolvând o problemă era aproape la fel de distractiv ca atunci când îl urmăream pe Nathaniel vorbind.

— Dacă fac asta în BusyBee, purtând costumul pentru Marte, ar trebui să fie OK. Dar nu vom avea nevoie, probabil.

— Înțeles, a spus Parker, apoi a închis microfonul și s-a așezat, privind în gol, pe măsură ce minutele treceau.

A oftat și s-a întins iar după microfon, comutând către modulul de asistență medicală.

— Shamoun, ține-mă la curent cu telemetria, da? Dacă nivelul de hidroxid de litiu al lui Terrazas scade, trecem mai devreme la pasul următor.

— Sunt cu ochii pe ei. Totul este în parametri satisfăcători.

Ați crede că problema principală pentru cei care ies în spațiu este oxigenul, dar acesta este consumabila pe care o putem stoca cel mai eficient. Filtrarea dioxidului de carbon, bateria – acestea sunt lucrurile pentru care-ți faci griji într-o AEV. Oxigenul este ultima noastră grijă. Te supraîncălzești înainte să rămâi fără aer.

La un moment dat, n-am mai avut ecuații de verificat și m-am alăturat lui Parker. Ne uitam amândoi în gol și ascultam cum lucrau Rafael și Terrazas. Era un ciclu nesfârșit de încercări de a desprinde inelul de ajustare, punctat de înjurături în portugheză.

În cele din urmă, Parker s-a aplecat în față:

— Treizeci de minute. Trebuie să oprim procedura, a zis încleștându-și dinții. Aveți undă verde să tăiați conducta.

— Suntem convinși că aceste conducte sunt depresurizate? Sunt, practic, niște bare de oțel.

Parker a comutat spre departamentul tehnic, chiar când Leonard a vorbit din nou.

— Manometrul de aici indică zero. Conducta face parte din instalația permanentă și cred că de aceea e rigidă.

— Înțeles.

Parker s-a uitat la mine și am avut un moment de comunicare extraordinară. Personalul din această activitate exterioară era greșit. Leonard ar fi trebuit să fie acolo, nu la departamentul tehnic, care nu ține de specializarea lui. Desigur, fusese instruit să fie rezerva lui Rafael, dar o mare parte din pregătire fusese pentru AEV-uri. Vedeam că Parker își regreta decizia de a respecta registrul de sarcini de la Centrul de Comandă.

— Avelino, Leonard spune că indicatorul e la zero. Crede că rigiditatea e dată de faptul că-i o piesă permanentă a sistemului de răcire.

— Înțeles, a spus Rafael, râzând nervos. Doar că sunt stresat fiindcă trebuie să tai copilul ăsta drag.

— Ți-am zis să nu-mi spui așa. Ah, te referi la navă.

Terrazas era un clovn fără pereche.

— Putem face reparația, a spus Parker oftând cu capul plecat, de parcă ar fi fost mai degrabă o rugăminte decât un ordin. Aveți undă verde să tăiați conducta. Repet, aveți undă verde să tăiați conducta.

— Confirm. Tai conducta și...

Rafael a înjurat brusc, în portugheză.

Cu microfonul pornit, Parker s-a aplecat spre difuzor, de parcă asta l-ar fi adus mai aproape de ei.

— Avelino, raportează.

Un jet alb s-a răspândit în jurul hubloului, sclipind în lumina soarelui, așa cum vedeam stelele strălucind de pe Pământ. Era atât de frumos, însă inima mi-a înghețat în fața acestei imagini, în timp ce arătam cu degetul.

— Parker! Pierdem amoniac.

Conductele ar fi trebuit să fie goale.

Niște mănunchiuri mai mari au plutit pe lângă noi, răsucindu-se și devenind aproape roșii, în lumina soarelui. Dar soarele nu putea să producă acest efect aici – era necesară difracția unei atmosfere.

Ce vedeam era sânge înghețat.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

ESTEVAN TERRAZAS 1924–1963

Kansas City, KS, 7 mai 1963 – Al doilea deces din cadrul misiunii spre Marte se produce la puțin după o lună de la trecerea echipajul de jumătatea distanței până la Marte. Analiștii pun decesul lui Estevan Terrazas pe seama incompetenței CAI. O sursă anonimă din ierarhia superioară a organizației spune că a existat o obiecție din partea căpitanului Stetson Parker privind trimiterea lui Terrazas în exterior, întrucât acestuia i-ar fi lipsit experiența, însă a fost respinsă de directorul Clemons.

Directorul CAI a catalogat decesul drept un accident produs în condiții extrem de neobișnuite și puțin probabile. Potrivit rapoartelor, Terrazas s-a agățat în sistemul de răcire cu amoniac, în timp ce făcea reparații. Într-o încercare de a-l elibera, echipajul a tăiat o conductă de amoniac. În mod tragic, un manometru defect a indicat faptul că acel circuit era gol, iar când conducta respectivă a fost tăiată, capătul ascuțit al unei secțiuni metalice a fost aruncat din cauza presiunii

spre costumul său, secționându-l. Integritatea costumului a fost afectată, expunându-l pe Terrazas la vidul spațial.

Kam și cu mine am plutit în afară, prin ecluză. Din nou. Nu-mi venea în minte nicio rimă. În cap îmi răsuna sunetul pe care Florence îl transmitea în navă. De fapt, sunete: vocea lui Leonard, care îl ghida pe Rafael înapoi spre ecluză.

— Acum, întinde mâna dreaptă în față și vei găsi șina de ghidaj de la ușă.

Celălalt sunet era respirația întretăiată a lui Rafael; respirația cuiva care încerca să nu plângă. Se înălța și se destrăma, șuierându-i printre dinți. Apoi, a urmat o tăcere care mi-a făcut inima să stea în loc, cât și-a ținut respirația, până când i-a scăpat iar, însoțindu-i vocea. Dar când a vorbit? Doamne, avea o voce de profesionist, de un calm rece.

— Confirm. Am ajuns la șina de ghidaj.

— Bine. Îmi vei simți mâna pe talia ta în timp ce te securizez.

— Înțeles.

Apoi, din nou, respirația lui Rafael.

Cu mâna pe metalul rece al ușii interioare a ecluzei, m-am aplecat spre hublou, căutându-i din priviri. Costumul lui Leonard se vedea doar ca o siluetă întunecată pe cerul negru. Fața i se pierdea în umbre.

— Am fixat capătul cablului de siguranță al lui Rafael. L-am blocat. Îmbinare perfectă. Am strâns cablurile de siguranță și mă îndrept spre ecluză.

Am parcurs în minte mișcările odată cu el. Am fixat piedica de la cablul de siguranță și am blocat-o, așa încât să se îmbine perfect într-un circuit continuu.

— Curăț cablul de siguranță, ca să putem duce totul înapoi înăuntru.

Lângă mine, Kam răsucea prosopul între degete. În cadrul simulărilor, ne pregătiserăm pentru situația de a avea un membru în stare de incapacitate, dar există o diferență emoțională uriașă între o simulare și realitate.

Mi-am răsucit și eu strâns prosopul, iar sunetul făcut de materialul moale și alb s-a adăugat la cele de pe navă. Ca să sparg tăcerea, am spus ceva evident:

— După ce-i protejăm ochii, îl voi ajuta pe Leonard să-l scoată din costum.

— Bun, a spus Kam și a plutit spre trusa medicală pe care o prinsese de un suport în partea laterală a fusului. Dacă se zbate, am un sedativ.

Vocea lui Leonard și-a continuat comentariul molcom.

— Suntem amândoi securizați, așa că te voi ghida înăuntru.

— Înțeles.

Nimic din glasul lui nu dădea de înțeles că Rafael ar fi agitat. Era doar un accident, ca toate celelalte pentru care te pregătiseși. Prin geamul de la port, le vedeam siluetele conturându-se în lumina slabă a ecluzei. Dacă n-ar fi fost dungile de pe costume, nu i-ai fi putut deosebi, doar că Rafael înainta pe dibuite, iar Leonard îl ghida cu mișcări precise.

— Suntem în ecluză. Îți voi da drumul o clipă, cât să blochez trapa, dar ești prins de șinele interioare.

— Înțeles.

Costumele erau atât de voluminoase, că nu puteam vedea mișcarea pieptului lui Rafael. În timp ce se apropia plutind de partea noastră de ecluză, lumina a alunecat pe curburii căștii, punând în relief ceața care acoperea sticla. Fața era o formă neclară, la interior.

M-am tras într-o parte a ușii, ca să le fac loc să intre. Kam aștepta lângă manometrul de presiune IV, în timp ce eu răsuceam iar și iar prosopul, de parcă ar fi existat un mod optim de a-l ține. Cu siguranță CAI făcuse un studiu despre asta sau vreun student de pe undeva scrisese o teză de doctorat pe tema „optimizării materialului flaușat".

Deasupra capului meu, presiunea delta indicată de manometru a crescut când Kam a deschis supapa de la trapa IV ca să permită atmosferei să intre în ecluză. Aerul a țâșnit prin supapă, de parcă un marfar trecea prin fus.

Aproape că a acoperit vocea lui Leonard.

— Presiune confirmată. Aproape am ajuns, Rafael.

— Confi...

Vocea i-a fost întreruptă de tuse.

Inima mi-a sărit în piept, de parcă ar fi putut deschide ecluza. Experiența acumulată în decursul pregătirilor m-a făcut să mă mișc mai repede. Mi-am vârât prosopul între genunchi, ținându-l cu picioarele, în timp ce am prins mânerul cu clichet și l-am acționat. Cinci rotiri pentru a elibera fiecare dintre cele cincisprezece cleme care țineau ușa sigilată.

Leonard m-a văzut prin hublou.

A pus mâinile pe casca lui Rafael și a desfăcut clemele care o țineau.

Toate mecanismele suplimentare opuneau rezistență, iar aceleași cleme care-i asigurau casca îi încetineau mișcările.

Prin difuzoare, l-am auzit pe Rafael înghițindu-și lacrimile.

M-am răsucit la nouăzeci de grade, ținând încă nenorocitul de prosop între genunchi, și am lovit cu putere peretele, ca să deschid trapa interioară. De îndată ce am creat un spațiu, am lăsat inerția să-l împingă până la capăt și am plutit în față, apucând prosopul.

Dragul de Rafael a rămas nemișcat, deși mâinile îi tresăreau spasmodic, neputincioase. Nu s-a împotrivit când Leonard i-a scos casca. Cursurile de instruire spuneau că nu era posibil să te înec cu propriile lacrimi, însă particulele de apă sărată și mucus au început să plutească în ecluză. Ochii, nasul și gura îi erau acoperite de picături argintii.

I-am lovit peste față cu prosopul. Reculul l-a făcut să se îndepărteze puțin de apă, iar prosopul a început să absoarbă lichidul. În momentul acela s-a mișcat și a ridicat o mână ca să-și introducă prosopul în gură.

Tușind și scuipând, a scăpat de apa sărată, în timp ce Leonard îi sprijinea corpul. Lângă ecluză, Kam și-a ridicat privirea spre difuzor:

— Parker, Rafael e aici, în siguranță.

— Confirm.

Nu mai simțisem niciodată atâta ușurare într-un cuvânt.

— Ați făcut o treabă bună.

Auzind asta, Rafael și-a pierdut controlul.

— O treabă bună? L-am ucis, la naiba!

I-am prins mâinile înmănușate și le-am ținut strâns între-alc mele. Răceala spațiului pătrunsese în material și mi s-a scurs în oase.

— Dragule... știu că e greu. Știu. Dar nu e vina ta.

— Serios? Atunci a cui este?

— A Centrului de Comandă al Misiunii, a spus Parker prin difuzor și i-am auzit sunetul respirației în microfon când a oftat. Și a mea. Și a Domnului. Și da, a ta. Și te vei simți împovărat de vină, nu pot să neg, dar nu este numai vina ta. Ai făcut tot ce-ai putut să-l ții în siguranță pe Estevan.

Când a auzit prenumele lui Terrazas rostit de Parker, Rafael a clacat. Ochii i s-au umplut de lacrimi noi aglomerându-se

în movilițe. Leonard a înșfăcat prosopul din locul în care plutea și l-a apăsat ușor pe fața lui Rafael. I-am dat drumul mâinilor și el a înșfăcat prosopul, plângând cu fața adâncită în el.

M-am răsucit, strecurându-mă afară din ecluză, ca să-i fac loc și lui Kam. Vocea îi era calmă și lipsită de emoție. Dacă îi auzeai vocea doar, nu-ți dădeai seama că ochii ei erau roșii și umflați.

— Stai liniștit, o să te scoatem din costum.

Dacă Rafael a răspuns, cuvintele au fost înăbușite de prosop. În timp ce ne străduiam să-l scoatem din costum, corpul lui a devenit tot mai moale și mai lipsit de reacție. Kam murmura continuu, de parcă vocea ei ar fi fost o linie de legătură care-l ținea alături de noi. La un moment dat, Parker a sosit și el și a ajutat-o pe Kam să-l ducă pe Rafael în modulul de asistență medicală. Ne-au lăsat pe mine și pe Leonard să ne ocupăm de costume.

Cât timp l-am ajutat să-și scoată costumul pentru AEV a rămas cu dinții încleștați. Singurele cuvinte pe care le-am schimbat s-au rezumat la parcurgerea listei de verificare pe care CAI o pregătise pentru activitatea postextravehiculară. Când ultima gheată a fost securizată în containerul potrivit, Leonard a plutit, uitându-se spre locul gol unde ar fi trebuie să se afle costumul lui Terrazas.

— Elma? Aș putea..., a început el să spună acoperindu-și fața cu mâinile. Poți să...?

Toate lacrimile pe care mă luptasem să le înăbuș îmi ardeau în gât. M-am împins și l-am îmbrățișat pe Leonard, și am plutit amândoi, răsucindu-ne ușor, în timp ce durerea noastră forma constelații în jur.

Rafael dormea în modulul de asistență medicală.

Patru dintre noi stăteam în bucătărie, bând cacao fierbinte, pregătită de Florence. Leonard stătea ghemuit într-o pătură de lână cenușie lângă Kam, care se uita pierdută în cană, de parcă i-ar fi vorbit.

Eu strângeam la rându-mi în mâini propria cană. Ar fi trebuit să-mi încălzească mâinile, dar încă mă dureau. Trecuseră niște ore, dar mâinile încă mă dureau, fiindcă atinsesem costumul lui Rafael. Cel puțin asta-mi spuneam că era cauza. De fapt, fiecare parte a corpului mă durea, de parcă durerea mi-ar fi înghețat toate încheieturile, așa cum...

Am înghițit în sec și am ridicat cana.

Parker a alunecat pe scară. Avea ochii roșii și ținea o sticlă sub braț. Cu capul plecat, s-a apropiat de masă și a pus coniacul în mijlocul mesei.

— Cum ai reușit să aduci asta la bord? a întrebat Florence îndreptându-se și întinzându-se după sticlă.

— Ce să aduc la bord? a replicat Parker, așezându-se în capătul băncii, lângă mine. Centrul de Comandă al Misiunii a interzis cu desăvârșire prezența băuturilor alcoolice la bordul navelor CAI, pentru evitarea conflictelor culturale.

Kam a pufnit și a făcut cana lui Leonard să alunece spre Florence.

— Detest să fiu folosită pentru furnizarea scuzelor. Este în scop medicinal.

Mi-am făcut și eu cana să alunece spre ea.

— Dacă așa spune doctorul...

Parker și-a sprijinit capul în mâini, apoi s-a adresat celor de la masă.

— Aș vrea să stabilim ce facem cu trupul lui.

— Nu vreau să avem din nou de-a face cu sacul, a spus Kam, și cacaua s-a revărsat peste marginea cănii ei.

— Asta vrea Centrul de Comandă al Misiunii să folosim, fiindcă trupul lui Terrazas este deja înghețat.

— Nu, am zis clătinând din cap, simțind cum furia crește în mine, folosindu-mă de vigoarea ei.

La naiba, Nathaniel spusese că nu vom mai folosi sacul, dar el nu era la birou, nu-i așa? Am strâns din dinți și mi-am înăbușit furia, ca să pot vorbi.

— Nu recomand.

— De acord, a spus Parker cu privirea încă fixată asupra mesei. Conform raportului tău, ar traumatiza un echipaj deja traumatizat.

— Parker..., a spus Kam, apoi s-a întins peste masă și i-a atins cotul, așezat pe suprafața dură. Suntem cu toții extenuați și în stare de șoc. Ar fi cel mai bine să așteptăm.

— Știu, a spus îndreptându-se, cu o expresie de un calm militar pe față. Dar vreau să rezolvăm înainte să se trezească Avelino. Nu vreau să ne audă discutând despre asta, așa că haideți să ne facem treaba și să rezolvăm problema.

Leonard a zis, înfășurându-se și mai strâns în pătură:

— Estevan este încă atașat de conducta de amoniac, așa că vom fi nevoiți să finalizăm procedura de tăiere ca să-l eliberăm. Secțiunea aceea ar trebui să nu mai conțină amoniac, a adăugat înghițind în sec. Acum.

— Ar fi trebuit să fie goală și atunci, am spus cu o voce mai tăioasă decât intenționasem.

— Așa indica manometrul, a ripostat Leonard, ridicând mâinile.

— Terminați, a intervenit Parker, punându-și mâinile întinse pe masă. Nu căutăm un vinovat. Încercăm să ne dăm

seama ce să facem cu Estevan. În momentul de față, conducta a fost tăiată și nu mai conține amoniac.

— Și oricum trebuie să facem o AEV, ca să reparăm sistemul de răcire, am zis încuviințând, încercând să mă adaptez la calmul pe care ne prefăceam cu toții că-l avem, de parcă ne-am fi aflat într-o simulare. Pot să mă duc eu cu Leonard să... rezolvăm cu țevile.

— Și apoi? a întrebat Florence, ridicându-se și apropiindu-se de plită. Îl aducem înăuntru?

Leonard s-a uitat peste umăr, către Florence, în timp ce ea-și lua o cană.

— Are o mână întinsă, a spus el. Nu vom putea să-l facem să intre prin ecluză. Și tot va dura ceva să deconectăm țevile... În jurul piciorului său e un bloc de amoniac. Va dura ceva.

Cu excepția lui Rafael, Leonard era singurul care văzuse... problema. Probabil că puteam să mergem în recunoaștere cu transportorul BusyBee.

— Dar în BusyBee? Îl putem urca în transportor?

— În ce scop? a întrebat Parker cu un chip fără expresie.

— Astfel, am putea lucra în condiții de atmosferă.

— Da, a încuviințat Leonard, cred c-ar încăpea prin ecluza mai mare. Doar că... amoniacul ăla se va dezgheța, a adăugat el tresărind.

— Atunci îmbracă unul dintre costumele pentru Marte, a spus Florence, punând o cană de cacao în fața lui Parker, așa cum i-ai zis lui Parker că ai face dacă ar trebui să prepari amoniacul pierdut.

— Ai auzit asta?

— Dragule, eu aud totul, a răspuns Florence punându-și o mână pe umărul lui Parker, până când el s-a întins după cană. Am o menire pe nava asta și să nu îndrăznești să spui că treaba

mea este să mă ocup de spălatul rufelor. Asta se întâmplă doar fiindcă unii sunt prea nepricepuți s-o facă singuri.

— Trebuie să hotărâm ce vom face în final, a spus Parker, uitându-se în cană, apoi a lăsat din nou cana jos, fără să bea, și s-a ridicat; a luat un marker, i-a scos capacul și s-a întors spre tablă. Cred că avem următoarele opțiuni.

Pe tablă, a scris:

Înmormântare în spațiu
Depozitare pentru înmormântare pe Marte
Depozitare pentru înmormântare pe Pământ
Sacul

A tăiat cu o linie ultimul rând.

— Am eliminat una, a zis Parker uitându-se la noi peste umăr. Ce alte opțiuni mai avem?

Ne-am uitat cu toții la tablă. Ridicasem mâna pe jumătate și apoi o lăsasem din nou în jos. Pentru că ideea din mintea mea nu era cu adevărat o opțiune. Putea genera multe probleme.

— York.

— Nu este...

Altcuiva putea să-i vină o idee pornind de la asta. Era scopul exercițiului.

— Incinerare.

Parker a strâns din buze pentru o secundă, apoi a încuviințat și a adăugat varianta pe tablă.

— Altcineva?

Leonard a ridicat mâna. Nu știu de ce începuserăm să facem asta, de parcă eram niște școlari.

— În loc de înmormântare în solul de pe Marte, ce spuneți de o înmormântare prin incinerare la intrarea în atmosfera marțiană?

Parker a încuviințat și a notat propunerea, adăugând *Înmormântare prin incinerare la intrarea în atmosfera Pământului.*

— Altcineva?

Ventilatoarele vâjâiau, în armonie cu frigiderul și cu bâzâitul slab de pe navă, în timp ce segmentul inelar se rotea prin spațiu. Am sorbit din cacao, care era prea dulce și care mi s-a înfășurat în gură ca un lipici. Am lăsat cana jos și m-am întins după coniac.

— Aveți idee ce și-ar fi dorit? a întrebat Parker încă uitându-se la tablă.

— Ar trebui să-l întreb pe Ra..., a început Kam să spună, dar s-a oprit și și-a coborât privirea în cană.

— Nu vreau să-l necăjesc mai mult decât e necesar. E oricum groaznic că se simte responsabil pentru ce s-a întâmplat și fără să-l mai împovărăm cu asta.

— Așa e, doar că erau... apropiați, a spus Kam, uitându-se în continuare în jos și mușcându-și buza.

Faptul că știam și eu asta era, presupun, o dovadă pentru cât de mult se schimbase lumea după Meteorit: cum își petreceau timpul liber împreună, toate dățile când îi văzusem că se ating. Rafael spunând că știa al cui era prezervativul...

Uitându-mă la cei din jurul mesei, am văzut că și ceilalți își dăduseră seama de asta, însă lumea nu se schimbase suficient ca vreunul să o spună cu voce tare. Deși Kam mă asigurase că acest lucru era cunoscut de Centrul de Comandă al Misiunii, nefiind considerat un fapt „neobișnuit", amândoi erau cadre militare.

— Bine, a spus Parker oftând și frecându-și ceafa. Haideți să analizăm fiecare scenariu pe rând. Shamoun... pot să te rog să-i prezinți opțiunile lui Avelino, să-ți spună ce crede? Ar fi mai bine să vină de la...

— Da, a încuviințat, cu degetele strânse în jurul cănii. În clipe ca astea, mi-aș dori să fi băut.

Cu excepția lui DeBeer, tot echipajul de pe *Pinta* a venit pe *Niña* pentru slujba lui Terrazas. Nu era sigur să lăsăm ambele nave fără echipaj și i-am fost recunoscătoare lui Benkoski fiindcă alesese așa. Am stat așezați inconfortabil pe două rânduri în zona grădinii, ascultându-i pe Wilburt și pe Graeham interpretând un duet răscolitor pentru flaut și vioară.

Florence și cu mine scoseserăm băncile din bucătărie și scaunele din modulul de asistență medicală. Alesesem un loc în rândul din spate, între Benkoski și Florence. Chiar în fața mea se afla Rafael, încadrat de Kam și Leonard. Avea o poziție atât de țeapănă și de corectă, că era aproape dureros să-l văd.

În fața lui, dincolo de stratul cu ridichi, făcusem un soi de rug. Nu c-am fi ars ceva. Sau pe cineva. Dar folosiserăm cutii mici de împachetat și o ușă de dulap ca să creăm o suprafață înălțată deasupra frunzelor verzi, care se mișcau ușor.

Kam îl învelise pe Terrazas într-un lințoliu. Trupul lui se afla, aproape ca o mumie, pe placa de lemn. În colțul care-i acoperea fața, Florence brodase o cruce latină simplă, folosind ață albastră pe care i-o descususe din uniformă. Luasem niște cartele vechi și niște rapoarte și le tăiasem, răsucindu-le marginile sub forma unei jerbe de flori, care se revărsau într-un mănunchi ecru pe pieptul lui.

Cred că, fiind atât de departe de casă, ne agățam de fiecare ritual pe care-l cunoșteam. Chiar dacă Terrazas fusese catolic,

cu recitasem kadişul de doliu pentru el. Alţii îi marcau trecerea aşa cum nu putuseră să o facă în cazul lui Ruby. Sau cum fuseserăm instruiţi să nu o facem, cred. În orice caz, cred că aveam cu toţii nevoie de asta şi îi eram sincer recunoscătoare lui Parker că refuzase să ţină seama de recomandările Centrului de Comandă al Misiunii.

Graeham şi Wilburt şi-au încheiat interpretarea şi ne-au lăsat în sunetul foşnetului suav al frunzelor şi al respiraţiilor noastre inegale. Parker s-a ridicat din primul rând şi s-a apropiat de trupul lui Terrazas.

— Nu există nicio cale bună de a jeli trecerea în nefiinţă a unei persoane. Dar ne putem aminti de el, îi puteam păstra amintirea vie. L-am cunoscut pe Estevan Terrazas în timpul războiului. Ne aflam într-o bază militară din Normandia şi făceam alimentarea avionului. Flirtam cu o tânără care s-a dovedit a fi sora lui. În ciuda faptului că aveam rang superior, şi ei erau refugiaţi în Franţa, mi-a... sugerat că nu era o idee bună, a spus Parker zâmbind pieziş, iar privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă. Îmi voi aminti mereu că avea un croşeu de dreapta foarte bun. Şi că era neînfricat, loial şi un clovn fără pereche cu prietenii lui. Am fost mândru să-mi fie copilot şi chiar mai mândru că mi-a oferit prietenia lui.

În faţa mea, Rafael stătea cu spatele drept. Umerii nu-i mai tremurau şi cred că-şi ţinea respiraţia. Mi-am pus mâna pe spatele lui. Pentru o clipă, Rafael s-a lăsat spre mâna mea, apoi scutul din jurul lui s-a destrămat. Ghemuindu-se, şi-a acoperit gura cu ambele mâini şi nici aşa nu a putut acoperi sunetul.

Kam s-a întors pe scaun, dar înainte să ajungă ea, Benkoski îl cuprinsese deja pe Rafael cu braţele sale lungi. Ea i-a tras pe amândoi într-o îmbrăţişare, prinzându-l la mijloc pe Rafael. Leonard s-a aplecat în faţă şi s-a alăturat grupului, ceea ce m-a

făcut și pe mine să mă lipesc de ei. Toți zece am ajuns să stăm împletiți în jurul lui în poziții stranii, aplecați peste bănci, scaune și unii peste ceilalți. Parcă încercam să facem cu trupurile noastre un scut care să-l protejeze de durere.

În asemenea momente nu mai ții socoteala minutelor sau a respirațiilor, ci doar a valurilor de durere care se aruncau asupra noastră într-o mișcare de flux-reflux. Rafael nu era singurul care plângea.

Eu eram dovada clară.

Un purtător de sicriu are un rol diferit în condiții de gravitație zero. Rafael și Leonard au ghidat trupul învelit în giulgiu al lui Terrazas prin fus și în ecluză. Cu excepția acelei căderi din modulul de grădină, Rafael a reușit să-și mențină armura de stăpânire de sine. Dar calmul lui aparent nu păcălea pe nimeni.

Cred că de aceea ne trimisese Parker pe toți în domul de observare, înainte să deschidă ecluza exterioară. Probabil l-ar fi trimis și pe Rafael, dacă nu era evident că ar fi refuzat să asculte ordinul.

Ne-am înghesuit la geamurile dinspre babord – nu că termenii de „babord" și „tribord" ar avea prea multă relevanță în spațiu, dar terminologia veche nu dispare așa ușor. Heidi a plutit spre mine, cu brațele în jurul corpului.

La o înmormântare pe Pământ, am fi sporovăit și am fi depănat amintiri legate de cel care murise. Dorința mea de a coace plăcinte și de a pregăti mâncăruri la cuptor mă rodea de două zile, dar nu puteam nici moartă să-mi aduc aminte cum să inițiez o conversație normală.

Deși expresia „nici moartă" nu era probabil cea mai potrivită în contextul acela.

Domul de observare se înalță suficient de mult ca să putem vedea în urmă toată lungimea navei. Eram pe partea cu soarele, așa că nava strălucea în întunericul de smoală al spațiului. Nu te obișnuiești niciodată cu adâncimea acelui negru. Cuvântul „adânc" este nepotrivit de fapt, pentru că pare ceva în care ai putea să cazi la nesfârșit.

Și cred că asta era pe cale să se întâmple cu trupul lui Terrazas.

Difuzoarele au pârâit, apoi vocea lui Rafael a răsunat:

— Doamnelor și domnilor, a spus, iar vocea i s-a înăsprit, așa că a fost nevoie să tușească pentru a reîncepe. Doamnelor și domnilor, în acest episod emoționant, temerarul aventurier Estevan Terrazas pornește într-o călătorie în adâncul spațiului.

Din urma noastră, o jerbă de flori de hârtie a zburat dintr-o parte a navei, urmată de trupul lui Terrazas. Lințoliul i-a transformat corpul în torpilă, care, urmând legile inerției, a plutit pe lângă noi. Încet-încet, vitezele noastre s-au separat, iar el a plutit în spate, de parcă ar fi inspectat carena. O, brav și temerar aventurier!

A fost nevoie să mă întorc și să închid ochii. Doamne... fuseserăm pe Lună împreună. Prima dată ieșisem în spațiu cu omul acela. Se întâmplase cu mulți ani în urmă, dar îmi amintesc totul de parcă s-ar derula în prezent.

— Așteaptă... spune Terrazas, punându-mi o mână pe braț și făcând un semn spre ferestre. Privește.

Tot ce văd e o întindere nesfârșită de întuneric. Rațional, știu că am trecut în partea întunecată a Pământului. Alunecăm în umbra sa, și magia umple cerul. Apar stelele. Milioane, într-o splendoare limpede și strălucitoare.

Privește. Am deschis din nou ochii, ca să fiu martoră. Fiindcă eram în bătaia soarelui, nu existau stele vizibile pe

cer, dar florile mele de hârtie erau luminate de soare, strălucind neverosimil pe fundalul întunecat al spațiului. Terrazas se rotea, de parcă ar fi admirat minunăția a tot ce era în jur.

— Oh, nu..., a spus Florence plutind spre fereastră și lipindu-și mâna de ea. Nu. Nu... Rahat!

Își dăduse seama de ciocnirea care avea să se întâmple. Asta ne-a dat timp celorlalți să vedem corpul lui Terrazas lovind antena care arăta spre Pământ.

DOUAZECI ȘI ȘAPTE

CHILE PREIA CONTROLUL CĂILOR FERATE ÎN TIMP CE GREVELE ȘI REVOLTELE SE ÎNMULȚESC

SANTIAGO, Chile, 20 mai 1963 – Un val tot mai mare de demonstrații ale miilor de cetățeni cu privire la crizele alimentare a determinat guvernul să pună transportul feroviar sub control militar. Guvernul a întărit și paza din punctele strategice, sporind și numărul agenților de poliție care patrulează pe străzile orașului cu tunuri de apă.

Centrul de Comandă al Misiunii ne-a mutat pe toți pe *Pinta*, din cauza avariilor suferite de *Nina*. După șapte luni în care am trăit cu doar alte șase persoane, ultimele zece zile mi s-au părut ciudate și claustrofobice.

M-am lipit de perete la ședința de luni dimineață, în timp ce echipajele ambelor nave se înghesuiau în bucătăria de pe *Pinta*. Parker și Benkoski stăteau în ceea ce părea partea din spate a camerei ciudat de derutante.

Cele două nave erau identice, sau așa fuseseră construite, dar șapte luni de locuire de către două echipaje foarte diferite le schimbaseră. Unele diferențe erau evidente, cum ar fi conturul munților Alpi, pe care Heidi îl pictase pe perete în locul unde în mod normal ar fi fost marginea lambriului. Cu asta te puteai descurca mai ușor decât cu schimbările mici. De exemplu, cănile pentru cafea se aflau pe al treilea raft din dulapul din dreapta, nu pe primul raft al celui din stânga. În sertarul cu tacâmuri, lingurile erau așezate între cuțite și furculițe, și nu în dreapta, acolo unde ar fi trebuit să se afle. De ce să nu le pui în sertar în aceeași ordine în care se așază pe masă?

Poate cea mai ciudată treabă era că montaseră tabla albă în partea opusă a camerei față de noi. Nu c-ar fi contat, dar eu tot simțeam că mă uit în direcția greșită. Parker se tot întorcea în direcția greșită când voia să ia un marker.

— Așa. Este esențial pentru misiune să restabilim sistemul de răcire al *Niñei*, precum și antena. Știu că echipa de pe *Pinta* vrea să scape de noi cât mai repede, dar vom face lucrurile încet și bine. Vom profita de faptul că ambele echipe sunt laolaltă și ne vom uni forțele. Centrul de Comandă al Misiunii a făcut un plan despre care cred că va funcționa. Vom începe cu sistemul de răcire, a spus Parker și, întorcându-se spre tablă, a scris două nume. York. Tu vei merge cu mine pe puntea *Niñei*. Vreau să fii copilotul meu, așa că începe să te pregătești.

Dintr-odată mi s-a părut aerul din cameră s-a încins, sângele năvălindu-mi în obraji. Era ca în liceu, când eram mai mică decât toți ceilalți cu patru ani, și eram aleasă în echipa de *kickball*. Și nu ca ultimă opțiune, în lehamite, ci înaintea tuturor.

Pe de altă parte, pe cine credeam că păcălesc? Tot sângele mi s-a scurs din obraji lăsându-mă indiferentă. Parker respecta

regulile. Eram alegerea Centrului de Comandă, și el mă accepta fiindcă urma ordinele.

— Schönhaus și Flannery, vă ocupați de AEV. Avelino și Grey vă vor ajuta cu pregătirile. DeBeer, tu și Stewman... Da, Sabados?

Pometii ascuțiți ai lui Dawn îi împungeau pielea, dezaprobator.

— Centrul de Comandă al Misiunii a zis că Wilburt și DeBeer ar trebui să se ocupe de AEV.

— Mulțumesc. Știu asta.

Parker s-a întors spre tablă și Benkoski și-a încrucișat brațele peste piept, privind-o pe Dawn în ochi. A clătinat scurt din cap, ceea ce a făcut-o să se oprească chiar când voia să deschidă din nou gura.

Într-o parte a camerei, sprijinit de ușa bucătăriei, DeBeer avea maxilarul încleștat și-și ținea bărbia în jos, uitându-se pe sub sprâncene. Gura lui Leonard se rotunjise într-un „O" de uimire, iar nuanța pielii îi devenise mai intensă din cauza roșeții.

— DeBeer, tu vei fi în BusyBee, așa că, în caz că se întâmplă ceva, poți să scoți oamenii mai repede și să le oferi îngrijiri medicale. Sarcina ta principală este să lucrezi împreună cu Shamoun și să faceți orice modificări necesare pentru a transforma transportorul într-o aripă medicală plutitoare.

Asocierea asta mă îngrijora. În vizitele noastre de verificare a echipajului, rasismul lui nu fusese niciodată atât de evident ca atunci când era bolnav, dar mereu îi scăpau anumite lucruri. Niciunul nu ajungea în rapoartele către Centrul de Comandă, poate doar sub forma unei mențiuni de felul „comunicare sub nivelul optim între copilot și medic".

— Avelino, tu, Schönhaus și Flannery o să vă ocupați de parcurgerea planurilor Centrului de Comandă pentru AEV, pe care le veți analiza cu mare atenție. Suntem aici de șapte luni, și ei nu știu care sunt condițiile noastre reale. Uitați-vă cu atenție după orice eroare. Orice imperfecțiune. Orice potențial punct slab. Dacă aveți cea mai mică urmă de îndoială, am încredere în voi că veți rezolva situația. Clar?

— Nu sunt sigur că ar trebui să vă încredeți în judecata mea, a spus Rafael, ridicând din umeri, cu privirea în podea.

— Pui sub semnul întrebării un ordin?

— Nu, domnule, a răspuns Rafael ridicându-și privirea.

— Atunci, stai drept și fii atent, a spus Parker arătând cu markerul spre Rafael. Ai o îndatorire și mă aștept să ți-o îndeplinești.

Nu era prea corect. Omul era încă în stare de șoc și în doliu. Adică știu că nu era vina lui, dar avea dreptul să simtă toată durerea și îndoiala de sine care veneau odată cu... Ah, stați. Parker voia să-l facă să se simtă util. La naiba! Preferam să fiu supărată pe el, dar trebuia să recunosc că era o strategie bună.

Parker a bătut cu markerul în palmă și a zis uitându-se urât la noi:

— Suntem la milioane de kilometri de casă. Nu am fost cu toții în aceeași încăpere de când am părăsit orbita Pământului, acum șapte luni, așa că vreau să vă amintesc câteva lucruri. În primul rând, eu sunt comandantul misiunii. În al doilea rând, Benkoski este secundul meu. Dacă se întâmplă ceva cu mine, îl ascultați pe el. Și îl ascultați indiferent ce spune Centrul de Comandă al Misiunii, pentru că, în ciuda minților grozave pe care le au acolo, ei nu pot vedea ce vedem noi. Nu pot ști nuanțele situațiilor în care ne aflăm și fac greșeli. *Eu* am greșit

la ultima AEV, fiindcă știam că Leonard era mai bine pregătit și nu am insistat. Așa că, dacă vedeți o greșeală, mă aștept să o semnalați. Dar știu de asemenea că niciunul dintre voi nu reprezintă un punct slab. Suntem doisprezece oameni în camera asta, nu-i așa? Ei, bine, suntem întreaga noastră lume. Așa că să vă faceți naibii treaba și să mă lăsați și pe mine să o fac pe a mea.

Îmi venea să-l aplaud pe Parker – și era o senzație atât de stranie.

22 mai 1963

Dragă Nathaniel,

Simt că sunt o soție îngrozitoare pentru că am aflat despre starea ta de sănătate, dar mi-a luat câteva zile să-ți scriu. Îmi pare rău că a durat atât, deși sunt sigură că înțelegi de ce. Am avut program prelungit de lucru și nu voiam să le rog pe Florence sau pe Dawn să mai stea la teleimprimator și pentru mine. Dar Florence m-a bătut la cap cu asta ȘI ÎI SUNT RECUNOSCĂTOARE.

Cred că știi deja că Wilburt și Leonard au reușit să repare parțial sistemul cu amoniac. Toți așteptăm cu nerăbdare să funcționeze din nou la capacitate maximă, parțial pentru a putea readuce toate sistemele în stare de operare, dar mai ales ca să ne putem întoarce acasă. Echipajul de la bordul *Pintei* a fost generos, dar faptul că suntem cu toții înghesuiți pe o navă înseamnă să ne împiedicăm permanent unii de alții. Ai crede că asta reduce sarcinile fiecăruia, fiindcă le putem împărți între mai mulți, dar se pare că de fapt nu facem decât să ne dăm mai mult de lucru unii altora.

Cred că așa va fi și pentru tine când va ajunge Thomas. Spune-mi, te rog, e-a rămas în picioare faptul că vine să-și facă

stagiul cu tine. Mai ales fiindcă asta mi-ar da de înțeles că ești bine și fiindcă sper că el se va asigura că mănânci în mod regulat.

Văd ce față ai făcut. Da, chiar și de la milioane de kilometri! Pot să te bat la cap de la orice distanță.

Alte aspecte ale căsătoriei necesită proximitate, așa că abia aștept să ne aflăm în același câmp gravitațional.

Cu toată dragostea mea,
Elma

Există ceva ciudat de satisfăcător în pregătirea unui aluat sfărâmicios pentru tartă. Ai doar trei ingrediente, și acestea devin magie. Aș fi preferat să pregătesc unul adevărat, cu unt, dar nici margarina cu gust de unt pe care ne-o dăduseră nu era rea și avea o durată lungă de conservare. Pe de altă parte, mâncam în spațiu de atâta vreme, că standardul meu pentru „nu era rea" scăzuse considerabil.

Din fericire, toată lumea era în aceeași situație, așa că tarta mea cu ciocolată încă funcționa în chip de mită. Cu puțin noroc, avea să-i binedispună pe toți. Eram de două săptămâni pe *Pinta* și condițiile de locuire înghesuite ne făcuseră morocănoși.

Mi-am proptit castronul de șold, ca să stea pe loc cât mărunțeam margarina în făină, cu furculița. Făcusem deja umplutura, care se afla pe tejghea, o supă ciocolatie. Prin teste repetate, învățasem că, dacă foloseam lapte praf, obțineam o consistență mai bună dacă o lăsam să se odihnească înainte de coacere – una dintre multele adaptări la spațiu neanticipate de CAI.

La fel cum nu-și dăduseră seama ce însemna de fapt să adune ambele echipaje pe o singură navă. În spatele meu,

o parte dintre membrii de pe *Pinta* foloseau bucătăria ca spațiu recreativ. Cred că aleseseră această încăpere în defavoarea domului de observare, care putea fi împărțit. Ultima dată, Florence și Kam acolo erau.

Dawn și Heidi adăugaseră o masă improvizată, formată dintr-un capac de ladă și o cutie, și lucrau la un puzzle, care înfățișa parțial imaginea unui canal venețian. DeBeer bea o cană de cafea și citea un ziar vechi de acasă.

Tare ciudate sunt lucrurile pe care le facem ca să ne liniștim. După o vreme, părțile din ziar pe care de obicei nu le citești deveneau surse de relaxare. Mă trezeam adâncită în paginile despre baseball, doar pentru că aveau în componența lor cuvinte precum „Chicago" și „San Francisco".

După ce am amestecat făina și „untul" ajungând la textura unui aluat fărâmicios, am pus castronul înapoi pe tejghea. Am adăugat patru linguri de apă. Acasă, era nevoie doar de trei, însă aici umiditatea era atât de scăzută, încât aveam nevoie de mai multă ca să obțin consistența dorită.

Rafael a alunecat pe scară în bucătărie. Abia ce atinsese podeaua, când s-a desprins din nou, folosindu-se de salt pentru a ateriza lângă DeBeer. A trântit o hârtie cu un scris de mână pe pieptul bărbatului mai înalt.

— Tu ai făcut asta?

— Ar fi putut să fie oricine, a răspuns DeBeer, dând mâna lui Rafael la o parte și lăsând afișul la vedere.

Toaletă pentru colorați.

— Ticălosule! am zis trântind lingura pentru măsurare pe masă.

— Era agățat deasupra toaletei la gravitație zero, a adăugat Rafael smulgându-i lui DeBeer ziarul din mâini. *Vai pentear macacos.* DeBeer s-a ridicat din scaun, trântindu-l la pământ.

Era cu vreo șapte centimetri mai înalt decât Rafael și s-a folosit de asta ca să se împăuneze amenințător:

— Să nu îndrăznești să mă atingi.

— De ce? Sunt prea negru pentru tine? a zis Rafael și, punându-și ambele mâini pe pieptul lui DeBeer, l-a îmbrâncit. Acum te-am murdărit?

DeBeer l-a împins la rândul lui. Apoi, amândoi au cedat, iar pumnii și cuvintele au început să zboare prin cameră.

M-am aruncat spre ei.

— Terminați! Opriți-vă! Nu este...

A trebuit să mă retrag când s-au rostogolit spre mine. Dawn a ales o variantă mai practică și a alergat spre interfonul de pe perete. A apăsat pe buton.

— Parker. Benkoski. Bătaie la bucătărie. Solicit ajutor, ASAP.

Heidi și cu mine ne roteam în jurul bărbaților. Lui DeBeer îi curgea sânge din nas. Rafael l-a lovit din nou în stomac, dar s-a apropiat prea mult și DeBeer l-a înhățat. S-au încăierat, rostogolindu-se ca doi motani furioși.

M-am întins după castronul cu cremă de ciocolată și l-am aruncat în capul lor. Lichidul siropos i-a lovit pe amândoi, mânjindu-le ochii și obrajii. Scuipând, s-au despărțit cât să apucăm să ne împingem între ei.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui Rafael și am încercat să stau între el și DeBeer. Sub palmele mele, inima îi bătea într-o serie de bubuituri sonice. Fiind atât de aproape, vedeam că nu era doar furios, de-a lungul obrajilor îi curgeau lacrimi care se amestecau cu ciocolata.

— Te rog, am spus adâncindu-mi degetele în costumul lui de zbor, încercând să-l apuc. Te rog, nu.

— DeBeer! a mârâit Heidi, împleticindu-se în câmpul meu vizual.

În clipa următoare, DeBeer îl împresura pe Rafael cu lovituri dintr-o parte. Mâinile mi se încurcaseră în costumul lui de zbor, așa că m-am clătinat odată cu ei.

— Ce mama naibii se petrece aici? a întrebat Parker, apucându-l pe DeBeer și punându-și un braț în jurul gâtului său, ca să-l tragă înapoi.

Benkoski l-a tras și el pe Rafael. I-am dat drumul. Ciocolata lipicioasă îmi încleiase mâinile.

Acum adrenalina își făcea simțită prezența. Îmi tremurau mâinile, pulsul îmi bubuia în spatele genunchilor și îmi încingea gâtul.

— Repet, ce mama naibii se întâmplă aici? a întrebat Parker, care îi răsucise lui DeBeer brațul la spate și-l împinsese în genunchi.

Ciocolata i se întinsese pe partea din față a costumului.

Ambii bărbați se uitau urât în podea, dar nenorocita lor de „onoare" militară îi făcea să-și țină gurile încleștate. Se bătuseră, n-aveau de gând să toarne! Dovada bătăii era clară, chiar dacă n-aș fi aruncat ciocolata pe ei.

— York, raportează, mi-a cerut Parker întorcându-se spre mine.

Presupun că ținem la fel de mult ca ei la onoarea de pilot, fiindcă nu voiam să-l bag pe Rafael în bucluc. Dacă totul ar fi pornit de la DeBeer, n-aș fi ezitat, dar cadrele militare aveau să treacă cu vederea detaliul legat de afiș. Tot ce ar fi contat era că Rafael inițiase un conflict fizic.

— York, erai la mijloc când am intrat și sunt plin de ciocolată. Raportează. Acum.

Oftând, m-am aplecat și am ridicat afișul de pe podea.

— DeBeer a pus asta pe ușa toaletei la gravitație zero.

DeBeer a tresărit. *La început, am crezut că se datora faptului că fusese confruntat cu afișul, dar respirația îi șuiera lent.* Parker îi strânsese brațul mai sus, la spate.

— Tu ai făcut-o?

În spatele lui Rafael, Benkoski și-a dat ochii peste cap:

— La naiba, Van!

Cum naiba ajunsese DeBeer să fie primit în misiune? Nu dădea înapoi câtuși de puțin.

— Nu a văzut nimeni, a spus el, arătând cu bărbia spre Rafael. Doar el. Poate că el l-a pus acolo.

Parker a spus atunci în afrikaans aplecându-se spre urechea lui DeBeer:

— Begin met 'n verskoning en laat my glo dit, of jy sal nie aan Mars raak nie.[1]

Orice i-ar fi zis Parker lui DeBeer l-a făcut pe acesta să pălească. Și-a umezit buzele și a clipit pentru un moment, surprins de gustul de ciocolată.

— Primesc și eu scuze din partea lui?

Îmi venea să-l plesnesc, dar ar fi fost inutil. Era tentant, totuși. Ce mă surprindea era că Rafael cedase tentației. Era, probabil, cel mai puțin exploziv dintre noi toți. Pe de altă parte, avea toate motivele să fie instabil acum. Bietul de el!

Sub strânsoarea lui Benkoski, Rafael se lăsase moale, așa că părea mai degrabă susținut decât reținut.

— Îmi pare rău că te-am lovit, a spus ridicându-și capul. Ar fi fost mai corect să-mi prezint motivele de îngrijorare față de

---

[1] „Începe să-ți ceri scuze și fă-o credibil, altfel nu pui piciorul pe Marte!", în afrikaans în original (n. tr.).

ofițerul superior. Îmi cer scuze pentru problemele pe care le-am provocat și pentru că am prăpădit tarta Elmei.

Aproape că simțeai gravitația din încăpere mutându-se spre DeBeer. N-aș fi suportat să fiu sub atâtea priviri. Parker nu-și slăbise deloc strânsoarea și toată presiunea îl făcea pe DeBeer să se aplece în față.

Poate că Parker i-a răsucit brațul și mai tare sau poate că și-a dat seama că nu convingea pe nimeni că nu el făcuse acel afiș. Oricare ar fi fost motivul, a spus răsuflând năvalnic, lăsându-și umărul liber în jos:

— A fost o glumă.

— Ce ciudat, a spus Parker aplecându-se peste umărul lui, uitându-se însă la mine în timpul ăsta. Se dovedește că asta nu-l face să fie mai puțin ofensator. Nu e o scuză.

Mi s-a tăiat respirația. DeBeer nu-și ceruse scuze, dar Parker tocmai se scuzase față de mine?

— O să rămâneți amândoi în izolare până când vă liniștiți, a zis Parker eliberând brațul lui DeBeer. Benkoski, te descurci cu ei?

— Confirm, a răspuns acesta și i-a dat drumul lui Rafael, apoi a făcut un pas în spate, uitându-se la ei cu mâinile în șolduri.

Heidi, Dawn și cu mine am rămas o clipă pe loc, cât Benkoski i-a condus din camera pe Rafael și pe DeBeer. În spatele meu, Parker a zis:

— York, data viitoare nu mai arunca aluatul în ei.

— A fost primul lucru la îndemână.

— Te cred. Dar e păcat de tarta aia minunată, a zis Parker și și-a dres glasul. Sabados... nu spune despre asta Centrului de Comandă. Nu am chef să ajungă la știri, acasă. O să rezolvăm situația între noi.

Mă uitam la scrisoarea pentru Nathaniel, mușcându-mi buza de jos. Oricât aș fi vrut să-i spun despre bătaia de ieri, fusesem de acord cu Parker să nu menționăm nimic despre asta în rapoarte.

Colțul hârtiei se mișca în adierea creată de ventilatorul care făcea aerul să circule în dom. Leonard plutea și el acolo, citind ultimele date furnizate de satelitul care orbita în jurul planetei Marte de când sonda *Friendship* fusese lansată pe planetă. Având în vedere că DeBeer ieșise de la izolare, nu-mi plăcea să-l las singur, dar voiam să ajung în modulul de comunicații când Florence era pe tură. Leonard era adult.

Dregându-mi glasul, m-am împins și am plutit mai aproape de el.

— Mă duc în modulul de comunicații. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

— O să fiu în regulă, Elma, a spus ridicându-și capul, contracarând mișcarea cu o fluturare a mâinii, ca să nu se rotească.

— Știu. Doar că...

Faptul că amândoi ne gândiserăm că ar fi putut să nu fie bine era un semn de alarmă mare și roșu, cât se poate de evident. Nu reușisem să rezolv problema. Nu încă.

M-am răsucit în aer și m-am lansat spre ecluză. Unul dintre modurile în care echipajele noastre se descurcau în noile condiții fusese ca Florence să trimită scrisorile pentru echipajul de pe *Nina*, iar Dawn, pe cele pentru echipajul de pe *Pinta*. Asta mă făcea să nu prea fiu dornică să scriu, iar faptul că știam că Florence era cea care tasta scrisorile mă forța să le fac scurte. Nu voiam să-i mai ofer și alte motive să mă urască, dându-i de lucru în plus. Presupuneam că Nathaniel îmi scria puțin din același motiv. Schimburile noastre rapide de mesaje se diminuaseră odată cu renunțarea la „nimicuri".

Am pornit prin fus spre modulul de comunicații, cu o scrisoare împăturită în buzunarul costumului. În fața mea, Parker plutea în fus, chiar în fața modulului de comunicații. Pe măsură ce m-am apropiat, m-am răsucit așa încât să fiu cu fața spre el. Abia dacă și-a luat ochii dinspre ușă.

Încordarea de pe fața lui... nu îmi plăcea. M-am prins de o șină de ghidaj și m-am oprit lângă Parker. Înăuntru, Dawn și Florence erau aplecate deasupra unității de comunicații, în timp ce Rafael și Wilburt pluteau sub ele, uitându-se înăuntrul telecimprimatorului.

— Ce sc...?

— Am pierdut contactul cu Pământul.

DOUĂZECI ȘI OPT

Jurnal de bord, Prima Expediție pe Marte, Comandant Stetson Parker: 29 mai 1963, 11:47 a.m. – Protocoale de contact încheiate. După două zile, comunicarea cu CAI nu a fost restabilită.

— York.

Vocea lui Parker m-a făcut să tresar, aruncând pământ în jur prin grădină, unde mă retrăsesem în încercarea de a nu le sta în cale.

— Scuze. N-am vrut... Ai un minut?

Cu mâna la piept, ca o pipiță dintr-unul dintre serialele vechi cu *Flash Gordon*, m-am întors spre Parker. Eram sigură că-mi putea vedea inima bubuind prin mână, dar măcar vocea mea îmi era calmă.

— Sigur.

— Am nevoie de părerea ta într-o chestiune legată de personal.

M-am dus spre rastelul de unelte, chipurile ca să iau mătura și să salvez pământul înainte să fie purtat peste tot, dar de fapt

ca să ascund vederii că-mi cădea falca de uimire. Parker îmi cerea părerea. Mie. Vântul mi-a șuierat prin gura deschisă, înainte să îngaim:

— Așa?

Când m-am întors, părea ușurat. Cine era omul ăsta? A încuviințat și a trecut la subiect, pilotul încrezător reieșind la suprafață.

— Nu au găsit nicio problemă la sistemele de comunicare ale *Pintei*. Încă putem primi semnalele de ghidaj de la distanță pe care le trimite *Santa Maria* spre noi, însă nimic dinspre Pământ.

Din ezitarea lui mi-am dat seama de ce era Parker atât de îngrijorat, chiar dacă ascundea asta cu măiestrie. Pierdusem contactul cu Pământul deja de două zile.

— Problema s-ar putea să fie la CAI.

— Au cinci antene radio orientate spre noi și sisteme auxiliare pentru sistemele auxiliare.

— Așa este.

E ciudat să speri că există o problemă în cadrul navei tale, când ești la milioane de kilometri de casă, pentru că alternativa e că s-a întâmplat ceva îngrozitor pe Pământ. Ar fi văzut dacă era vorba de alt meteorit, nu-i așa? Cu toți sateliții pe care-i aveau la dispoziție acum și cu Lunetta? Cu siguranță, toată lumea de pe Pământ era bine și era vorba doar despre o problemă electrică.

— Așadar e încă foarte probabil ca avaria să fie la noi și cea mai bună cale de a elimina această posibilitate este ca *Nina* să redevină complet operațională și să verificăm și stația noastră. Crezi că Avelino s-ar descurca într-o AEV?

Luând mătura, am adunat pământul împrăștiat într-o grămăjoară. Nu se mai bătuse cu nimeni, dar suferința lui era

profundă. Pe de altă parte, era profesionist și cunoștea nava mai bine decât oricine.

— Da... Însă ar fi bine să meargă într-o echipă de trei persoane, așa cum am procedat pentru montarea panourilor solare. Astfel, dacă ar avea probleme, ar mai fi două persoane care să-l poată ghida înapoi.

— Așa mă gândeam și eu, a încuviințat Parker. Prin urmare, o să mergeți tu și Flannery.

De data asta am scos un zgomot, ceva între pufnet și icnet, de parcă aș fi fost pocnită. Lăsându-mă pe vine, am strâns pământul în făraș.

— De unde încrederea asta bruscă în mine?

— Scuze.

Încă o serie de scuze. Am strâns mătura în mână, în caz că se dovedea că un extraterestru pusese stăpânire pe corpul lui Parker.

— Sunt... conștient că nu... nu ne-am înțeles tocmai grozav în trecut, dar, fiindcă l-am pierdut pe Terrazas, ai rămas astronautul senior. Lucrez mai bine dacă am copilot.

Se uita în jos, sprijinindu-se de unul dintre straturile ridicate. Mi-am dat seama, dintr-odată, cu întârziere, că-l cunoscuse pe Terrazas de mai multă vreme decât oricare dintre noi. Parker se pricepea atât de bine să întrețină aparența de calm militar, că nu-mi trecuse prin minte că și el ar putea jeli. Doar că-n timpul ăsta își îndeplinea îndatoririle.

Îndreptându-mă, am lăsat pământul să cadă înapoi în stratul de ridichi și am lăsat jos mătura și fărașul.

— Și mie mi-e dor de el.

Mușchii maxilarului lui Parker au ieșit în afară, în contrast puternic cu poziția relaxată a corpului său. Privirea i-a rămas pironită în jos, dar a încuviințat scurt, în stilul lui caracteristic.

— Bun. O să vorbesc cu Flannery și cu Avelino, apoi putem lucra la planurile pentru AEV, a spus Parker îndreptându-se la rândul lui și pornind spre ieșire, fără să mă privească în ochi. Continuă.

În cască, sunetul respirației mele concura cu freamătul ventilatoarelor de la costumul pentru AEV. Îmi țineam ochii ațintiți spre indicatorul de presiune delta, ca să putem deschide ecluza spre exterior. Ecluza cea mai apropiată de antenă nu era suficient de mare ca să ne permită să ieșim toți trei deodată. Nici dacă fiecare dintre noi n-am fi avut echipamentul necesar pentru reparație, n-am fi încăput, din cauza costumelor noastre rigide, presurizate, destinate AEV, așa că foloseam una dintre ecluzele mai mari din față, care fusese proiectată pentru încărcarea mărfurilor în BusyBee.

În afara costumelor, piesele noastre de echipament pluteau agățate de legături, zăngănind când metalul se lovea de metal. Valoarea indicată de manometrul de presiune delta a scăzut în timp ce aerul ieșea afară, lăsându-ne să plutim într-o tăcere înfiorătoare. Am plutit în față, împingându-mă în articulațiile rigide ale costumului, și am deblocat trapa. Deschizând-o, m-am întins ca să prind cârligul cablului de siguranță de una dintre barele de mână care se întindeau de-a lungul *Niței. Fixarea piedicii. Blocarea. Îmbinare perfectă.* Apoi, am dirijat geanta cu echipament prin trapă și am securizat-o și pe ea. M-am împins în mâini, ceea ce m-a făcut să plutesc prin ieșirea largă. Folosindu-mă de un mâner, m-am mișcat spre celălalt capăt al balustradei, ca să-i fac loc lui Rafael, și m-am ancorat într-o legătură de-acolo.

Ambele legături mă trăgeau ușor spre navă. Nu se întâmplă în bazinul LFN, din cauza rezistenței apei, dar în spațiu

acestea exercită o atracție constantă. De parcă aveam nevoie de ceva care să-mi amintească faptul că nu eram într-o simulare. Unghiile mele au zgâriat interiorul mănușilor, în timp ce mi-am prins geanta cu echipament de costum, ca să o pot trage cu mine în afara fusului. Doar când totul a fost securizat și verificat, m-am oprit să mă uit afară.

Toată furia din pieptul meu și toată durerea s-au mai risipit nițel când am început să plutesc în spațiu. O parte din mine se aștepta încă să fie albastru, după orele petrecute în bazinul LFN, în urma simulărilor navei noastre. Dar spațiul era cufundat într-un întuneric adânc. Dacă luminile de pe navă ar fi fost stinse, și noi am fi fost orientați spre noapte, am fi putut vedea stelele, însă exista mereu o barieră. Într-o AEV, mă uitam la spațiu prin sticlă, dar fără să am câmpul vizual limitat.

Indiferent de câte ori aș ieși în spațiu, stelele mi se par în continuare minunate. Pe fundalul negru nemărginit, strălucesc puternic. Nava noastră alcătuia singurul hotar, scăldată în auriul și argintiul soarelui.

În timp ce Rafael se întindea să iasă, mi-am oprit respirația până când s-a prins de bară. Se uita dincolo de mine, spre întinderea nesfârșită, într-unul dintre puținele momente de repaus pe care le aveam.

Cât îl așteptam pe Leonard, mi-am cufundat privirea în infinit. Nu cred că va conta vreodată de câte ori văd stelele astfel, mi se va părea întotdeauna un moment divin. Am murmurat:

— Baruch ata Adonai, Eloheinu, melekh ha'olam, she'hekheyanu v'kiy'manu v'higi'anu la'z'man ha'ze...[1]

---

[1] „Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul nostru, Regele universului, Tu, care ne-ai ținut în viață și ne-ai permis să ajungem la acest moment", în ebraică în original (n. red.).

Vocea lui Parker s-a auzit în stația mea:

— York, poți să repeți?

— Mă... *rugam*. Vorbeam singură.

— În idiș?

— În ebraică, de fapt. Vom face o lecție când mă întorc, am adăugat gândindu-mă că, dintre toate momentele în care-i puteam stimula pasiunea pentru limbi străine, acesta era unul în legătură cu care nu voiam să ofer explicații.

— Încearcă să lași canalele libere până atunci, a spus Parker, de parcă n-ar fi fost el cel care mă întrebase despre limbă.

Dar eram în mijlocul unei activități extravehiculare, fără să avem posibilitatea de a ne consulta cu Centrul de Comandă al Misiunii și, deși fusese planificată timp de trei zile, Parker simțea presiunea. Nu puteam să mă plâng de asta.

— Da, domnule.

Leonard s-a securizat la rândul lui și s-a răsucit ca să tragă la loc scutul termic peste trapa ecluzei. Trapa avea să rămână deschisă, în caz că aveam vreo urgență și era nevoie să intrăm repede înapoi. M-am rugat la Dumnezeu să nu fie nevoie de asta.

Întorcându-se dinspre ecluză, Leonard a zis:

— *Nina*, aici EV1. Toți trei suntem pe poziții, pregătiți să începem.

— Confirm, EV1. Vă vedem.

— Să trecem la treabă, a spus Rafael, iar caracterul imperios al îndemnului său aproape că m-a împins de lângă trapă.

M-am lansat în urma lui Leonard, ținându-mă din loc în loc cu grijă de bară. În timp ce înaintam de-a lungul fusului, picioarele îmi pluteau în urmă, ca și cum aș fi fost Superwoman. Firește, ea n-avea o legătură care să o împiedice să cadă în spațiu. Să nu cumva să se desfacă legătura... de asta îmi era teamă. Oricât de mult mi-ar plăcea priveliștea, era imposibil să uit

totuși că, dacă se întâmplă să cazi, nu mai e nimic care să oprească această cădere. Dar faptul că-mi era teamă de asta însemna că eram foarte, foarte atentă când prindeam cârligul legăturii și respectam întotdeauna protocolul corect de ancorare. *Fixarea piedicii. Blocarea. Îmbinare perfectă.*

— Nepotul meu crede că sunt Superman, din cauza asta, a spus Leonard și nu a fost certat de Parker fiindcă pălăvrăgea.

Mi-am resecurizat prinderea de următoarea bară și am continuat parcursul. Dacă Tommy ar fi putut să mă vadă, ar fi chiuit de încântare. Am simțit un nod în gât.

— E valabil și în cazul meu.

În fața mea, Leonard a ajuns la ciotul unde se aflase antena. Și-a prins picioarele într-un suport și și-a tras mai aproape geanta cu echipamentul. Cutia făcută din Mylar era subțire, aproape la fel de lungă ca Leonard. În ea se afla stâlpul de rezervă pentru antenă, ca s-o țină la distanță de navă.

M-am oprit împreună cu Rafael lângă Leonard. Mi-am desfășurat cablul de prindere al suportului de picioare și am introdus conectorul într-unul dintre receptoarele mecanice ale dispozitivului WIF de pe suprafața navei.

Colierul de la cuplarea tip baionetă a suportului pentru picioare s-a lăsat în poziția cuvenită de închidere și am putut verifica indicatorul vizual de îmbinare perfectă. L-am răsucit și l-am tras totuși, ca să verific că era într-adevăr blocat. Mi-am făcut curaj și mi-am strecurat degetele de la picioare pe sub bucla suportului și mi-am rotit călcâiul spre interior, ca să-l pot fixa în fanta de blocare. Odată ce mi-am asigurat ambele picioare, mi-am securizat geanta de o bară de pe carenă.

Rafael plutea lângă mine. Geanta lui plutea în vid, rotindu-se ușor. Era greu să văd prin casca lui, dar cred că se uita spre locul în care corpul lui Terrazas se lovise de antenă.

— Ești bine?

— Da, categoric, a răspuns Rafael și a început să se miște ca un robot trezit la viață. Treceam în revistă ordinea operațiunilor. Nimic din ce văd aici nu mă face să cred că am avea nevoie să modificăm procedura. O să începem cu îndepărtarea și securizarea secțiunii avariate.

Am extras punga de „gunoi" din echipament. Fusese ingenios proiectată, cu straturi de peri care se întâlneau la mijloc. Perii lăsau cu ușurință să intre un obiect, reușind în schimb să țină înăuntru o piesă plutitoare. Era utilă în condițiile de gravitație zero, când trebuie să ai mâinile libere. Prinzând legătura retractabilă pentru echipament de o balustradă, am securizat punga de un dispozitiv WIF, într-un loc unde Leonard și Rafael puteau să ajungă ușor la ea.

Leonard își orientase suportul de picior așa încât să stea cu fața spre arborele rupt pe care fusese montată antena. Între timp, Rafael începuse să verifice cablurile care plecau de la antenă. Unele fuseseră secționate curat, în timp ce altele pluteau câțiva metri în afară. Leonard a desprins o cheie din minitrusa de scule prinsă de piept și a potrivit-o în jurul șurubului. Cheia i-a alunecat din cauza mănușilor rigide și a înjurat într-o limbă aleasă la întâmplare. Prinsă de trusă, cheia n-a ajuns departe, dar tot există un moment în care-ți stă inima crezând că vei pierde o unealtă în spațiu.

— Latină sau greacă? l-am întrebat rânjind în cască.

— Greacă.

L-am ajutat să țină ciotul antenei fix, în timp ce poziționa din nou cheia.

— N-ai vrea să traduci pentru mine?

— „Mânca-te-ar ciorile", a răspuns Leonard fixând iar cheia și reasigurându-și picioarele: cheia i-a alunecat din nou, dar

de data asta nu i-a mai scăpat din mâini. Există mai multe motive pentru care-mi place. Mai întâi, e ironică, venind din partea unui tip de culoare...

M-am uitat cu ochii mari la el, încercând să înțeleg.

— Pentru că... e în greacă?

— Uneori, ești adorabilă, a râs el. Nu. Din cauza lui Jim Crow. Așa că „Mânca-te-ar ciorile" capătă o conotație modernă pe care nu o avea în greaca veche. Devine un fel de „Nu mă arunca în răzorul de măceșe"[1], a adăugat Leonard scoțând și dându-mi șurubul. Zi-mi că pricepi aluzia.

— Da, Frate Astronaut.

Leonard a scos un hohot, care a făcut microfonul să distorsioneze sunetul.

Am roșit ușurată, pentru că, sincer, gluma aceea depășea o limită. E genul de lucru pe care i l-aș fi putut spune lui Eugene, dar nu eram sigură că între mine și Leonard exista același nivel de încredere. Am strecurat șurubul în punga de gunoi.

— Ce semnificație avea prin urmare în Grecia antică?

— Înmormântarea era o chestiune foarte importantă, a zis el fixând cheia pe următorul șurub și asigurându-se că era stabilă. Așa că a spune „Mânca-te-ar ciorile" însemna să-i dorești cuiva ca trupul să-i putrezească și să fie mâncat de ciori.

Lângă noi, Rafael se oprise din nou, ținând un cablu parțial răsucit în mâini.

---

[1] Traducere aproximativă a replicii „Don't throw me in the briar patch", emblematică pentru personajul Br'er Rabbit, prescurtare de la Brother Rabbit (Fratele Iepure), figură centrală în poveștile afro-americanilor din sudul Statelor Unite ale Americii. Replica era menită să-i păcălească pe Br'er Fox (Fratele Vulpe) și Br'er Bear (Fratele Urs) să-l arunce de fapt în tufa respectivă, în chip de pedeapsă. Asta se dovedește însă a fi salvarea lui, căci, născut și crescut acolo, cunoștea tufa de măceșe mai bine decât oricine (n. tr.).

— Dacă rămâneai neîngropat, nu mai puteai participa la viața de apoi și...

Am pus o mână pe brațul lui, ca să-l opresc. Deși, în costumul sub presiune, a văzut mai degrabă mișcarea, decât a simțit-o.

— Știi care e înjurătura mea preferată în idiș?

— Ia zi.

Și deodată m-am blocat. Existau multe opțiuni minunate, toate cu referințe la moarte și la înmormântare. Sau prea apropiate de asta în alte feluri, cum ar fi „Să te-ajungă necazul, așa cum rugina roade fierul". Altele erau idei pe care mama n-ar fi fost de acord să le știu. Am adus punga mai aproape, ca să-mi ascund dilema. Ce-ar fi zis mătușa Esther? Iar asta mi-a dat răspunsul:

— *A yid hot akht un tsvantsik protsent pakhed, tsvey protsent tsuker, un zibetsik protsent khutspe.*

— Am încercat să nu mă amestec, dar ce înseamnă? l-am auzit pe Parker întrebând în cască.

— Credeam că vrei să las libere liniile de comunicații.

Vizavi de noi, Rafael și-a deschis ochii și a reînceput să înfășoare cablul, de parcă nu s-ar fi oprit defel.

— Dar mă provoci cu limbile străine, a pufnit Parker.

— E ceva ce spunea mereu mătușa mea Esther: „Un evreu este 28% teamă, 2% zahăr și 70% *hutpa*[1]."

— Asta explică totul.

— Fii binecuvântat! Dar eu sunt evreică din sud, deci procentul de zahăr e mai mare.

Leonard mi-a întins următorul șurub, să-l arunc în punga de gunoi.

---

[1] „Tupeu", în idiș în original (n. tr.).

— Vrei să spui că zahărul e doar la exterior. Nimeni n-o să creadă că ești toată dulce.

Când felul de-a vorbi al lui Leonard a căpătat ritmicitatea informală cu care mă obișnuiseră Eugene și Myrtle, am zâmbit larg, triumfătoare. Aproape că simțeam că fac parte dintr-o echipă, după atâta vreme. Că veni vorba de echipă...

— Rafael, zi-mi o înjurătură bună în portugheză.

— În Brazilia, a răspuns el legând cablul pe care-l avea în mână și îndreptându-se să-l elibereze pe următorul, nu facem lucruri „ca să ne dăm mari", ci *„para inglês ver"*.

— Au, a fluierat Parker.

— Ce înseamnă?

— Că facem asta „ca să ne vadă englezii".

Teoretic, nu era necesar să fim cu toții în sau aproape de modulul de comunicații de la bordul *Ninei* când Florence a pornit sistemul, la două zile după ce am terminat reparațiile. De fapt, toată lumea, cu excepția ei și a lui Rafael, ar fi putut rămâne pe *Pinta*. Dar tot echipajul a venit. Chipurile, ca să economisim combustibilul transportorului BusyBee, făcând un singur drum.

Modulul de grădină avea nevoie de îngrijire. Kam voia să se asigure că tot ce se afla în modulul de asistență medicală era securizat. Leonard voia să-și ia ziarul pe care-l citea. Eu voiam să-mi iau cărțile de care aveam nevoie pentru calcule.

Parker a trecut cu vederea toate aceste scorneli.

În fus părea că e amurg, doar fiecare al treilea bec fiind aprins. Planul inițial fusese să finalizăm reparațiile la sistemul cu amoniac, înainte de sistemul de comunicare radio, însă Parker și Benkoski voiau să se asigure că întreruperea comunicației nu era doar o problemă a *Pintei*. Pentru asta,

aveam nevoie de un al doilea sistem de comunicare radio cu rază lungă de acțiune funcțional.

Când toate luminile panoului s-au aprins în verde, Florence a vorbit în microfon.

— OK, *Pinta*. Inițiază semnalul de testare.

Din modulul de comunicații de la bordul *Pintei*, Dawn a răspuns:

— *Niña*, confirm. Inițiez semnalul de testare.

Eu pluteam chiar deasupra capului lui Leonard, ca să pot vedea clar acele cadranelor și ale aparatelor de măsură care săltau drept răspuns la undele invizibile.

E ciudat cum poți să primești două răspunsuri simultane la același stimul.

Pe de o parte, eram ușurată, pentru că însemna că reparațiile rezolvaseră problema.

Dar, pe de altă parte, m-am simțit dintr-odată copleșită, de parcă disperarea s-ar fi transformat în forță gravitațională. Dacă recepționam semnalele transmise de la bordul *Niñei*, problema era pe Pământ.

Trecuse deja o săptămână fără contact. O oră, două, poate chiar jumătate de zi, puteau indica o defecțiune. Dar având în vedere toate resursele CAI – la naiba, resursele unei întregi planete –, faptul că nu reușeau încă să stabilească legătura cu noi mă făcea să îngheț de frică.

Nathaniel... ce se întâmplă acasă?

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Jurnal de bord, Prima Expediție pe Marte, Comandant Stetson Parker: 10 iunie 1963, 11:13 p.m. – Reparații la sistemul cu amoniac încheiate pe *Niña*. Comunicarea cu CAI nu a fost încă restabilită după 14 zile.

Îți poți da seama că sunt sudistă și evreică după forța hotărârii mele de a hrăni oamenii. Ședințele de luni dimineața de pe *Pinta* nu se țineau în timpul micului dejun precum cele de acasă – adică de pe *Niña*. Nu sunt sigură de ce nu pregăteau și altceva în afară de cafea. Poate că Dawn și Heidi încercau să-și afirme rolul de femei de știință și evitau treburile gospodărești. Poate că nimănui din echipajul lor nu îi plăcea să gătească.

Dar trecuseră două săptămâni de la ultima legătură cu Pământul și trebuia să gătesc.

Sunt puține lucruri mai satisfăcătoare decât mirosul de biscuiți proaspăt copți. Având în vedere că foloseam laptele praf, ouă deshidratate și unt artificial, nu erau deloc răi. Mama ar fi

fost îngrozită de textura compactă și de gustul vag de cretă, dar, de la un punct încolo, ne-am obișnuit cu asta.

Parker și Benkoski au alunecat în jos pe scară și în bucătărie, unul după altul, ca purtați de o roată dintr-un parc de distracții.

— Stetson, nu știu ce să zic... cred că încep să am dubii în legătură cu scindarea, a spus Benkoski adulmecând.

— Ea rămâne la noi, a replicat Parker apropiindu-se de tablă. Dar o să vă trimitem pachete.

— Scindarea? am întrebat în timp ce curățam castronul în care făcusem amestecul în chiuveta de reciclare.

— O să vorbim despre asta la ședință, a zis Parker și a luat o cârpă aruncând-o spre mine. Poți să uzi asta, te rog?

Cârpa a aterizat pe tejgheaua mea curată, lăsând o pată cenușie pe inox.

— Sigur.

Am lăsat deoparte castronul și mi-am dedicat toată atenția nevoilor comandantului misiunii, fie binecuvântat! Am reușit să nu spun asta cu voce tare în timp ce storceam apa din cârpă. Deși e posibil s-o fi stors cam aprig.

— Poftim.

În secret, recunosc c-am sperat să-l lovesc pe Parker când i-am aruncat-o înapoi, dar el a prins cârpa din aer, de parcă ar fi interceptat un proiectil. S-a întors spre tablă și a șters notițele de pe ea.

— Benkoski, stabilește o întâlnire pilot/ofițer de navigație după ședință cu tot echipajul.

— Acum sunt secretara ta?

— Ești asistentul meu.

— Aș putea spune că, din moment ce te afli pe nava mea, *tu* ești asistentul meu.

— Secund? Copilot? Mână dreaptă? Spune-i cum vrei, a zis Parker aruncându-i un pix. Înseamnă că tu te ocupi de hârtii.

Deci pentru *asta* avea Parker nevoie de copilot. Clătinând din cap, m-am întors la spălatul vaselor. Zgomotul făcut de cârpa mea concura cu scârțâitul markerului pe plastic. După ce am pus castronul pe rastelul pentru sterilizare cu UV, am șters masa de lucru. Serios, e uimitor ce bine mă simt când bucătăria e curată.

Deschizând ușa cuptorului, am verificat biscuiții. În ciuda faptului că, în teorie, erau identice, în fapt, acasă, cuptorul *Ninei* se încingea în general mai bine, iar cu acesta încă mă obișnuiam. Un val de aburi s-a rostogolit în cameră, purtând mirosul de aluat care se rumenea și de unt delicios. Partea de deasupra căpătase o nuanță minunată de brun-auriu. Să țin minte asta: o temperatură mai scăzută a cuptorului și un timp mai lung de coacere păreau să facă minuni în ceea ce privește amestecul meu de biscuiți.

Am apucat o mănușă de bucătărie și am scos tava din cuptor. Din generozitate sau din dorința de a fi lăudată, m-am întors cu biscuiții, ca să le ofer câte unul lui Parker și lui Benkoski.

Pe tablă, Parker notase o listă a personalului. Așa cum se întâmplă de obicei, mai întâi mi-am văzut propriul nume. Lângă el scria „Ofițer de navigație/Copilot".

Cumva, am reușit să nu scap biscuiții. Dar am suspinat.

— Doamne... ești un înger, a spus Benkoski uitându-se spre mine..

— Ăăă... mulțumesc.

Am dus biscuiții mai aproape, încă uitându-mă la tablă. Împărțiseră din nou echipajele și se părea că ne întorceam pe nava noastră.

— Aveți grijă. Tava e fierbinte.

— Mulțumesc, doamnă, a spus Parker punând clipboardul sub braț și luând un biscuit.

— Doamnă? De când sunt eu „doamnă"?

— Doar când faci prăjituri, a replicat fluturând biscuitul spre mine, ducându-l apoi spre nas și adulmecând cu poftă. Locul femeii, știi tu povestea.

— Desigur, am răspuns dându-mi ochii peste cap. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Păi, în restul timpului, ești operator de calcule.

— Sau copilot...? am întrebat arătând spre tablă cu bărbia.

Benkoski m-a bătut pe umăr cu o mână și a luat un biscuit cu cealaltă:

— Felicitări pentru promovare!

— Stai un pic... e definitiv?

Parker a ridicat din umeri, de parcă nu era mare lucru.

— Vrei să schimbăm echipajele și să-l punem pe DeBeer pe aceeași navă cu Flannery și Grey?

Nu cred că vorbea serios atribuindu-mi rolul de copilot. Femeile nu primeau posturile de piloți nici pentru rachetele mari de pe Lunetta, nici măcar în chip de copiloți.

— Și Avelino?

Privindu-mă, Parker a mușcat din biscuit și a mestecat pe îndelete. După ce a înghițit, și-a înlăturat o firimitură de pe buze cu degetul mare.

— Scriu doar laude la adresa lui în jurnal. Crezi că este potrivit, acum?

Când terminaserăm de reparat antena și ieșiserăm din costume, unul dintre ochii lui Rafael era acoperit de lacrimi. Nu pomenise nimic despre asta. Cu excepția tăcerii lui și a faptului că încremenea, din când în când, nu ți-ai fi putut da seama

că-l supăra ceva. Dar un copilot nu-și putea permite să încremenească, nici măcar o clipă.

Și anxietatea mea? M-am apropiat de tejghea ca să las biscuiții jos. Ceilalți aveau să sosească în orice moment.

— Pot să vorbesc cu tine o clipă?

— Scrie restul, a spus Parker oftând, dându-i clipboardul lui Benkoski.

— Nu sunt secretară.

— Nu mă face să aduc în discuție gradul, asistentule, i-a răspuns, apoi s-a apropiat de mine și s-a sprijinit de tejghea, mușcând dintr-un alt biscuit. Deci? a întrebat cu gura plină.

— Înțeleg că ești îngrijorat în privința lui Rafael, dar... îmi știi istoricul.

— Crezi că e cineva pe oricare dintre nave care nu se luptă cu anxietatea acum? Au trecut două săptămâni de la ultimul contact cu Pământul.

Aranjam hârtia de copt la marginea insulei, ca să nu-l privesc în ochi.

— Ce vreau să zic este că, dacă ai încredere în mine, cu siguranță poți avea încredere și în el.

— Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat cu „femeile sunt la fel de capabile ca bărbații", cu „anxietatea mea nu e o problemă" și cu „rachetele sunt suficient de sigure, chiar și pentru doamne"? Îmi spui că te-ai înșelat? Spui că nu ești capabilă decât să faci prăjituri și să speli rufe?

— Nu, am răspuns gândindu-mă că era un mare ticălos, că-mi arunca în față propriile cuvinte! Doar că mă întreb de ce mă alegi pe mine, și nu pe Rafael.

— Deci îmi pui la îndoială judecata. N-ar trebui să mă surprindă.

— Vezi! am spus răsucindu-mă pe călcâie spre el. Ne certăm mereu. De ce vrei să fiu copilotul tău?

S-a aplecat spre mine.

— Pentru că nu accepți orice din partea mea. Pentru că te-am văzut într-o situație de criză și ești foarte disciplinată. Pentru că ești un pilot excelent. Pentru că eu sunt comandantul misiunii și așa am hotărât. Acum, mai ai și alte întrebări idioate?

Corpul îmi palpita, de parcă pulsul meu ar fi fost un motor dereglat. Nu știu cum, dar am reușit să-mi ridic bărbia.

— Da. Acelea au fost niște complimente?

Parker a râs și, la naiba, râdea din toată inima, lăsându-și capul pe spate și scoțând la iveală gropițele din obraji. Apoi s-a oprit brusc și s-a îndreptat.

— Nu. Erau evaluări critice, a spus și a ridicat restul de biscuit. Ăsta e un compliment: faci niște biscuiți al naibii de delicioși.

Aruncându-și ultima bucată în gură, s-a întors către tablă, de parcă n-ar fi zis nimic.

Înainte să fiu complet paralizată de uimire, DeBeer și Heidi au intrat în bucătărie dinspre modulul de grădină. Am scuturat din cap, ca să-mi revin, și am deschis un sertar, ca să iau o spatulă: doar că era sertarul cu șervete. De ce ar ține cineva șervetele lângă cuptor? Pentru că-l deschisesem, am luat unul, ca să-l arunc într-un bol în care să pun biscuiții. În spatele meu, alți membri ai echipajului intrau în cameră ca să participe la ședință. Fragmente de conversație pluteau prin cameră.

— ...cea mai bună operă a lui Rossini...

— ...apoi, la jumătatea cărții, protagonistul moare...

— ...cred că ginul e gata...

— Gin? Mă ofer voluntară să..., am zis uitându-mă peste umăr și am văzut-o pe Kam vorbind cu Leonard. Te-ai tuns.

O prostie din partea mea, știu. Dar renunțase la părul lung, care-i ajungea aproape până la talie, pentru o tunsoare periuță, militărească, și mi-a sărit în ochi.

S-a înroșit și și-a trecut mâna peste părul întunecat, tuns scurt. În lipsa părului voluminos, părea să aibă niște ochi uriași.

— M-am săturat să mă lupt cu el la gravitație zero.

— Poate ar trebui să iau și eu în calcul varianta asta.

Deși nu credeam că i-ar plăcea lui Nathaniel. Mi s-a strâns stomacul la gândul ăsta. Totul, chiar și lucrurile mici, îmi amintea că nu aveam idee ce se petrecea pe Pământ. Nu existau suficienți biscuiți în univers ca să atenueze acest lucru. Deschizând sertarul în care țineau uneltele, am scos o spatulă și am început să transfer biscuiții în castron.

Până am terminat, ajunsese toată lumea și se pregătea de ședință. Mirosul de cafea și de biscuiți făcea camera să aibă aerul de acasă. M-am așezat lângă Leonard, care a rânjit, întinzându-se după un biscuit.

DeBeer se întinsese spre castron, dar s-a oprit, iar colțurile gurii i s-au întors în jos. S-a așezat lângă Heidi, doar cu o ceașcă de cafea. Pierderea lui.

— În regulă, oameni buni, a zis Parker, bătând cu markerul în tablă. Veți remarca faptul că am împărțit din nou echipajele în formațiile inițiale, cu niște ajustări. York va avea și îndatoriri de copilot pe *Nina*, iar aici, Voegeli se va pregăti cu Shamoun pentru a-și împrospăta cunoștințele medicale. Shamoun va face vizite în continuare dacă va fi ceva serios, dar sper ca mișcarea asta să rărească numărul deplasărilor cu transportorul BusyBee.

Graeham a ridicat mâna.

— Spune, a zis Parker făcând un gest cu bărbia spre el.

— Mă întreb doar de ce împărțim din nou echipajele, dacă scopul e reducerea numărului de călătorii cu transportorul BusyBee? Nu ar avea mai mult sens să stăm cu toții aici? Mai ales având în vedere condițiile.

— Scopul este să ajungem cu toții în siguranță pe Marte și înapoi, a răspuns Parker, bătând în tablă. Înainte să pierdem legătura, Centrul de Comandă al Misiunii voia ca *Niña* să fie în stare de funcționare, cu personal la bord, așa că asta vom face.

DeBeer s-a foit pe scaun, dar Dawn i-a atins genunchiul cu mâna și apoi a ridicat-o. Nu a așteptat ca Parker să o numească.

— Nu asta era organizarea pe care Centrul de Comandă voia s-o implementăm. DeBeer urma să ajungă pe *Niña* și să se alăture celor care vor ateriza pe Marte.

Ah, deci despre asta era vorba. M-a cuprins un fior rece. Din nou luam locul cuiva, iar DeBeer nu avea niciun motiv să dea înapoi.

Benkoski a făcut un pas în față, biciuind aerul cu mâna.

— În momentul de față, Centrul de Comandă al Misiunii nu are la dispoziție toate datele necesare, așa că vom pune în aplicare noua organizare.

— Așa e, a zis Parker și s-a întors cu un zâmbet de rechin spre DeBeer. După ce terminăm, vom avea o întâlnire cu piloții și ofițerii de navigație, ca să discutăm despre corecția de curs. DeBeer, vreau să te ocupi tu de notițe, acum, că știu cât de frumos scrii.

Străbăteam fusul către puntea *Niñei*, legănând o punguță cu o bucată de tartă cu ciocolată. Când am văzut modulul de

comunicații, am apucat șina și m-am folosit de avânt să intru pe ușă. Florence plutea în sacul ei de dormit, pe care-l mutase în modul, în caz că Pământul dădea vreun semn. Ceea ce nu se mai întâmplase de trei săptămâni și o zi.

Lucra la broderie și ajunsese suficient de departe cât să recunosc constelația Orion în câmpul stelar.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? a întrebat Florence și a înfipt acul într-un colț.

— Ți-am adus tartă, am zis și am aruncat punguța spre ea.

Florence a prins-o în aer, rânjind.

— Ești colega mea preferată.

Am pufnit.

— Așa, a adăugat făcându-mi cu ochiul. Poți continua să mă mituiești cu tartă.

— Și în schimb s-așteaptă...

— Interesul poartă fesul..., a zis și, deschizând punguța, a tras aerul înmiresmat adânc în piept. Serios, acum. Consideră că m-ai mituit. Ce vrei?

— Nimic, am început să spun, dar m-am oprit, căci mi-a aruncat Privirea aceea. M-ai prins. Ai verificat planul meu de accelerare folosind calculatorul mecanic?

— O fac de fiecare dată, așa cum cere protocolul. Știi că nu te-a prins pe picior greșit nici măcar o dată. De ce întrebi?

— Vreau doar... să mă asigur? Lucrez fără cifrele pe care le-aș avea la dispoziție dacă cei de pe Pământ...

— Este în regulă, Elma. Nu e nicio eroare.

— Mulțumesc. Pot să fac ceva pentru tine? Având în vedere că ești blocată aici.

A ridicat din umeri, de parcă schimbarea programului astfel încât cineva să fie permanent prezent în modulele de comunicații de pe ambele nave nu era mare lucru.

— Măcar nu mai sunt nevoită să mă ocup de spălatul rufelor. Și Parker m-a pus să împart turele cu Rafael și Leonard.

— Totuși... Ai nevoie de ceva?

— Dacă am nevoie, anunț, a răspuns Florence bătând cu palma în interfon. La fel, în clipa în care avem vești de la ei.

Cu cât se prelungea mai mult tăcerea, cu atât eram mai îngrijorați. Dar, deși valul de teamă creștea tot mai mult, același lucru se întâmpla și cu generozitatea noastră, în maniera în care oamenii își uniseră forțele după Meteorit.

Te rog, Doamne! Să nu fie vorba de un alt meteorit.

— Ei, bine, mă întorc pe punte. Voiam să-ți las asta, atât.

— Apreciez, a zis agățând punguța de perete. Va fi tratația cu care o să mă recompensez după ce termin partea asta.

I-am făcut cu mâna și am ieșit din modulul de comunicații, prinzându-mă de o balustradă ca să-mi fac vânt spre punte. Voiam să ajung înaintea lui Parker, ca să nu se poată plânge că întârziasem.

Când am trecut prin trapa modulului de comandă, am ezitat, mușcându-mi buza. N-ar fi trebuie să fie mare lucru să stau pe scaunul copilotului de pe punte – era doar la un scaun distanță de stația ofițerului de navigație – și totuși mă făcea să fiu pe deplin conștientă de absența lui Terrazas. M-am prins de spătarul scaunului său. Ce-ar spune el despre asta?

— În acest episod, aventurierii noștri temerari...

În spatele meu, Parker a oftat. Am înlemnit, roșind, fiindcă mă prinsese prostindu-mă.

— Aventurierii noștri temerari, a zis el dregându-și glasul, încep să se apropie de Marte... A fost un om bun.

— Da.

— Te vei descurca foarte bine, York, a zis Parker punând o mână pe umărul meu.

La naiba, mi s-au umplut ochii de lacrimi! Le-am șters cu mâneca, înainte să mă orbească.

— Ei, bine, n-am vocea lui de radio, am zis și m-am așezat pe scaun, la un metru de locul unde stăteam de obicei – o lume complet diferită. Te-ai uitat peste planul de accelerare?

Bineînțeles că se uitase. Era o întrebare jignitoare, dar trebuia să umplu tăcerea cu ceva. Parker s-a lăsat pe scaun și și-a pus centura:

— Arată bine. E doar nițel deviat față de planul inițial.

Era de așteptat. Și totuși... nu eram obișnuită să fiu îngrijorată în privința calculelor mele.

Rafael reconfigurase modulul de comandă, așa încât să am uneltele de ofițer de navigație mai aproape de scaunul copilotului, inclusiv prin introducerea unui braț stabilizator pentru sextant într-un racord al dispozitivului WIF, ca să-l pot avea pregătit, fără să fiu nevoită să-l țin efectiv în mână. Era acolo mai degrabă ca să fiu liniștită, pentru că Heidi și cu mine calculaserăm deja accelerarea, iar Florence și Dawn introduseseră informația în computerele mecanice de pe *Santa Maria*, care urmau să execute o accelerare automată.

Dar dacă porneam de la niște informații obținute prin măsurare complet greșite? Ar fi putut să se întâmple ca atunci când identificasem greșit steaua Alkaid în timpul simulării, condamnându-ne pe toți la moarte. Da. Da, știam că existau măsuri de precauție, însă detest să fac calcule fără să am la dispoziție toate informațiile cu care sunt obișnuită.

— OK... Ruliu 198,6, înclinație 130,7, deviație 340.

Parker a început să acționeze butoanele de pe panoul de comandă, rostind cu voce tare setările:

— 198,6, 130,7, 340.

Copilot fiind, trebuia doar să mă asigur că totul era setat corect. Nimic mai mult pentru moment, dar l-am urmărit cu ochi de șoim.

Cu fiecare secundă care se scurgea pe cadranul cronometrului, ne apropiam de momentul în care trebuia să inițiem accelerarea. Mi-am umezit buzele și am tras microfonul spre mine:

— Pregătiți-vă pentru accelerare. Zece, nouă, opt...

Toată lumea trebuia să fie deja cu centura pusă.

— Șapte, șase, cinci...

Lângă mine, Parker ținea relaxat manșa.

— ...patru, trei, doi, unu...

A ambalat motoarele. Scaunul s-a mișcat în față, iar afară, prin hublou, flăcările au apărut în partea din spate a *Pintei*, îndată ce au inițiat și ei accelerarea.

Am inspirat adânc, încercând să ignor apăsarea din piept. Dacă aveam nevoie de ceva care să-mi amintească faptul că secțiunea rotativă a *Niñei* avea doar gravitația de pe Marte, asta era. Zece secunde. O eternitate. Uneori le simți la fel.

Zece secunde și totul se schimbase. Începea decelerarea spre Marte.

TREIZECI

Jurnal de bord, Prima Expediție pe Marte, Comandant Stetson Parker: 19 iulie 1963, 1:05 a.m. – Echipele de pe *Nina* și de pe *Pinta* au finalizat pregătirile pentru intrarea pe orbita lui Marte. Ziua 53 de întrerupere a comunicației cu CAI.

La început, am crezut că e un vis. Pluteam în bezna din dormitoare când am auzit-o pe Florence spunând cu o voce foarte calmă:

— Parker, vino în modulul de comunicații. Repet. Parker, ești așteptat în modulul de comunicații.

Vocea îi era atât de calmă, încât aproape că am adormit la loc. Nu a răsunat nicio alarmă. Niciun claxon. Nu era o urgență și păruse atât de molcomă.

— E Centrul de Comandă al Misiunii? a întrebat Kam în șoaptă.

Asta m-a făcut să-mi recapăt vigilența. M-am răsucit în sacul de dormit, ca să arunc o privire în afara separeului.

Parker plutea în mijlocul dormitorului, trăgându-și costumul de zbor peste lenjeria de corp.

— Nu știu încă. Rămâneți aici.

Îmi desfăceam curelele care-mi țineau sacul de dormit închis, dar m-am oprit dezmeticindu-mă mai bine. Avea dreptate. Nu era de dorit să se înghesuie toți acolo. Nu c-aș fi putut dormi, întrebându-mă ce se întâmpla. Ar fi putut să fie doar un apel de pe *Pinta*, deși puține apeluri transmise în miezul nopții erau inofensive.

Încheindu-și fermoarul, Parker a plutit spre mine.

— York, a șoptit. Tu vii cu mine.

Asta m-a trezit pe deplin. Întrucât eram copilotul lui, avea nevoie de mine, în caz că era nevoie să schimbăm poziția navei sau cine știe ce altceva.

Am desfăcut cu totul sacul și m-am strecurat afară.

— Vin îndată, i-am răspuns înhățând costumul de zbor.

Nu m-a așteptat, ci s-a răsucit în aer spre trapa dinspre fus. M-am strecurat în costum, ceilalți membri ai echipajului ițindu-și capetele din separeuri, ca niște popândăi.

— Știi ce se petrece? a întrebat Leonard, dinții sclipindu-i în lumina slabă.

— Știu tot atât cât știi și tu, i-am răspuns încheindu-mi costumul, întorcându-mă spre trapă. Parker o să facă un RapSit cât se poate de repede.

RapSit – raport de situație. Atât de multă încordare concentrată în două silabe. Am zburat prin fus spre modulul de comunicații, în timp ce Parker cotea făcându-se nevăzut prin ecluza modulului. În timp ce mă apropiam, murmurul constant al ventilatoarelor de la bordul *Ninei* părea să se risipească, făcând loc păcănitului teleimprimatorului, ca niște îngeri care aduceau osanale.

— *Baruch ata Adonai, Eloheinu, melekh ha'olam, hagomel lahayavim tovot, sheg'molani kol tov.*[1]

Rugăciunea de mulțumire mi-a alunecat printre buze, deși încă aveam o listă de griji lungă cât brațul.

M-am prins de marginea ecluzei și m-am avântat în modulul de comunicații. Expresia de pe chipul lui Florence mi-a oferit multe răspunsuri. Sau a ridicat mai multe întrebări. Sau ambele. Zâmbea, dar avea ochii roșii, de parcă plânsese:

— Da, este Centrul de Comandă al Misiunii. Da, Nathaniel este în echipa care trimite mesajul.

— Slavă Cerului! am exclamat ducându-mi mâna la piept, ca o domniță într-o melodramă.

Dar, sincer, simțeam că cineva tocmai mă eliberase de pe șinele de tren. În continuare nu știam de ce nu putusem lua legătura cu Pământul pentru aproape două luni, dar soțul meu era în viață, sănătos. Mi-am înăbușit niște lacrimi de ușurare și am încercat să mă concentrez la treabă.

— Ce s-a întâmplat?

— Protestatarii, a răspuns Parker, care se aplecase deasupra teleimprimatorului și citea paginile pe măsură ce ieșeau. Cei din gruparea „Întâi Pământul" au dat jos sateliții.

— Doamne!

— Cum naiba? a întrebat Florence, împingându-se de lângă birou ca să se apropie de teleimprimator.

— Se pare că acea teorie a conspirației conform căreia o persoană din cadrul CAI era membră a grupării „Întâi Pământul"... nu era chiar o prostie. Cineva din departamentul

---

[1] „Binecuvântat ești Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, Împăratul universului, Care dă lucruri bune celor nevrednici și mi-a dăruit toate bunătățile", în ebraică în original (n. red.).

de calculatoare a trimis un cod eronat, care a deviat ambii sateliți de pe orbită. Doamne! a zis Parker trecându-și mâna prin păr, oprindu-se în zona cheliei. Au doborât și rețeaua electrică din Kansas.

— Stai... despre cine e vorba? am întrebat și m-am tras și eu mai aproape de teleimprimator, care a continuat să huruie ca și cum ar fi fost un copil mic, care așteptase toată ziua ca tatăl lui să se întoarcă acasă.

— Ăăă..., a început Parker aruncându-și privirea spre capătul paginii. Curtis Frye, Jennifer Lynn și Tyler Richter.

— Nu-i cunosc.

— Se pare că erau noi, a zis Parker, apoi s-a oprit.

Paginile i s-au scurs printre degetele inerte. A tras aer în piept și s-a întors cu o expresie impersonală spre Florence.

— Anunță echipajul că am restabilit contactul cu Pământul. Mă îndoiesc că s-a mai culcat careva. York, ajută la înlesnirea distribuirii corespondenței personale și pregătește registrul actualizat de sarcini. O să-l revizuiesc înainte de a-l da mai departe. Acum, vă rog să mă scuzați.

Parker s-a întors cu un salt și s-a îndepărtat înotând grațios prin ecluză, ieșind în afara modulului de comunicații.

Iată cum stă treaba: știu cum arată Parker când primește vești proaste. Îmi amintesc, din perioada când avea probleme cu un picior care-i amorțea, cum devine rece și se concentrează doar asupra chestiunilor legate de muncă. Știu nuanța verzuie care-i pune stăpânire pe față.

Florence s-a prins de marginea biroului și s-a tras mai aproape de teleimprimator, iar eu am înșiruit toate datele în minte, într-o ecuație dificilă. Ajungea la noi corespondența personală. Rețeaua electrică din Kansas fusese doborâtă. Soția lui era într-un dispozitiv de respirație asistată.

Ajunsesem deja la jumătatea drumului spre ecluză, dar m-am gândit mai bine. L-ar fi terminat să se arate cineva compătimitor față de el. Așadar, de ce pornisem pe urmele lui? Nu știu. Sau... știu. Există unele lucruri pe care nu permiți nimănui, nici celui mai rău dușman, să le trăiască singur. Iar eu eram copilotul lui.

Fusul era gol. Se ascunsese în vreun loc tihnit, în timp ce eu îmi făceam ordine în minte.

Un loc tihnit – m-am oprit lângă ecluza dinspre BusyBee. Care era etanșă.

Prin hublou, interiorul era luminat doar de soarele reflectat de *Pinta*. Parker plutea în mijloc, într-un ghem tăcut.

Am încercat să deblochez ecluza cât de zgomotos posibil, ca să știe că mă apropii. Dar, când am deschis trapa, sunetul s-a dispersat. N-ar fi putut să audă nimic.

Am zis că știam cum arăta Parker când primea vești rele. Nu. Știam cum arăta fața lui când era în public. Acum... Fiecare suspin îi scutura corpul, fiind purtat în ecou de pereții transportorului, în valuri sfâșietoare. Plutea în mijlocul culoarului, făcut ghem, de parcă voia să-și stăvilească propria durere.

Am ezitat pentru o clipă, pentru că nu știa că eram acolo și nu avea să-i placă. Dar pe cine să aduc? Poate pe Kam. Pe Benkoski, dacă am mai fi fost pe *Pinta*. Nu conta. Eram aici și alesesem să vin după el.

— Parker?

A tresărit, ridicând capul. Chiar și cu spatele spre mine, i-am văzut efortul de a-și lua masca. Respirația i-a fost întreruptă de un acces de tuse și de icnete. Și-a șters ochii cu brațul, făcând picăturile de apă să se rotească prin cabină.

— Centrul de Comandă al Misiunii are nevoie de mine?

Am clătinat din cap, dar mi-am dat seama că nu mă vedea.

— Nu, am răspuns și, mușcându-mi buza, m-am apropiat, până când am ajuns să plutesc în spatele lui; aproape că l-am întrebat direct, dar în continuare nu aveam permisiunea să vorbesc despre soția lui. Rețeaua electrică... îmi pare rău.

A cedat cu totul.

Armura firavă a stăpânirii de sine s-a spulberat la reîntoarcere, iar el s-a destrămat în suspine sfâșietoare. L-am înconjurat cu brațele, de parc-aș fi încercat să-l țin laolaltă sau măcar să-l ajut să se recompună mai târziu. Parker s-a prăbușit în îmbrățișarea mea. S-a agățat cu o mână de antebrațul meu, încordându-și degetele de parcă ar fi încercat să se ridice.

Ne-am învârtit în spațiul întunecos, învăluiți în durerea lui.

— Îmi pare rău, a murmurat Parker cu o voce aspră și răgușită, ștergându-și ochii cu mâneca. Doamne, îmi...

Vocea i s-a stins din nou și, pentru o clipă, pieptul i-a fost scuturat de suspine tăcute.

Apoi a tușit, dregându-și glasul:

— La naiba! Îmi pare rău.

— Ce pot să fac?

— Să mă acoperi, a spus și s-a îndreptat puțin, ieșind din încordarea cu care se încovoiase, iar eu i-am dat drumul. O să fiu praf o vreme.

— Sigur, am spus lăsând inerția să creeze un spațiu între noi. Vrei să chem pe altcineva?

— Futu-i, nu. Nu spune nimănui.

— În regulă, am zis mușcându-mi buza, conștientă de faptul că o lăsasem pe Florence cu toate hârtiile care se revărsau din teleimprimator. E posibil ca Florence să le fi spus celorlalți.

Parker plutea ușor prin transportor, cu fața roșie și umflată, de parcă fusese înțepat de viespi.

— Nu are de unde să știe, a spus el clătinând din cap. Există un mesaj „de la" Mimi, la un loc cu toate celelalte scrisori. Dar... nu erai singura care avea un cifru secret. Doar că tu ai fost prinsă.

— Ah...

— Cred că ai multe de spus în legătură cu asta.

— Mă înveți cum să nu fiu prinsă?

A râs, până când râsul s-a transformat din nou în plâns. Și-a șters fața.

— Știam că o să facă ceva de felul ăsta, că nu vor vrea să fiu tulburat dacă moare, așa că vor falsifica scrisorile de la ea. Așa că aveam un cod. Îl foloseam peste tot. Chiar și în cele mai scurte mesaje. Acum nu era acolo.

— Poate că au editat...

— Nu face asta, mi-a zis și m-a împuns cu degetul. Nu îndrăzni să-mi dai speranțe false, York. Nu putea supraviețui fără dispozitiv mai mult de o oră, poate două. Generatorul nostru de curent are o autonomie de douăzeci și patru de ore. O săptămână și jumătate fără curent? Cu siguranță s-ar fi asigurat că folosea codul în mesaje. Mimi a...

Fața i s-a schimonosit, iar gura i s-a încleștat, înăbușind un geamăt.

M-am tras mai aproape, dar el a clătinat din cap, așa că m-am oprit.

— O să... mă duc să te acopăr.

— Vin cât de repede pot.

— Stai oricât ai nevoie.

A zâmbit stins și mi-a făcut semn să plec. Nu eram împăcată cu gândul de a-l lăsa singur și era o senzație nouă, fiindcă,

de obicei, voiam să fug de el cât mai repede. Sprijinindu-mă cu mâna de un scaun din transportor, m-am întors spre ecluză. M-am împins în degete și am plutit spre acel capăt al cabinei.

— York?

Zumzetul ventilatoarelor aproape că reușise să-i acopere vocea.

— Da? am răspuns ținându-mă de marginea ecluzei să mă întorc spre el.

— În seara asta... mă ajuți să recit kadișul pentru ea? Nu... nu-l știu și..., a spus Parker apăsându-și palmele peste ochi și încleștându-și dinții.

— Bineînțeles.

A încuviințat, cu maxilarul încleștat. M-am strecurat afară și am lăsat ușa de la BusyBee să ascundă restul.

TREIZECI ȘI UNU

DOI SATELIȚI SUNT READUȘI ÎN STARE DE FUNCȚIONARE ÎN SPAȚIU

KANSAS CITY, KS, 19 iulie 1963 – Doi sateliți de comunicații ai Națiunilor Unite, care fuseseră declarați inactivi în urma atacurilor teroriste din luna mai, organizate de cei din gruparea „Întâi Pământul", au fost readuși în stare de funcționare printr-un efort herculeean al CAI. Acești sateliți, care facilitau comunicațiile telefonice pe Pământ, făceau parte și din rețeaua care permitea comunicarea cu Prima Expediție pe Marte. Astronauții și astronautele au fost izolați de restul omenirii, în timp ce navele lor străbăteau spațiul nemărginit. Toată lumea este încântată să afle că misiunea lor se desfășoară în continuare și că se pregătesc să intre pe orbita lui Marte. Într-un interviu prin teleimprimator, Comandantul Misiunii, Stetson Parker, a declarat: „Cei de pe Pământ ne-au încredințat această misiune și sunt nerăbdător să le arăt imaginea impresionantă a planetei-surori."

Simțeam că scrisoarea de la Nathaniel, pe care o pusesem în buzunarul costumului de zbor, mă ardea, dar eram hotărâtă să nu o citesc. Parker nu ieșise încă din BusyBee și aveam treabă.

Stăteam în partea din față a bucătăriei, lângă tablă. Unde trebuia să fie Parker. Slavă Cerului că aveam clipboardul, care ascundea cât de tare-mi tremurau mâinile. Trebuie să spun că anxietatea mea iese la iveală în cele mai nepotrivite situații. Chiar acum, când mă aflam în fața a patru oameni, oameni pe care-i cunoșteam, a ales să se manifeste punându-mi un nod în gât.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...

Mi-am dres glasul. Sau am încercat. Era un lucru bun că eram obișnuită să vorbesc, în ciuda senzației de nod în gât.

— Acesta este registrul de sarcini trimis de Centrul de Comandă al Misiunii, dar Parker îl revizuiește înainte să rămână bătut în cuie, am spus, nu c-aș fi crezut că timpul dedicat „revizuirii" îl va face să se simtă mai bine. Până când vom fi gata să lansăm naveta de amartizare, nu există schimbări față de pregătirile pe care le-am efectuat pe Lunetta, așa că planurile de săptămâna asta vor începe cu revizuirea materialelor.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de partea de început, York, a spus Parker alunecând pe scară, în bucătărie: se spălase și venise în cameră cu un parfum de aftershave. Tocmai am terminat de vorbit cu Benkoski și am câteva noutăți.

I-am întins clipboardul. L-a luat încuviințând, dar nu s-a uitat în ochii mei. Îl ținea într-o mână, lăsându-l să se sprijine de coapsa lui într-o poziție aparent relaxată, dar monturile îi ieșeau albe prin piele.

Am făcut un pas să mă retrag spre siguranța mesei de la bucătărie, dar Parker m-a oprit.

— Stai aici, a spus, apoi a făcut gestul acela al lui, trosnindu-și gâtul înainte să treacă la treabă. Așa, oameni buni. Aveți multe întrebări și le-am rugat pe Grey și pe York să nu vă spună nimic până când nu vorbeam direct cu Centrul de Comandă. Există informații pe care nu ni le puteau divulga oficial și cred c-ar prefera să nu vă spun nici vouă, dar la naiba cu ei. Iată RapSit-ul.

Asta a captat cu totul atenția colegilor mei. Leonard își ținea coatele pe masă și mâinile încleștate în față. Rafael a ridicat capul. Florence l-a lăsat într-o parte, îngustându-și ochii. Kam s-a aplecat în față, depărtându-și picioarele.

— Cei din gruparea „Întâi Pământul" nu au lucrat singuri. Au avut un complice în departamentul de calculatoare al CAI. Au organizat de asemenea o grevă în portul spațial din Kansas și au doborât rețeaua electrică, folosind arme din fosta Uniune Sovietică – nu știm încă dacă Rusia a fost activ implicată, dar pare posibil.

— Și cei de la Baza Artemis, de pe Lunetta? Sunt bine? a întrebat Kam ridicând mâna.

Parker a răspuns încuviințând:

— Portul spațial european și cel brazilian au făcut față traficului, dar toate comunicațiile se transmiteau din Kansas către sateliți. Pe scurt, cei de la Centrul de Comandă al Misiunii pot lua legătura cu noi, dar nu ne pot vedea. Când vom intra pe orbita lui Marte, ne vom baza în întregime pe ofițerii de navigație.

Pe mine. Pe Heidi. Oare și cei de pe *Pinta* aveau parte de același discurs?

— Același lucru ar putea să fie valabil și în ceea ce privește drumul de întoarcere acasă, căci construirea de noi sateliți nu se desfășoară repede și, ca să fiu sincer, nu suntem tocmai

o prioritate de finanțare pentru Pământ, a adăugat Parker răsucindu-și clipboardul în mâini. Asta înseamnă că ofițerii de navigație tocmai au devenit cei mai importanți membri ai echipajului.

Bine-ai venit, anxietate! Gura mi s-a umplut de salivă, în felul acela de mult cunoscut care precedă senzația de vomă. *3,14159*... Am înghițit și am inspirat lent, pe nas.

— Benkoski și cu mine am hotărât că toți ar trebui să contribuiți la luarea următoarei decizii, așa că asta este una dintre puținele ocazii în care vă voi cere să votați. Este mult mai probabil să ajungem acasă în siguranță dacă executăm o manevră de praștie gravitațională în jurul lui Marte, fără să aterizăm.

— La naiba, nu! a spus Rafael biciuind aerul cu mâna. Nu după tot ce s-a întâmplat. Puteți să mă aruncați prin ecluză, dar eu vreau să cobor pe Marte.

— De-acord, a zis și Leonard. Credeți că mă mai lasă să mai vin într-o misiune și să încerc din nou? În niciun caz.

— Asta înseamnă că avem două voturi, a spus Parker și, întorcându-se spre tablă, a făcut două bife, de parcă erau o mulțime de oameni ale căror voturi trebuiau numărate – sau poate că avea nevoie să se întoarcă o clipă cu spatele. Ce spun doamnele?

— Sunt de acord cu Leonard, din aceleași motive, a răspuns Florence ridicând din umeri. N-am venit până aici doar ca să mă întorc și să ajung acasă.

— La fel cred și eu, a zis Kam râzând. Nu pot să cred că v-ați gândit c-ar vrea cineva să se întoarcă.

— York? m-a întrebat, dar a ridicat repede un deget. Așteaptă, înainte să răspunzi, ar trebui să știi că, ținând cont de noile limitări, tu și Voegeli nu veți putea ateriza pe Marte.

— Atunci, a pufnit Florence, de ce-am mai fost nevoită să învăț să folosesc nenorocita de mașină mecanică, dacă nu ca să-i țin locul lui York?

— Pentru aspectul ăsta nu se votează.

— Este OK. Așa a fost și prima mea misiune pe Lună. Doar i-am dat târcoale, am zis gândindu-mă că-i promisesem lui Nathaniel că o să mă întorc acasă și, dacă de asta depindea întoarcerea noastră, fie. Marte de la distanță.

Parker a părut că se uită lung la cele cinci bife de pe tablă pentru o clipă. Pentru că stătea chiar lângă tablă, îi puteam vedea fața așa cum n-o mai vedea nimeni: avea ochii strâns închiși. Nu a făcut a șasea bifă, pentru el, dar a expirat lent.

— A fost ușor, a zis el.

Dacă nu-i vedeai fața, putea părea degajat și încrezător.

Când a deschis ochii, a șters o parte din sarcinile pe care le notasem eu pe tablă.

— În ceea ce privește sarcinile, unele lucruri se vor schimba. York va avea nevoie de timp ca să se asigure că planul nostru de zbor este sută la sută exact, așa că vom împărți între noi celelalte îndatoriri ale ei.

Grozav. Mi-am fixat privirea pe urmele de uzură ale podelei din bucătărie, ca să nu fiu nevoită să le văd expresiile indignate.

— Pot... vrei să preiau poziția de copilot? a întrebat Rafael foindu-se pe scaun.

Parker s-a întors și l-a privit cu buzele strânse.

— Hai să discutăm despre asta după ședință. Deocamdată, vreau ca tu și Stewman să depuneți toate eforturile ca să vă asigurați că sondele de amartizare sunt în stare optimă.

— Nu mă deranjează să fac și altceva, am spus ducându-mi mâinile la spate, ca să ascund faptul că-mi tremurau. Am nevoie de pauze de la calcule.

— Atunci, fă pauze. Sau nu știi cum?

Era în doliu. Sau măcar puteam pretinde că ironia tăioasă din vocea lui făcea parte dintr-un efort de ascundere a durerii. Nu era vorba despre mine.

Gândul acela m-a făcut să-mi ridic capul și să mă întorc spre Parker: nu fusese vorba niciodată despre mine.

A fost ca și cum ghemul de anxietate din stomacul meu s-a sublimat în spațiu, transformându-se dintr-un nod solid în vapori. A ieșit sub forma unui hohot de râs. Cred că l-a speriat pe Parker în aceeași măsură în care m-a speriat și pe mine. Lasă-l să creadă că îmi descopeream simțul umorului.

— Eu fac pauze gătind, am zis ridicându-mi bărbia. Așa că fă bine și lasă-mi sarcinile care țin de bucătărie, altfel să știi că voi face tarte și tu nu vei primi nimic.

— Ți-a zis-o, Parker, a râs Florence. Ți-a zis-o la fix.

— Ei bine, a replicat el trosnindu-și gâtul și întorcându-se din nou cu fața la tablă, de data asta zâmbind, atâta timp cât recunoști că locul tău e în bucătărie.

— Da, am răspuns lovind ușor tabla. Aici, lângă tine.

Dragă Elma,

Te iubesc. Slavă Domnului că ești bine. Nu, nu dorm destul – niciunul dintre noi nu face asta –, dar Thomas a fost alături de mine. (Și da, s-a asigurat că mănânc.) Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Mai multe, mai târziu, după recuperarea sincopei din comunicările oficiale. Vreau să știi deocamdată că sunt bine. Te iubesc. Sunt mândru de tine.

O spun din nou:
te iubesc.
Nathaniel

Parker era deja pe banca pentru greutăți când am ajuns eu în sala de sport. Nu prea era folosită seara târziu, iar dacă transportorul BusyBee era antifonat, gravitația părea importantă pentru ce avea să urmeze.

A ridicat privirea când am intrat și mi-a făcut cu mâna.

— Mersi că m-ai acoperit.

— E treaba mea, am zis și m-am așezat pe podea, în fața lui. Ce ai hotărât împreună cu Rafael?

— Va duce naveta de coborâre pe Marte, împreună cu Flannery. Eu *nu* ar trebui să zbor, iar intrarea *Ninei* pe orbită presupune doar să-ți urmez indicațiile.

— Niciun pic de presiune.

— Te rog, a pufnit, trăgând de un fir din costum. Am tot încercat să te fac să cedezi la început. Ești imperturbabilă. N-ai simțul umorului, dar ești de fier.

M-am uitat la el cu gura căscată. Eu? Imperturbabilă?

— Știi că vomitam aproape zilnic.

— Mă minți, a zis Parker, ridicându-și capul brusc.

— De ce crezi că luam Miltown?

— Nu... Am crezut că era o problemă femeiască, a zis Parker, ridicând din umeri. Uite ce e, îmi pare rău.

Vă rog să remarcați autocenzura: nu l-am întrebat dacă-i părea rău pentru „problema femeiască" sau pentru că mă făcuse să vomit. În momentul acela, oricum nu conta de fapt.

— Scuze confirmate.

Fața i s-a schimonosit și el s-a încovoiat, acoperindu-și gura cu mâinile. M-am apropiat în vreme ce trupul îi era scuturat de o serie de suspine. Chiar și cu mâinile la gură, tot îi puteai auzi tânguielile sfâșietoare. M-am ridicat în genunchi și l-am luat în brațe. Parker și-a lăsat capul pe umărul meu.

N-a durat mult. A clătinat din cap și s-a retras.

— Scuze. Rahat! a zis Parker și, scoțându-și o batistă din buzunar, și-a suflat nasul cu o energie umedă și scârboasă. Nu pot să știu ce mă face să izbucnesc.

Încuviințând, m-am lăsat pe călcâie:

— E groaznic. Te ia prin surprindere. Cele mai nasoale sunt momentele fericite.

A înghițit în sec și și-a încleștat obrajii, apoi și-a aruncat privirea în partea stângă, de parcă suportul cu greutăți era cel mai important lucru de pe navă. După Meteorit, când părinții mei – și cea mai mare parte din familia mea – au murit, exact asta mi s-a întâmplat: uitam în mod constant că muriseră. Încă mi se mai întâmplă. Apoi, amintirea mă lovește peste față. Nu pot împărtăși ceva cu mama, iar tati nu va ști niciodată că am devenit astronaută. Că *sunt* astronaută.

— Câți ani au fiii tăi?

— Șaisprezece ani. În ultima ei scrisoare, Mimi spunea că se certau deja cine să mă ia când mă întorc acasă, a zis, iar fața i-a tresărit din nou și a închis ochii, schimonosindu-se de parcă ar fi putut reține toată durerea înăuntru.

Șaisprezece ani... Parker avea să rateze ceremonia lor de absolvire. Vor fi la facultate când ne întorceam, dar să-i amintesc asta ar fi fost o cruzime.

După câteva respirații scurte, și-a deschis din nou ochii.

— Chiar și cu dispozitivul de respirație asistată, era o mamă minunată.

Mi s-a părut cea mai bună ocazie să vorbesc despre ea.

— Pe lângă kadiș, facem o chestie care se numește „șiva șezând". Este... o perioadă de doliu și începe cu istorisiri despre cei pe care i-am pierdut.

— Ca un priveghi.

— Probabil.

— Mimi era o persoană foarte discretă, a spus Parker îndreptându-se nițel, trecându-și mâna prin păr.

— De aceea nu vorbești niciodată despre ea?

— În mare parte.

Și-a întins mâinile, iar verigheta lui a reflectat lumina. Nu îl mai văzusem niciodată purtând-o. Ciudate sunt felurile în care ne trăim durerea.

— După ce s-a îmbolnăvit de poliomielită... detesta să se simtă o povară. Detesta asta. Ura ca oamenii să se uite lung la ea. Dar era prizonieră. Și isteață foc. N-aș fi intrat în programul spațial, dacă nu mă ajuta ea să învăț. Dar apoi am devenit primul om care-a ajuns în spațiu și dintr-odată eram mereu înconjurați de reporteri.

Am tresărit, aducându-mi aminte cum devenisem Doamna Astronaut.

— Sunt niște lipitori.

— Și ar fi devenit povestea secolului. Am încetat să port verigheta, a zis ridicându-și mâna. Am mituit oameni. Am acceptat toate slujbele bine plătite, așa încât să poată fi tratată într-un centru de îngrijire privată. Am mutat-o din casă. Orice, doar să o țin departe de atenția presei.

Ventilatoarele de pe navă susurau în jurul nostru.

— Ce fel de muzică îi plăcea?

— Ragtime, a răspuns, iar colțul gurii i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet. Avea o pianolă și colecționa role muzicale. Avea chiar una semnată de Scott Joplin.

— Doamne!

— Compunea muzică. Nu mai putea cânta, din cauza poliomielitei, dar și-a dat seama cum să o instalez ca să poată perfora partituri. Ți-am zis că era isteață foc.

— Incredibilă.

Eram curioasă, foarte curioasă să-mi dau seama cum își justifica aventurile, căci o iubea în mod evident. Nu era treaba mea, dar voiam să știu.

— Mi-ar plăcea să-i ascult muzica.

— Când ne întoarcem.

Aproape că a cedat din nou.

M-am folosit de singura replică despre care știam că l-ar putea ajuta să-și revină.

— Ești pregătit să înveți niște aramaică?

— Nu ebraică?

— Nu de data asta.

Ar fi trebuit să stea în picioare când spunea asta, dar n-aveam de gând să-l oblig să adopte toate particularitățile culturale.

— *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...*

— *Yigtadel yigkadeș* nu este corect, nu? a întrebat Parker ridicându-și capul.

Nu era, dar tot se apropia mai mult în pronunție decât majoritatea evreilor la prima încercare. Am rostit mai rar:

— *Yit-ga-dal v'yit-ka-dash.*

— *Yitgadal v'yitkadash.* Încercarea i-a reușit și l-am invidiat nițel fiindcă prinsese pronunția atât de repede.

— Preamărit și sfințit fie Numele Său cel mare.

A încuviințat, de parcă știa deja ce însemna. Fiind vorba de Parker, probabil că știa.

— Spunea asta în fiecare an, la comemorarea Meteoritului.

— Mulți dintre noi facem asta.

Eu o făceam. În fiecare an. Pentru mama și pentru tata, pentru mătușile și verii și sutele de mii de oameni care muriseră.

— *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...*

S-a frecat la ochi cu dosul palmei.

— Să nu crezi că asta o să te scutească de a mă învăța idiș.

— O să facem asta câtă vreme toți ceilalți sunt pe Marte.

A încuviințat. Și apoi, Stetson Parker, văduv al lui Miriam Parker, născută Kaplan, a reînceput kadișul. Ne-a luat o vreme până am reușit să-l parcurgem.

Cred că a fost de folos.

3 septembrie 1963

Dragă Nathaniel,

Dacă nu o dau rău în bară, mâine pe vremea asta vom intra pe orbită, în jurul planetei Marte. Nu sunt tocmai îngrijorată în privința calculelor, pentru că eu și Heidi ne-am verificat una pe alta de trei ori, iar Florence și Dawn au trecut totul prin computerele mecanice – adică Dawn a făcut-o. Al lui Florence s-a blocat de două ori în timp ce introducea cartelele, iar Rafael încă încearcă să deblocheze fanta de alimentare.

Dar cred că de asta sunt aici și de aceea Centrul de Comandă al Misiunii nu-mi permite să cobor pe Marte. E valabil și în cazul lui Heidi. Niciuna dintre noi nu o luăm personal, deși voi recunoaște că este greu să fiu atât de aproape. Dar decizia are sens totuși.

Aș vrea să poți vedea și tu planeta Marte. Leonard are telescopul imens îndreptat spre ea de vreo lună. Analizează câteva puncte de amartizare potențiale, dar nu vom lua nicio hotărâre până când nu petrecem un timp pe orbita lui Marte. Știi asta. Nu știu de ce continui să-ți scriu lucruri pe care le știi – poate fiindcă îmi este dor de tine.

Marte este o planetă minunată. Într-un fel foarte diferit de Pământ. Îi spunem mereu „Planeta Roșie", dar are mai degrabă o nuanță roz-somon, cu tonuri de gri și pe alocuri

câte un petic brun. Sunt convinsă că după ce vom trimite fotografii acasă va deveni o nouă paletă de culori pentru colecțiile de primăvară.

Te rog transmite-i lui Thomas cele mai calde salutări și spune-i că sunt foarte mândră de ajutorul pe care ți-l oferă.

Cu toată dragostea mea,

Elma

Planeta Marte acoperea în întregime hubloul. Nuanțe de roșu, ocru și brun și un petic de gheață albă la pol, iar eu nu puteam să mă uit cu atenție la ele. Nu înainte să intrăm pe orbită.

Stând pe scaunul pilotului, Parker acționa cu mișcări sigure butoanele de comandă. Slavă Cerului! Cred că era încă sfâșiat pe dinăuntru, dar reușea să-și păstreze stăpânirea de sine în public. Fusese mai tăcut decât de obicei în ultima lună. Mai puțin înclinat spre înțepături. Dar ținea mansa cu fermitate.

Parker a deschis microfonul pentru comunicarea pe navă:

— Pregătiți-vă pentru accelerare.

Din modulul de inginerie, Rafael a zis:

— Aventurierii tăi temerari așteaptă.

— Confirmat, temerari, a răspuns Parker, a închis microfonul și m-a întrebat cu o voce răgușită: Începi tu numărătoarea inversă?

— Recepționat.

Poate că nu era atât de sigur pe cât crezusem. Mi-am pornit microfonul, cu ochii ațintiți pe ceas și indicatorul de altitudine.

— La semnalul meu. Zece, nouă, opt, șapte...

Toate aceste cifre îmi făceau tensiunea să crească.

— Șase, cinci, patru...

— Pornim motoarele.

— Trei, doi, unu... start.

Motoarele uriașe ale *Niñei* s-au aprins, aruncându-mă în centură. Partea laterală a hubloului s-a luminat, când *Pinta* și *Santa Maria* au repetat manevra noastră. La fel de brusc cum apăruse, forța împingerii s-a stins.

Parker și-a îndepărtat mâinile de pe butoanele de comandă și a expirat prelung. Doar asta îi trăda agitația.

— Raport privind statusul accelerării. DELTA-TIG 0, timp de accelerare 557, valoarea axului în unghiuri, VGX minus 0,1, VGY minus 0,1, VGZ plus 0,1, fără înclinare longitudinală, minus 6,8 la DELTA-VC, LOX 39,0, plus 50 la echilibru.

— Confirm, am spus și am închis microfonul, trăgându-mi mai aproape hârtiile. A fost o accelerare perfectă.

— Și ți-ai închis microfonul ca să zici asta? a întrebat Parker aplecându-se în scaun și arătând spre hublou. Este unghiul de amartizare cel mai probabil, nu-i așa?

Dedesubt, dealurile roșii se întindeau sub fereastră. Puteam din nou să spunem „în jos", Leonard adusese poze cu asta la ședință, însă era precum diferența dintre un program radio și un spectacol live. Texturile și conturul precis al soarelui care apunea făceau marginile să iasă în evidență, într-un auriu arămiu.

Parker s-a lăsat pe spătar, zâmbind larg pentru prima dată după zile bune.

— Altitudinea... 204 kilometri. Sunt *bun*.

— Credeam că n-ai făcut decât să te ghidezi după numerele mele.

— Cu precizie.

Am pufnit și am continuat să lucrez cu datele care se actualizau. Foloseam sonda de amartizare inițială și sateliții orbitali

pe care-i trimisese CAI înaintea noastră, ca să citească datele de poziție. Poate că accelerarea lui Parker era perfectă, dar, până când nu aveam confirmarea intrării pe orbită, cifrele mele puteau fi puse încă la îndoială. Creionul îmi zbura pe hârtie, proiectând traiectoria noastră pe orbită, în timp ce Marte se rotea sub noi.

Totul părea să fie în regulă. Mi-am mușcat buza și am luat-o de la capăt.

Același rezultat. L-am încercuit.

— Datele de localizare preliminare pentru primele câteva minute ne indică faptul că ne aflăm pe-o orbită de 61,6 pe 169,5. Poziție stabilă.

Parker a tras microfonul mai aproape și, nu știu de unde, a scos o voce care l-ar fi făcut mândru pe Terrazas:

— Aventurieri îndrăzneți, Doamna Astronaut tocmai a declarat că avem o poziție stabilă pe orbită. Bun venit pe Marte!

TREIZECI ȘI DOI

SONDAJUL ARATĂ CĂ OAMENII SUSȚIN AMARTIZAREA

Coborârea pe Marte a Primei Expediții pe această planetă este planificată pentru mâine, iar poporul american se declară acum în favoarea amartizării în proporție de 51% față de 41%, potrivit unei noi anchete realizate de Louis Harris, publicată ieri în *Kansas City Post*. Opinia publicului s-a schimbat dramatic în ultimul an, mai ales ca reacție împotriva mișcării „Întâi Pământul".

Poate că luaserăm obiceiul de la echipajul de pe *Pinta* sau poate doar fiindcă cea mai bună masă era în bucătărie, dar, indiferent de motiv, Rafael, Leonard și cu mine începuserăm să lucrăm acolo. Probabil argumentul legat de masă fusese cel hotărâtor, pentru că Leonard împrăștiase o serie de fotografii la un capăt și lucra la o hartă a locului de amartizare. Rafael se uita cu ochii mijiți în manualul sondei de amartizare, sprijinindu-și tâmpla cu degetele.

Începeam să văd cruciș din cauză că stătusem toată ziua cu ochii în cifre. Mi-am închis dosarul și m-am întins.

— Prăjitură sau tartă?

— Tartă, a zis Leonard ridicându-și mâna.

— Prăjitură, a ripostat Rafael, lovindu-l cu creionul.

— Deci fac ce vreau. Am notat.

Mi-am dat picioarele peste capătul băncii și m-am ridicat. E adevărat, prăjiturile erau mai dificil de pregătit cu ingredientele pe care le aveam la dispoziție, dar mi-era poftă de checul „patru sferturi" pe care obișnuia să-l facă mama. Deși nu eram sigură ce substitut să folosesc pentru smântâna...

Rafael și-a lăsat capul să cadă pe dosar, cu un zgomot.

— Cred că și eu am nevoie de o pauză.

— Arată a pui de somn, a zis Leonard prefăcându-se că-și aruncă privirea pe un clipboard imaginar. Hm... nu figurează pe ordinea de zi.

— Lasă-l în pace. Navete de coborâre au o consolă care este îngrozitor de contraintuitivă, la început.

Fusese un chin să învăț să folosesc consola pentru Lună, dar, după aceea, mi se păruse foarte simplu. Lăsând deoparte dosarul cu calcule, m-am îndreptat spre tejghea. Oare puteam să fac lapte acru, amestecând lapte praf cu suc de lămâie? Poate că trebuia totuși să fac o tartă.

Rafael a icnit în spatele meu.

— Nu glumești.

— Ar trebui să-l întrebi pe Parker dacă poți să mergi pe *Santa Maria* și să scoți naveta de la naftalină, i-am zis gândindu-mă că, pe de altă parte, o prăjitură simplă, cu ciocolată, putea să fie o idee bună; puteam să-i pun și scorțișoară. E mai ușor să-ți amintești secvența de închidere când o ai în față.

— Pari să vorbești din experiență.

— E aceeași consolă cu aceea pe care o pilotam pe Lună, i-am zis scoțând un castron din dulap și uitându-mă la el peste umăr.

I-a picat fața.

— *Puta que pariu.*[1] Știam asta. Doar că... De ce naiba o pilotez eu atunci?

Am lăsat castronul pe tejghea și m-am întors spre el.

— Nu e același lucru. Eu nu zburam în atmosferă.

— Da, însă... tot ai mai multă experiență de zbor cu naveta decât am acumulat eu pe simulator.

Fiind pilot, impulsul de a-i da dreptate era puternic. Aveam mai multă experiență de zbor. Dorința de a coborî pe Marte era atât de pătrunzătoare, că aproape îi simțeam gustul. Dar știam de asemenea și de ce nu puteam să fac asta.

— Deschide-l, i-am spus arătând spre dosarul meu de pe masă.

— Haide, Elma..., a protestat Rafael dându-și ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Poți să faci tu ecuațiile de-acolo?

Era exact ceea ce făcuse Helen când îmi cedase mie locul ei. Nu c-ar fi fost vorba despre aceleași motive, ci despre a te supune unei lumi pe care nu o puteai schimba. Ea nu fusese încântată și nici eu nu pretindeam c-aș fi fost, dar așa stăteau lucrurile.

— Eu o să stau aici și o să mă ocup de calcule, am spus. Dar, mai întâi, o să mă ocup de tartă – constanta din bucătăria noastră.

— Chiar îmi place, e constanta noastră pi, a zis Leonard zâmbind.

— Și mie. 3,14159265..., i-am răspuns făcându-i cu ochiul, dar chiar aveam de gând să prepar tarta. Între timp, te-ai gândit cum vei numi naveta?

---

[1] „La naiba", în portugheză în original (n. tr.).

— Da, a răspuns Rafael, coborându-și privirea și netezind paginile cu mâna. *Terrazas.*

Vă amintiți unde erați când primul om a aterizat pe Marte? Eu eram pe puntea *Niñei*, stând pe scaunul copilotului, cu creionul și hârtia în mână, gata să schițez traiectoria navei. Parker ședea alături fără să aibă nimic de făcut. Ne uitam prin hublou și ascultam canalele radio, în timp ce *Terrazas* pătrundea în atmosfera planetei Marte.

Ceilalți membri ai echipajului erau la bord. Ei aveau să meargă primii, apoi, dacă totul decurgea normal, echipajul de pe *Pinta* avea să coboare peste două săptămâni.

Vocea lui Leonard a ajuns la noi, calmă și fermă:

— Semnalele radar indică faptul că ne aflăm la 15,24 kilometri de Marte. Conform verificărilor noastre vizuale, altitudinea ar fi de 16,15 kilometri.

Am adăugat aceste informații pe fișa de lucru destinată coborârii navetei *Terrazas*.

— Confirm. Recomand un viraj de zece grade la dreapta pe axa verticală. Apoi, aveți undă verde să coborâți. Terminat.

— Confirm undă verde pentru coborârea asistată de propulsoare.

Aveau cinci minute până la inițierea coborârii. Până atunci, se aflau doar pe o orbită mai joasă decât noi. Lângă mine, Parker și-a îndoit mâinile pe genunchi, de parc-ar fi vrut să se întindă el însuți după butoanele de comandă.

Vocea lui Rafael s-a auzit slab prin microfonul lui Leonard:

— Comutare întrerupătoare circuit de control și stabilizare. Sistemul DECA AC, închis. Comenzi manuale, dezactivate. Activare stabilizator. Scală de evaluare, 25.

Cu excepția faptului că Planeta Roșie ne acoperea în întregime hubloul, era aproape ca la o simulare.

— La semnalul meu, 3:30 până la aprinderea motoarelor.

— Confirm.

— Start, am spus uitându-mă la ceas și la poziția lor. 3:30 până la aprinderea motoarelor.

— Confirm. Activare propulsie, patru reactoare. Cuplu de stabilizare activat. Accelerație TCA minimă. Accelerație CDR auto. Inițializare carburant. Activare propulsor...

Vocea lui Leonard era calmă în timp ce parcurgea lista de verificare pentru Rafael:

— În regulă. Reinițializare anulare/etapă anulare. Control poziție – activare trei comutatoare pe modul control. Sistemul AGS de anulare automată afișează 400 plus 1.

Vedeam în mintea mea carlinga navetei *Terrazas*. Zburau cu motorul în față, ca să-l poată folosi pentru încetinire și aveau ferestrele orientate spre planetă, pentru a confirma traiectoria. Urmau să facă un viraj de 180 de grade pe axa verticală, așa încât radarul să fie îndreptat spre suprafața planetei. Din punctul acela, totul avea să depindă de pilotajul lui Rafael.

Mi-am păstrat oricum creionul pregătit.

Când Rafael a zis „aprindere motoare", Parker și-a ridicat mâinile cu degetele încrucișate.

— Viteza cu care coboară pare în regulă, am spus urmărindu-i pe radarul nostru.

— Bun. Nu știu cum reușea Mimi să facă față..., a mormăit Parker.

Am rămas cu privirea ațintită spre radar, dar m-am întins și i-am strâns ușor brațul cu mâna liberă.

— Știa cu cine se căsătorește.

— Hm.

Ca într-un spectacol radiofonic fără o povestire, Leonard a zis:

— Scădere accelerație... 6 plus 25, scădere accelerație.

Mi-am mușcat buza. Urmau să reducă forța propulsoarelor în 6 minute și 25 de secunde după aprinderea motoarelor, ceea ce avea sens. Doar că voiam să fac și eu ceva. Au fost cele mai lungi 6 minute și 25 de secunde din viața mea.

— Scădere accelerație. Altitudine 1 500 de metri. 30,5 m/s. Controlul poziției este bun.

În sfârșit, niște cifre cu care puteam să fac și eu ceva. Era suficient de ușor ca să pot face calculul în minte, dar le-am notat pe fișa de lucru, ca să fiu sigură.

— Aveți undă verde pentru amartizare. Terminat.

— Confirm. 914 la 21,3.

Am încuviințat, deși nu mă vedea:

— Confirm. Undă verde pentru amartizare. 914 metri.

— 610 metri. 610 metri.

Parker s-a aplecat în față, de parcă i-ar fi putut vedea prin hublou. Nuanțele de roșu și de ocru se desfășurau sub noi. Teoretic, naveta *Terrazas* se afla chiar dedesubt. Deși atmosfera planetei Marte era subțire, urma intrării lor nu s-a luminat la fel cum s-ar fi întâmplat în atmosfera Pământului.

— 35 de grade. 35 de grade. 229 de metri. Coborâm cu 7 m/s, a adăugat Leonard, părând că anunță cotația la bursă, și nu coborârea pe o planetă. 183 de metri, coborâre cu 5,8.

I-am urmărit pe fișă, nu fiindcă aș fi putut să fac ceva, ci doar ca să-mi ocup mâinile. Am trasat arcul coborârii, așa cum schițam intrările pe orbită ale lui Parker.

— 107 metri, coborâre cu 1,2. Avem umbră.

Era o coborâre diferită în atmosferă, chiar și una subțire, dar cunoșteam umbra aceea. Aproape că ajunseseră.

— 30,5 metri, coborâm cu 1,1, înaintăm cu 2,7.

Kam și Florence se uitau, probabil, pe geamurile din spatele navetei.

— 12,2 metri, coborâre cu 0,76. Se ridică praful.

Mi-am ținut respirația și sunt convinsă că și Parker a făcut la fel. De fapt, toată nava părea dintr-odată cufundată în tăcere, de parcă ventilatoarele s-ar fi oprit în timp ce așteptam.

— Lumină de contact.

Pentru prima dată în ultimele zece minute, l-am auzit pe Rafael spunând cu o voce foarte calmă:

— Oprire.

— Oprire motoare.

Parker a scos un chiuit, de parcă l-ar fi ținut în el de când plecaserăm de pe Pământ. Mi-am aruncat hârtiile în aer și au plutit în jurul nostru, ca și cum ne-am fi aflat într-un glob în care ningea cu calcule.

Prin difuzoare, o auzeam pe Florence pe fundal râzând fericită. Calmul lui Rafael ascundea, probabil, un zâmbet până la urechi.

— *Niña*, aici Baza Bradbury. *Terrazas* a aterizat.

La auzul acelui nume, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Doamne! Reușiseră.

— Mă bucur să aud asta, Bradbury, a zis Parker luând microfonul. Felicitări pentru amartizarea minunată.

— Bradbury, aici *Pinta*.

Dincolo de vocea lui Benkoski, îi auzeam pe ceilalți din echipaj bucurându-se.

— Suntem cu toții... felicitări! Abia așteptăm să ne alăturăm și noi.

— Mulțumim. Peisajul e deosebit. Pare complet roșie din aer, dar unele dintre stâncile de afară sunt albăstrui, a râs

Rafael. Leonard tocmai și-a dat ochii peste cap în fața acestor informații științifice. Am face bine să ne apucăm de treabă sau va începe AEV fără noi.

— Treceți la treabă. Și să faceți poze, a spus Parker și a închis microfonul, apoi s-a uitat la mine râjind; între noi încă mai pluteau hârtii, iar el a luat una și s-a uitat la calcule. Te-ai descurcat bine, York.

— E treaba mea.

Rânjetul lui Parker s-a îmblânzit, căpătând o nuanță, nici nu știu cum s-o definesc... aproape afectuoasă.

— Îmi pare rău că nu poți să cobori.

Am ridicat din umeri, uitându-mă pe geam în timp ce Marte se rotea dedesubt. Îmi doream să o vadă și Nathaniel, și Rachel, și Thomas, și Hershel, și Helen, și toată lumea...

— Nu de data asta. Dar nu va fi unica șansă.

Când aveam să ajung din nou pe Pământ, voiam să-mi folosesc toate resursele ca să aduc aici navele de colonizare, purtând oameni de toate felurile. Eram de suficientă vreme Doamna Astronaut ca să știu cum mergeau lucrurile. De aici încolo, voiam să devin Doamna Astronaut de pe Marte.

EPILOG

PRIMUL OM PE MARTE SE ADRESEAZĂ NAȚIUNILOR UNITE

Astăzi, dr. Leonard Flannery s-a adresat Națiunilor Unite cu privire la A Doua Expediție pe Marte. Dr. Flannery va conduce expediția, pentru a stabili o colonie pe Marte. În alocuțiunea sa, a îndemnat toate națiunile să lucreze împreună în armonie, pentru a clădi o nouă casă pentru omenire pe planeta-soră. Prin asta nu se urmărește, a spus el, înlocuirea Pământului, ci mai degrabă oferirea de noi frontiere și oportunități omenirii. Fiind o persoană de culoare, reprezintă dovada vie că, în spațiu, toți oamenii sunt egali și speră să servească drept inspirație generațiilor viitoare.

I s-a alăturat copilotul, dr. Elma York, care a devenit faimoasă în primele zile ale programului spațial sub numele de „Doamna Astronaut". Purta un costum albastru, elegant, cu un șirag de perle la gât.

Astăzi voi amartiza. *Esther* se zguduie în jurul meu, în vreme ce atmosfera atinge carcasa navetei. Din locul rezervat ofițerului de navigație din spatele meu, Helen anunță că ne apropiem de suprafața planetei.

— La semnul meu, 3:30 până la aprinderea motoarelor.

— Confirm, 3:30.

Am gura uscată, dar mâinile mele sunt ferme pe manșă. Ceilalți membri ai echipajului de la bordul navetei nu spun nimic, dar văd același lucru ca și mine: suprafața roșie care se întinde în fața noastră. Îmi îndepărtez privirea și mă uit la ceasul misiunii, ca să fiu gata când anunță Helen.

— Start. 3:30.

— Confirm.

Numerele digitale se schimbă în timpul numărătorii inverse.

În stânga mea, de pe scaunul copilotului, Leonard parcurge lista de verificare, așa cum a făcut-o și pentru Rafael în prima expediție.

— Activare propulsie, patru reactoare. Cuplu de stabilizare activat. Accelerație TCA minimă. Accelerație CDR auto. Inițializare carburant. Activare propulsor... OK.

Drept răspuns, acționez comutatoarele respective. Seamănă cu aselenizarea și în același timp e complet diferit. Amartizez. Succesiunea de acțiuni mi-e cunoscută, dar atmosfera lui Marte face totul să fie diferit. Este prea subțire să poată susține viața, dar ne-ar putea frânge într-o secundă.

— În regulă. Reinițializare anulare/etapă anulare. Control poziție – activare trei comutatoare pe modul control. Sistemul AGS de anulare automată afișează 400 plus 1.

Numerele rămase se scurg pe ceasul cronometrului.

— Aprindere motoare.

Trag manșa, pornind patru dintre propulsoarele noastre.

Se trezesc șuierând la viață. Unul dintre coloniștii din spatele nostru icnește, probabil din cauza zgomotului, pentru că am mai trăit experiența scaunelor care ni se lovesc de spate. Gravitația mă țintuiește în scaun și îmi încordez mușchii abdominali pentru a-mi păstra sângele la nivelul capului. Cu grijă, efectuez un viraj al navei, pentru ca motoarele să fie îndreptate spre planetă și apoi începem cu adevărat să coborâm.

Marte este ascunsă în spatele nostru. Prin hublou, plasma zboară pe lângă sticlă. Îmi împart privirea între orizont și altimetru.

— Reduc accelerația.

— Altitudine 1 500 de metri, aprobă Leonard. 30,5 m/s.

Încep să calculez în minte, dar apoi îmi îndrept din nou atenția spre butoanele de comandă. Pe nava asta am o treabă de făcut și nu e să mă ocup de calcule. Astăzi, cobor pe Marte.

— 914 la 21,3.

— Confirm, spune Helen în spatele nostru. Ai undă verde pentru amartizare.

Ceea ce este un lucru bun, fiindcă anularea manevrei ar fi fost groaznică pentru toată lumea în stadiul ăsta – chiar dacă aș fi reușit. Scad accelerația, coborând mai mult spre suprafața planetei. La 305 metri, zărim sclipirea cupolei Bazei Bradbury, care iese în evidență pe fundalul ruginiu al peisajului.

Sunt pe traiectoria optimă, slavă Domnului! Mențin baza în centrul rețelei de linii gravate pe interiorul geamului. Nivelul orizontului. Scad viteza, dar nu prea repede, ca să nu aterizez dincolo de țintă.

— 229 de metri. Coborâm cu 7,6 m/s.

Cam repede totuși. Reduc viteza și mai mult, iar sub noi peisajul capătă textură, cu vârfuri aspre și dune de nisip

netede. Turnul de transmisie de pe Bradbury semnalizează, dar pista de amartizare e ascunsă sub praf. Era prea mult să sperăm că va rămâne descoperită.

Peisajul se derulează sub noi și o formă întunecată aleargă peste contururile sale. Zâmbesc larg, de parc-aș revedea un prieten vechi.

— Avem umbră.

— 30,5 metri, coborâre cu 0,9, înaintăm cu 3.

Umezindu-mi buzele, avansez până când ajungem deasupra locului unde ar trebui să fie pista de amartizare. În partea de jos a geamului, văd praful ocru rotindu-se, de parcă Marte s-ar întinde să ne salute.

— 12,2 metri, coborâre cu 0,73. Ridicăm praf, spune Leonard cu o voce sigură, ca și cum ar face asta în fiecare zi. Iată pista.

Propulsoarele navei au spulberat cu siguranță praful, lăsând la vedere un pătrat plat minunat, la fel de arămiu precum restul peisajului. Reduc accelerația și... așez

...naveta...

...pe sol.

Tălpile navetei fac contact și forțele g se modifică. O lumină se aprinde pe tabloul de bord, de parcă nu ne-am fi dat seama c-am aterizat.

— Lumină de contact.

— Oprire.

Îmi iau mâinile de pe manșă, lăsând-o într-o poziție neutră. Încep să respir din nou. După patru comutări pe panoul de control, pot să spun două cuvinte frumoase:

— Oprire motoare.

Mai am de parcurs o listă întreagă de verificare, dar suntem în viață. Suntem pe Marte. În spatele meu, aud exclamația

colectivă de bucurie a pasagerilor. Aud limpede vocea lui Nathaniel peste toate celelalte:

— *Baruch ata Adonai, Eloheinu...*

Și mai spune că e un evreu îngrozitor...

Rânjind, îmi îngădui să mă uit pentru o clipă pe geam la praful care zboară peste peisaj, sub cerul de un oranj-fumuriu, și apoi mă întorc la datorie. Îmi deschid microfonul și lansez un apel către nava-mamă.

— *Goddard*, Baza Bradbury. *Esther* a amartizat.

— Felicitări, Bradbury, aud vocea surâzătoare a lui Halim Malouf. A fost o amartizare perfectă.

— Mulțumesc, am spus, gândindu-mă că într-adevăr așa fusese. Mă bucur c-am ajuns.

Mă dor mușchii feței când îmi desfac centura. Fiindcă rânjesc ca o idioată. Marte. Sunt pe Marte. Leonard a sărit deja de pe scaun și mă bate pe umăr:

— Ai făcut o treabă minunată, Elma.

— Mulțumesc.

Mă răsucesc cu scaunul, stângace din cauza costumului.

De pe locul ei, Helen se apleacă în față, cu o mână încă pe catarama centurii. A rămas cu gura ușor căscată în timp ce se uită pe geam. Mă ridic, iar ea clatină din cap, clipind ca să-și stăpânească lacrimile. Mă surprinde uitându-mă la ea și ridică din umeri, bătând ușor în dosarul de calcule.

— M-am uitat în jos permanent.

— Ai timp, îi spun și mă aplec peste scaun să o îmbrățișez. Centrul de Comandă al Misiunii a alocat un interval de cincisprezece minute ca să căscăm gura.

Cincisprezece minute pentru sărutat... tot nu-mi place melodia, dar oferă niște sugestii bune. Mă duc în spate, unde coloniștii se ridică și-și parcurg propriile liste de verificare.

Nathaniel își ridică privirea când apar pe culoar, ținând casca în mâini.

Zâmbetul lui ar putea alimenta cu energie întreaga planetă. Există doar douăzeci de oameni pe ea în momentul de față, dar chiar și așa.

— Frumos zbor, dr. York.

— Mulțumesc, dr. York. Dar, înainte să-ți pui...

Îi pun o mână pe încheietură, ținând casca jos, și mă aplec să-mi sărut soțul.

Sincer, nu-mi pasă dacă ne vede toată planeta.

Nu suntem singurul cuplu căsătorit de pe navă și cred c-am servit drept sursă de inspirație celorlalți coloniști pentru o serie de giugiuleli. Helen și Reynard sunt adorabili. Nu sunt sigură că cei de la Centrul de Comandă au avut în vedere săruturile când au stabilit pauza, dar ar fi trebuit. Măcar au recunoscut că, după ce am călătorit milioane de kilometri până aici, aveam nevoie de cincisprezece minute ca să fim oameni.

Apoi, trecem cu toții la treabă, ca niște profesioniști ce suntem. Securizăm naveta, pregătim bagajul pentru descărcare și toate costumele sunt perfect închise și verificate de trei ori.

Leonard se află lângă ecluză și o deblochează.

— Doamnelor și domnilor... bun venit la Baza Bradbury!

Deschide trapa și o briză aduce praful de culoarea chihlimbarului în interior. Mi-aș dori să-l pot mirosi. Îmi strecor mâna într-a lui Nathaniel și îl strâng prin mănușă.

Se apleacă, lipindu-și casca de a mea. Cu microfonul închis, ca să-l aud doar eu, spune:

— Dintr-odată, costumul pare să mă strângă într-un loc anume. Cred c-o să am nevoie de ajutorul tău mai târziu.

Comenzile termostatice ale costumului meu par să cedeze și sunt inundată de căldură.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, ca femeie de știință și soție, să rezolv problema.

— Elma? mă strigă Leonard făcându-mi cu mâna. Vrei să faci onorurile?

— Ah..., încep să spun, cu fața încă îmbujorată din cauza... problemei lui Nathaniel. Dar tu ești comandantul misiunii.

— Eu am fost deja primul aici, îmi răspunde el, făcându-mi cu ochiul. Iar tu ești Doamna Astronaut de pe Marte.

Clipesc ca să-mi stăvilesc lacrimile, care au suficientă greutate să-mi alunece pe obraji, și mă strecor prin trapă, legănându-mă în capătul de sus al scării. Marte. Cât vezi cu ochii, peisajul se desfășoară în nuanțe de somon-fumuriu, ocru, roz și pete de albastru-violet intens. Cobor trei trepte, iar la al patrulea pas pun piciorul drept pe Marte.

Picioarele mele stau pe suprafața planetei Marte. Sunt pe Marte.

Sunt pe Marte.

Și mai sunt alți oameni care așteaptă să fie la rândul lor pe Marte. Mă îndepărtez de lângă scară, ca să fac loc. Cumva, o parte din mine se aștepta să fie precum mersul pe Lună, dar aici gravitația este mai mare. Praful se ridică în norișori, susținut de atmosferă, în loc să se arcuiască într-un vid fără frecare. Oricât aș vrea să stau și să mă holbez, avem treabă.

Avem treabă pe Marte.

Mă duc într-o parte a navetei, unde se află cala pentru transportul mărfurilor. Reynard mi se alătură și începem procesul de deblocare a ecluzei. Nathaniel îmi face cu mâna, în timp ce trece pe lângă noi cu o ladă în brațe, pe care o duce spre Baza Bradbury, dar ăsta e tot timpul pe care-l avem la dispoziție pentru noi pentru restul după-amiezii.

Spațiul pare mereu fascinant când vorbesc despre el la televizor sau la radio, dar adevărul e că ne petrecem aproape tot timpul cu activități de curățenie sau de întreținere. Cu asta ne ocupăm astăzi pe Marte.

Cărăm lăzi pe Marte. Securizăm curele pe Marte. Trezim o bază care a dormit timp de patru ani, pe Marte.

Soarele coboară la orizont când depozităm ultimele lăzi în micul dom al bazei. Echipa lui Nathaniel are schițe și planuri pentru extinderea ei, dar, deocamdată, este suficient de confortabilă pentru douăzeci de inși. Prima noastră sarcină va fi construirea unui al doilea habitat, pentru ca toți coloniștii de pe *Goddard* să ni se poată alătura.

Treaba mea a fost să-i aduc pe toți la suprafața planetei. Mâine începe munca lui Nathaniel. Avem doar o singură noapte în care carierele noastre se întâlnesc.

Urc în naveta *Esther*, ca să mă asigur că totul este încuiat. Este tăcută și pustie. E primul ei drum, dar o voi mai pilota în sus și în jos de cel puțin cinci ori, ca să aduc pe toată lumea pe suprafața lui Marte. Pun mâna pe scaunul pilotului, cu un zâmbet prostesc.

Bătând spătarul de parcă i-aș ura noapte bună mătușii mele, mă îndrept spre ecluză. Un astronaut se află pe suprafața planetei, așteptându-mă. Soarele a dispărut dincolo de orizont și nu-i văd fața, dar recunosc ținuta lui Nathaniel.

Oricât de nerăbdătoare sunt, tot verific că am blocat bine ușa, urmând procedura ca la carte. Cinci rotiri ale mânerului pentru fiecare dintre cele cincisprezece încuietori. Aștept ca manometrul de presiune delta să indice faptul că totul e închis corespunzător. Abia după asta cobor cele trei trepte și pun din nou piciorul pe Marte.

Pe Marte. La un moment dat, voi înceta să mă mai minunez de locul în care mă aflu. Dar nu astăzi. Sunt pe Marte.

Suntem pe Marte. Nathaniel își întinde mâinile spre mine. Îi iau mâinile, încă zâmbind larg, și mă aplec, parcă pentru a-l săruta, însă nu fac decât să-mi ating casca de a lui.

— Te iubesc.

Da, am putea folosi stațiile costumelor, dar atunci am fi auziți de oricine ar vrea să ne asculte.

— Și eu te iubesc, spune, iar obrajii îi sunt străbătuți de lacrimi. Ai apucat să te uiți în sus?

— Nu...

Îmi ridic privirea și rămân fără cuvinte.

Stele.

Deasupra orizontului vălurit al lui Marte, cerul nopții sclipește. Stelele nu strălucesc cu perfecțiunea cristalină din spațiu. Scânteiază prin atmosferă. Sunt albastre și roșii, argintii și aurii, dansând pe un fond de un mov intens. Dincolo de acest fundal dansant, lumina navei-mamă *Goddard* licărește, trasând un arc pe ceruri.

— Doamne, n-am...

N-am mai văzut stelele de pe suprafața unei planete din data de 3 martie 1952.

Vă amintiți unde erați când au apărut stelele? Eu eram pe Marte, împreună cu soțul meu.

MULȚUMIRI

În primul rând, vreau să le mulțumesc mamei și tatei, care m-au trezit și m-au așezat în fața televizorului în 1969, ca să pot spune că am privit cum a pus piciorul pe Lună primul om. Aveam șase luni. Nu-mi amintesc nimic, însă părinții mei îmi aduceau mereu aminte de povestea asta. Cred că am dezvoltat foarte devreme dragostea pentru spațiu și călătoria în spațiu.

De atunci, am privit reportaje despre primele zboruri. Am văzut cu ochii mei lansarea unei rachete. M-am dus la NASA cu fiecare ocazie pe care am prins-o, așa că nu pot să nu le mulțumesc celor care lucrează acolo. Toată lumea cu care am vorbit la NASA, de la cei care se ocupă de #NASAsocial la specialiștii în costume spațiale, astronauți sau contabili, au fost extrem de amabili. Toți par să știe că au unul dintre cele mai grozave joburi din lume și sunt încântați să îi împărtășească frumusețea cu tine. Mai ales țin să le mulțumesc lui Benjamin Hewitt, Tom Marshburn, Kjell Lindgren și personalului de la Neutral Buyoancy Laboratory. Ajutorul lor se reflectă în toată cartea.

Robin Fergason este o femeie de știință care studiază suprafața planetei Marte. Ea m-a ajutat să aleg locurile de amartizare pentru *Phoenix*, pentru roverele de explorare marțiană, pentru roverul *Mars Science Laboratory*, pentru *InSight* și pentru roverul *Marte 2020*. Datele și interpretările ei de date sunt necesare în vederea autentificării unor locuri de aterizare de pe Marte, și tot ea m-a ajutat să-i duc pe Elma și pe cei din echipa sa pe Planeta Roșie. Mi-a oferit și informații foarte utile despre găsirea apei pe Marte, pentru ca eu să-mi fac o idee despre jobul lui Leonard.

Derek „Vrăjitorul" Benkoski mi-a păstrat personajele în starea mintală solicitată de forțele aeriene. Este pilot de luptă și a fost foarte priceput la a-mi oferi idei despre caracterizarea tizului său și a lui Parker.

Stephen Granade este un constructor de rachete în carne și oase. El a făcut astfel încât informațiile științifice despre navigarea prin spațiu să fie cât mai exacte posibil și, adesea, a ajuns să facă exerciții de completat spațiile libere cu noțiuni de mecanică orbitală. Îi trimiteam chestii de genul: „Am înregistrat rotirea lui Alkaid și a Spicăi până la cum se văd de pe Pământ și, *volens nolens*, am primit coordonatele de care aveam nevoie pentru a ne confirma vectorul de stare. [*Jargon*]!" Iar el răspundea: „Dar dacă ar turui vectorul de stare așa cum spuneau numerele astronauții de pe *Apollo*: fără puncte zecimale sau unități? Adică: plus 0771145, plus 2085346, minus 0116167, minus 15115, plus 04514, minus 19587?" Ca să știți, acestea erau poziția x/y/z/ exprimată în metri și viteza x-punct/y-punct/z-punct în metri pe secundă, cu o precizie limitată, de la starea vectorului M50 de stare al ISS în ziua în care pusesem întrebarea.

Sheyna Gifford este chirurgul meu de zbor ȘI a mai petrecut și un an într-un habitat marțian simulat. Ea mi-a oferit vectorul pentru stările de rău, cu multe detalii grafice încântătoare. Puteți să-i mulțumiți pentru sferele plutitoare de diaree, deși „mulțumesc" s-ar putea să nu fie termenul potrivit... Tot ea mi-a oferit detalii despre viața pe „Marte", pe care le-am furat cu nerușinare, inclusiv experimentul cu vinul de stafide și cum este să te certi când interlocutorii scriu la un interval de douăzeci de minute.

Kjell Lindgren nu doar că a făcut aranjamentele necesare ca eu să văd o ieșire în spațiu simulată în Neutral Buoyancy Lab, ci el și Cady Coleman m-au ajutat să reformulez dramatic scena din laborator și scenele de ieșire în spațiu. Sunt astronauți. E un job foarte cool, după cum știti. Kjell a reparat o scurgere de amoniac pe ISS și mă uitasem la o filmare când lucram la carte, încă dinainte să ne întâlnim. Dar e o mare diferență între a privi o filmare și a face lucrul respectiv. Dacă nu era el, nu aș fi știut că țevile se rigidizează sub presiune sau că frânghia te trage ușor spre navă, în spațiu. Cady mi-a oferit toate detaliile superbe despre bula de aer care se produce când ești într-un costum spațial creat pentru o persoană mai masivă. Amândoi au avut o răbdare infinită și au fost foarte generoși cu timpul lor. Toate lucrurile cool le aparțin. Greșelile sunt ale mele.

Kari Love este designer de costume spațiale și a remarcat niște erori, oferindu-mi și tot felul de păreri despre opțiunile de construcție. Ca să folosesc o parafrază exagerată, designul de costume este influențat de unele dezastre anterioare, așa că americanii își concentrează atenția asupra proprietăților ignifuge ale costumelor, în timp ce rușii tind să acorde mai multă grijă rezistenței la sfâșiere.

Am primit ajutor cu limba portugheză de la Amorena Noblis și de la Robin și Eric Quakenbush. Young-Chiu Wang și Vicky Hsu (împreună cu părinții săi) m-au ajutat cu mai multe informații despre Taiwan. Fratele meu, doctorul Stephen K. Harrison – sau, cum îi zic eu, „Față-de-Maimuță" – m-a ajutat cu remodelarea peisajului global post-Meteorit. Chanie Beckman m-a ajutat cu multe referințe la iudaism și la sărbătoarea Pesach în spațiu. Mi-a înregistrat și secvențe vocale în ebraică, idiș și aramaică, pentru ca eu să le folosesc ca referințe în versiunea audio a cărții.

Gașca de la *Writing Excuses*, Brandon Sanderson, Dan Wells și Howard Tayler, mi-a oferit o susținere fantastică. Asistenta mea, Alyshondra Meacham, este Ambasadoare a Sistemului Solar NASA și a remarcat și ea o grămadă de erori. Editoarea mea, Liz Gorinsky, și agenta mea, Jennifer Jackson, au ajutat la crearea structurii acestor cărți, pentru a le îmbunătăți.

Firește că nu pot uita de cititorii mei de testare, care fac munca de pălmași: Alyshondra Meacham, Catherine Brennan, Chanie Beckman, Derek Benkoski, Kier Salmon, Stephen Granade și Tracy V. Wilson.

Îi mulțumesc soțului meu, Robert, care spală vase, face cocktailuri și, când călătoresc, furnizează echilibrul necesar rotațiilor mele siderale.

NOTĂ ISTORICĂ

Am furat cu nerușinare din istoria adevărată, deși nu v-ați fi gândit că aș putea face una ca asta, când cartea mea este despre o călătorie spre Marte din 1963. Și totuși... sovieticii au lansat *Marte 2MV-3 nr. 1* în 1962. Racheta a dat rateu în timpul lansării și satelitul a ajuns pe orbita joasă a Pământului, prăbușindu-se. Dar aveau tehnologia necesară pentru a-l trimite în spațiu, în realitate.

Scena din deschidere, în care Elma ascultă știrile despre sonda care aterizează pe Marte, se bazează pe aeronava *Viking 1*, lansată spre Marte în 1973. Au existat și alte eforturi în acest sens în cei treisprezece ani de până atunci, și multe explozii. Este, probabil, cea mai mare greșeală din această istorie alternativă: probabil c-ar fi existat mult mai multe eșecuri. Să ieși din puțul gravitațional e foarte dificil.

Există un număr de locuri în roman în care am făcut referire la transcrieri istorice ale diverselor misiuni din epoca misiunilor *Apollo*. Zic „am făcut referire", deși ce vreau să spun este că, la plecarea Primei Expediții Marțiene de pe Terra, am copiat transcrierea pentru *Apollo 8* și am conceput o descriere

care să o însoțească, făcând foarte puține schimbări. Voi fi sinceră și voi spune că încă sunt confuză în privința semnificației „direcție plus Y, plus Z". Apoi, le-am prezentat scena respectivă unor piloți de luptă, unor constructori de rachete și câtorva astronauți și i-am rugat să mă anunțe unde nu avea sens. Au făcut... multe adnotări.

Bobițele pentru astronauți, apropo, au fost propuse cu adevărat de un nutriționist care era veterinar.

De asemenea, din categoria lucrurilor oribil de adevărate, „sacul" folosit de Elma și Kam pentru Ruby este în curs de dezvoltare, deși, în lumea modernă, are un braț robotic care se ocupă de scuturare.

Episodul din *Flash Gordon* pe care-l joacă echipajul este episodul-pilot al serialului. Am lucrat cândva în teatru radiofonic, și tehnica reproducerii exploziei cu ajutorul unui balon și al unei cantități de orez este adevărată și surprinzător de eficientă. Mișto!

The Tonight Show condus de Jack Paar era o experiență foarte diferită de ce se întâmplă azi. Platoul are atmosferă de *Mod Squad* și aproape că mă aștept să intre o fată Bond, în orice clipă. Dacă sunteți curioși, intrați pe YouTube, căutați „Jack Paar Tonight Show" și urmăriți episodul cu Judy Garland.

E ușor de uitat, în secolul al XXI-lea, cât de frecventă era poliomielita înainte de crearea vaccinurilor. Organizația Mondială a Sănătății estimează că există între 10 și 20 de milioane de supraviețuitori în viață, astăzi. Doar în 1988 au existat 350 000 de cazuri noi. În 2016 s-au înregistrat doar 37. Grație vaccinurilor, este complet posibil ca maladia să fie eradicată. Dar, în anii 1950 și 1960, când sunt plasate cărțile mele, polio era o boală obișnuită și temută. Nu există leac. Ce poți să faci

este să tratezi simptomele. Lovește oamenii diferit, și unii n-au decât o febră ușoară. La celălalt capăt al spectrului se situează respirația asistată. Există câțiva oameni încă în viață azi care au folosit aceste instrumente, încă din epoca misiunilor *Apollo*. Acestea folosesc un ventilator de presiune negativă pentru a absorbi aer în plămâni. Nu există piese pentru dispozitive. Pe YouTube puteți căuta „iron lung interview 1956", pentru un interviu cu Betty Grant, o casnică suferindă de polio.

Populația evreiască din Charleston este una dintre cele mai vechi în America de Nord. Mare parte dintre cei veniți la început au fugit de Inchiziția Spaniolă, spre Londra și spre Țările de Jos. De acolo, au migrat în Statele Unite, iar Charleston, mai ales, i-a primit cu brațele deschise încă de la garantarea libertății de conștiință „evreilor, păgânilor și ateilor", prin Carta din Carolina, 1669. Francis Salvador, locuitor al Charlestonului, a fost primul evreu ales într-o funcție publică din America. A fost ales, în 1774 și 1775, în Congresul Provincial și a rămas acolo până la deces, în 1776, în Războiul de Independență. Charleston a rămas orașul cu cea mai mare populație evreiască până la mijlocul anilor 1800. Familia Elmei ar fi sosit în anii 1780, odată cu un flux de evrei așchenazi dinspre Germania.

Un lucru care devine tare interesant este intersecția dintre gastronomia sudistă tradițională și cea evreiască. Recomand cartea de bucate *Matzoh Ball Gumbo: Culinary Tales of the Jewish South*, de Marcie Cohen Ferris. Acestea fiind zise, prăjitura cu smântână pe care se gândește s-o pregătească Elma este a mamei mele. Dacă-mi vizitați site-ul, vă așteaptă acolo și rețeta. Căutați doar „MRK's mom pound cake recipe".

Când Elma spune că nu vorbește idiș, își subestimează fluența pentru că e o limbă pe care o folosește doar în familie.

Pentru ea, este o limbă de suflet, la fel de familiară precum engleza. Acestea fiind zise, așa cum se întâmplă cu multe alte persoane bilingve, care nu vorbesc limba decât acasă, structura frazelor sale și vocabularul sunt cele din copilărie. I-am construit fondul familial pe baza limbajului unei prietene din Chattanooga, ai cărei bunici vorbeau idiș acasă, cu accent sudist.

Majoritatea articolelor de ziar sunt adevărate și adesea au fost publicate chiar la data specificată. Le-am modificat după cronologia post-Meteorit, dar revoltele, tornadele și aspectele sociale sunt reale. Am mutat însă un eveniment important, și anume Premiul Nobel acordat lui Martin Luther King Jr. În cronologia noastră, nu îl obține decât în 1964. Motivul pentru care l-am adus doi ani mai devreme este că marșul său spre Washington – sau, în acest caz, spre Kansas – are loc tot cu doi ani mai devreme, din cauza Meteoritului. L-a primit, în ambele cronologii, pentru campania sa nonviolentă împotriva rasismului.

Uneori, încercarea de a păstra atmosfera unei perioade oferă oportunități, dar există și pericolul întăririi problemelor cu pricina. Am pățit-o în privința lui Kam Shamoun. Primele organizații transgender au apărut în anii 1950 și 1960. Revolta Cooper Do-nuts din mai 1959 a fost una dintre primele revolte LGBT din SUA. Kam ar fi știut despre ele și... făcând parte din armată și dorind să plece în spațiu, n-ar fi putut să-și urmeze visul, dacă și-ar fi recunoscut public apartenența de gen. Nu era o conversație pe care mi l-aș fi imaginat purtând-o cu Elma sau cu oricine altcineva din misiune, așa că mă refer la Kam cu genul greșit pe tot parcursul romanului. Dar postfața nu împrumută vocea Elmei și pot să mă refer la Kam drept „el" și „lui". La fel și voi.

Aș dori să închei prin a vorbi despre Miltown. A fost introdus pe piață în 1955 și a fost primul drog psihotrop cu răspândire de masă din istoria americană. Până în 1957 fuseseră deja prescrise peste 36 de milioane de rețete doar în SUA, și o treime dintre ele erau pentru Miltown. A fost prezentat drept anxiolitic cu acțiune neinvazivă și „efecte miraculoase". Până în 1960, unu din douăzeci de americani îl încercase. A fost prima dată când americanii au simțit că este în regulă să discute despre anxietate și să ofere tratament pentru aceasta. Pentru mai multe informații despre Miltown, recomand cartea *The Age of Anxiety: A History of America's Turbulent Affair with*, de Andrea Tone. Dar aș vrea să adaug și că discuția pe care o poartă Elma cu medicul ei în *Calea spre stele* este cea purtată de mine cu medicul meu, când m-am dus să îl consult pentru depresie. M-am dus pentru că începusem să mă recunosc în descrierile depresiei din cărți sau când discutau prietenii despre propriile dificultăți. Nu am tulburarea de anxietate socială cu care se luptă Elma, dar am suficienți prieteni care suferă din cauza ei. Dacă vă recunoașteți în simptomele Elmei și nu ați discutat cu cineva încă, vă rog să o faceți. Vă rog să cereți ajutor. Este dificil să evitați efectul gravitațional pe cont propriu.

BIBLIOGRAFIE

CHAIKIN, ANDREW, *A Man on the Moon: The Voyages of the Apollo Astronauts*, Penguin Books, New York, 2007.

COLLINS, MICHAEL, *Carrying the Fire: An Astronaut's Journeys*, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2009.

HADFIELD, CHRIS, *An Astronaut's Guide to Life on Earth: What Going to Space Taught Me About Ingenuity, Determination, and Being Prepared for Anything*, Back Bay Books, New York, 2015.

HARDESTY, VON, *Black Wings: Courageous Stories of African Americans in Aviation and Space History*, Smithsonian, New York, 2008.

HOLT, NATHALIA, *Rise of the Rocket Girls: The Women Who Propelled Us, from Missiles to the Moon to Mars*, Back Bay Books, New York, 2017.

NOLEN, STEPHANIE, *Promised the Moon: The Untold Story of the First Women in the Space Race*, BasicBooks, New York, 2004.

Roach, Mary, *Packing for Mars: The Curious Science of Life in the Void*, W. W. Norton & Company, New York, 2010.

Scott, David Meerman și Jurek, Richard, *Marketing the Moon: The Selling of the Apollo Lunar Program*, The MIT Press, Cambridge, 2014.

Shetterly, Margot Lee, *Hidden Figures: The American Dream and the Untold Story of the Black Women Mathematicians Who Helped Win the Space Race*, William Morrow Paperbacks, New York, 2016.

Sobel, Dava, *The Glass Universe: How the Ladies of the Harvard Observatory Took the Measure of the Stars*, Penguin Books, New York, 2017.

Tetel, Amy Shira, *Breaking the Chains of Gravity: The Story of Spaceflight before NASA*, Bloomsbury Sigma, New York, 2016.

Von Braun, dr. Wernher, *Project MARS: A Technical Tale*, Collector's Guide Publishing, Inc., Burlington, Ontario, 2006.